TAHEREH MAFI

AUTOAREA SERIEI ATINGEREA LUI JULIETTE

UN REGAT ÎNTREȚESUT

„Într-o poveste construită cu măiestrie, Mafi urzește o vrajă a destinului și a primejdiei, a iubirii interzise și a intrigilor de curte, a magiei și a revoluției"
CASSANDRA CLARE, autoarea seriei INSTRUMENTE MORTALE

LEDA EDGE

„Tahereh Mafi

Seria Un regat întreţesut #1

Un regat întreţesut

Glasul poetic, sclipitor ca diamantul, al lui Mafi ţese un basm învăluit în magie, tivit cu subterfugii, împodobit cu brocartul unui romantism chinuitor şi înfrumuseţat de broderia mitologiei persane. Abia aştept continuarea!”

Roshani Chokshi,
autoarea romanului *Aru Shah şi sfârşitul timpului*

„În acest roman excepţional bazat pe texte islamice şi pe poemul persan *Şah-Namé,* Mafi completează o lume superb construită cu o proză bogată şi sensibilă care îmbogăţeşte enorm fundalul mitologic al poveştii, reuşind să plăsmuiască un subiect emoţionant şi o poveste de iubire tragică, plină de intrigi de curte.”

Publishers Weekly

„Pregăteşte-te să fii distrus – această poveste îţi va pătrunde în inimă şi o va face să bubuie, iar la final te

va lăsa fără suflare,”

Stephanie Garber,
autoarea seriei Caraval

Pentru Ransom

La stânga şi la dreapta mă uit – şi pe pământ
dreptatea şi valoarea şi sensul n-au cuvânt:
un om ce veşnic răul în totului-tot face
şi zile curg în slavă şi pline de noroace.
Un altul, iarăşi, ce bine-aduce, singur moare,
trist suflet răvăşit, hulit de-un fiştecare.

Dar lumea asta mare e doar un basm – în care
ce-a fost al omului, că-i bun ori rău, dispare.

Abu al-Qāsim Firdoùsi, *Şah-Namé*

Unu

Alizeh cosea în bucătărie, la lumina stelelor şi-a focului, stând ghemuită, ca adeseori, chiar în vatră. Funinginea îi lăsase pe piele şi pe fuste dâre la întâmplare: pete de-a lungul unui obraz, o umbră de întuneric deasupra unui ochi. Dar nu părea să le bage în seamă.

Lui Alizeh îi era frig. Nu... Era *îngheţată până în măduva oaselor.*

Îşi dorise de multe ori să aibă un corp cu un soi de balamale, să-şi poată deschide larg o uşă în piept, ca să-l umple cu cărbune, apoi să toarne şi ceva gaz pe deasupra... şi să scapere un chibrit.

Dar, din păcate...

Şi-a suflecat fustele şi s-a tras şi mai aproape de foc, cu grijă ca nu cumva să strice rochia pe care încă i-o datora fiicei nelegitime a ambasadorului lojjan. Veşmântul sofisticat şi strălucitor fusese singura ei comandă pe luna asta, dar Alizeh nutrea în secret că va atrage de la sine şi alţi clienţi, căci astfel de comenzi la modă nu erau, la urma urmei, decât rezultatul imediat al unei invidii născute într-o sală de bal sau la vreun dineu. Cât timp în regat domnea pacea, elita de la Curte – fie ea legitimă sau nu – continua să organizeze petreceri şi să se îndatoreze, ceea ce însemna că Alizeh mai găsea câte-un mijloc de-a scoate ceva bănuţi de prin buzunarele bogat brodate.

A scuturat-o deodată un frison atât de violent, încât era gata-gata să greşească o împunsătură şi să se prăbuşească în foc. Odată, pe când era mic copil, Alizeh fusese atât de înnebunită de frig, încât se târâse de-a buşilea pe vatra arzândă. Bineînţeles că nu-i trecuse nicidecum prin minte că ar fi putut fi mistuită de flăcări; nu era decât un bebeluş care îşi urmase instinctul de-a căuta căldura. Alizeh nu avea cum să

bănuiască atunci cât de stranie era boala ei, căci atât de rar era gerul care îi creştea în trup, încât era extraordinar chiar şi printre cei de-un neam cu ea – despre care se ştia oricum cât de neobişnuiţi sunt.

Un miracol, aşadar, că focul nu-i arsese decât hainele, îmbâcsind căsuţa cu un fum care-i pişca ochii. Ţipătul care-i urmase îi anunţase însă micuţei sfârşitul planului ei. Exasperată de corpul care nu i se încălzea, plânsese cu lacrimi îngheţate pe când era scoasă din flăcări. Mama ei suferise arsuri cumplite – Alizeh avea să cerceteze ani de zile desenul cicatricelor lor.

„Ochii ei!” îi strigase femeia, tremurând, soţului său, venit în fugă la auzul zgomotelor. „Ai văzut ce s-a întâmplat cu ochii ei... O vor ucide pentru asta...”

Alizeh şi-a frecat ochii şi-a tuşit.

Cu siguranţă că fusese prea mică pentru a-şi aminti exact cuvintele rostite de părinţii ei; aceasta nu era, probabil, decât amintirea unei poveşti repetate de multe ori, care-i rămăsese atât de bine întipărită în minte, încât i se părea că-şi poate aminti vocea mamei sale.

A înghiţit în sec.

Funinginea îi rămăsese în gât. Degetele îi amorţiseră. Frântă de oboseală, a oftat din greu, aducând la viaţă o altă rafală de funingine.

Alizeh a tuşit o a doua oară, dar atât de tare acum,

încât şi-a înfipt acul de cusut în degetul mic. A suportat durerea înţepăturii cu un calm supranatural, scoţând cu grijă acul înainte de a inspecta rana.

Înţepătura era adâncă.

Încet, unul câte unul, degetele i s-au închis în jurul rochiei pe care o ţinea încă în mână, iar mătasea fină i-a absorbit picăturile de sânge. După câteva clipe – timp în care a privit în gol, în sus, înspre coşul de fum, pentru a şaisprezecea oară în acea noapte –, a dat drumul rochiei, a tăiat firul cu dinţii şi a aruncat lucrătura incrustată cu nestemate pe un scaun din apropiere.

Nu îi era teamă că ar fi stricat-o, căci ştia că sângele ei nu pătează. Era totuşi o scuză bună ca să se dea bătută şi să pună rochia deoparte. A început s-o evalueze, aşa cum era întinsă pe scaun. Corsetul se prăbuşise, aplecându-se peste fustă, ca un copil care s-ar fi cocoţat într-un fotoliu. Mătasea se adunase în jurul picioarelor de lemn, iar nestematele culegeau stropii de lumină din jur. O adiere de vânt a zgâlţâit o fereastră prost închisă şi singura lumânare s-a stins, luând cu ea şi ultima brumă de moral a comisiei de evaluare. Rochia a început să alunece de pe scaun, o mânecă grea s-a eliberat cu un foşnet, iar manşeta sclipitoare a atins podeaua plină de funingine.

Alizeh a suspinat.

Rochia asta, ca toate celelalte, nu era nici pe departe frumoasă. Modelul i se părea acum banal, iar execuţia, cel mult acceptabilă. Visase să-şi descătuşeze inspiraţia şi să-şi elibereze mâinile pentru a crea fără nicio reţinere – dar tumultul imaginaţiei lui Alizeh era înăbuşit, întotdeauna, de-o nenorocită de nevoie de autoapărare.

Abia în vremea bunicii sale fuseseră încheiate Acordurile Focului, acorduri de pace nemaiîntâlnite, care permiteau ca djinnii şi oamenii să se amestece liber pentru prima dată după aproape un mileniu. Deşi identice în aparenţă, corpurile djinnilor fuseseră făurite din esenţa focului, ceea ce le oferea anumite avantaje fizice; în timp ce oamenii, ale căror începuturi se întemeiau pe pământ şi apă, purtaseră mult timp numele de *lut.* Djinnii au consimţit la stabilirea Acordurilor cu sentimente amestecate, căci cele două rase se încleştaseră în vărsări de sânge timp de eoni întregi şi, deşi duşmănia dintre ele nu se stinsese, toţi erau sătui de atâta moarte.

Pentru a inaugura epoca acestei păci fragile, străzile fuseseră aurite cu soare lichid, steagul şi moneda imperiului – recreate în triumf –, iar fiecare accesoriu regal fusese ştampilat cu deviza unei noi ere:

FEDES

Fie ca Egalitatea să Domnească Etern Suverană

Egalitatea însă, după cum s-a dovedit, însemna că djinnii erau obligaţi să se coboare la nivelul de slăbiciune al oamenilor, renegându-şi puterile înnăscute – viteza, forţa şi capacitatea de-a se face nevăzuţi când pofteau. Trebuiau să renunţe imediat la ceea ce regele numise „trucuri supranaturale”, fiind sortiţi altfel unei morţi sigure; iar luturile, care se dovediseră creaturi nedemne de încredere, erau oricând dispuse să-i reclame că trişează, indiferent de situaţie. Lui Alizeh îi răsunau încă în urechi ţipetele, încăierările de pe străzi...

A reînceput să fixeze cu privirea rochia banală.

Se străduise întotdeauna să nu conceapă vreun veşmânt prea rafinat, căci lucrurile extraordinare erau supuse unei cercetări mai aspre şi erau mult prea repede denunţate ca fiind rezultatul vreunui truc supranatural.

Doar o singură dată, încercând din ce în ce mai disperată să-şi câştige un trai decent, Alizeh se gândise să-şi impresioneze o clientă nu cu stilul, ci cu măiestria. Nu doar calitatea muncii ei era cu mult peste cea a modistei locale, dar Alizeh confecţionase o rochie de dimineaţă elegantă într-un sfert din timp şi fusese şi dispusă să ceară pe ea doar jumătate din preţ.

Această imprudenţă o trimisese direct la spânzurătoare.

Nu clienta cea fericită, ci croitoreasa rivală fusese cea care o denunţase pe Alizeh magistraţilor. Miracolul miracolelor, reuşise să se sustragă încercării lor de-a o prinde în plină noapte şi fugise din satul copilăriei sale către anonimatul oraşului, sperând să se piardă acolo în mulţime.

Ar fi vrut să se poată descotorosi de poverile pe care le purta mereu cu ea, însă Alizeh avea o sumedenie de motive pentru a rămâne în umbră, cel mai important fiind amintirea faptului că părinţii ei îşi sacrificaseră viaţa pentru a-i asigura supravieţuirea, iar o altă imprudenţă acum ar fi însemnat să le dezonoreze eforturile.

Alizeh învăţase în modul cel mai dur să renunţe la comisioanele meritate, cu mult înainte de-a fi apucat să se bucure de ele.

S-a ridicat şi un nor de funingine s-a stârnit odată cu ea, plutindu-i în jurul fustelor. Trebuia să cureţe vatra din bucătărie înainte ca doamna Amina să coboare în zori, altfel probabil c-ar fi ajuns din nou în stradă. În ciuda eforturilor ei, Alizeh fusese aruncată în stradă de-atâtea ori, încât le pierduse şirul. Ştiuse dintotdeauna că nu era nevoie de prea multe motive pentru a te debarasa de ceva considerat deja

dispensabil – dar gândurile astea nu reuşiseră să o liniştească.

Alizeh a luat o mătură, tresărind puţin când s-a stins şi focul. Era târziu; foarte târziu. Ticăitul constant al ceasului îi rănea ceva în inimă, umplând-o de nelinişte. Alizeh avea o aversiune naturală faţă de întuneric, o teamă înrădăcinată pe care nu şi-o putea explica pe deplin. Ar fi preferat să lucreze cu acul şi aţa la lumina soarelui, dar ea îşi petrecea zilele făcând muncile care contau cu adevărat: curăţând camerele şi latrinele din Casa Baz, întinsa proprietate a Excelenţei Sale, Ducesa Jamilah de Fetrous.

Alizeh nu o întâlnise niciodată pe ducesă; o văzuse doar de la distanţă pe ilustra bătrână. Alizeh se întâlnea numai cu doamna Amina, menajera, care o angajase deocamdată de probă, deoarece venise fără referinţe. Drept urmare, lui Alizeh nu i se permisese încă să interacţioneze cu ceilalţi servitori şi nici nu i se dăduse o cameră potrivită în aripa servitorilor. Primise în schimb o debara putredă din pod, în care descoperise un pat de campanie, o saltea mâncată de molii şi o jumătate de lumânare.

Alizeh rămăsese trează în patul ei îngust în acea primă noapte, atât de copleşită, încât abia îndrăznea să respire. Nu-i păsa nici de mansarda putredă, nici de salteaua mâncată de molii, căci Alizeh se ştia în posesia

unei mari avuţii. O uluise deja faptul că orice mare casă era dispusă să angajeze un djinn; dar faptul că i se dăduse o cameră... în care să se refugieze de pe străzile măturate de iarnă...

Era adevărat că Alizeh mai avusese de lucru de câteva ori de la moartea părinţilor ei şi de multe ori i se dăduse voie să doarmă în casă sau în podul cu fân, dar niciodată până acum nu i se mai dăduse un loc al ei. Era prima dată după ani de zile când avea parte de intimitate, de-o uşă pe care s-o poată închide; şi Alizeh se simţea atât de plină de fericire, încât se temea că s-ar putea scufunda prin podea. Îi tremura trupul în acea noapte, în timp ce contempla grinzile de lemn şi desişul de pânze de păianjen care îi înconjura capul. Un păianjen mare derulase un fir lung, coborând s-o privească în ochi, iar Alizeh îi zâmbise, strângând la piept un burduf cu apă.

Apa fusese singura ei rugăminte.

— Un burduf cu apă?

Doamna Amina se încruntase la ea, de parcă Alizeh i-ar fi cerut copilul să i-l mănânce.

— Poţi să-ţi aduci singură apa, fetiţo.

— Iertaţi-mă, aş vrea s-o pot face! spusese Alizeh, cu ochii pironiţi asupra pantofilor ei, a găurii din jurul degetului mare, pe care încă n-o reparase. Dar sunt nou-venită în oraş şi mi-a fost greu să am acces la apă

proaspătă atât de departe de casă. Nu există nicio cisternă sigură prin apropiere, iar eu nu-mi pot permite încă apa la sticlă din piaţă...

Doamna Amina izbucnise în râs.

Alizeh tăcuse, simţind cum îi urcă fierbinţeala în obraji. Nu înţelegea de ce râde femeia de ea.

— Ştii să citeşti, copilă?

Alizeh îşi ridicase privirea fără să vrea, înregistrând gâfâitul familiar şi temător înainte chiar de-a se uita în ochii femeii. Doamna Amina făcuse un pas înapoi, pierzându-şi zâmbetul.

— Da, spusese Alizeh, ştiu sa citesc.

— Atunci ar trebui să încerci să uiţi.

Alizeh dăduse să zică:

— Poftim?

— Nu fi proastă!

Ochii doamnei Amina se îngustaseră.

— Nimeni nu vrea o servitoare care să ştie să citească. Îţi distrugi toate şansele cu limba asta a ta. De unde ai spus că eşti?

Alizeh înlemnise.

Nu-şi putea da seama dacă femeia asta era crudă sau binevoitoare. Pentru prima dată cineva îi sugera că inteligenţa ei ar putea fi o problemă pentru postul respectiv, iar Alizeh se întrebase atunci dacă nu cumva era adevărat: poate că din *pricina* capului ei, prea plin

cum era el, ajunsese mereu în stradă. Poate că, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi reuşit în cele din urmă să păstreze un post ceva mai mult de câteva săptămâni. Fără îndoială că ar fi putut să se prefacă proastă în schimbul unui loc sigur.

— Sunt din nord, doamnă, răspunsese liniştită.

— Accentul tău nu e nordic.

Alizeh fusese cât pe ce să recunoască cu voce tare că fusese crescută într-o relativă izolare, că învăţase să vorbească aşa cum o instruiseră tutorii ei; dar apoi îşi amintise de ea însăşi, de situaţia ei, şi nu mai spusese nimic.

— Aşa cum bănuiam, rostise doamna Amina în tăcerea care se lăsase. Scapă de accentul ăsta ridicol! E chiar idiot modul în care pretinzi că eşti un soi de toantă. Încă şi mai bine, nu mai spune nimic. Dacă reuşeşti să faci asta, s-ar putea să-mi fii de folos. Am auzit că cei ca tine nu obosesc atât de uşor şi mă aştept ca munca ta să justifice zvonurile, altfel nu-mi va fi greu să te arunc înapoi în stradă. M-am făcut înţeleasă?

— Da, doamnă.

— Poţi să-ţi iei burduful cu apă.

— Mulţumesc, doamnă!

Alizeh făcuse apoi o reverenţă şi dăduse să plece.

— Ah... şi încă ceva...

Alizeh s-a întors.

— Da, doamnă?

— Ia-ţi o snodă cât mai curând posibil. Nu mai vreau să-ţi văd chipul vreodată.

Doi

Alizeh de-abia deschisese uşa debaralei ei când a simţit-o – când *l-a* simţit o senzaţie de parcă şi-ar fi strecurat braţele în mânecile reci ale unui palton. A ezitat, cu inima bătându-i cu putere, şi-a rămas în pragul uşii.

Prostii.

Alizeh şi-a scuturat capul să şi-l limpezească. Avea vedenii şi nu era de mirare: cădea din picioare de somn. După ce măturase vatra, trebuise să-şi frece mâinile şi faţa pline de funingine, iar totul durase mult mai mult decât se aşteptase; aşa că biata ei minte ei obosită nu putea fi învinovăţită pentru gândurile delirante de la ora asta.

Cu un oftat, Alizeh a scufundat un singur picior în adâncurile de cerneală ale camerei, pipăind orbeşte după chibritul şi lumânarea pe care le ţinea mereu aproape de uşă. Doamna Amina nu-i permisese lui Alizeh o a doua lumânare pe care să o ducă la etaj seara, pentru că nu putea pricepe nici ce e indulgenţa, nici nevoia fetei de-a mai lucra încă mult timp după ce

lămpile cu gaz fuseseră stinse. Oricum, lipsa de înţelegere a menajerei nu schimba cu nimic lucrurile aşa cum erau: atât de sus, într-o proprietate atât de mare, era aproape imposibil să pătrundă vreo lumină de jos. În afară de vreo rază întâmplătoare a lunii prin fereastra murdară a holului, mansarda era cu totul întunecată în timpul nopţii; neagră ca smoala.

Dacă nu ar fi fost strălucirea cerului nopţii care să o ajute să umble de-a lungul numeroaselor holuri până la cămăruţa ei, poate că Alizeh nu şi-ar fi găsit drumul, pentru că simţea o frică atât de paralizantă în întunericul adânc, încât atunci când avea parte de el simţea o nefirească aplecare către moarte.

Singura ei lumânare repede găsită, chibritul căutat scăpărat, o fărâmă de aer... şi fitilul s-a aprins. O lumină caldă a desenat o sferă în centrul camerei şi, pentru prima dată în acea zi, Alizeh s-a destins.

În linişte, a închis uşa în urma ei, intrând cu totul în cămăruţa care abia îi cuprindea patul.

Chiar şi aşa, îi plăcea la nebunie.

Frecase debaraua murdară până când îi sângeraseră încheieturile degetelor şi-i înţepeniseră genunchii. În aceste proprietăţi vechi şi frumoase, aproape totul fusese cândva construit la perfecţie şi, îngropate sub straturi de mucegai, pânze de păianjen şi murdărie întărită, Alizeh descoperise podele elegante îmbinate în

formă de spic şi grinzi de lemn masiv în tavan. Când terminase, camera strălucea de-a dreptul.

Bineînţeles că doamna Amina nu mai vizitase vechea debara de când i-o predase slujnicei, iar Alizeh se întreba adesea ce ar fi spus menajera dacă ar fi văzut camera acum, căci era de nerecunoscut. Însă Alizeh învăţase deja de mult timp să fie descurcăreaţă.

Şi-a scos snoda, desfăcând foiţa delicată de tul din jurul ochilor. Masca de mătase era cerută tuturor servitorilor şi îl marca pe purtătorul ei ca membru al claselor inferioare. Ţesătura fusese concepută pentru munca grea – suficient de rară pentru a estompa trăsăturile fără a împiedica vederea. Alizeh îşi alesese această îndeletnicire cu multă chibzuinţă şi se agăţa în fiecare zi de anonimatul pe care i-l oferea situaţia ei, scoţându-şi rareori snoda când era afară din camera ei; căci, deşi majoritatea oamenilor nu puteau pricepe ciudăţenia pe care o zăreau în ochii ei, ea se temea că într-o zi tocmai persoana nepotrivită ar putea s-o facă.

Respira adânc acum, apăsându-şi vârful degetelor pe obraji şi pe tâmple, masându-şi uşor faţa pe care i se părea că nu şi-o mai văzuse de ani de zile. Alizeh nu avea nicio oglindă, iar privirile ei întâmplătoare la oglinzile din Casa Baz îi dezvăluiau doar treimea de jos a feţei: buzele, bărbia şi-apoi coloana gâtului. În rest, era o servitoare fără chip, una între alte zeci, şi avea

doar nişte amintiri vagi despre cum arată – sau despre cum i se spusese cândva că arată. Vocea mamei sale şoptindu-i la ureche, senzaţia mâinii aspre a tatălui său pe obraz.

„Eşti cea mai bună dintre noi toţi”, îi spusese el odată.

Alizeh şi-a închis mintea în faţa amintirilor în timp ce se descălţa, aşezându-şi ghetele în colţul lor. De-a lungul anilor, Alizeh adunase destule resturi din comenzile vechi pentru a-şi coase singură plapuma şi perna asortată aşezate acum deasupra saltelei. Hainele şi le agăţase de nişte cuie vechi înfăşurate meticulos în aţă colorată; toate celelalte lucruri şi le aranjase într-o ladă de mere pe care o găsise aruncată într-unul din coteţele de pui.

Şi-a dat ciorapii jos şi i-a atârnat, pentru a-i aerisi, de o bucată de sfoară întinsă. Rochia a ajuns pe unul dintre cârligele colorate, corsetul pe altul, snoda pe ultimul. Tot ceea ce avea Alizeh şi tot ce atingea era curat şi ordonat, pentru că învăţase de mult timp că atunci când nu ai un cămin, îţi făureşti unul; şi mai mult, el poate fi făurit chiar şi din nimic.

Îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, căsca şi tot căsca atunci când s-a aşezat pe pătuţul ei, când s-a afundat în saltea, când şi-a scos acele din păr. Ziua dimpreună cu buclele ei lungi şi grele i se prăbuşeau

de-a valma în jurul umerilor.

Gândurile începuseră să i se încețoșeze.

Cu mare părere de rău, a stins lumânarea, și-a tras picioarele la piept și a căzut ca un gândăcel care și-a pierdut echilibrul. Lipsa de logică a fobiei ei o lăsa constant perplexă – căci atunci când era culcată și cu ochii închiși, Alizeh își imagina că poate învinge mai ușor întunericul și, chiar dacă tremura de un fior familiar, ceda repede somnului. A întins mâna după plapuma moale și și-a tras-o peste umeri, încercând să nu se gândească la cât de frig îi era... încercând să nu se gândească deloc. De fapt, tremura atât de violent, încât abia a băgat de seamă când el s-a așezat pe pat, greutatea lui adâncind salteaua la picioarele ei.

Alizeh și-a înăbușit un țipăt.

Ochii i s-au întredeschis, pupilele obosite luptându-se să se depărteze una de alta. Alizeh și-a pipăit cu înfrigurare plapuma, perna, salteaua ponosită. Nu era nimeni pe patul ei. Nimeni în cameră.

Să fi avut halucinații? Și-a căutat lumânarea și a scăpat-o, cu mâinile tremurând.

Visase, cu siguranță.

Salteaua a gemut – greutatea se deplasa – și Alizeh a simțit o frică atât de violentă, încât a văzut scântei. S-a tras înapoi, lovindu-se cu capul de perete, și cumva durerea i-a canalizat spaima.

O pocnitură ascuţită – şi o flacără prinsă între degetele lui abia existente i-a luminat vag contururile feţei.

Alizeh nu îndrăznea să respire.

Nici măcar silueta nu i-o putea vedea cum trebuie, dar nu înfăţişarea, ci vocea lui îl făcuse pe diavol atât de vestit.

Alizeh ştia asta mai bine decât mulţi alţii.

Diavolul se prezenta rareori sub vreo formă din carne şi oase şi rare erau şi comunicările sale limpezi şi uşor de reţinut. Într-adevăr, creatura nu era atât de puternică pe cât povestea legenda sa, pentru că nu mai avea dreptul să vorbească precum toţi ceilalţi – condamnat fiind să grăiască mereu în ghicitori; şi i se dăduse numai permisiunea de-a convinge o persoană să facă răul, niciodată de a-i comanda să-l facă.

Nu era deci ceva obişnuit ca cineva să pretindă că l-a cunoscut pe diavol şi nici să vorbească cu oarecare siguranţă despre metodele sale, căci prezenţa unui astfel de rău era experimentată, cel mai adesea, doar prin intermediul unor senzaţii.

Lui Alizeh nu-i plăcea să fie excepţia.

E adevărat că aflase cu durere circumstanţele naşterii sale: faptul că diavolul fusese primul care îi oferise felicitări la leagăn, cu ghicitorile lui nedorite la fel de inevitabile ca umezeala ploii. Părinţii lui Alizeh

încercaseră, cu disperare, să alunge asemenea bestie din casa lor, dar el revenise iar şi iar, brodând mereu tapiseria vieţii ei cu prevestiri funeste, ca o promisiune de distrugere – al cărei plan ea nu-l putea dejuca.

Chiar şi acum simţea vocea diavolului, o simţea ca pe o respiraţie dezlănţuită în interiorul trupului ei, o expiraţie asupra oaselor ei.

Un om în lume a fost cândva, a şoptit el.

— Nu! aproape-a strigat acum, cuprinsă de spaimă. Nu încă o ghicitoare... te rog...

Un om în lume a fost cândva, a şoptit el, *ce-un şarpe pe fiece umăr purta.*

Alizeh şi-a apăsat ambele mâinile peste urechi şi a scuturat din cap; niciodată nu-şi dorise atât de mult să plângă.

— Te rog, a spus ea, te rog, nu...

Din nou:

Un om în lume a fost cândva ce-un şarpe pe fiece umăr purta. Dacă pe şerpii lui bine-i hrănea, timp peste el deloc nu trecea.

Alizeh şi-a strâns şi mai tare pleoapele şi şi-a tras genunchii la piept. Nu se mai oprea şi ea nu putea să-l facă să tacă.

A şerpilor hrană nu se ghicea...

— Te rog! a spus ea, implorând acum. Te rog, nu vreau să ştiu...

A şerpilor hrană nu se ghicea, dar lumea în zori speriată găsea copii în fărâme risipite pe cale, de creieri şi măduvă oasele goale.

Ea a inspirat brusc şi el a dispărut, a dispărut, vocea diavolului părând un ghimpe smuls din oasele ei. Camera s-a cutremurat brusc în jurul ei, umbrele ridicându-se şi întinzându-se – iar din lumina strâmbă un chip ciudat, înceţoşat, a început să se uite la ea. Alizeh şi-a muşcat buzele atât de tare, încât a simţit gust de sânge.

Era un tânăr care o privea acum, unul pe care nu-l recunoştea.

Că era om, Alizeh nu avea nicio îndoială – dar ceva la el părea diferit faţă de ceilalţi. În lumina slabă, tânărul părea sculptat nu în lut, ci în marmură, cu faţa închisă

în linii dure, centrată pe o gură fină. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai tare îi bătea inima. Să fie acesta bărbatul cu şerpii? De ce ar conta? De ce ar fi crezut vreodată un singur cuvânt rostit de diavol?

Ah, dar ştia deja răspunsul la ultima întrebare!

Alizeh îşi pierdea calmul. Mintea îi striga să se îndepărteze de chipul ce prinsese formă, îi striga că totul era o nebunie... şi totuşi...

O fierbinţeală i se strecura pe gât în sus.

Alizeh nu era obişnuită să se uite prea mult timp la vreun chip, iar acesta era incredibil de frumos. Avea trăsături nobile, numai linii drepte şi adâncituri, şi o uşoară aroganţă în împietrire. Îşi înclina capul în timp ce o sorbea din priviri, neclintit în timp ce-i urmărea ochii. Toată atenţia lui concentrată a reaprins o flacără uitată în interiorul ei, trezindu-i mintea obosită.

Şi apoi, o mână.

Mâna *lui,* apărută dintr-o buclă de întuneric. Se uita drept în ochii ei când i-a trecut peste buze un deget, repede împrăştiat în aer.

Alizeh a scos un strigăt.

La început

Povestea diavolului se uzase de atâta povestire şi repovestire, dar Iblees, Iblees, numele lui cel adevărat

ca o bătaie de inimă pe limbă, se pierduse în catacombele istoriei. Propriul său popor ştia cel mai bine că fiara nu fusese făurită din lumină, ci din foc. Nu înger, ci *djinn,* dintr-o rasă străveche care odinioară stăpânise pământul şi sărbătorise extraordinara înălţare a acestui tânăr la ceruri. Ei ştiau cel mai bine de unde venea, pentru că erau acolo când fusese aruncat înapoi, când trupul i se zdrobise de pământ şi lumea lor fusese lăsată să putrezească ca urmare a aroganţei sale.

Când trupul lui a căzut din cer, păsările au împietrit cu ciocurile deschise şi aripile largi ţintuite în aer. Strălucea în coborârea lui, carne alunecoasă proaspăt topită, iar picături grele de foc lichid i se rostogoleau pe piele. Picăturile lui de sânge, încă aburinde, au atins pământul înainte ca povara trupului său să o facă, pulverizând broaşte şi copaci şi demnitatea comună a unei întregi civilizaţii care avea să fie forţată să-i strige pe vecie numele către stele.

Pentru că atunci când Iblees a căzut, a căzut şi poporul care-l născuse.

Nu Dumnezeu, ci ocupanţii universului în expansiune aveau să-i abandoneze curând pe djinni; fiecare corp ceresc fusese martor la naşterea diavolului, acea creatură a întunericului până atunci necunoscută, fără nume – şi niciunul dintre ei nu dorea să fie văzut simpatizând cu un duşman al Atotputernicului.

Soarele a fost primul care le-a întors spatele. Într-o clipită, totul a fost gata; planeta lor, Pământul, a fost scufundată într-o noapte fără sfârşit, într-o armură de gheaţă, aruncată în afara orbitei. Apoi a dispărut Luna, tulburând axa lumii şi deformându-i oceanele. Totul a fost în curând inundat, apoi îngheţat; populaţia djinnilor s-a înjumătăţit în trei zile. Mii de ani de istorie, de artă, de literatură şi de invenţii au fost şterşi cu totul.

Cu toate acestea, djinnii supravieţuitori au continuat să spere.

Însă atunci când stelele au sfârşit prin a se autodevora, una câte una; când pământul s-a scufundat şi s-a fisurat sub tălpi; când hărţile secolelor trecute au devenit brusc fără rost; atunci când nu şi-au mai putut găsi drumul în întunericul etern, abia atunci djinnii s-au simţit cu adevărat, irevocabil, pierduţi.

În curând, s-au împrăştiat.

Pentru fărădelegea sa, lui Iblees i se dăduse o singură pedeapsă: să bântuie pentru vecie formele de ţărână care în curând aveau să se târască afară din măruntaiele pământului. Lutul – acea formă brută, rudimentară, în faţa căreia Iblees nu avea să îngenuncheze niciodată – urma să moştenească lumea pe care djinnii o deţinuseră cândva. Djinnii erau siguri de asta. Fusese prezis.

Dar când? Nu ştiau.

Cerurile îl supravegheau pe diavol şi acea jumătate de viaţă pe care era obligat s-o trăiască. Toţi priveau în tăcere cum mările îngheţate copleşeau ţărmurile şi cum mareele creşteau odată cu mânia lui. Cu fiecare clipă care trecea, întunericul devenea tot mai gros, tot mai plin de miasmele morţii.

Fără cerurile care să-i ghideze, djinnii rămaşi nu puteau şti cât timp petrecuse poporul lor sub tirania frigului şi întunericului. Păreau secole, dar ar fi putut fi şi zile doar. Ce era timpul când nu existau luni care să le amintească orele, nici sori care să le măsoare anul? Timpul era punctat doar de naşteri, doar de copiii care reuşeau să trăiască. Faptul că sufletele lor erau făurite din foc era primul dintre cele două motive pentru care djinnii supravieţuiseră totuşi iernilor fără sfârşit; iar al doilea – că aveau nevoie doar de apă pentru a se hrăni.

Lutul se modela încet în astfel de ape, încremenind într-o formă închegată, în timp ce o altă civilizaţie murea, în masă, de deznădejde şi groază. Djinnii care rezistaseră în ciuda tuturor vitregiilor erau otrăviţi clipă de clipă de o furie ferecată în piept, o furie strunită doar de povara unei ruşini de neclintit.

Djinnii fuseseră cândva singurele fiinţe inteligente de pe Pământ; erau creaturi mai puternice, mai rapide, mai robuste şi mai ingenioase decât ar putea lutul să fie

vreodată. Cu toate acestea, cei mai mulţi au orbit în noaptea fără sfârşit. Pielea le-a devenit cenuşie, irisurile, albe – lipsite de pigment în întuneric. În chinuitoarea absenţă a soarelui, chiar şi aceste fiinţe ale focului au slăbit, iar când lutul, proaspăt format, s-a ridicat în sfârşit în picioare, soarele a revenit la viaţă – readucând planeta lor în centru şi purtând cu el o durere arzătoare.

Căldura.

Le-a uscat djinnilor ochii dezobişnuiţi de lumină, le-a topit carnea rămasă pe oase. Pentru djinnii care căutau să se adăpostească de această căldură, exista totuşi o speranţă: odată cu revenirea soarelui, a revenit şi luna, iar odată cu luna, şi stelele. La lumina stelelor, ei au călătorit către un loc sigur, refugiindu-se în cel mai înalt punct al pământului, într-un frig năprasnic în care începuseră să se simtă ca acasă. În tăcere, şi-au construit acolo un nou regat modest, comprimându-şi în acelaşi timp corpurile supranaturale atât de tare pe planurile spaţiului şi timpului, încât practic au dispărut vederii.

Nu conta faptul că djinnii erau mai puternici decât fiinţele lutului – fiinţe umane, aşa se numeau ei înşişi – care stăpâneau acum pământul şi cerurile sale. Nu conta faptul că djinnii aveau mai multă forţă, tărie şi viteză. Nu conta cât de fierbinţi erau sufletele lor

arzătoare. Ţărâna, învăţaseră ei, putea înăbuşi o flacără. Ţărâna îi putea îngropa în cele din urmă pe toţi.

Şi Iblees...

Iblees nu era niciodată departe.

Existenţa veşnică şi ruşinoasă a diavolului era o aducere-aminte neiertătoare a tot ceea ce pierduseră, a tot ceea ce înduraseră pentru a supravieţui. Cu adânc regret, djinnii au predat pământul noilor săi regi – şi s-au rugat să nu fie găsiţi niciodată.

A fost încă o rugăciune rămasă fără răspuns.

Trei

Alizeh a pătruns în lumina timpurie a dimineţii.

Se dăduse jos din pat, îşi pusese hainele pe ea, acele în păr şi pantofii în picioare. De obicei, avea mai multă grijă de toaleta ei, dar dormise mai mult decât îşi propusese şi nu mai avea timp decât să-şi treacă o cârpă umedă peste ochi. Comisionul terminat trebuia să fie livrat astăzi, iar ea înfăşurase rochia strălucitoare în bucăţi de tul, fixând pachetul cu sfoară. Alizeh a trebuit să mânuiască cu grijă pachetul, destul de voluminos, în timp ce cobora scările în vârful picioarelor şi, după ce a aprins focul în vatră la bucătărie, a împins uşa grea de lemn – doar pentru a fi întâmpinată de zăpada proaspătă care îi ajungea până

la genunchi.

Corpul lui Alizeh aproape s-a încovoiat de dezamăgire. Şi-a strâns pleoapele, respirând adânc.

Nu.

Nu avea să se întoarcă în pat. Era adevărat că nu avea încă nicio haină potrivită pentru iarnă. Nici pălărie. Şi nici mănuşi măcar. Şi era adevărat că, dacă se grăbea să urce înapoi pe scări chiar în clipa asta, ar mai fi apucat să doarmă o oră întreagă înainte de-a fi nevoie de ea la lucru.

Dar nu.

Şi-a forţat spatele să se îndrepte, strângând la piept pachetul preţios. Astăzi urma să fie plătită.

Alizeh a păşit în zăpadă.

Luna era atât de mare în această dimineaţă, încât acoperea cea mai mare parte a cerului, iar lumina ei reflectată învăluia totul într-o strălucire de vis. Soarele nu era decât un vârf de ac undeva în depărtare, cu conturul strălucind într-o spumă de nori. Copacii se înălţau drepţi şi albi, cu ramurile grele de poleială. Era încă devreme – zăpada rămânând încă neatinsă de-a lungul drumurilor – şi lumea sclipea, atât de albă, încât părea aproape albastră. Zăpadă, cer, lună – toate albastre. Chiar şi aerul părea să miroasă a albastru, atât de rece era.

Alizeh s-a înfăşurat şi mai bine în haina ei subţire,

ascultând vântul care mătura furios străzile. Muncitorii au apărut brusc, chemaţi parcă de gândurile ei, şi le-a urmărit mişcările de balet, pălăriile lor roşii de vânător legănându-se încoace şi încolo în timp ce lopeţile răzuiau de zor, dezgropând dungi de pavaj auriu. Alizeh s-a grăbit pe o cărare care se curăţa rapid şi şi-a scuturat zăpada de pe haine, lovindu-şi picioarele de piatra strălucitoare. Era udă până la coapse şi nu voia să se gândească la asta.

A privit, în schimb, în sus.

Ziua încă nu se născuse şi sunetele ei încă nu se cristalizaseră. Vânzătorii ambulanţi încă nu-şi instalaseră tarabele, iar magazinele încă nu-şi ridicaseră obloanele. Astăzi, un trio de raţe de un verde strălucitor se plimba pe mijlocul drumului pudrat, în timp ce negustorii se iţeau cu precauţie pe la uşi, înfigând mături în zăpadă. Un urs alb colosal se odihnea pe o cornişă îngheţată, cu un copil al străzii dormind adânc lângă blana lui. Alizeh a ocolit ursul în timp ce lua colţul străzii, urmărind cu privirea o spirală de fum pe cer. Cărucioarele care ofereau mâncare caldă îşi aprindeau focurile, pregătindu-şi marfa. Alizeh adulmeca mirosurile necunoscute, cercetându-le în mintea ei. Studiase arta culinară – putea identifica mâncărurile doar văzându-le –, dar nu avea suficientă experienţă pentru a putea numi lucrurile şi după miros.

Djinnilor le plăcea mâncarea, dar nu aveau nevoie de ea, nu aşa cum aveau nevoie celelalte creaturi; ca urmare, Alizeh renunţase de mai mulţi ani la această desfătare. Îşi folosea în schimb veniturile pentru a-şi plăti ustensilele de croitorie şi băi regulate la hamamurile locale. Nevoia ei de curăţenie crescuse odată cu nevoia de apă. Focul era sufletul ei, dar apa era viaţa ei; era tot ce-i trebuia pentru a supravieţui. O bea, se scălda în ea, simţea adesea nevoia să fie aproape de ea. Curăţenia devenise, ca urmare, un principiu de bază în viaţa ei, unul care îi fusese întipărit bine în minte încă din copilărie. La fiecare câteva luni, Alizeh mergea în adâncul pădurii pentru a găsi un copac miswak – copacul cu periuţe de dinţi –, din care culegea periuţele pe care le folosea pentru a-şi păstra gura curată şi dinţii albi. Munca ei o murdărea deseori, iar fiecare moment liber pe care îl avea îl petrecea curăţindu-se şi lustruindu-se. De fapt, preocuparea ei pentru curăţenie fusese cea care o determinase să se gândească la beneficiile unei astfel de munci.

Alizeh s-a oprit.

Dăduse din întâmplare peste un ochi de soare şi-acum stătea în mijlocul lui, încălzindu-se la razele lui, în timp ce o amintire îi înflorea în minte.

O găleată cu săpun.

Firele aspre ale unei perii de frecat podeaua.

Părinţii ei, râzând.

Amintirea era întocmai unei atingeri pline de căldură pe pieptul ei. Mama şi tatăl lui Alizeh crezuseră că era esenţial să-şi înveţe copilul nu numai să îngrijească şi să facă curat în propria casă, ci să aibă şi cunoştinţe de bază despre aproape toate muncile tehnice şi mecanice; voiau ca ea să măsoare greutatea unei zile de muncă. Dar pe atunci ei nu intenţionaseră decât să-i dea o lecţie preţioasă – nicidecum ca ea să ajungă să îşi câştige traiul în acest fel.

Dacă Alizeh îşi petrecuse anii tinereţii şcolită şi şlefuită de maeştri şi tutori, nu era mai puţin adevărat că, pentru a o pregăti pentru viitorul ei, părinţii ei o învăţaseră şi ce e umilinţa, insistând mereu asupra binelui suprem, asupra calităţii esenţiale a compasiunii.

„Simte!" îi spuseseră odată părinţii ei.

„Cătuşele purtate de poporul nostru sunt adesea nevăzute ochilor. Simte!" îi spuseseră, „pentru că, şi oarbă fiind, vei şti atunci cum să le rupi."

Ar râde mama şi tatăl ei dacă ar vedea-o acum? Ar plânge?

Pe Alizeh nu o deranja munca de slujitoare – nu o deranjase niciodată munca grea –, dar ştia că îi dezamăgeşte probabil pe părinţii ei, fie şi numai memoria lor.

Zâmbetul ei s-a şters.

Băiatul era rapid şi Alizeh fusese neatentă, aşa că i-a luat cu o secundă mai mult decât de obicei ca să-l observe. Ceea ce însemna că nu-l observase defel până când cuţitul nu i-a ajuns la gât.

— *Le man et parcei,* i-a spus acesta, cu respiraţia lui fierbinte şi acră atingându-i faţa.

Vorbea feshtună, ceea ce însemna că era departe de casă şi, probabil, înfometat. Sărise asupra ei pe la spate, apucând-o brutal de mijloc cu mâna liberă. După toate aparenţele, fusese atacată de un barbar – şi totuşi, cumva, simţea că e doar un băieţel, unul prea mare pentru vârsta lui.

Cu blândeţe, i-a spus:

— Dă-mi drumul! Fă-o acum şi îţi dau cuvântul meu că te voi lăsa nevătămat!

— *Nez beshoff.*

„Femeie proastă!” a râs el.

Alizeh şi-a băgat pachetul sub braţul stâng şi cu mâna dreaptă i-a rupt încheietura, simţind cum lama îi zgârie gâtul în timp ce el ţipa, trăgându-se înapoi. L-a înşfăcat înainte să cadă, apoi i-a prins braţul şi i l-a răsucit, dislocându-i umărul înainte de a-l împinge în zăpadă. A rămas deasupra lui în timp ce el plângea în hohote, pe jumătate îngropat în nămeţi. Trecătorii îşi fereau privirile, căci, aşa cum o ştia prea bine Alizeh, erau complet indiferenţi la cei de pe treptele cele mai

de jos ale societăţii. Un servitor şi un om al străzii trebuiau să se descurce între ei, scutindu-i pe magistraţi de munca suplimentară.

Era un gând sinistru.

Cu grijă, Alizeh a recuperat cuţitul băiatului din zăpadă şi i-a examinat lucrătura rudimentară. L-a măsurat şi pe băiat. Faţa lui era aproape la fel de tânără pe cât bănuia ea. Doisprezece ani? Treisprezece?

A îngenuncheat lângă el, iar acesta a înţepenit, încetându-şi pentru scurt timp plânsul înăbuşit.

— *Nek, nek, lotfi, lotfi...*

„Nu, nu, te rog, te rog”.

I-a luat mâna sănătoasă într-a ei şi i-a desfăcut degetele murdare, punându-i cuţitul înapoi în palmă. Ştia că bietul băiat va avea nevoie de el.

Şi totuşi.

— Există şi alte căi de-a rămâne în viaţă, i-a şoptit ea în feshtună. Vino la bucătăriile de la Casa Baz dacă ai nevoie de pâine.

Băiatul a fixat-o, întorcându-şi asupra ei toată forţa privirii lui îngrozite. Îl vedea căutându-i ochii prin snoda ei.

— *Shara*? a întrebat el.

„De ce?”

Alizeh aproape-a zâmbit.

— *Bek mefem*, a spus ea încet.

„Pentru că te înţeleg.”

— *Bek bidem.*

„Pentru că şi eu am fost ca tine.”

Alizeh nu i-a aşteptat răspunsul înainte de-a se ridica în picioare, scuturându-şi fustele. A simţit ceva uşor umed la gât şi şi-a scos o batistă din buzunar, pe care a apăsat-o pe rană. Stătea încă în picioare, nemişcată, când clopotul a bătut anunţând ora şi stârnind în zbor o constelaţie de sturzi, cu penajul lor iridescent strălucind în lumină.

Alizeh a răsuflat adânc, trăgând aerul rece în plămâni. Ura frigul, dar măcar răcoarea o înviora, căci disconfortul continuu reuşea să o ţină trează mai bine decât ar fi făcut-o orice ceaşcă de ceai. Alizeh dormise poate două ore în noaptea dinainte, dar nu-şi putea permite să se gândească la neajunsul ăsta. Trebuia să înceapă munca pentru doamna Amina peste exact o oră, ceea ce însemna că avea multe de făcut în următoarele şaizeci de minute.

Dar chiar şi aşa, tot ezita.

Cuţitul de la gât o descumpănise. Însă nu agresiunea în sine o tulbura – în atâta vreme petrecută pe străzi, avusese de-a face cu lucruri mult mai rele decât un băiat înfometat care mânuia un cuţit –, ci momentul ei. Nu uitase întâmplările din noaptea trecută, vocea diavolului, chipul tânărului.

Nu le uitase; pur şi simplu le lăsase deoparte. Îngrijorarea era o ocupaţie în sine – pentru Alizeh, o a treia ocupaţie. Era o îndeletnicire care îi cerea din timpul ei liber, pe care rareori îl avea, aşa că deseori îşi punea grijile la păstrare pe vreun raft, lăsându-le să se umple de praf până când găsea un moment liber.

Însă Alizeh nu era proastă.

Iblees o bântuise toată viaţa ei, împingând-o aproape de nebunie cu şaradele lui de neînţeles. Nu reuşise niciodată să înţeleagă interesul lui permanent pentru ea, căci, deşi ştia că îngheţul din venele ei o făcea neobişnuită chiar şi printre ai săi, i se părea totuşi că este un motiv insuficient pentru a o face să îndure tot acest chin. Alizeh ura modul în care viaţa îi fusese întreţesută cu şoaptele unei astfel de bestii.

Diavolul era hulit fără excepţie de toţi, djinni şi luturi, dar oamenilor le trebuiseră milenii pentru a desluşi acest adevăr: că djinnii îl urau pe diavol poate mai mult decât oricine altcineva. Iblees era responsabil, la urma urmei, de prăbuşirea civilizaţiei lor, de existenţa necruţătoare şi lipsită de lumină la care strămoşii lui Alizeh fuseseră condamnaţi de mult timp. Djinnii suferiseră cumplit ca urmare a acţiunilor lui Iblees – a aroganţei lui –, mai ales de mâinile oamenilor care, timp de mii de ani, consideraseră că este datoria lor divină să cureţe pământul de astfel de fiinţe, pe care

le vedeau doar ca urmaşi ai diavolului.

Pata acestei uri nu era chiar uşor de şters.

Măcar un singur lucru i se adeverise lui Alizeh de nenumărate ori: prezenţa diavolului în viaţa ei era un semn de rău augur, o prevestire a unei nenorociri iminente. Îi auzise vocea înaintea fiecărei morţi, a fiecărei suferinţe, înaintea fiecărei articulaţii inflamate în jurul căreia se învârtea viaţa ei de reumatică. Însă atunci când se simţea deosebit de îngăduitoare, recunoştea o bănuială sâcâitoare: că misivele diavolului aveau, de fapt, un soi de bunătate perfidă, ca şi cum ar fi încercat să atenueze o durere inevitabilă cu un avertisment.

Groaza, în schimb, o înrăutăţea adesea.

Alizeh îşi petrecea zilele întrebându-se ce tortură i se pregătea, ce agonie o aştepta. Nu se ştia peste cât timp...

Mâna i-a încremenit, uitând de sine; batista însângerată a zburat pe jos, neobservată. Inima lui Alizeh a început brusc să bată cu forţa a zeci de copite izbindu-i-se în piept. Abia îşi mai putea trage sufletul. Faţa aia, faţa aia aproape neomenească. *Aici,* el era *aici...*

O privea deja.

I-a observat pelerina aproape în acelaşi timp în care i-a observat faţa. Lâna neagră extraordinar de fină era grea, lucrată cu mult rafinament; i-a recunoscut

splendoarea subtilă chiar şi de aici, chiar şi în acest moment. Era, fără îndoială, opera doamnei Nezrin, maestra croitoreasă a celui mai strălucit atelier al imperiului; Alizeh i-ar fi recunoscut oricând lucrătura. De fapt, Alizeh ar fi recunoscut lucrătura aproape oricărui atelier din imperiu, ceea ce însemna că deseori avea nevoie de o singură privire aruncată unui străin pentru a şti câţi oameni s-ar putea preface că îl jelesc la o înmormântare.

Acest om, şi-a zis, va fi plâns de foarte mulţi linguşitori, căci avea buzunarele mai adânci, fără îndoială, decât însuşi Dariush. Străinul era înalt, impunător. Îşi trăsese gluga peste cap, ascunzându-şi cea mai mare parte a feţei în umbră, dar era departe de-a fi anonimul care spera să fie. În bătaia vântului, Alizeh i-a întrezărit căptuşeala mantiei: cea mai curată purpură, învechită în vin, întărită în ger. Fusese nevoie de *ani* de zile pentru a crea o astfel de ţesătură. Mii de ore de muncă. Tânărul părea să nu aibă habar ce poartă, aşa cum nu părea să aibă habar că ea putea spune, chiar şi de aici, că încuietoarea de la gâtul lui era din aur pur, că preţul cizmelor lui simple, fără ornamente, ar fi putut hrăni sute de familii din oraş. Era prost dacă ar fi crezut că putea să dispară nevăzut de aici, că ar putea profita de ea, că ar putea...

Alizeh a împietrit.

Înţelegerea îşi făcea încet drum în mintea ei şi, odată cu ea, o nelinişte grea, tulburătoare.

De cât timp stătea el acolo?

Un om în lume a fost cândva
ce-un şarpe pe fiece umăr purta.

În realitate, poate că Alizeh nu l-ar fi observat deloc dacă el nu s-ar fi uitat direct la ea, ţintuind-o în aer cu privirea. A oftat atunci – şi a icnit –, lovind-o cu forţa unui trăsnet, gândul că îl putea vedea acum doar pentru că el i-o permitea.

Atunci, cine era prostul?

Ea.

Spaima i-a aprins inima. Alizeh s-a smuls din împietrire şi a dispărut pur şi simplu, fugind pe străzi cu viteza supranaturală pe care o păstra de obicei pentru cele mai cumplite confruntări.

Alizeh nu ştia ce tenebre avea să aducă după sine acest chip ciudat de lut. Ştia doar că nu va putea niciodată să-l ocolească.

Trebuia totuşi să încerce.

Patru

Luna se ivise atât de mare pe cer, încât Kamran se

gândea că ar putea să-şi ridice un deget şi să-i atingă pielea, să-i deseneze cercuri în jurul rănilor. Îi privea venele şi înstelările, cicatricile albe ca nişte pânze de păianjen. A cercetat-o toată în timp ce mintea îi lucra, ochii îngustându-i-se la gândul unei imposibile iluzii.

Fata dispăruse pur şi simplu.

Nu intenţionase să se oprească, dar cum ar fi putut totuşi să-şi întoarcă privirea? Văzuse pericolul în mişcările agresorului chiar înainte ca bărbatul să scoată cuţitul; mai rău, nimeni nu dăduse atenţie incidentului. Fata ar fi putut fi mutilată, răpită sau ucisă în cele mai îngrozitoare moduri – şi, deşi Kamran jurase să-şi păstreze anonimatul la lumina zilei, toate instinctele sale îl îndemnau să lanseze un avertisment, să intervină înainte de a fi prea târziu...

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji.

Cu toate acestea, erau multe lucruri care îl frământau, şi nu în ultimul rând faptul că ceva părea să fie în neregulă cu fata. Purta o snodă – o bucată de mătase semitransparentă – în jurul ochilor şi nasului, care nu-i ascundea întru totul, ci doar îi estompa trăsăturile. Snoda în sine era destul de anodină; era cerută tuturor celor care lucrau ca slujitori; fata părea să fie o cameristă.

Dar servitorii nu erau obligaţi să poarte snoda în afara serviciului; şi era neobişnuit ca fata s-o poarte

pe-a ei la această oră matinală, când familia regală încă dormea.

Părea mult mai probabil să nu fi fost deloc o servitoare.

Spionii se infiltrau de ani de zile în imperiul Arduniei, dar numărul acestora crescuse primejdios în ultimele luni, alimentând o îngrijorare enervantă care trona în ultima vreme în fruntea gândurile lui Kamran şi de care acum nu se mai putea debarasa.

Şi-a răsuflat frustrarea sub forma unui norişor în frig.

Cu fiecare clipă care trecea, Kamran devenea tot mai convins că fata furase uniforma servitorilor, căci încercarea ei de acoperire nu numai că fusese prost executată, dar trăda cu uşurinţă o necunoaştere a multora dintre regulile şi manierele care defineau viaţa claselor inferioare. Chiar şi mersul ei ar fi fost un indiciu suficient; mergea prea bine pentru o servitoare, cu un fel de port regal, aşa cum se poate dobândi doar în copilărie.

Nu, Kamran era sigur acum că fata ascundea ceva. Nu ar fi fost prima dată când cineva se folosea de snodă pentru a se deghiza în public.

Kamran a aruncat o privire la ceasul din piaţă; venise în oraş în această dimineaţă pentru a vorbi cu Divinatorii, care îi trimiseseră o notă misterioasă prin care solicitau o audienţă cu tânărul, în ciuda faptului că

acesta nu-şi anunţase niciodată întoarcerea acasă. Se părea că întâlnirea de astăzi avea să mai aştepte; pentru că, spre marea sa nemulţumire, instinctele în care avea întotdeauna încredere nu voiau să se liniştească.

Cum de reuşise o servitoare, cu o singură mână liberă, să dezarmeze cu atâta sânge rece un bărbat care îi ţinea un cuţit la gât? Cum ar fi avut o cameristă timp sau bani de pierdut pentru a învăţa autoapărarea? Şi ce naiba îi spusese bărbatului de-l lăsase plângând în zăpadă?

Suspectul în cauză se căznea abia acum să se ridice în picioare. Claia de bucle roşcate arăta că era din Fesht, o regiune aflată la cel puţin o lună la sud de Setar, capitala; nu numai că agresorul era departe de casă, dar părea şi să sufere foarte tare, cu un braţ atârnându-i mai jos decât celălalt. Kamran privea cum roşcatul îşi sprijinea cu braţul sănătos celălalt braţ, care părea dislocat, echilibrându-se cu grijă. Lacrimile îi desenaseră cărări curate pe obrajii altfel murdari şi, pentru prima dată, Kamran a putut să-l vadă mai bine pe nelegiuit. Dacă ar fi avut mai multă experienţă cu manifestările exterioare ale emoţiilor, trăsăturile lui Kamran ar fi putut reda surpriza.

Agresorul era foarte tânăr.

Kamran s-a îndreptat rapid spre el, acoperindu-şi în acelaşi timp faţa cu o mască de zale sofisticată. Mergea

în bătaia vântului, cu mantia foşnind pe cizme, oprindu-se abia când aproape că s-a ciocnit de copil. A fost suficient pentru ca băiatul din Fesht să facă un salt înapoi la apropierea lui, tresărind de durere când mişcarea i-a zdruncinat rana. Băiatul şi-a legănat braţul rănit şi s-a încovoiat cu capul în piept ca un miriapod umilit, şi, cu un murmur de neînţeles, a încercat să treacă.

— *Lotfi, hejj, bekhshti...*

„Vă rog, domnule, scuzaţi-mă...

Lui Kamran nu-i venea să creadă câtă obrăznicie avea copilul. Dar măcar ştia că avusese dreptate: băiatul vorbea feshtună şi era departe de casă.

Kamran avusese intenţia de-a preda copilul magistraţilor; acesta fusese singurul scop cu care îl căutase pe băiat. Dar acum, neputând să-şi înlăture suspiciunile, s-a trezit că ezită.

Din nou, copilul a încercat să treacă şi, din nou, Kamran i-a blocat calea.

— *Kya tan goft et cheknez?*

„Ce ţi-a spus tânăra femeie?”

Băiatul s-a speriat. A făcut un pas înapoi. Pielea lui era cu o nuanţă sau două mai deschisă decât ochii căprui, cu pete de pistrui mai întunecate pe nas. Înfierbântarea îi desenase pe faţă nişte pete deloc măgulitoare.

— *Bekhshti, hejj, nek mefem...*

„Îmi pare rău, domnule, nu înţeleg...”

Kamran s-a mai apropiat un pas; băiatul aproape că a scâncit.

— *Jev man!* a spus el. *Pres!*

„Răspunde-mi! Acum!”

Limba băiatului s-a dezlegat atunci, aproape prea repede pentru a fi inteligibilă. Kamran traducea în minte în timp ce copilul vorbea:

— Nimic, domnule... Vă rog, domnule, nu i-am făcut rău, a fost doar o neînţelegere...

Kamran a pus o mână înmănuşată în jurul umărului dislocat al băiatului şi acesta a scos un ţipăt, gâfâind în timp ce genunchii i se clătinau.

— *Îndrăzneşti să mă minţi în faţă...*

— Domnule... vă rog...

Copilul plângea acum.

— Ea... doar mi-a dat înapoi cuţitul, domnule, jur, şi-apoi... apoi mi-a oferit pâine, spunând...

Kamran s-a tras înapoi, lăsând să-i cadă mâna.

— Continui să minţi.

— Pe mormântul mamei m-m-mele, jur! Pe tot ce e mai sfânt...

— Ţi-a dat arma înapoi şi s-a oferit să te hrănească, a spus Kamran cu asprime, după ce aproape ai ucis-o. După ce ai încercat să furi de la ea.

Băiatul a clătinat din cap, cu lacrimile curgându-i din nou din ochi.

— A avut milă de mine, domnule... Vă rog...

— *Ajunge!*

Gura băiatului s-a închis dintr-odată.

Frustrarea lui Kamran devenea din ce în ce mai mare; îşi dorea cu disperare să sugrume pe cineva. A mai cercetat o dată piaţa, ca şi cum fata ar fi putut să apară la fel de uşor cum se evaporase. Privirea lui a poposit din nou asupra băiatului.

Vocea îi răsuna ca tunetul.

— Ai pus cuţitul la gâtul unei femei, ca cel mai mare laş, cel mai mizerabil dintre bărbaţi. Acea tânără poate că ţi-a arătat milă, dar eu nu văd niciun motiv să fac la fel. Te aştepţi să pleci de aici fără să fii judecat? Fără dreptate?

Băiatul a fost cuprins de spaimă.

— Vă rog, domnule... Am să dispar, domnule... Am să-mi tai singur gâtul dacă îmi cereţi asta, numai să nu mă predaţi magistraţilor, vă implor!

Kamran a clipit. Situaţia devenea din ce în ce mai dificilă cu fiecare secundă.

— De ce spui aşa ceva?

Băiatul a clătinat atunci din cap, devenind din ce în ce mai isteric. Avea ochii sălbatici, iar frica lui era prea palpabilă ca să fie teatru. Curând a început să se

tânguiască, iar sunetul răsuna pe străzi.

Kamran nu ştia cum să-l liniştească pe copil; soldaţii lui muribunzi nu-şi permiseseră niciodată o asemenea slăbiciune în prezenţa lui. Kamran s-a gândit, însă prea târziu, să-l lase pe băiat să plece; abia începuse însă să formuleze gândul când, fără veste, copilul şi-a înfipt cuţitul rudimentar în gât.

Kamran a inspirat cu putere.

Băiatul – al cărui nume nu-l cunoştea – se îneca cu propriul sânge, cu cuţitul încă îngropat în gât. Kamran l-a prins în cădere şi-a simţit, cu degetele lui, desenul coastelor băiatului. Era uşor ca o pasăre, cu oasele scobite, fără îndoială, de foame.

Vechile obişnuinţe au preluat controlul.

Kamran dădea comenzi trecătorilor cu vocea pe care o folosea pentru a conduce o legiune, iar necunoscuţii apăreau ca din senin, abandonându-şi propriii copii pentru a-i executa ordinele. Capul îi era atât de plin de nedumerire, încât abia a observat când băiatul i-a fost ridicat din braţe şi scos din piaţă. Felul în care privea sângele, zăpada pătată, firişoarele roşii care înconjurau un capac de canalizare – era ca şi cum Kamran nu mai văzuse niciodată moartea; ca şi cum nu o văzuse de mii de ori. Ba da, ba da, crezuse că văzuse toate soiurile de întunecimi. Însă Kamran nu mai fusese niciodată martor la sinuciderea unui copil.

Abia atunci a băgat de seamă batista.

Privise cum tânăra femeie şi-o apăsase pe gât, pe rana provocată de un băiat care acum era probabil mort. O privise pe acea fată ciudată cum îşi controlase emoţia morţii atât de apropiate de tăria unui soldat, făcând apoi dreptate cu compasiunea unui sfânt. Acum nu mai avea nicio îndoială că era într-adevăr un spion, unul care poseda o agerime a minţii care îl surprindea.

Ştiuse într-o clipă cum să se descurce cu copilul, nu-i aşa? Se descurcase mult mai bine decât el, judecase mai bine; iar acum, în timp ce cugeta la evadarea ei de mai devreme, temerile nu făceau decât să-i crească. Lui Kamran rareori i se făcea ruşine, dar acum senzaţia asta urla în el, refuzând să fie domolită. Cu un singur deget, a ridicat pătratul brodat din zăpadă. Se aşteptase ca bumbacul alb să fie pătat de sânge.

Era imaculat.

Cinci

Cizmele lui Kamran loveau pardoseala de marmură cu o forţă neobişnuită, iar ecoul se împrăştia prin sălile cavernoase ale palatului. La moartea tatălui său, Kamran descoperise că numai o singură emoţie mai avea puterea de-a-i mâna în viaţă; cultivată cu grijă, aceasta creştea, fierbinte şi hrănitoare, în pieptul său, ca

un organ nou, experimental.

Furia.

Îl ţinea în viaţă mai bine decât o făcuse inima lui vreodată.

Simţea întotdeauna furie, dar mai ales acum – şi Domnul să-l apere pe omul care i se punea de-a curmezişul în clipele cele mai rele.

După ce a băgat batista fetei în buzunarul de la piept, s-a răsucit brusc, hotărât, îndreptându-se spre calul său, care-i aştepta răbdător întoarcerea. Lui Kamran îi plăceau caii. Nu puneau întrebări – cel puţin nu din gură – înainte de-a face ce li se spune. Armăsarul iute nu s-a supărat nici din pricina mantiei însângerate a stăpânului său, nici a dispoziţiei sale sumbre.

Însă Hazan nu se purta deloc în felul ăsta.

Ministrul îl urmărea cu o viteză impresionantă; cizmele lui băteau şi ele acum podelele de piatră. Dacă nu ar fi crescut împreună, Kamran ar fi putut reacţiona la această insolenţă cu o metodă de rezolvare a problemelor complet lipsită de eleganţă: forţa brută. Dar, pe de altă parte, tocmai incapacitatea lui de-a flata pe cineva îl făcuse pe Hazan perfect pentru rolul său de ministru. Kamran nu suporta linguşitorii.

— Sunteţi mai rău decât un idiot, ştiaţi? i-a spus Hazan cu mare seninătate. Ar trebui să fiţi bătut în cuie de cel mai bătrân copac Benzess. Aş lăsa scarabeii să vă

smulgă carnea de pe oase.

Kamran nu a spus nimic.

— Ar putea dura săptămâni întregi.

Hazan îl ajunsese din urmă, iar acum ţinea pasul cu uşurinţă.

— Aş privi fericit cum vă devorează ochii.

— Cred că exagerezi.

— Vă asigur că nu.

Fără veste, Kamran s-a oprit din mers; Hazan, spre cinstea lui, nu s-a clintit. Cei doi tineri s-au întors brusc unul spre celălalt. Hazan fusese cândva genul de băiat ai cărui genunchi semănau cu nişte noduri artritice; în copilărie, abia putea să se ţină pe picioare pentru a-şi salva viaţa. Kamran nu putea să nu se minuneze de schimbarea din el, de băiatul care se transformase într-un bărbat ce se simţea în largul lui să-l ameninţe cu moartea, zâmbind, chiar pe prinţul moştenitor.

Cu un respect prefăcut, Kamran a privit în ochii ministrului său. Erau aproape de aceeaşi înălţime, el şi Hazan. Constituţii similare.

Trăsături extrem de diferite.

— Nu, a spus Kamran şi vocea i-a sunat obosită chiar şi lui însuşi.

Vârful ascuţit al furiei începuse să i se estompeze.

— N-am nicio îndoială privind entuziasmul tău pentru moartea mea brutală. Nu, mă refeream doar la

părerea ta asupra daunelor pe care pretinzi că le-am pricinuit.

Ochii de culoarea alunei ai lui Hazan au fulgerat la asta, singurul semn exterior al nemulţumirii sale. Cu toate acestea, a vorbit cu calm:

— Faptul că în mintea dumneavoastră mai sălăşluieşte vreo îndoială că aţi fi comis o greşeală gravă îmi spune, sire, că n-ar fi rău ca gâdele palatului să vă încerce gâtul.

Kamran aproape-a zâmbit.

— Credeţi că e amuzant?

Hazan s-a apropiat precaut cu un pas.

— N-aţi făcut decât să alertaţi regatul de prezenţa dumneavoastră, n-aţi făcut decât să strigaţi în mulţime toate dovezile identităţii dumneavoastră, *n-aţi făcut decât să vă marcaţi ca o ţintă în timp ce eraţi complet lipsit de pază...*

Kamran şi-a desfăcut închizătoarea de la gât şi-a întins gâtul, lăsând mantia să cadă. Aceasta a fost prinsă de nişte mâini nevăzute, un servitor ca o umbră apărând, apoi dispărând din vedere cu haina însângerată. În fracţiunea de secundă în care a văzut conturul snodei servitorului, şi-a amintit, din nou, de fată.

Kamran şi-a trecut o mână peste faţă, cu un rezultat macabru. Uitase de sângele uscat al băiatului de pe

mâinile lui şi-acum spera să uite din nou. Între timp, asculta într-o doară mustrările ministrului său, cu care nu era deloc de acord.

Prinţul nu-şi vedea acţiunile ca fiind prosteşti şi nici nu credea că n-ar fi trebuit să-l preocupe poveştile claselor inferioare. În sinea lui, Kamran ar fi putut eventual admite un argument în favoarea inutilităţii unor astfel de preocupări – căci ştia că, dacă s-ar fi ocupat de fiecare atac violent de pe străzile oraşului, abia dacă ar mai fi găsit timp să respire dar, lăsând la o parte faptul că interesul pentru vieţile locuitorilor Arduniei era în întregime de competenţa prinţului, vărsarea de sânge din acea dimineaţă i se păruse mai mult decât un act de violenţă întâmplător. Într-adevăr, cu cât analiza mai mult situaţia, cu atât i se părea mai abjectă, iar actorii ei mai complecşi decât la prima vedere. I se păruse înţelept, la momentul respectiv, să se implice în acea întâmplare...

— O întâmplare care privea două fiinţe lipsite de valoare şi care ar fi fost mai bine să fie rezolvată de cei de teapa lor, a spus Hazan fără vreo umbră de emoţie. Fata considerase potrivit să-l lase pe băiat să plece, aşa pretindeţi – şi totuşi, aţi găsit că judecata ei nu era bună? Aţi simţit nevoia să vă jucaţi niţel de-a Dumnezeu? Nu, nu-mi răspundeţi la asta! Nu cred că vreau să ştiu.

Kamran n-a aruncat decât o privire către ministrul său.

Buzele lui Hazan s-au strâns într-o linie subţire.

— Poate că aş fi avut motive să mă gândesc la înţelepciunea intervenţiei dumneavoastră dacă băiatul ar fi ucis-o într-adevăr pe fată. În afară de asta, a rostit el răspicat, nu văd nicio scuză pentru comportamentul nesăbuit, sire, nicio explicaţie pentru imprudenţa dumneavoastră, în afară de nevoia grotescă de-a deveni erou...

Kamran a privit în sus, înspre tavan. Nu iubise mare lucru în viaţa lui, dar apreciase întotdeauna confortul simetriei, al seriilor care aveau un sens. Acum fixa plafoanele înalte, boltite, şi măiestria artistică a nişelor sculptate în alte nişe. Fiecare întindere şi cavitate era înstelată cu metale rare, cu plăci de gresie şi faianţă glazurate, aranjate cu măiestrie în modele geometrice care se repetau la infinit.

A ridicat o mână însângerată, iar Hazan a tăcut.

— Destul! a spus Kamran liniştit. Ţi-am îngăduit îndeajuns de mult timp reproşurile.

— Da, Înălţimea Voastră.

Hazan a făcut un pas înapoi, uitându-se curios la prinţ.

— Mai mult decât de obicei, aş spune.

Kamran s-a silit să schiţeze un zâmbet sardonic.

— Te rog să mă scuteşti de analiza ta!

— Aş îndrăzni să vă reamintesc, sire, că este de datoria mea să vă ofer tocmai analiza pe care o detestaţi.

— Un fapt regretabil.

— Şi o ocupaţie detestabilă, nu-i aşa, când sfatul îţi este primit astfel?

— Un mic îndemn, domnule ministru: atunci când oferi un sfat unui barbar, ar trebui să te gândeşti mai întâi să îţi reduci aşteptările.

Hazan a zâmbit.

— Nu sunteţi deloc în apele dumneavoastră astăzi, sire.

— Mai vioi decât de obicei, nu-i aşa?

— Starea dumneavoastră de spirit e mult mai sumbră în dimineaţa asta decât aţi vrea s-o recunoaşteţi. Acum chiar aş putea să vă întreb de ce moartea unui copil al străzii v-a marcat într-atât.

— Ţi-ai irosi cuvintele în van.

— Aha!

Hazan încă îşi mai păstra zâmbetul.

— Văd că ziua nu este îndeajuns de pregătită pentru sinceritate.

— Dacă sunt într-adevăr surescitat, a spus prinţul, pierzându-şi şi ultima brumă de răbdare, este fără îndoială un semn al entuziasmului cu care vreau să-ţi

amintesc că tatăl meu te-ar fi spânzurat pentru insolenţa ta.

— Chiar aşa, a zis Hazan cu blândeţe. Deşi acum îmi trece prin minte că nu sunteţi tatăl dumneavoastră.

Capul lui Kamran s-a ridicat fulgerător. Şi-a tras sabia din teacă fără să se gândească, dar s-a oprit, cu mâna încremenită pe mâner, văzând veselia abia stăpânită din ochii ministrului său.

Kamran s-a simţit tulburat.

Era plecat de acasă de mai bine de un an; uitase cum se poartă conversaţii normale. Luni lungi pe care le petrecuse în slujba imperiului, protejând graniţele, conducând lupte, visând la moarte.

Rivalitatea Arduniei cu sudul era veche de când lumea.

Ardunia era un imperiu formidabil – cel mai mare din lumea cunoscută –, iar cea mai mare slăbiciune a lor era un secret pe cât de bine păstrat, pe atât de ruşinos: rămâneau fără apă.

Kamran era mândru de sistemele de qanaturi existente în Ardunia – reţele de conducte care transportau apa din acvifere către rezervoare supraterane şi pe care oamenii le foloseau pentru apa potabilă şi pentru irigaţii. Însă qanaturile se bazau în întregime pe disponibilitatea apelor subterane, ceea ce însemna că porţiuni mari din imperiul Arduniei

deveniseră de nelocuit timp de secole – o problemă care putea fi limitată doar prin transportul apei dulci de pe râul Mashti, cu barjele şi ajutorul navelor maritime.

Cea mai rapidă rută către această uriaşă cale navigabilă se afla la limita Tulanului, un mic imperiu vecin, lipit de graniţa cea mai sudică a Arduniei. Tulan era ca un fel de purice de care nu se puteau scutura, un parazit care nu putea fi nici eliminat, nici îndepărtat. Cea mai mare dorinţă a Arduniei era să construiască un apeduct direct prin centrul ţării din sud, dar, de decenii întregi, regii săi fuseseră neînduplecaţi. Singura ofertă paşnică a Talanului în schimbul unui astfel de acces era o taxă punitivă, ruinătoare, o taxă prea mare chiar şi pentru Ardunia. De câteva ori încercaseră să decimeze pur şi simplu Tulanul, dar, drept rezultat, armata ardunianǎ suferise pierderi uimitoare – tatăl lui Kamran murise în timpul acestor lupte – şi nimeni din nord nu putea înţelege de ce.

Între cele două naţiuni crescuse o ură ca un lanţ muntos de netrecut.

Timp de aproape un secol, marina Arduniei fusese nevoită să aleagă o cale mult mai periculoasă înspre apă, călătorind luni multe pentru a ajunge la râul vijelios. Norocul Arduniei era că fusese binecuvântată nu numai cu un sezon ploios abundent, ci şi cu ingineri

care construiseră zone de captare impresionante pentru a aduna şi stoca apa de ploaie ani la rând. Dar chiar şi aşa, norii nu mai păreau niciodată la fel de plini în vremurile din urmă, iar cisternele imperiului se tot goleau.

În fiecare zi, Kamran se ruga pentru ploaie.

Imperiul Arduniei nu era oficial în război – nu încă –, dar chiar şi pacea, aflase Kamran, se menţinea cu un preţ de sânge.

— Înălţimea Voastră.

Vocea ezitantă a lui Hazan l-a speriat pe prinţ, readucându-l la realitate.

— Iertaţi-mă! Am vorbit fără chibzuinţă.

Kamran şi-a ridicat privirea.

Detaliile sălii în care se aflau i-au captat brusc atenţia: podele de marmură lucioasă, coloane înalte de jad, bolţi opalescente arcuite. A simţit în palmă mânerul uzat, din piele, al sabiei, şi încet-încet a devenit conştient de corpul său musculos, de povara grea pe care o căra mereu şi la care se gândea doar rareori: sarcina braţelor, greutatea picioarelor sale. S-a forţat să readucă sabia în teacă, închizând pentru scurt timp ochii. Simţea miros de apă de trandafiri şi orez proaspăt; un servitor a trecut grăbit purtând o tavă de cupru încărcată cu cele trebuincioase pentru ceai.

Cât timp fusese pierdut în propriile gânduri?

Kamran devenise în ultimul timp neliniştit şi preocupat. Valul recent de spioni tulanieni descoperiţi pe teritoriul Arduniei nu-l prea ajuta să doarmă liniştit; deja de una singură ar fi fost o descoperire destul de tulburătoare, dar la această veste se adăugau nenumăratele lui griji, căci nu numai că prinţul se temea pentru rezervoarele lor, dar lucrurile văzute în timpul recentei sale inspecţii continuau să-l sperie.

Viitorul părea întunecat, iar rolul său în el, sumbru.

Aşa cum fusese convenit, prinţul îi trimisese bunicului său informări dese cât timp fusese plecat. Cea mai recentă scrisoare a sa fusese plină de veşti despre tulanieni, al căror mic imperiu devenea tot mai îndrăzneţ pe zi ce trecea. Zvonurile de discordie şi de manevre politice deveneau zi de zi tot mai puternice şi, în ciuda păcii încă existente între cele două imperii, Kamran bănuia că războiul ar putea deveni în curând inevitabil.

Întoarcerea sa în capitală, cu o săptămână înainte, avusese doar două motive: în primul rând, după ce terminase o expediţie periculoasă după apă, trebuia să realimenteze cisternele centrale care le alimentau apoi pe celelalte din tot imperiul; şi, de asemenea, să-şi aducă trupele în siguranţă acasă. În al doilea rând, bunicul său îi ceruse, simplu, să se întoarcă.

Ca răspuns la numeroasele îngrijorări ale lui Kamran,

prinţul primise instrucţiuni să se întoarcă la Setar. Pentru un răgaz, spusese bunicul său. O cerere destul de inofensivă, dar pe care Kamran o considera destul de neobişnuită.

Prinţul ajunsese de o săptămână la palat şi nerăbdarea îi creştea cu fiecare zi care trecea. Nici acum, după şapte zile petrecute acasă, regele nu-i răspunsese încă la biletul trimis, iar Kamran era ros de neastâmpăr fără o misiune şi fără soldaţii săi. Şi iată-l pe Hazan articulând exact aceleaşi gânduri, permiţându-şi să spună că tocmai această nerăbdare era...

— ...poate singura explicaţie plauzibilă pentru acţiunile dumneavoastră din această dimineaţă.

Da. Kamran putea cel puţin să fie de acord că era nerăbdător să se întoarcă la munca lui. Căci, îşi dădea seama, va trebui să plece din nou.

În curând.

— M-am săturat de această conversaţie, a spus sec prinţul. Ajută-mă să mă bucur de încheierea ei rapidă şi spune-mi ce anume doreşti. Trebuie să plec.

Hazan a ezitat.

— Da, sire, desigur, numai că... Nu doriţi să ştiţi ce s-a întâmplat cu copilul?

— Ce copil?

— Băiatul, bineînţeles. Cel al cărui sânge vă pătează

încă mâinile.

Kamran a înţepenit, furia revenindu-i brusc la viaţă. Era nevoie de puţin, şi-a dat seama, pentru a reaprinde un foc care adormise doar, dar nu murise.

— Nu, nu aş vrea asta.

— Dar v-ar putea linişti să ştiţi că încă nu e mort.

— Să mă „liniştească”?

— Păreţi supărat, Înălţimea Voastră, iar eu...

Kamran a făcut un pas înainte, cu ochii strălucind. L-a studiat atent pe Hazan: panta frântă a nasului său, părul blond-cenuşiu tuns scurt. Pielea lui Hazan era atât de plină de pistrui, încât abia dacă i se vedeau sprâncenele; fusese hărţuit fără milă în copilărie dintr-o mie de motive, un fapt tragic în toate privinţele, cu excepţia uneia singure: suferinţa lui Hazan fusese cea care le adusese prima întâlnire. Ziua în care Kamran îi luase apărarea copilului nelegitim al unui curtean fusese şi ziua în care acel copil cu genunchi noduroşi îi jurase credinţă tânărului prinţ.

Chiar şi atunci, Kamran încercase să îşi întoarcă privirea. Încercase cu vitejie să ignore afacerile socotite mai prejos de el, dar tot nu reuşise.

Nu reuşea nici acum.

— Întreci măsura, domnule ministru, a spus Kamran cu blândeţe. Te-aş încuraja acum să treci la subiect.

Hazan şi-a plecat capul.

— Bunicul dumneavoastră aşteaptă să vă vadă. Sunteţi aşteptat imediat în camerele Majestăţii Sale.

Kamran a încremenit pentru scurt timp, cu ochii închişi. Înţeleg. Înseamnă că nu exagerezi cu frustrarea ta.

— Nu, sire.

Kamran a deschis ochii. În depărtare, s-a aşternut un caleidoscop de culori, apoi s-a luminat. Murmure blânde de conversaţie ajungeau până la el, paşii uşori ai servitorilor grăbiţi, ceaţa unei snode. Nu-i dăduse niciodată prea multă atenţie; uniformă veche de secole. Acum, de fiecare dată când vedea una, se gândea la servitoarea aia blestemată. *Spion.* Aproape că şi-a sucit gâtul încercând să alunge gândul.

— Şi ce vrea regele de la mine, mă rog?

Hazan se codea.

— Acum, că oamenii ştiu că sunteţi acasă, mă aştept să vă roage să vă îndepliniţi îndatoririle.

— Care sunt?

— Să găzduiţi un bal.

— Chiar aşa.

Maxilarul lui Kamran s-a încleştat.

— Aş prefera, cu siguranţă, să îmi dau foc. Şi asta e tot?

— E foarte serios, Înălţimea Voastră. Am auzit zvonuri că anunţul pentru un bal a fost deja...

— Bine. O să iei asta, a adăugat Kamran în timp ce recupera batista din haină, prinzând-o între degetul mare şi arătător, şi o vei examina.

Hazan a băgat iute batista albă în buzunar.

— Să o examinez pentru ceva anume, Înălţimea Voastră?

— Sânge. În faţa privirii inexpresive a lui Hazan, prinţul a continuat: I-a aparţinut servitoarei al cărei gât era să fie tăiat de băiatul din Fesht. Cred că ar putea fi djinn.

Acum Hazan a fost cel care s-a încruntat.

— Înţeleg.

— Mă tem că nu înţelegi.

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, dar în ce fel ne priveşte sângele ei? După cum ştiţi, Acordurile Focului dau dreptul djinnilor să munc...

— Cunosc foarte bine legile noastre, Hazan. Nu mă preocupă atât sângele, cât comportamentul ei.

Hazan a ridicat din sprâncene.

— Nu am încredere în ea, a spus Kamran brusc.

— Trebuie să aveţi încredere în ea, sire?

— Este ceva mincinos la fată. Era prea rafinată în felul ei de a fi.

— Aha!

Sprâncenele lui Hazan s-au ridicat şi mai sus, într-un început de înţelegere.

— Şi, având în vedere toată prietenia noastră recentă cu Tulan...

— Vreau să ştiu cine este.

— Credeţi că e spioană.

Felul în care a spus-o, ca şi cum l-ar fi crezut pe Kamran pradă delirului, i-a acrit expresia prinţului.

— Nu ai văzut-o aşa cum am văzut-o eu, Hazan. L-a dezarmat pe băiat dintr-o singură mişcare. I-a dislocat umărul. Ştii la fel de bine ca şi mine cât îi invidiază tulanienii pe djinni pentru puterea şi viteza lor.

— Adevărat, a spus Hazan cu prudenţă. Deşi ar trebui să vă reamintesc, sire, că băiatul pe care l-a dezarmat era slăbit de moarte de-atâta foame. O rafală mai puternică de vânt i-ar fi putut împrăştia oasele. Şi-un şobolan şchiop i-ar fi putut veni de hac.

— Mi-e totuna. O vei găsi!

— Pe servitoare.

— Da, pe servitoare, a repetat Kamran iritat. A fugit de la locul faptei când m-a văzut. S-a uitat la mine de parcă m-ar fi cunoscut.

— Iertaţi-mă, sire... dar am crezut că nu i-aţi putut vedea faţa?

Kamran a tras aer în piept.

— Poate îmi vei mulţumi, domnule ministru, că ţi-am dat o asemenea sarcină? Desigur, doar dacă nu preferi cumva să-ţi caut un înlocuitor.

Buzele lui Hazan au tresărit; a făcut o plecăciune.

— E o plăcere, ca de obicei, să vă stau la dispoziţie!

— Îi vei spune regelui că trebuie să fac o baie înainte de întâlnirea noastră.

— Dar, sire...

Kamran s-a îndepărtat şi paşii săi au trezit încă o dată ecouri prin sala cavernoasă. Furia începuse din nou să i se strecoare în suflet, aducând cu ea un soi de ceaţă care părea să-i tulbure vederea şi să estompeze sunetele din jurul lui.

Era ruşinos, aşadar, pentru Kamran că nu reuşise să se cerceteze singur. Nu iscodise pe la ferestrele sufletului, întrebându-se ce alte emoţii s-ar fi putut ascunde sub faţada furiei sale omniprezente. Nu îi trecuse vreodată prin cap că ar fi putut trăi un fel de suferinţă confuză, aşa că nu i se părea neobişnuit faptul că îşi închipuia, chiar în acel moment, că înfige o sabie drept în inima unui om. De fapt, era atât de absorbit de fantasmele sale, încât nu a auzit-o pe mama lui strigându-l pe nume, nici hainele ei incrustate cu bijuterii măturând pe jos, cu safirele clinchetind în mers pe podelele de marmură.

Rareori i se întâmpla lui Kamran să audă vocea mamei sale înainte de-a fi deja prea târziu.

Şase

Dimineaţa lui Alizeh fusese, printre altele, tare dezamăgitoare. Îşi sacrificase o oră de somn, înfruntase zorii unei zile de iarnă, scăpase cu greu unui atac care era să o coste viaţa şi, în cele din urmă, se întorsese la Casa Baz plină de regrete, dorindu-şi ca buzunarele să-i fi cântărit la fel de greu ca şi propriile gânduri.

Cărase pachetul incomod prin mai multe troiene de zăpadă înainte de-a ajunge la intrarea servitorilor de la conacul ambasadorului lojjan şi, după ce îşi forţase buzele îngheţate să bâiguie o explicaţie pentru apariţia ei în prag, menajera cu ochelarii pe nas îi înmânase lui Alizeh o punguţă cu plata. Alizeh, tremurând şi obosită, făcuse greşeala de-a număra monedele abia după ce înmânase comisionul, iar apoi, ieşindu-şi din fire, îndrăznise să spună cu voce tare că i se pare că e vorba de o greşeală.

— Iertaţi-mă, doamnă... dar aceasta este doar j-jumătate din ceea ce am convenit.

— Pfff! a pufnit menajera. Vei primi restul dacă stăpâna mea va hotărî că îi place.

Alizeh a făcut ochii mari.

Poate că dacă fustele ei nu ar fi fost înţepenite de ger sau dacă pieptul nu i-ar fi fost gata să crape de frig... poate că dacă buzele nu i-ar fi fost atât de amorţite sau

dacă picioarele ei nu şi-ar fi pierdut orice senzaţie... atunci poate că şi-ar fi amintit să-şi muşte limba. În loc de asta, tot ce a reuşit să facă Alizeh a fost să-şi stăpânească o bună mare parte din indignare. O adevărată minune, de fapt, că a reuşit să vorbească cu o oarecare doză de echilibru:

— Dar domnişoara Huda ar putea decide că nu-i place rochia doar pentru a evita plata.

Menajera s-a dat înapoi ca şi cum ar fi fost lovită.

— Ai grijă ce spui, fato! Nu vreau să aud pe nimeni spunând că stăpâna mea e necinstită.

— Dar cu siguranţă puteţi vedea că asta este într-adevăr necin... a spus Alizeh, alunecând pe o bucată de gheaţă.

S-a prins de cadrul uşii, iar menajera s-a retras şi mai mult, de data aceasta cu o repulsie nedisimulată.

— *Jos!* a răbufnit femeia. Jos mâinile murdare de pe uşa mea...

Speriată, Alizeh a sărit înapoi, evitând ca prin minune un alt petic de gheaţă la doar două degete în stânga ei.

— Domnişoara Huda nici măcar nu mă lasă să intru în c-casă, a bâiguit ea, cu trupul tremurând acum violent de frig. Nu mi-ar permite să fac nici măcar o probă – şi-ar putea decide, dintr-un motiv oarecare, că nu-i place m-munca m-mea...

I s-a trântit uşa-n nas.

Alizeh a simţit atunci o înţepătură ascuţită în piept, o durere care o făcea să respire cu greutate. Senzaţia i-a rămas ziua-ntreagă.

A pipăit punga mică din buzunarul şorţului, cu greutatea sprijinindu-i-se pe coapsă. Întârziase cu întoarcerea la Casa Baz, ceea ce însemna că nu va avea timp să îşi depună câştigurile într-un loc mai sigur. Pe drumul ei de întoarcere, lumea începuse să prindă viaţă, iar zăpada proaspătă pudra fiecare efort de trezire al oraşului Setar. Pregătirile pentru Festivalul Rozei de Iarnă cuprinseseră străzile şi, deşi Alizeh iubea mirosul îmbătător de apă de trandafiri din aer, ar fi preferat un moment de linişte înainte ca bătaia clopotului să o cheme la muncă. Nu putea şti atunci că liniştea pe care o căuta ar fi putut să nu mai vină niciodată.

Când ceasul a sunat ora şase, Alizeh se afla deja în bucătărie, cu mătura în mână, stând tăcută în umbră şi cât mai aproape de foc. Ceilalţi servitori se adunaseră cu o oră mai devreme în jurul mesei lungi de lemn din bucătărie pentru mâncarea de dimineaţă, iar Alizeh îi privea captivată cum îşi terminau micul dejun: boluri de haleem, un fel de terci dulce amestecat cu carne de vită tocată.

În calitatea ei de angajată de probă, Alizeh nu avea

încă voie să li se alăture – şi nici n-o interesa masa lor, a cărei simplă descriere îi întorcea stomacul pe dos –, dar îi plăcea să le asculte glumele uşoare, să fie martoră la familiaritatea cu care îşi vorbeau unii altora. Se purtau ca nişte prieteni. Sau ca o familie.

Era un fel de normalitate cu care Alizeh nu era prea familiarizată. Iubirea părinţilor săi pentru ea îi umpluse întreaga viaţă; Alizeh nu-şi dorise prea multe şi nu i se refuzase în copilărie decât compania altor copii, căci mama şi tatăl ei erau de neclintit în hotărârea ca existenţa fetei să rămână ascunsă până în momentul în care Alizeh ar fi fost pregătită. Alizeh nu-şi amintea decât de un singur băieţel – a cărui mamă era o prietenă dragă a părinţilor ei – cu care i se permitea să se joace din când în când. Nu-şi mai amintea numele lui; ţinea doar minte că buzunarele lui erau mereu pline de alune, cu care o învăţase să joace un fel de joc de arşice.

În viaţa ei fuseseră îngăduite doar alte câteva suflete de încredere – în principal, maeştrii şi tutorii cu care îşi petrecea o mare parte din vreme. Fusese protejată, aşadar, într-o măsură cu totul neobişnuită şi, dat fiind că petrecuse puţin timp în compania lutului, era acum vrăjită de multe dintre obiceiurile lor. Alizeh fusese deja pedepsită în slujbele ei dinainte pentru că zăbovise prea mult în sala unde se lua micul dejun, de exemplu,

sperând să vadă un domn mâncând un ou sau ungând o felie de pâine prăjită. Era de fiecare dată fascinată de furculiţele şi lingurile lor, iar în dimineaţa asta nu era cu nimic diferit.

— Ce crezi că faci aici? a lătrat doamna Amina la ea, speriind-o de moarte pe Alizeh, apoi menajera a apucat-o pe Alizeh de după gât şi a împins-o în holul alăturat. Întreci măsura, fată! Nu mănânci cu ceilalţi servitori!

— Eu... eu doar aşteptam, a spus Alizeh, strâmbându-se de durere când degetele i-au fluturat în jurul gâtului şi i-au tras uşor gulerul la loc.

Tăietura de la gât era încă sensibilă, dar Alizeh nu voise să atragă atenţia asupra ei înfăşurând-o cu ceva. Simţea o umezeală care nu putea fi altceva decât sânge proaspăt, aşa că şi-a strâns pumnii ca să nu atingă rana.

— Iertaţi-mă, doamnă! Nu am vrut nicidecum să fiu impertinentă. Aşteptam doar instrucţiunile dumneavoastră.

S-a întâmplat atât de repede, încât Alizeh nici măcar nu şi-a dat seama că doamna Amina o pălmuise până când nu a simţit durerea de dinţi şi n-a văzut străfulgerarea de lumină din spatele ochilor. Alizeh a tresărit şi s-a retras, mult prea târziu, cu urechile ţiuind şi mâinile încercând să se agaţe de peretele de piatră. Făcuse prea multe greşeli astăzi.

— Ce ţi-am spus despre gura aia a ta? spunea doamna Amina. Dacă vrei slujba asta, o să-ţi înveţi locul.

A scos un sunet de dezgust.

— Ţi-am spus să te debarasezi de accentul ăla absurd. *Impertinento!* s-a răstit ea. De unde ai învăţat totuşi să vorbeşti aşa...

Alizeh a simţit schimbarea atunci când doamna Amina s-a întrerupt şi i-a văzut ochii întunecându-se de suspiciune.

Alizeh a înghiţit în sec.

— *Chiar,* unde ai învăţat să vorbeşti aşa? a întrebat doamna Amina în linişte. Să ştii să scrii e una, dar începe să mi se pară că eşti niţel cam prea mândră pentru o fată de serviciu.

— Deloc, doamnă, a răspuns Alizeh, coborând ochii.

Avea gust de sânge în gură. Deja o durea faţa; a rezistat impulsului de a atinge ceea ce era, fără îndoială, o vânătaie purpurie.

— Vă rog să mă iertaţi!

— Atunci, cine te-a învăţat să citeşti?

Doamna Amina s-a năpustit asupra ei.

— Cine te-a învăţat să-ţi dai aere?

— Iertaţi-mă, doamnă! Alizeh a tresărit, forţându-se să vorbească încet: Nu vreau să-mi dau aere, doamnă, doar că nu ştiu cum să vorbesc altfel...

Doamna Amina şi-a ridicat atunci privirea, deranjată la vederea ceasului, şi cearta i s-a stins din ochi. Pierduseră deja minute preţioase din ziua de lucru, iar Alizeh ştia că nu-şi putea permite să mai piardă timp cu discuţia asta.

Totuşi, doamna Amina s-a mai apropiat un pas.

— Vorbeşte-mi încă o dată de parc-ai fi un bogătaş sclifosit, şi nu numai că o să-mi mai vezi o dată dosul palmei, fato, dar o să te şi întorci în stradă!

Lui Alizeh i s-a făcut rău.

Dacă închidea ochii, încă mai simţea pe obraz piatra aspră a drumului rece şi infestat de toate murdăriile; încă mai auzea sunetele canalului de scurgere, care o aruncau într-o stare de inconştienţă preţ de câteva minute la rând – atât cât îndrăznea să-şi ţină ochii închişi pe stradă. Alizeh se gândea uneori că ar fi preferat să se arunce în faţa unei trăsuri decât să se întoarcă la o asemenea mizerie.

— Da, doamnă, a spus ea încet, cu inima bătându-i nebuneşte. Iertaţi-mă, doamnă! Nu se va mai întâmpla din nou.

— Ajunge cu scuzele tale pompoase! a răbufnit doamna Amina. Domnia-Sa este într-o dispoziţie îngrozitoare astăzi şi vrea ca fiecare cameră să fie frecată şi lustruită de parcă regele însuşi ar veni în vizită.

Alizeh a îndrăznit să ridice privirea.

Casa Baz avea şapte etaje şi o sută şaisprezece camere separate. Alizeh ar fi dorit mai mult decât orice să întrebe: „De ce? De ce fiecare cameră?” Dar şi-a ţinut gura, mâhnindu-se în tăcere. Să frece toate cele o sută şaisprezece camere într-o singură zi, o ştia bine, i-ar fi făcut trupul bucăţele.

— Da, doamnă, a şoptit ea.

Doamna Amina a ezitat.

Alizeh şi-a dat seama atunci că doamna Amina nu era monstrul care să nu fi recunoscut că o asemenea cerere era aproape imposibilă. Tonul menajerei s-a înmuiat puţin când a spus:

— Ceilalţi vor ajuta, desigur – dar au şi ei îndatoririle lor obişnuite de care trebuie să se ocupe, înţelegi? Cea mai mare parte a muncii o să cadă în sarcina ta.

— Da, doamnă.

— Fă asta bine, fată, şi o să văd dacă te angajez permanent!

Dar nu-ţi promit nimic – doamna Amina a ridicat un deget, apoi l-a îndreptat spre Alizeh – dacă nu înveţi să-ţi ţii gura aia închisă.

Alizeh a respirat adânc. Şi a dat din cap.

Şapte

Kamran abia intrase în anticamera ce ducea spre camerele bunicului său, când a simţit-o: adierea unei mişcări. O licărire de lumină refractată nefiresc de-a lungul pereţilor, o undă de parfum în aer. Kamran şi-a încetinit înadins pasul, căci ştia că prădătorul său nu ar fi rezistat unei ţinte atât de uşoare.

Iat-o.

Un foşnet de fuste.

Nicio clipă mai devreme, Kamran şi-a strâns o mână peste pumnul agresoarei sale, încleştat în jurul mânerului unui pumnal de rubin, pe care i-l ţinea vesel la gât.

— M-am plictisit de jocul ăsta, mamă.

S-a răsucit, scăpând din raza lui de acţiune, şi-a început să râdă, cu ochii ei negri strălucind.

— O, dragule, eu nu mă satur niciodată.

Kamran îşi privea mama cu o expresie impasibilă; era atât de acoperită de bijuterii, încât strălucea chiar şi stând nemişcată.

— Ţi se pare amuzant, i-a spus, să te joci de-a uciderea propriului tău copil?

Ea a râs din nou şi s-a învârtit în jurul lui, cu fustele de catifea strălucind. Alteţa Sa Regală Firuzeh, prinţesă de Ardunia, era de o frumuseţe celestă – dar, pe de altă parte, acesta nu era un lucru neobişnuit pentru o prinţesă. Frumuseţea era o calitate de aşteptat la oricare

membru al familiei regale care aspira la tron şi nu era un secret că Firuzeh era supărată de moartea prematură a soţului ei, care, cu şapte ani în urmă, îşi pierduse capul într-o bătălie fără sens, lăsând-o pentru totdeauna prinţesă, niciodată regină.

— Sunt tragic de *plictisită,* a spus ea. Şi cum copilul meu îmi acordă atât de puţină atenţie, sunt nevoită să fiu creativă.

Kamran era proaspăt îmbăiat şi hainele îi erau călcate şi parfumate, dar îşi dorea cu disperare să se întoarcă la uniforma lui militară. Niciodată nu-i plăcuseră hainele de ceremonie, din cauza lipsei lor de funcţionalitate şi pentru frivolitatea lor. Acum se împotrivea impulsului de-a se scărpina la gât, unde îl zgâria gulerul ţeapăn al tunicii.

— Există, fără îndoială, nenumărate alte moduri de a-mi atrage atenţia, i-a spus mamei sale.

— Alte moduri plictisitoare, a replicat ea sec. În plus, nu eu ar trebui să mă străduiesc să-ţi inspir interesul. Am făcut destul crescându-te în propriul meu corp. Mi se datorează, cel puţin, un minim de devotament.

Kamran s-a înclinat.

— Într-adevăr.

— Mă tratezi cu superioritate.

— Deloc.

Firuzeh i-a îndepărtat mâna de la gât.

— Încetează să te mai scarpini ca un câine, dragostea mea! Kamran a înţepenit.

Nu conta câţi oameni omorâse la viaţa lui, mama lui avea să-l trateze veşnic ca pe-un copil.

— Îmi poţi reproşa că nu mă simt confortabil când gulerul costumului ăstuia ridicol urmăreşte în mod clar decapitarea celui care-l poartă? Te rog, nu putem oare să găsim în tot imperiul pe cineva care să coasă împreună două bucăţi de îmbrăcăminte rezonabile?

Firuzeh i-a ignorat spusele.

— E periculos să nu-i laşi unei femei inteligente măcar o ocupaţie practică, a spus ea, strecurându-şi braţul sub cel al fiului său şi obligându-l să meargă împreună înspre camera principală a regelui. Nu eu sunt de vină pentru crizele mele de creativitate.

Kamran s-a oprit, surprins, şi s-a întors spre mama sa.

— Vrei să spui că ai dori să munceşti?

Firuzeh a făcut o grimasă.

— Nu o face intenţionat pe prostul! Ştii ce vreau să spun.

Kamran se gândise cândva că nu putea exista cineva în toată lumea asta care s-o egaleze pe mama lui nici în frumuseţe sau eleganţă, nici în graţie sau inteligenţă. Nu bănuise pe atunci că e esenţial să ai şi o inimă.

— Nu, a spus el. Mă tem că nu am nici cea mai mică

idee.

Firuzeh a suspinat teatral, prefăcându-se că-l goneşte, tocmai pe când intrau în camera de primire a regelui. Kamran nu ştiuse că mama lui urma să li se alăture la această întâlnire. Bănuia însă că, mai presus de toate, venise pentru a mai arunca o privire la camerele regelui, căci acestea erau preferatele ei din tot palatul şi rareori era invitat cineva înăuntru.

Camerele bunicului său fuseseră proiectate în întregime cu oglinzi, un număr incalculabil de mici plăci reflectante. Fiecare centimetru din acest spaţiu interior, fie el înalt sau jos, strălucea cu aranjamente în formă de stea, care se întreţeseau apoi într-un şir de forme geometrice mai mari. Plafoanele boltite străluceau la înălţimi ameţitoare, un miraj al infinitului care părea să ajungă până la ceruri. Fuseseră deschise două ferestre mari pentru a lăsa soarele să intre: razele ascuţite de lumină pătrundeau în încăpere, iluminând şi mai mult constelaţie după constelaţie de străluciri răsfirate. Chiar şi podelele erau acoperite cu gresie lucioasă, deşi lucrarea delicată era protejată de covoare bogate, cu modele complicate.

Efectul general era eteric; Kamran îşi imagina că tot aşa trebuia să fie şi în miezul unei stele. Camera în sine era sublimă, dar probabil cea mai mare realizare era influenţa pe care o avea asupra celor din ea. Un

vizitator păşea în această cameră şi se simţea dintr-odată înălţat, transportat către ceruri. Nici măcar Kamran nu era indiferent la vraja ei.

Mama sa însă se întristase.

— Of, dragul meu! a spus ea, învârtindu-se prin cameră, cu o mână încleştată la piept. Toate acestea ar fi trebuit să fie ale mele într-o zi.

Kamran a privit-o cum se oglindea în cel mai apropiat perete, admirându-se; îşi flutura degetele, făcându-şi bijuteriile să strălucească şi să danseze. Pe Kamran însă intrarea în acest spaţiu îl deruta întotdeauna. Da, era adevărat că îi inspira un sentiment de măreţie, dar acesta era alungat mereu de o senzaţie de nepotrivire. Niciodată nu-şi simţea micimea mai acut decât atunci când era înconjurat de adevărata putere şi acest sentiment nu era niciodată mai clar decât în apropierea bunicului său.

Prinţul s-a uitat atunci în jur, căutând un semn al acestuia.

A aruncat apoi o privire prin crăpătura uneia dintre uşile alăturate, despre care ştia că dă în dormitorul regelui, şi a cumpănit impertinenţa de a-l cerceta când Firuzeh l-a tras de braţ.

Kamran s-a întors.

— Viaţa e atât de nedreaptă, nu-i aşa? a spus ea, cu ochii strălucind de emoţie. Visurile noastre atât de uşor

spulberate?

Un muşchi a tresărit pe obrazul lui Kamran.

— Într-adevăr, mamă. Moartea tatei a fost o mare tragedie.

Ea a scos un sunet de nepăsare.

Kamran se gândea deseori că nu putea părăsi acest palat cât de repede ar fi vrut. Nu se opunea moştenirii tronului, dar nici nu se bucura de ea. Nu, Kamran ştia mult prea bine cât sânge însoţeşte gloria.

Nu-şi dorise niciodată să fie rege.

În copilărie, oamenii îi vorbeau lui Kamran despre poziţia sa ca şi cum ar fi fost binecuvântat, norocos să fie la rând pentru un titlu care cerea, pentru început, moartea celor două fiinţe la care ţinea cel mai mult pe lume. Întotdeauna i se păruse tulburător acest lucru, însă niciodată mai abitir decât în ziua în care capul tatălui său fusese adus acasă fără de trup.

Kamran avea unsprezece ani.

Încă de pe-atunci i se cerea să dea dovadă de tărie; cu doar câteva zile mai târziu fusese obligat să participe la o ceremonie prin care era declarat moştenitor direct al tronului. Nu era decât un copil, căruia i se impunea să stea lângă rămăşiţele mutilate ale tatălui său şi să nu arate nici durere, nici teamă – doar furie. Fusese ziua în care bunicul său îi dăduse prima lui sabie, ziua în care viaţa i se schimbase pentru totdeauna. Fusese ziua în

care un băiat, crud încă, a fost forţat să îmbrace haina unui bărbat.

Kamran închisese ochii, dar a simţit apăsarea unei lame reci pe obrazul său.

— Pierdut în gândurile tale, dragule?

Şi-a privit mama, iritat nu atât de ea, cât mai ales de el însuşi. Kamran nu înţelegea intensitatea sentimentului de neplăcere care îl zăpăcea; nu putea găsi nicio explicaţie pentru gândurile sale dezordonate. Ştia doar că în fiecare zi simţea o spaimă înfiorătoare; şi mai rău de-atât, se temea că o astfel de tulburare a minţii nu va face decât să agraveze lucrurile, căci aceste momente de rătăcire, cum bine o ştia Kamran, îl puteau costa viaţa. Iar mama lui îi dovedise asta chiar acum.

Firuzeh părea să-i citească gândurile.

— Nu-ţi face griji! E mai mult decorativ.

A făcut un pas înapoi, ciocănind lama strălucitoare de rubin cu vârful unei unghii perfect rotunjite. Apoi a băgat arma înapoi în rochie.

— Dar *sunt* foarte supărată pe tine astăzi şi trebuie să vorbim degrabă despre asta.

— De ce?

— Pentru că bunicul tău are lucruri pe care doreşte să ţi le spună, dar eu înţeleg să ţi le spun pe ale mele mai întâi.

— Nu, mamă, am vrut să spun: de ce eşti supărată?

— Ei bine, cu siguranţă trebuie să discutăm despre această servitoare pe care ai salv...

— Aici erai! a tunat o voce chiar în spatele lor, iar Kamran s-a întors şi l-a văzut pe rege apropiindu-se, strălucind în nuanţe de verde viu.

Firuzeh a făcut o reverenţă adâncă; Kamran s-a înclinat.

— Vino, vino!

Regele i-a făcut semn cu mâna.

— Lasă-mă să te privesc!

Kamran s-a ridicat şi a făcut un pas înainte.

Regele i-a prins mâinile şi i le-a ţinut într-ale sale, pe când ochii săi calzi îl cântăreau pe prinţ cu o curiozitate sinceră. Kamran a înţeles că avea să fie mustrat pentru acţiunile de astăzi, dar ştia că va suporta consecinţele cu demnitate. Nu exista nimeni pe lume pe care să-l respecte mai mult decât pe bunicul său, iar Kamran avea să onoreze dorinţele regelui, oricare ar fi fost acestea.

Regele Zaal era o legendă vie.

Bunicul său – tatăl tatălui său – trecuse prin tot felul de încercări. Când se născuse Zaal, mama lui crezuse că îi dăduse naştere unui bătrân, căci părul copilului era deja alb, genele albe, iar pielea atât de palidă, încât era aproape translucidă. În ciuda protestelor Divinatorilor, copilul fusese declarat blestemat, iar tatăl său, îngrozit,

refuzase să-l mai ţină. Regele nelegiuit îl smulsese pe prunc din braţele mamei sale şi îl dusese pe vârful celui mai înalt munte, unde fusese lăsat să moară.

Salvarea lui Zaal venise sub forma unei păsări maiestuoase, care descoperise copilul plângând şi îl luase cu ea, crescându-i ca pe un pui de-al ei. Întoarcerea triumfală a lui Zaal, venit să-şi revendice locul de drept ca moştenitor al tronului şi rege, fusese una dintre cele mai fabuloase poveşti ale timpului său, iar lunga sa domnie asupra Arduniei fusese dreaptă şi miloasă. Dintre numeroasele sale merite, Zaal fusese singurul rege al Arduniei care găsise de cuviinţă să pună capăt violenţelor dintre djinni şi luturi; din porunca sa fuseseră încheiate controversatele Acorduri ale Focului. Ardunia era singurul imperiu care trăia în pace cu djinnii, iar Kamran ştia că bunicul său nu va fi uitat fie şi pentru acest singur lucru.

În cele din urmă, regele s-a depărtat de nepotul său.

— Alegerile tale de astăzi au fost extrem de ciudate, a spus Zaal în timp ce se aşeza pe tronul său înstelat de oglinzi, singura piesă de mobilier din sală.

Kamran şi mama sa s-au aşezat, cum se cuvine, pe pernele de podea din faţa lui.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

Kamran nu a răspuns imediat.

— Cred că putem fi cu toţii de acord că purtarea

prinţului a fost pripită şi nepotrivită, a intervenit mama lui. Sunt necesare corectări.

— Într-adevăr?

Zaal şi-a întors ochii căprui şi limpezi spre nora sa.

— Ce fel de corectări recomanzi, draga mea?

Firuzeh a şovăit.

— Nu mă pot gândi la niciuna deocamdată, Majestate, dar sunt sigură că vom găsi ceva.

Zaal şi-a împreunat mâinile sub bărbie, lângă norul îngrijit al bărbii, zicând către Kamran:

— Nu negi şi nici nu prezinţi vreo scuză pentru acţiunile de astăzi?

— Nu.

— Şi totuşi, văd că nu ai remuşcări.

— Nu am.

Zaal şi-a îndreptat întreaga forţă a privirii asupra nepotului său.

— Bineînţeles, îmi vei spune şi de ce.

— Cu tot respectul, Majestate, nu cred că este nepotrivit pentru un prinţ să se îngrijească de bunăstarea poporului său.

Regele a râs.

— Nu, presupun că nu este. Ceea ce este nepotrivit este nestatornicia de caracter şi lipsa dorinţei de-a spune adevărul celor care te cunosc cel mai bine.

Kamran a înţepenit şi un val de căldură i-a urcat de-a

lungul cefei. Ştia să recunoască o mustrare şi nu era încă imun la efectele unei admonestări din partea bunicului său.

— Înălţimea Voastră...

— Umbli de ceva vreme printre oamenii tăi, Kamran. Ai văzut tot felul de suferinţe. Aş putea accepta mai uşor o explicaţie idealistă dacă acţiunile tale ar reflecta o poziţie filosofică mai amplă, ceea ce ştim amândoi că nu e cazul, întrucât nu te-ai mai interesat niciodată până acum de viaţa copiilor străzii – şi nici a servitorilor, de altfel. Cu siguranţă că există ceva mai mult în această poveste decât o bruscă deschidere a inimii tale.

O pauză.

— Negi că ai acţionat altfel decât de obicei? Că ţi-ai pus viaţa în pericol?

— Nu voi încerca s-o neg pe prima. Cât despre a doua...

— Erai singur. Neînarmat. Eşti moştenitorul unui imperiu care se întinde pe o treime din lumea cunoscută. Ai cerut ajutorul trecătorilor, te-ai lăsat la cheremul străinilor...

— Aveam săbiile mele.

Zaal a zâmbit.

— Continui să mă insulţi cu aceste riposte necugetate.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect...

— Şi totuşi eşti conştient, nu-i aşa, că un om în posesia unei săbii nu este invincibil? Că poate fi atacat de sus? Că ar putea fi ucis de o săgeată, că ar putea fi atacat sau călcat de mulţime, că ar putea fi lovit în cap şi răpit pentru răscumpărarare?

Kamran şi-a plecat capul.

— Da, Majestate.

— Înseamnă că accepţi că ai acţionat în mod necorespunzător. Că te-ai pus în pericol.

— Da, Majestate.

— Foarte bine! Acum îţi cer doar să te explici.

Kamran a inspirat adânc şi a expirat, încet, pe nas. S-a gândit să-i spună regelui ceea ce îi spusese şi lui Hazan: că se implicase în acea situaţie pentru că fata i se păruse suspectă, nedemnă de încredere. Şi totuşi, Hazan aproape că râsese de explicaţia lui, de sentimentul lui că ceva nu era în regulă. Atunci cum ar fi putut Kamran să toarne în cuvinte influenţa unei intuiţii ascunse ochiului? Într-adevăr, cu cât reflecta mai mult, sub privirea arzătoare a bunicului său, cu atât mai mult propriile justificări, care mai devreme i se păruseră convingătoare, îi apăreau acum la fel de împrăştiate ca grăunţele de nisip.

Kamran a spus liniştit:

— Nu am nicio explicaţie, Majestate.

Regele a şovăit şi zâmbetul i s-a şters din ochi.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Vă implor să mă iertaţi!

— Cum rămâne cu fata? Nu te-aş judeca prea aspru dacă ai recunoaşte o oarecare slăbiciune acolo. Poate îmi vei spune că era o frumuseţe tulburătoare – că ai intervenit pentru un motiv mai puţin important, mai lipsit de nobleţe. Că te-ai imaginat îndrăgostit de ea.

— Nu am făcut-o.

Fălcile lui Kamran s-au încordat.

— Nu. Cu siguranţă nu aş face-o.

— Kamran.

— Bunicule, nici măcar nu i-am putut vedea faţa. Nu vă puteţi aştepta să-mi asum o asemenea minciună.

Pentru prima dată, regele s-a arătat vizibil îngrijorat.

— Copilul meu, nu înţelegi cât de precară e poziţia ta? câţi s-ar bucura de orice pretext ca să-ţi examineze facultăţile mintale? Cei care râvnesc la poziţia ta ar invoca orice motiv pentru a te declara nedemn de tron. Mă deranjează şi mai mult să ştiu că acţiunile tale s-au născut nu din temeritate, ci din nechibzuinţă. Prostia este, probabil, cea mai gravă ofensă pe care mi-o aduci.

Kamran a tresărit.

Era adevărat că îşi respecta profund bunicul, dar prinţul se respecta şi pe sine la fel de mult, iar mândria nu-i mai permitea să suporte un nou val de insulte fără

să protesteze. Şi-a ridicat capul, privindu-l pe rege direct în ochi când a spus, cu o oarecare asprime:

— Am crezut că fata ar putea fi o spioană.

Regele Zaal s-a îndreptat de spate, dar chipul lui n-a arătat nimic din tensiunea pe care o dezvăluiau însă mâinile sale, care se încleştaseră pe braţelor tronului. A tăcut atât de mult timp, încât Kamran s-a temut, în tot acest răstimp, că făcuse o teribilă greşeală.

Regele a spus doar:

— Ai crezut că fata este o spioană.

— Da.

— E singurul lucru adevărat pe care l-ai rostit.

Instantaneu, Kamran a rămas fără cuvinte. L-a fixat atunci pe rege, complet derutat.

— Poate că acum îţi înţeleg motivaţiile, a spus bunicul său, dar încă nu am înţeles lipsa ta de discreţie. Ţi s-a părut înţelept să urmăreşti o astfel de bănuială în mijlocul străzii? Ai crezut că fata este o spioană, aşa spui – dar despre băiat? Îl credeai un sfânt? De l-ai purtat prin piaţă, lăsându-l să te umple tot de sânge?

Pentru a doua oară, Kamran a simţit cum o căldură enervantă îi aprinde pielea. Din nou, şi-a coborât ochii.

— Nu, Majestate. În acele momente nu gândeam limpede.

— Kamran, vei fi rege, a spus bunicul său, părând brusc gata să se-nfurie. Nu ai de ales, trebuie să

gândeşti limpede. Poporul poate să scornească tot felul de bârfe referitoare la suveranul lor, dar sănătatea minţii sale nu ar trebui să fie niciodată subiect de discuţie.

Kamran îşi ţinea capul plecat, cu ochii aţintiţi asupra modelelor complicate şi repetitive ale covorului de sub picioare.

— Trebuie să ne facem griji pentru ceea ce crede cineva despre mintea mea? Cu siguranţă nu e nevoie să ne preocupăm de astfel de chestiuni în acest moment. Sunteţi puternic şi sănătos, bunicule. Veţi conduce Ardunia încă mulţi ani...

Zaal a râs în hohote, iar Kamran şi-a ridicat privirea.

— Sinceritatea ta mă emoţionează. Cu adevărat. Dar şederea mea aici se apropie de sfârşit, a spus el, căutând fereastra cu privirea. Simt asta de ceva vreme.

— Bunicule...

Regele Zaal a ridicat o mână.

— Nu mă voi lăsa distras de la discuţia noastră actuală. Şi nici nu-ţi voi insulta inteligenţa amintindu-ţi cât de profund este afectat imperiul de fiecare acţiune a ta. Un simplu anunţ al întoarcerii tale acasă ar fi fost suficient pentru a stârni tot felul de scene şi emoţii, dar acţiunile tale de astăzi...

— Într-adevăr, a spus mama lui, intervenind pentru a le aminti că era încă acolo. Kamran, ar trebui să-ţi fie

ruşine de tine însuţi! Te comporţi ca un om de rând.

— Să-i fie ruşine? Zaal şi-a privit nora cu surprindere, întrebându-l în acelaşi timp pe Kamran: De aceea crezi că te-am chemat?

Kamran a ezitat.

— Mă aşteptam să fiţi supărat pe mine, da, Majestate. Mi s-a mai spus şi că s-ar putea să doriţi să găzduiesc un bal, acum, că, din greşeală, mi-am făcut cunoscută întoarcerea.

Zaal a suspinat, împreunându-şi sprâncenele albe.

— Hazan ţi-a spus asta, îmi imaginez?

Regele s-a încruntat şi mai tare.

— Un bal. Da, un bal. Deşi ăsta e lucrul cel mai puţin important.

Kamran s-a încordat.

— Majestatea Voastră?

— Of, copilul meu!

Zaal a clătinat din cap.

— Abia acum văd că nici nu-ţi dai seama ce-ai făcut.

Firuzeh s-a uitat de la fiul ei la rege şi înapoi.

— Ce-a făcut?

— Nu simpla ta intervenţie a fost cea care a provocat astfel de discuţii astăzi, a spus Zaal cu blândeţe.

Privea din nou pe fereastră.

— Dacă l-ai fi lăsat pe băiat să moară în propriul sânge, s-ar fi comentat puţin. Lucrurile astea se

întâmplă din când în când. Ai fi putut chema în linişte magistraţii, iar băiatul ar fi fost îndepărtat. În loc de asta, tu l-ai ţinut în braţe. Ai lăsat sângele unui orfan, unui copil al străzii, să-ţi atingă pielea, să-ţi mânjească hainele. Ai arătat grijă şi compasiune pentru unul dintre ei.

— Şi trebuie să fiu pedepsit, Majestate? Oare trebuie să fiu decapitat pentru o dovadă de milă? a spus Kamran, chiar dacă simţea cum urcă în el o nelinişte tulburătoare. Credeam că se aşteaptă ca un prinţ să fie în slujba poporului său.

Bunicul său aproape-a zâmbit.

— Vrei să spui că mă înţelegi greşit în mod intenţionat? Viaţa ta este prea valoroasă, Kamran. Tu, moştenitorul celui mai mare imperiu de pe pământ, te-ai expus nesăbuit pericolului. S-ar putea ca poporul să nu îşi pună întrebări asupra comportamentului tău de astăzi, dar el va fi sigur judecat cu asprime de nobili, care se vor întreba dacă ţi-ai pierdut minţile.

— „Mi-am pierdut minţile?” a spus prinţul, luptându-se acum să-şi stăpânească furia. Nu e asta o exagerare grosolană? Când nu a existat nicio consecinţă... Când nu am făcut altceva decât să ajut un băiat pe moarte...

— Nu ai făcut altceva decât să provoci o revoltă. Nu fac decât să-ţi scandeze numele pe străzi.

Firuzeh a icnit şi-a fugit la fereastră, ca şi cum ar fi putut vedea sau auzi ceva din interiorul zidurilor palatului, care erau renumite ca fiind impenetrabile. Prinţul, care avea altceva de făcut decât să spere să vadă o mulţime de oameni, s-a adâncit la loc pe pernă.

Era însă uimit.

Zaal continua să stea pe tronul lui.

— Ştiu că în inima ta ai lupta până la moarte pentru imperiul tău, copile, dar acesta nu este deloc acelaşi tip de sacrificiu. Un prinţ moştenitor nu-şi riscă viaţa în piaţa oraşului pentru un hoţ de stradă. Nu se face aşa ceva.

— Nu, a recunoscut prinţul, supus.

S-a simţit brusc ca de plumb.

— Mă aştept să nu se facă.

— Acum trebuie să-ţi temperăm nesăbuinţa cu manifestări de seriozitate, a spus bunicul său. Astfel de spectacole vor fi menite în special familiilor nobile din cele Şapte Case, pe a căror influenţă politică ne bazăm foarte mult. Vei fi gazda unui bal. Vei fi văzut la curte. Îţi vei prezenta omagiile celor Şapte Case, în special Casei Piir. Le vei înlătura orice temeri pe care le-ar putea avea în ceea ce priveşte caracterul tău. Nu le voi permite să pună la îndoială nici sănătatea minţii tale şi nici capacitatea ta de a guverna. E clar?

— Da, Majestate, a spus prinţul, descurajat.

Abia acum începea să înţeleagă gravitatea greşelii sale.

— Voi face aşa cum îmi cereţi şi voi rămâne în Setar atâta timp cât consideraţi că este necesar pentru a repara această eroare. Apoi, dacă îmi veţi îngădui, aş dori să mă întorc la trupele mele.

Pentru o clipă, Zaal a zâmbit.

— Mă tem că nu mai este o idee bună pentru tine să stai departe de casă.

Kamran nu s-a prefăcut deloc că n-ar fi înţeles.

— Sunteţi sănătos, a spus el cu mai multă căldură decât intenţionase. În formă şi puternic. Cu mintea sănătoasă. Nu aveţi cum să fiţi sigur de aşa ceva...

— Când ajungi la vârsta mea, l-a întrerupt Zaal cu blândeţe, poţi fi într-adevăr sigur de astfel de lucruri. Am obosit de lumea asta, Kamran. Sufletul meu este nerăbdător să plece. Dar nu pot pleca fără să mă încredinţez mai întâi că descendenţa noastră este asigurată... că imperiul nostru va fi protejat.

Încet, prinţul a ridicat privirea către ochii bunicului său.

— Trebuie să ştii, a zâmbit Zaal, că nu ţi-am cerut să vii acasă doar ca să te odihneşti.

La început, Kamran nu a înţeles. Apoi, când a făcut-o, o clipă mai târziu, a simţit forţa acestui gând ca pe-o lovitură în cap. Abia a putut articula cuvintele:

— Vreţi să mă căsătoriţi.

— Ardunia are nevoie de un moştenitor.

— *Eu* sunt moştenitorul vostru, Majestate. Eu sunt servitorul vostru...

— Kamran, suntem în pragul războiului.

Prinţul a rămas neclintit, chiar dacă inima îi bătea cu putere. Îşi privea bunicul cu ceva asemănător neîncrederii. Aceasta era discuţia pe care aşteptase să o aibă, vestea pe care aşteptase să o discute. Şi totuşi, chiar şi acum, regele Zaal părea puţin dispus să dezvăluie mai multe.

Kamran nu putea să suporte lucrul ăsta.

Bunicul său îl ameninţa că va muri – îl ameninţa că îl va lăsa singur aici pentru a purta un război, pentru a-şi apăra imperiul –, şi, în loc să-l pregătească pentru o astfel de soartă, îl însărcina cu o căsătorie? Nu, nu-i venea să creadă.

Printr-un efort de voinţă, Kamran a reuşit să-şi păstreze vocea fermă:

— Dacă tot trebuie să mergem la război, Majestatea Voastră, cu siguranţă aţi putea să-mi încredinţaţi o sarcină mai practică? Fără îndoială că aş putea face mult mai multe pentru a ne proteja imperiul într-un asemenea moment decât să îi fac curte fiicei unui nobil.

Regele s-a mulţumit să-l fixeze pe Kamran cu o expresie senină.

— În absenţa mea, cel mai mare dar pe care l-ai putea oferi imperiului tău este siguranţa. *Certitudinea.* Războiul va veni şi, odată cu el, datoria ta – a ridicat o mână pentru a-l împiedica pe Kamran să vorbească –, de care ştiu că nu te temi. Dar dacă ţi se va întâmpla ceva pe câmpul de luptă, va urma haosul. Rude lipsite de valoare vor pretinde tronul, iar apoi îl vor distruge. Sunt cinci sute de mii de soldaţi sub comanda noastră. Zeci de milioane de oameni care se bazează pe noi pentru a le asigura bunăstarea, pentru a le oferi siguranţa, pentru a le procura apa necesară culturilor, pentru a le garanta hrana pentru copiii lor.

Zaal s-a aplecat înspre el.

— Trebuie să asiguri descendenţa, copilul meu. Nu doar pentru mine, ci şi pentru tatăl tău. Pentru moştenirea ta. *Asta,* Kamran, este ceea ce trebuie să faci pentru imperiul tău.

Prinţul a înţeles atunci că nu mai avea de ales. Regele Zaal nu punea o întrebare.

Dădea o poruncă.

Kamran şi-a pus un genunchi în pământ şi şi-a plecat capul în faţa regelui său.

— Pe onoarea mea! a rostit el liniştit. Aveţi cuvântul meu!

Opt

Fusese o zi mai grea decât cele mai multe dintre ele.

Alizeh a fiert apă până când aburul i-a ars pielea. Şi-a scufundat mâinile în lichidul fierbinte şi plin de săpun de atâtea ori, încât avea numai crăpături în jurul încheieturilor. Degetele îi erau băşicate, dureroase la atingere. Marginile ascuţite ale periei de pardoseală i se înfipseseră în palme, răzuindu-le până la sânge. Îşi tot strânsese şorţul în pumni de câte ori putea, dar căutările disperate ale batistei n-o ajutaseră cu nimic.

Alizeh nu prea avusese timp să zăbovească asupra numeroaselor gânduri care îi bântuiau mintea în acea zi, deşi nici nu dorea să se gândească la lucruri atât de descurajante. Între vizita diavolului, apariţia terifiantă a străinului cu glugă, cruzimea domnişoarei Huda şi băiatul pe care îl lăsase zdrobit în zăpadă, Alizeh nu ducea lipsă de combustibil pentru a-şi alimenta spaimele.

Se gândea, în timp ce curăţa încă o latrină, că probabil cel mai bine era să ignore totul. Era mai bine să nu se gândească la nimic din toate acestea şi pur şi simplu să reziste în fiecare zi, prin durere şi frică, până când şi ea avea să fie mistuită, în cele din urmă, de întunericul etern. Era un gând sumbru pentru o tânără de optsprezece ani, dar totuşi l-a formulat în minte: că

poate doar în moarte ar putea găsi libertatea pe care o căuta cu atâta disperare, pentru că de mult timp renunţase la speranţa de-a găsi alinare în lumea asta.

Cu adevărat, în majoritatea timpului, lui Alizeh abia îi venea să creadă ce ajunsese şi cât de mult se îndepărtase de proiectele nutrite cândva pentru propriul viitor. Cu mult timp în urmă existase un plan pentru viaţa ei, un mediu liniştit, conceput pentru a-i sprijini ce putea deveni. Nu i se lăsase însă altă opţiune decât să renunţe la acel viitor imaginat, întocmai unui copil care se desparte de un prieten imaginar. Tot ceea ce rămăsese din vechea ei existenţă era şoapta familiară a diavolului, vocea lui crescându-i pe sub piele din când în când şi întunecându-i viaţa.

Ar fi vrut ca şi el să dispară.

Ceasul abia bătuse ora două când, pentru a douăsprezecea oară în acea zi, Alizeh a aşezat găleţile goale pe podeaua bucătăriei.

S-a asigurat că nu se vedea nici urmă de bucătar sau de doamna Amina înainte de a se furişa în spatele camerei şi, după ce s-a mai asigurat încă o dată, a făcut ce mai făcuse de unsprezece ori înainte – a deschis uşa grea de lemn.

Alizeh a fost izbită imediat de mirosul îmbătător de apă de trandafiri.

Festivalul Rozei de Iarnă era unul dintre puţinele

lucruri care îi erau familiare în acest oraş regal străin, căci sezonul înfloririi lor era sărbătorit în tot imperiul Arduniei. Alizeh avea amintiri dragi despre culesul delicaţilor boboci roz – era împreună cu părinţii ei, iar coşurile lor împletite se ciocneau în timp ce mergeau cu capetele ameţite de parfum...

A zâmbit.

Nostalgia îi împingea paşii dincolo de prag, iar amintirile îi încurajau mersul, întărindu-i trupul. Un zefir mătura aleea, rostogolind petale de trandafir înspre ea, iar Alizeh a tras adânc în piept parfumul îmbătător al florilor, într-un rar moment de bucurie nemărginită, în timp ce briza îi zburda prin păr şi-i răvăşea volanele fustelor. Soarele nu era decât o licărire înceţoşată printr-o perdea de nori, pictând momentul într-o lumină difuză, aurie, care a făcut-o pe Alizeh să se simtă ca şi cum ar fi păşit într-un vis. Cu greu îşi putea stăpâni nevoia de a se apropia de o asemenea frumuseţe.

Rând pe rând, a început să culeagă trandafirii împrăştiaţi de vânt prin zăpadă, ascunzând cu grijă florile ofilite în buzunarele şorţului. Aceşti trandafiri Gol Mohammadi miroseau atât de puternic, încât parfumul lor dura luni întregi. Mama ei îi folosea întotdeauna pentru a face dulceaţă de petale de trandafir, păstrând câteva corole pentru a le presa între

paginile unei cărţi, lucru care îi plăcea şi lui Alizeh...

Fără veste, inima a început să-i bată nebuneşte.

Era acea înţepătură familiară în piept, iar pulsul îi zvâcnea până în palmele sângerânde. Mâinile au început să-i tremure, dând drumul petalelor strânse în pumni. Alizeh a simţit o nevoie disperată de-a fugi din loc, de a-şi arunca şorţul şi de-a o rupe la fugă prin oraş, cu plămânii în flăcări. Îşi dorea cu ardoare să se întoarcă acasă, să cadă la picioarele părinţilor ei şi să prindă rădăcini acolo, lângă trupurilor lor. Toate acestea au durat doar o secundă, trăirile inundând-o cu o forţă tumultoasă şi lăsând-o apoi, în urma lor, într-o ciudată amorţeală. A fost o experienţă umilitoare, pentru că Alizeh şi-a amintit din nou că nu mai avea o casă, nici părinţi la care să se poată întoarce.

Trecuseră ani buni de la moartea lor, şi totuşi încă i se părea strigător la cer că nu le mai putea vedea chipurile.

A înghiţit în sec.

Odinioară, viaţa lui Alizeh ar fi trebuit să fie o sursă de putere pentru oamenii pe care îi iubea; acum însă simţea, de multe ori, că naşterea ei îi expusese părinţii la vărsarea de sânge, la crimele brutale care aveau să-i răpună pe amândoi în acelaşi an – mai întâi pe tatăl ei, apoi pe mama ei.

Djinnii fuseseră măcelăriţi cu cruzime de veacuri, era

adevărat; rândurile lor fuseseră decimate, urmele lor, reduse aproape la nimic – şi, odată cu ele, o mare parte din moştenirea lor. Pentru un ochi neştiutor, morţile părinţilor ei ar fi putut părea asemenea morţii multor altor djinni: acte de ură aleatorii sau chiar accidente nefericite.

Şi totuşi...

Alizeh era chinuită mereu de tulburătoarea bănuială că moartea părinţilor ei nu fusese întâmplătoare. În ciuda eforturilor lor sârguincioase de a ţine ascunsă existenţa lui Alizeh, ea era îngrijorată; pentru că nu doar părinţii ei, ci toţi cei ale căror vieţi o atinseseră cândva pe-a ei dispăruseră într-o serie de tragedii similare. Alizeh nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva adevărata ţintă a tuturor acestor violenţe fusese cu totul altcineva...

Ea.

Fără vreo dovadă care să-i susţină o astfel de teorie, mintea lui Alizeh nu se putea odihni, devorată în fiecare zi un pic mai mult de apetitul vorace al temerilor ei.

S-a retras înăuntru, cu inima încă bătându-i înnebunită în piept.

De fiecare dată – din cele douăsprezece – când ieşise în curte, Alizeh căutase pe aleea din spate, dincolo de bucătărie, dar băiatul din Fesht nu apăruse niciodată şi

nu putea înţelege de ce. Adunase din resturile de la micul dejun câteva bucăţi de pâine cu dovleac, pe care le învelise cu grijă în hârtie cerată, şi ascunsese pacheţelul sub o scândură slăbită din cămară. Băiatul i se păruse atât de înfometat de dimineaţă, încât Alizeh nu-şi putea explica absenţa lui, doar dacă...

A mai pus lemne pe foc în sobă şi a ezitat. Era posibil să-l fi rănit prea tare pe băiat în timpul încăierării lor.

Uneori, Alizeh nu-şi cunoştea propria putere.

A verificat ceainicele pe care le pusese la fiert, apoi s-a uitat la ceasul din bucătărie. Mai erau încă multe ore din zi şi se temea că mâinile ei nu vor supravieţui asaltului. Trebuia să facă nişte sacrificii.

Alizeh a suspinat.

Repede, a rupt două fâşii de pânză din tivul şorţului. Alizeh, care îşi făcea singură toate hainele, i-a plâns în tăcere pierderea, apoi şi-a bandajat rănile cât a putut mai bine cu degetele ei pline de băşici. Mâine trebuia să găsească timp să ajungă la farmacie. Avea ceva bănuţi acum; îşi putea permite să cumpere o alifie şi poate chiar şi-un bandaj.

Spera că mâinile îşi vor reveni.

După ce şi-a bandajat rănile, ascuţimea suferinţei a început să se atenueze încet, acea mică uşurare fizică desfăcând parcă menghina ce-i strângea inima. După aceea, a tras adânc aer în piept, simţindu-se înviorată şi

puţin jenată de propriile gânduri, de uşurinţa cu care luau o întorsătură atât de întunecată. Alizeh nu voia să-şi piardă încrederea în lume; doar că fiecare durere pe care o încerca părea să-i răpească o parte din speranţă.

Totuşi, se gândea ea, în timp ce-şi umplea găleţile cu apă proaspăt fiartă, părinţii ei şi-ar fi dorit mai mult pentru ea. Şi-ar fi dorit ca ea să continue să lupte.

„Într-o zi”, îi spusese tatăl ei, „lumea asta se va înclina în faţa ta.”

Tocmai atunci s-a auzit o bătaie ascuţită la uşa din spate.

Alizeh s-a îndreptat atât de repede într-acolo, încât era cât pe ce să scape ceainicul din mână. A mai aruncat o privire prin bucătăria neobişnuit de goală – era atât de multă treabă de făcut astăzi, încât servitorilor nu li se dădeau pauze – şi a înşfăcat pachetul ascuns în cămară.

Cu grijă, a deschis uşa.

Alizeh a clipit de uimire, apoi a făcut un pas înapoi. Din prag o privea fix doamna Sana, menajera cu ochelari de la conacul ambasadorului lojjan.

Uluită cum era, Alizeh aproape că uitase să facă o reverenţă.

Menajerele, care conduceau propriile lor mici regate, nu erau considerate servitoare şi nu purtau snodă; ca

urmare, li se cuvenea un nivel de respect despre care Alizeh mai avea multe de învăţat. A făcut reverenţa, apoi s-a îndreptat.

— Bună ziua, doamnă! Cu ce vă pot fi de folos?

Doamna Sana nu a spus nimic, ci i-a întins doar o punguţă, pe care Alizeh a luat-o în mâna rănită. A simţit imediat greutatea banilor.

— *Oh!* a icnit ea.

— Domnişoara Huda a fost foarte mulţumită de rochie şi ar dori să apeleze din nou la serviciile tale.

Alizeh a încremenit brusc.

Nu îndrăznea să vorbească sau să se mişte, de teamă să nu strice momentul. A încercat să-şi amintească dacă nu cumva adormise, dacă nu cumva visa.

Doamna Sana a ciocănit cu degetele în tocul uşii.

— Ai surzit, fetiţo?

Alizeh a respirat adânc.

— Nu, doamnă, a răspuns ea repede. Adică... da, doamnă. Aş... ar fi o onoare pentru mine.

Doamna Sana a pufnit, într-un mod care îi devenise familiar.

— Da, presupun că ar fi, într-adevăr. Şi o să îţi aminteşti de asta data viitoare când o vei mai vorbi de rău pe stăpâna mea. A vrut să-şi trimită camerista, dar am insistat să transmit eu însămi mesajul. Înţelegi ce vreau să spun.

Alizeh şi-a coborât privirea.

— Da, doamnă.

— Domnişoara Huda va avea nevoie de cel puţin patru rochii pentru festivităţile care vor urma şi de o piesă de rezistenţă pentru bal.

Alizeh şi-a ridicat brusc capul. Nu ştia la ce festivităţi viitoare se referea doamna Sana şi nu-i păsa.

— Domnişoara Huda vrea *cinci* rochii?

— E vreo problemă cu asta?

Alizeh auzea un vuiet în urechi şi se simţea teribil de dezorientată. Îi era teamă că ar putea plânge şi nu credea că şi-ar fi iertat-o dacă ar fi făcut-o.

— Nu, doamnă, a reuşit să spună. Absolut nicio problemă.

— Bine. Poţi veni la noi mâine la nouă seara.

O pauză grea.

— După ce îţi termini programul aici.

— Vă mulţumesc, doamnă! Vă mulţumesc! Mulţumesc pentru înţ...

— La ora nouă fix, ai înţeles?

Şi doamna Sana a dispărut, trântind uşa în urma ei.

Alizeh nu s-a mai putut abţine. S-a lăsat să alunece pe podea şi-a izbucnit în plâns.

Nouă

În ochiul lăptos al lunii, siluetele trecătorilor se contopeau într-o masă gelatinoasă care răsuna de sunete; strigăte răguşite, râsete care răzbăteau printre copaci, lumina lămpilor pâlpâind, oameni care se împleticeau pe străzi. Noaptea era nebunie curată.

Alizeh şi-a reprimat un fior.

Era tulburată de fiecare dată când o învăluia întunericul, căci îi trezea la viaţă o teamă de orbire pe care nu o putea justifica pe deplin. Strămoşii ei fuseseră condamnaţi cândva la o existenţă fără lumină sau căldură – da, ştia asta –, dar faptul că ea trebuia *încă* să poarte povara acestei frici i se părea totuşi foarte ciudat. Mai rău, i se părea ciudată soarta ei de a fi legată mereu de întuneric, căci în ultima vreme se mişca liber prin lume doar în absenţa luminii zilei, când jugul datoriei fusese înlăturat.

Alizeh ieşise din Casa Baz mult după apusul soarelui şi, deşi vestea cea bună a noilor comenzi pentru domnişoara Huda îi ridicase moralul, Alizeh era îngrijorată de starea în care i se aflau mâinile. Muncile de peste zi îi făcuseră noi răni în palmele deja ferfeniţă, iar fâşiile de pânză pe care şi le înfăşurase cu grijă în jurul rănilor erau umede şi grele de-atâta sânge.

Alizeh, care trebuia acum să lucreze cinci rochii, pe lângă îndatoririle obişnuite, avea dintr-odată nevoie de mâinile ei mai mult ca oricând – ceea ce însemna că

drumul ei la farmacie nu mai putea aştepta până a doua zi.

Alizeh îşi târa picioarele îndurerate prin zăpada care continua să cadă în seara aceea, cu braţele strânse la piept, cu bărbia vârâtă în guler. Gheaţa începea să se întindă de-a lungul şuviţelor umede din părul ei, buclele rebele fluturându-i în vânt în timp ce înainta.

Alizeh tocmai fusese la hamamul local, unde îşi spălase trupul de murdăria zilei. Se simţea întotdeauna mai bine când era curată şi, deşi baia o încercase fizic, în cele din urmă meritase. Mai mult, aerul nopţii era revigorant, iar şocul rece de pe capul ei descoperit îi menţinea mintea concentrată. Alizeh avea nevoie mai mult ca oricând de o atenţie ascuţită atunci când mergea noaptea pe străzi, căci cunoştea bine pericolele pe care le reprezentau străinii disperaţi ascunşi în întuneric. Avea grijă să rămână neauzită în timp ce mergea, rămânând în zonele luminate şi concentrându-se pe ea însăşi.

Îi era totuşi imposibil acum să ignore zarva.

Oamenii vociferau pe străzi, unii cântau, alţii ţipau, toţi fiind prea beţi ca să mai fie înţeleşi. Erau grupuri mari care dansau, străduindu-se să ţină sus un soi de sperietoare de ciori; figura de paie purta o coroană de fier rudimentară. Alte grupuri de oameni stăteau în mijlocul drumului, fumând narghilea şi bând ceai,

refuzând să se dea deoparte chiar şi atunci când caii se cabrau, trăsurile se clătinau, iar nobilii ieşeau din interioarele de catifea ale caleştilor, strigând şi fluturând biciul.

Alizeh a păşit printr-un nor de fum cu aromă de caise, a scuturat un vânzător ambulant adormit şi şi-a croit cu greu drum printr-un grup care râdea în hohote de povestea unui copil care prinsese un şarpe în mâini şi, încântat, băgase capul şarpelui de nenumărate ori într-un castron cu iaurt.

Alizeh a zâmbit în sinea ei.

Câţiva oameni, a băgat ea de seamă, purtau pancarte – unele ţinute sus, altele târâte în spate ca un câine în lesă. A încercat să desluşească cuvintele înscrise pe ele, dar niciuna nu putea fi descifrată în lumina slabă şi pâlpâitoare. Un lucru era cert: domnea un grad de veselie şi nebunie neobişnuit chiar şi pentru oraşul regal, iar preţ de-o clipă curiozitatea lui Alizeh a fost gata-gata să-i învingă bunul-simţ.

Şi-a potolit-o însă.

Câţiva străini au îmbrâncit-o, unii încercând să-i smulgă snoda, alţii râzându-i în faţă şi călcându-i pe fuste. Învăţase de mult timp că servitorii de rangul ei erau dispreţuiţi de toată lumea şi ţinta a tot felul de cruzimi. Alţii în situaţia ei erau dornici să-şi scoată snoda în locurile publice, de teamă să nu atragă atenţia,

dar Alizeh nu putea să-şi scoată snoda fără un mare risc pentru ea însăşi; căci, deşi era convinsă că e vânată, nu ştia de către cine, ceea ce însemna că nu putea să lase garda jos niciodată.

Faţa lui Alizeh era – din păcate – mult prea uşor de reţinut.

A ei era tocmai excepţia rară; în general, era greu de sesizat diferenţa dintre djinni şi luturi, deoarece djinnii îşi recăpătaseră cu mii de ani în urmă nu numai vederea, ci şi diferitele niveluri de melanină din părul şi pielea lor. Alizeh, la fel ca mulţi alţii din Ardunia, avea metri de bucle lucioase, negre precum cărbunele, şi un ten măsliniu. Dar ochii ei...

Nu ştia niciodată ce culoare au ochii ei.

Ocazional, aceştia căpătau familiara culoare brună a pământului ars, despre care ea credea că este culoarea naturală a irisurilor ei, dar cel mai adesea ochii ei aveau o nuanţă pătrunzătoare de albastru ca de gheaţă, atât de deschisă, încât abia era o culoare. Nu era de mirare, căci Alizeh trăia în ea cu un frig neîncetat, pe care îl simţea chiar şi în orbitele ochilor. Gheaţa se prelingea prin venele ei străvezii chiar şi în miezul verii, înţepenind-o într-un mod pe care îşi imagina că numai strămoşii ei îl puteau înţelege, căci de la ei moştenise această ciudăţenie. Iar efectul rezultat era atât de tulburător, încât puţini erau cei care suportau să se uite

la fată – şi totuşi, chipul lui Alizeh ar fi putut fi uitat mai uşor dacă irisurile ei ar fi încetat să îşi schimbe culorile, ceea ce nu se întâmplase încă. Dimpotrivă, pâlpâiau mereu, alternând constant culorile; era o problemă asupra căreia nu avea niciun control şi a cărei cauză nu o înţelegea.

Alizeh a simţit o urmă de umezeală pe buze şi şi-a ridicat privirea. Începuse să cadă ninsoare proaspătă.

Şi-a strâns mai tare braţele la piept şi a luat-o la fugă pe-un drum cunoscut, cu capul plecat împotriva vântului. Începuse încet-încet să fie conştientă de nişte paşi în spatele ei – neobişnuiţi doar prin constanţa lor – şi a simţit o tresărire de spaimă, pe care a respins-o cu hotărâre. Alizeh simţea că devine prea uşor paranoică în ultima vreme şi, în plus, strălucirea prăvăliei farmacistului era chiar în faţă. A ţâşnit spre ea.

Un clopoţel a sunat când a deschis uşa de lemn şi aproape-a f ost împinsă înapoi afară de mulţimea care se înghesuia în prăvălie. Farmacistul era neobişnuit de ocupat pentru ora aceea, iar Alizeh nu s-a putut abţine să bage de seamă că mirosul obişnuit de salvie şi şofran din farmacie fusese înlocuit de-o duhoare de latrine nespălate şi de vomă învechită. Alizeh şi-a ţinut respiraţia în timp ce îşi ocupa locul la rând, rezistând imboldului de a-şi scutura zăpada de pe ghete pe covorul de sub picioare.

Clienţii îşi strigau obscenităţi unii altora şi se îmbrânceau să-şi facă loc, ţinându-şi braţele fracturate şi nasurile sparte. Unora le curgea sânge din creştetul capului sau din gură. Un bărbat îi arăta unui copil dintele însângerat pe care şi-l smulsese din cap, un suvenir de la un altul care se gândise să-l muşte de căpăţână.

Lui Alizeh abia îi venea să creadă.

Oamenii ăştia aveau nevoie de băi şi de chirurgi, nu de un farmacist. Îşi putea doar imagina că erau fie prea proşti, fie prea beţi ca să ştie că nu aici ar fi trebuit să caute ajutor.

— Gata, ajunge! a bubuit o voce furioasă peste mulţime. Voi toţi: *ieşiţi afară!* Ieşiţi din magazinul meu înainte să...

A urmat brusc un sunet de cioburi de sticlă de la flacoanele care se izbeau de pământ. Aceeaşi voce puternică a început din nou să strige invective, în timp ce mulţimea devenea tot mai agitată, şi s-a pornit o adevărată îmbulzeală înspre uşă atunci când farmacistul a fluturat un baston şi i-a ameninţat nu numai că-i va snopi pe toţi în bătaie, ci îi va şi preda magistraţilor sub acuzaţia de indecenţă publică.

Alizeh s-a lipit cât a putut mai bine de-un perete, cu un asemenea succes, încât, atunci când hoarda s-a împrăştiat în cele din urmă, farmacistul aproape că n-a

văzut-o.

Aproape.

— Ieşi afară! a lătrat el, avansând înspre ea. Ieşi din magazinul meu, ieşi afară, nenorocito...

— Domnule... Vă rog...

Alizeh s-a tras înapoi.

— Sunt aici doar pentru nişte unguent şi nişte bandaje. V-aş fi extrem de recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră.

Farmacistul s-a oprit, cu expresia furioasă încă întipărită pe faţă. Era un bărbat subţire, înalt şi drept, cu pielea brun-închis la culoare şi părul negru aspru – şi era gata-gata să înceapă s-o adulmece. Ochii lui scrutători i-au luat în primire jacheta peticită – dar curată – şi părul îngrijit. În cele din urmă, a respirat adânc, liniştindu-se, şi s-a îndepărtat.

— În regulă, atunci ce să fie?

S-a mutat înapoi în spatele tejghelei principale, privind-o cu ochi mari, întunecaţi ca cerneala.

— Unde sunt problemele?

Alizeh şi-a strâns pumnii, i-a îndesat în buzunare şi a încercat să zâmbească. Gura era singura parte neacoperită a feţei ei şi, ca urmare, era un punct de interes pentru majoritatea oamenilor. Farmacistul însă părea hotărât să-i fixeze ochii – sau locul unde credea el că i-ar putea fi ochii.

Pentru o clipă, Alizeh nu a ştiut ce să facă.

Era adevărat că, din exterior, djinnii erau în mare parte de nedetectat. De fapt, asemănarea lor fizică uluitoare cu luturile fusese cea care îi făcuse să fie cea mai mare amenințare, cea mai greu de bănuit. Acordurile Focului încercaseră să aducă o oarecare ordine în acest soi de probleme, dar sub aparența împăcării rămăsese mereu o nelinişte în rândul oamenilor – o ură adânc înrădăcinată față de cei ca ei, față de asocierea lor imaginară cu diavolul, care nu era uşor de uitat. Lui Alizeh îi fusese întotdeauna teamă să le dea străinilor vreo dovadă clară a identității ei, căci nu ştia niciodată cum ar putea reacționa. De cele mai multe ori, oamenii nu-şi puteau ascunde disprețul; şi de cele mai multe ori, ea nu avea energia necesară pentru a-l înfrunta.

Alizeh a răspuns liniştită:

— Am doar câteva răni pe mâini care trebuie îngrijite... şi câteva băşici. Dacă aveți pansamente proaspete şi un unguent pe care să mi-l recomandați, domnule, v-aş fi foarte recunoscătoare.

Farmacistul a scos un sunet, ceva asemănător unui *ţî-ţî,* a bătut cu degetele în tejghea şi s-a întors să-şi studieze pereţii; rafturile lungi de lemn adăposteau sticluțe cu nenumărate remedii.

— Şi ce-i cu gâtul dumneavoastră, domnişoară?

Tăietura de acolo pare gravă.

Inconştient, Alizeh şi-a atins rana cu degetele.

— Mă... mă iertaţi, domnule?

— Aveţi o tăietură la gât, de care mă îndoiesc că nu sunteţi conştientă. Probabil simţiţi durere la nivelul inciziei, domnişoară. Rana este probabil caldă la atingere şi – uitându-se mai atent – da, se pare că există o mică inflamaţie. Trebuie să prevenim orice infecţie majoră.

Alizeh a îngheţat brusc de frică.

Băiatul din Fesht o tăiase cu o lamă grosolană şi murdară. Doar o văzuse cu ochii ei, ţinuse unealta în propria mână; de ce nu-şi dăduse seama că ar fi putut avea consecinţe? Fără îndoială, se simţise rău şi suferise toată ziua, dar pusese la un loc toate senzaţiile, trăind totul ca pe o singură suferinţă. Nu avusese timp să identifice cu precizie diferitele surse ale durerii.

Alizeh şi-a strâns pleoapele şi s-a apucat de tejghea, menţinându-şi echilibrul. Nu-şi permitea prea multe în ultima vreme, dar cel mai puţin îşi putea permite să fie bolnavă. Dacă făcea febră – dacă nu mai putea să muncească –, ar fi fost imediat aruncată în stradă, unde ar fi murit fără îndoială în vreun şanţ. Această realitate rece era cea care o împingea să acţioneze în fiecare zi, acest instinct mai presus de ea care îi cerea să supravieţuiască.

— Domnişoară?

Da, diavolul ştia întotdeauna când să facă o vizită.

Zece

Kamran se ţinea în umbra unei prăvălii închise, cu gluga pelerinei fluturând în vânt şi lovindu-i faţa ca aripile de piele ale unui liliac. Zăpada se transformase în ploaie, iar el asculta picăturile ricoşând pe marchiza de deasupra capului, privind apoi cum ciuruiau praful alb de pe străzile îngheţate. Trecuseră minute bune, iar grămezile de zăpadă erau străpunse de ploaie şi-apoi se dizolvau complet la picioarele lui.

N-ar fi trebuit să vină.

După întâlnirea lor, regele îl luase pe Kamran deoparte pentru a-i pune mai multe întrebări despre servitoarea suspectă, întrebări la care Kamran răspunsese cu mare plăcere, simţindu-se legitimat de îngrijorarea bunicului său. La îndemnul regelui, Kamran urma de fapt să continue cercetările despre locul unde se afla fata, căci şi Zaal păruse tulburat după ce auzise o relatare mai detaliată a evenimentelor de dimineaţă. Îl trimisese pe prinţ în oraş pentru a îndeplini diverse obligaţii – printre care şi o vizită la băiatul din Fesht – şi pentru a supraveghea apoi oraşul.

Bineînţeles, Kamran se conformase.

O sarcină precisă care pica tocmai la ţanc, căci îi îngăduia un moment de răgaz în raport cu propriile gânduri şi cu povara a tot ceea ce bunicul său îi împărtăşise recent. În orice caz, prinţul dorea să vadă mulţimile cu ochii lui; voia să audă agitaţia pe care o provocase, să fie martor al consecinţelor acţiunilor sale.

În cele din urmă, totul dusese la asta: la beznă. Nu, nu ar fi trebuit să vină deloc.

Îl vizitase mai întâi pe copilul străzii, care fusese instalat în Cartierul Divinatorilor din Piaţa Regală. Regele îi spusese clar lui Kamran că, dacă l-ar fi ignorat acum pe băiat, acţiunile sale anterioare ar fi părut pripite şi nechibzuite. Gesturile sale ulterioare de grijă şi compasiune faţă de băiat nu numai că ar fi fost de aşteptat, spusese Zaal, ci erau chiar anticipate; şi cum Kamran le datora deja o vizită Divinatorilor, nu i se păruse o pierdere prea mare de timp.

În loc de asta, Kamran fusese enervat peste măsură.

A aflat mai întâi că doar magia îl salvase pe băiat din ghearele morţii. Această dezvăluire, care ar fi trebuit să fie o uşurare, era pentru prinţ o veste cu adevărat sumbră, pentru că Divinatorii acţionaseră la poruncile pe care le percepuseră ca provenind de la el – iar asistenţa magică era oferită numai rareori (dacă nu cumva niciodată) cuiva din afara familiei imperiale.

Oricât de vastă ar fi fost Ardunia, magia ca substanţă

era excepţional de rară. Mineralul instabil era exploatat, cu mari pericole, din munţi şi, ca urmare, exista doar în cantităţi mici şi preţioase, acordate doar prin decret regal. Apelul de ajutor al lui Kamran fusese interpretat ca fiind exact acest lucru; marcând încă un motiv pentru care acţiunile sale faţă de un copil de pe stradă fuseseră atât de semnificative şi nu aveau să fie uitate prea uşor.

A oftat când şi-a amintit asta.

Deşi băiatul nu era vindecat încă, reuşise totuşi să se clintească atunci când Kamran ajunsese în camera lui. Copilul se târâse pe spate în patul lui cât putuse mai departe, zbătându-se să nu ajungă la îndemâna improbabilului său salvator. Amândoi ştiau asta; ştiau că scenariul în care fuseseră prinşi nu era decât o farsă; Kamran nu era un erou, iar între ei nu exista nicio prietenie.

Într-adevăr, Kamran nu simţea altceva decât furie faţă de băiat.

Prin răspândirea atentă a unor noi zvonuri, coroana căutase în mod activ să denatureze povestea băiatului de pe stradă; regele Zaal decisese că ar fi fost mai dificil să convingă publicul că prinţul făcuse un bine salvând un copil ucigaş, aşa că modificase povestea pentru a exclude orice menţionare a răului făcut fetei servitoare. Acest lucru îl deranjase pe Kamran mult mai mult

decât ar fi trebuit, căci în sinea lui simţea că ticălosul nu merita nici eforturile făcute pentru a-l cruţa, nici grija pe care o primea acum.

Kamran se apropiase încet de patul băiatului, clamând o mică victorie la vederea fricii care se aprinsese în ochii copilului. De aici căpătase un imbold suficient pentru a-şi ascuţi frustrarea, dând astfel un scop vizitei. Dacă prinţul era obligat să se afle în compania acestui copil dezgustător, măcar avea să profite de ocazie pentru a cere răspunsuri la nenumăratele sale întrebări.

Şi, pe toţi sfinţii, avea câteva întrebări!

— *Avo, kemem dinar shora,* spusese el pe un ton sumbru.

„În primul rând, vreau să ştiu de ce.”

— De ce m-ai implorat să nu te predau magistraţilor?

Băiatul clătinase din cap.

— *Jev man!* insistase Kamran.

„Răspunde-mi!”

Din nou, băiatul clătinase din cap.

Kamran se ridicase brusc, strângându-şi mâinile la spate.

— Eu şi tu ştim amândoi care este adevăratul motiv pentru care te afli aici şi nu-l voi uita prea curând. Nu am niciun interes să te iert pentru faptele tale doar pentru că aproape ai murit în timpul lor. Ai fi ucis o

tânără doar pentru a-i fura lucrurile...

— *Nek, nek hejjan...*

„Nu, nu, sire...”

— Şi ai fost dispus să te sinucizi ca să nu trebuiască să fii judecat – ca să nu fii predat magistraţilor şi să plăteşti preţul pentru acţiunile tale josnice.

Ochii lui Kamran străluceau de o furie abia reprimată.

— Spune-mi de ce!

Pentru a treia oară, copilul clătinase din cap.

— Poate acum te voi preda magistraţilor. Poate ei vor fi mai eficienţi în a obţine răspunsuri.

— Nu, sire, răspunsese băiatul în limba lui maternă, cu ochii lui căprui enormi pe faţa suptă. Nu aţi face asta.

Ochii lui Kamran se lărgiseră o fracţiune de secundă.

— Cum îndrăzneşti să...

— Toată lumea crede că mi-aţi salvat viaţa pentru că sunteţi bun şi plin de compasiune. Dacă m-aţi arunca acum în temniţă, n-ar arăta bine pentru Înălţimea Voastră, nu-i aşa?

Pumnii lui Kamran se strângeau şi se desfăceau...

— *Chiar* ţi-am salvat viaţa, nerecunoscătorule!

— *Han.*

„Da.”

Copilul aproape zâmbise, dar ochii lui erau ciudat de

absenţi.

— *Pet, shora?*

„Dar, de ce?”

— După asta, voi fi aruncat iar pe stradă. La aceeaşi viaţă ca înainte.

Kamran simţise o înţepătură nedorită în regiunea pieptului; o tresărire de conştiinţă. Nu îşi dăduse seama că vocea nu îi mai era deloc tăioasă când spusese:

— Nu înţeleg de ce preferi să te sinucizi decât să mergi la închisoare.

— Nu, nu înţelegeţi, sire.

Băiatul roşcat nu voise să-i întâlnească privirea.

— Dar am văzut ce le fac copiilor ca mine. Să fii predat magistraţilor e mai rău decât moartea.

Kamran se îndreptase, apoi se încruntase.

— Ce vrei să spui? Cum poate fi mai rău decât moartea? Închisorile noastre nu sunt chiar atât de murdare. Ţi s-ar oferi o masă zilnică, cel puţin...

Băiatul dădea acum din cap cu putere, părând atât de agitat, încât Kamran se temea că ar putea să fugă din cameră.

— Bine... destul! spusese prinţul cu reţinere şi suspinase. Poţi să-mi spui în schimb ce ştii despre fată.

Băiatul încremenise la asta, întrebarea fiind atât de neaşteptată, încât îl dezarmase.

— Ce ştiu despre ea? Nu o cunosc, sire.

— Atunci, cum ai reuşit să comunici cu ea? Vorbeşti bine ardanza?

— Foarte puţin, sire.

— Şi totuşi, ai vorbit cu ea.

— Da, sire.

Băiatul clipise.

— Vorbea feshtună.

Kamran fusese atât de surprins de această revelaţie, încât nu reuşise să-şi mascheze expresia suficient de repede.

— Dar nu există servitori în oraşul regal care să vorbească feshtună.

— Vă cer iertare, sire, dar nu ştiam că îi cunoaşteţi pe toţi servitorii din oraşul regal!

În acel moment, Kamran simţise o explozie de furie atât de mare, încât crezuse că o să-i spargă pieptul. Îşi adunase toate puterile ca să arunce cuvintele:

— Insolenţa ta este uimitoare!

Băiatul rânjise; Kamran rezistase impulsului de a-l sugruma.

Băiatul ăsta roşcat din Fesht avea talentul ieşit din comun de a trezi în Kamran o furie iute, incontrolabilă – o furie de cel mai periculos soi. Kamran înţelesese acest lucru, căci îşi cunoştea bine propriile slăbiciuni şi îşi impusese să dezamorseze reacţia pe care o ştia

iraţională. La urma urmei, nu exista niciun motiv să-l sperie pe copil – mai ales nu acum, când băiatul îi putea furniza informaţiile de care avea nevoie pentru a o prinde pe servitoarea cea dubioasă.

— Te implor să mă ajuţi să înţeleg! îi ceruse Kamran răspicat. Pretinzi că o servitoare cu puţină educaţie – o servitoare care probabil este analfabetă – ţi-a vorbit cumva în feshtună. Pretinzi că ţi-a dat pâine, pe care tu ai...

— Nu, sire. Am spus că mi-a *oferit* pâine.

Maxilarul lui Kamran se încordase. Era a doua oară când copilul îl întrerupea.

— Nu văd mare diferenţă, spusese el. „A da" şi „a oferi" sunt cuvinte interschimbabile.

— Nu, sire. Mi-a spus să vin la bucătăriile de la Casa Baz dacă am nevoie de pâine.

Aici, Kamran trăise un moment de triumf.

— Înseamnă că te-a minţit, spusese prinţul. Cunosc Casa Baz, iar fata aceea nu este servitoare acolo. De fapt, dacă nu ţi-a fost clar încă, ar trebui să ştii: fata aceea nu este deloc servitoare.

Copilul clătinase din cap.

— Vă înşelaţi, sire.

Copil impertinent, lipsit de respect, neruşinat! Kamran constatase că nu-i mai păsa că băiatul fusese cât pe ce să moară; părea destul de bine acum, cu

îndrăzneala unui şobolan de stradă obraznic, vorbindu-i unui membru al casei regale cu atât de puţină deferenţă! Şi totuşi... Kamran era acum înlănţuit de el în acest mod ciudat, obligat să fie bun cu drăcuşorul ăsta precoce.

Omid. Numele lui era Omid.

Era fiul unor fermieri de şofran din sud. Părinţii lui fuseseră întemniţaţi pentru că nu plătiseră taxele pe o recoltă slabă, iar plângerea lor oficială – Kamran primise de atunci raportul – era că taxele reprezentau o sumă fixă, în loc de un procent. Plata sumei fixe, insistaseră ei, ar fi însemnat înfometarea familiei lor, deoarece recolta sezonului fusese mult prea slabă. Făcuseră apel la justiţie pentru clemenţă, dar în închisoare contractaseră o pneumonie şi muriseră câteva zile mai târziu, lăsându-l pe băiat să se descurce singur.

Spunea că are doisprezece ani. Doisprezece ani.

— Ori eşti foarte curajos, ori foarte prost, îi spusese Kamran, ca să fii atât de uşor în dezacord cu mine.

— Dar, sire, nu i-aţi văzut mâinile, insistase Omid. Eu le-am văzut.

Kamran se încruntase şi mai tare.

În graba lui de a se despărţi de nesuferitul de copil, Kamran uitase, încă o dată, să-şi prezinte omagiile onorabililor preoţi şi preotese. În schimb, în timp ce

ieşea, fusese interceptat de un cerc luminos de Divinatori – care, după obiceiul lor, nu spuseseră mare lucru şi nu acceptaseră ca plată decât o clipă din timpul său, înainte de a-i pune în mână un pacheţel. Prinţul le mulţumise din inimă, dar mintea lui, aşa plină şi dezordonată cum era, îi ceruse să pună deoparte darul fără nume, pentru a-l deschide mai târziu.

Pachetul avea să rămână uitat, pentru câteva zile, în buzunarul interior al mantiei lui Kamran.

Nedumerit de conversaţia cu Omid, prinţul plecase din Cartierul Divinatorilor direct la Casa Baz, reşedinţa mătuşii sale îndepărtate. Ştia exact unde se aflau bucătăriile, căci îşi petrecuse o mare parte din tinereţe la Casa Baz, strecurându-se la subsol pentru gustări de după miezul nopţii. Se gândise la început să intre pe uşa din faţă şi să o întrebe pur şi simplu pe mătuşa sa dacă angajase o astfel de servitoare, dar îşi amintise apoi avertismentul bunicului său că acţiunile sale erau acum sub supraveghere atentă.

Kamran avea mai multe motive pentru a o căuta pe fată – şi nu ultimul dintre ele era confirmarea regelui Zaal că Ardunia era destinată războiului –, dar nu i se părea înţelept să răspândească prea repede vestea asta către fericitul public.

În orice caz, Kamran se pricepea să aştepte.

Putea sta într-o singură poziţie ore întregi fără să

obosească şi fusese antrenat să se facă nevăzut practic la voinţă. Nu era deloc un neajuns pentru el să piardă o oră stând în picioare pe o alee pentru a captura un criminal – nu atunci când scopul lui era să-şi protejeze imperiul, să-şi cruţe poporul de maşinaţiunile acestei fete fără chip...

Minciună.

Adevărat că acţiunile ei i se păreau suspecte; adevărat, de asemenea, că putea fi o spioană tulaniană. Dar exista şi posibilitatea ca el să se fi înşelat în privinţa fetei, iar refuzul lui de a accepta acest fapt ar fi trebuit să-l îngrijoreze. Nu, adevărul adevărat, pe care abia acum era dispus să-l recunoască, era că exista un grăunte în plus în motivaţiile sale: ceva la această fată îi atinsese inima.

Şi nu se putea debarasa de asta.

Ea – o presupusă servitoare săracă şi umilă – acţionase în această dimineaţă cu o milă pe care nu o putea înţelege, cu o compasiune care îl înfuria şi mai mult prin inconsecvenţa ei. Aparent, tânăra femeie intrase în imperiul lui pentru a face rău. Atunci, de ce să fi fost ea personajul cel bun în această dimineaţă? De ce să-i fi inspirat lui Kamran un sentiment de nevrednicie?

Nu, nu, nu avea niciun sens.

Anii de antrenament îl învăţaseră pe prinţ să

recunoască până şi cele mai mici inconsecvenţe ale adversarilor săi; slăbiciuni care puteau fi exploatate şi manipulate cu promptitudine. Kamran îşi cunoştea propriile forţe, iar instinctele sale în acest caz nu puteau fi negate. Îi văzuse contradicţiile din momentul în care pusese ochii pe ea.

Fără îndoială că ascundea ceva.

Voise să o dovedească mincinoasă, aşa cum era convins că este; să descopere care dintre cele două posibilităţi era cea adevărată: fie o spioană trădătoare, fie o mondenă frivolă care se prefăcea.

În loc de asta, ajunsese aici.

Aici, stând în întuneric de atât de mult timp, că mulţimea începuse să se disperseze, străzile fiind acum pline de trupuri bete şi adormite care nu reuşiseră să se târască până acasă.

Kamran lăsase frigul să îl pătrundă până când şi oasele începuseră să îi tremure, până când nu mai simţise decât un mare gol care se deschidea în el.

Nu voia să fie rege.

Nu voia ca bunicul său să moară, nu voia să se căsătorească cu o străină, nu voia să aibă un copil, nu voia să conducă un imperiu. Acesta era secretul pe care rareori îl împărtăşea chiar şi cu el însuşi – că nu-şi dorea această viaţă. Îi fusese destul de greu când îi murise tatăl, dar Kamran nici măcar nu putea începe

să-şi imagineze o lume fără bunicul său. Nu credea că e suficient de bun pentru a conduce singur un imperiu şi nu ştia pe cine s-ar fi putut baza în loc. Uneori, nici măcar în Hazan nu era sigur că poate avea încredere.

În loc de asta, Kamran îşi distrăgea atenţia cu furia lui, lăsându-şi mintea să se concentreze asupra ironiilor băiatului din Fesht, asupra feţei false a unei servitoare. Adevărul era că fusese forţat să se întoarcă acasă împotriva voinţei sale şi acum fugea de el însuşi, de povara contrariantă a privilegiilor, de responsabilităţile aşezate pe umerii lui. În astfel de momente, se consolase întotdeauna cu certitudinea că măcar era un soldat capabil, un conducător priceput, dar ziua de azi îi infirmase chiar şi asta. Căci la ce bun un lider care nu putea avea încredere nici măcar în propriile instincte?

Kamran fusese învins de această servitoare.

Nu numai că îi demonstrase că se înşelase pe toate planurile, dar îi şi arătase că era mai rău decât ea. Când apăruse, în sfârşit, pe aleea din spatele Casei Baz, o recunoscuse imediat, dar acum avea şansa de-a o privi mai îndeaproape. Observase imediat tăietura urâtă de la gâtul ei, dar de acolo urmărise liniile elegante ale gâtului ei, panta delicată a umerilor. Pentru a doua oară în acea zi observase felul în care se mişca şi cât de diferită era de ceilalţi servitori. Exista o graţie anume chiar şi în felul în care îşi ţinea capul, în felul în care îşi

trăgea umerii înapoi, în felul în care îşi ridicase faţa către soare.

Kamran nu înţelegea.

Dacă nu era o spioană sau o mondenă, poate că era fiica decăzută a unui nobil, sau chiar copilul din flori al unuia; astfel de circumstanţe ar putea explica ţinuta ei elegantă şi cunoştinţele ei de feshtună. Dar ce copil bine educat al unui nobil să fi căzut atât de jos? I se părea puţin probabil. Scandalurile din înalta societate erau treaba tuturor, iar o astfel de persoană aflată în slujba mătuşii sale i-ar fi fost, fără îndoială, cunoscută.

Dar, din nou, era greu să fii sigur de ceva.

În zadar se luptase pentru a-i vedea mai bine chipul – nu i se oferise, în loc, decât o gură de studiat. Îi privise buzele mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască, din motive care nu-i scăpau din vedere. Kamran ajunsese la ideea înfricoşătoare că această fată ar putea fi frumoasă – un gând atât de neaşteptat, încât era gata să-l distragă de la scopul lui. Când ea îşi muşcase brusc buzele, Kamran trăsese aer în piept, speriindu-se singur.

Părea îngrijorată.

O privise cum cerceta aleea, strângând în acelaşi timp la piept un pacheţel. Kamran îşi amintise ce-i spusese Omid despre mâinile ei, aşa că aruncase o privire mai atentă şi primise dintr-odată o lovitură puternică pentru mândria lui, pentru conştiinţa lui fragilă.

Mâinile fetei erau atât de rănite, încât putea vedea rănile chiar şi de la depărtarea la care se afla. Era dureros să-i vezi pielea. Înroşită. Cu băşici. Carne vie.

Fără îndoială, mâinile unei servitoare.

Kamran s-a clătinat pe picioare în timp ce îl copleşea un adevăr. Fusese atât de convins că fata era o mincinoasă, anticipase cu atâta nerăbdare momentul în care urâţenia ei va fi descoperită şi, în loc de asta, făcuse o descoperire despre el însuşi.

El era ticălosul în această poveste, nu ea.

Nu numai că fata îşi ţinuse promisiunea faţă de Omid, dar făcuse şi pregătiri; devenea din ce în ce mai evident că, pe acea alee, ea tocmai pe copilul străzii îl căuta.

De două ori într-o singură zi, această fată fără chip îi inspirase lui Kamran o ruşine atât de mare, încât abia mai putea respira din pricina ei. Îi intrase în inimă şi rupsese ceva esenţial înăuntrul lui – şi reuşise să facă totul fără să-i cunoască măcar existenţa. Să fi fost Kamran atât de slab, încât să fie dărâmat astfel de o străină? Atât de nevrednic?

Şi, mai rău, cum avea să-i explice bunicului său această ruşine? Cu cât entuziasm sporise Kamran îngrijorările regelui cu suspiciunile sale neîntemeiate, iar acum aroganţa prinţului avea să dovedească doar propria lui idioţenie; o instabilitate a minţii care venea

să confirme temerile regelui în privinţa nepotului său. Într-o singură zi, Kamran se făcuse complet de râs, iar acum şi-ar fi dorit să intre în pământ.

Acesta era singurul lui gând, care i se repeta în cap ca un răpăit de tobă, când, în sfârşit, Hazan a dat de el.

Unsprezece

— Domnişoară?

Farmacistul şi-a dres din nou vocea, iar Alizeh a tresărit. Când şi-a ridicat privirea, l-a văzut uitându-se la mâinile ei, aşa că şi le-a ascuns repede.

— Văd că vă doare, domnişoară. Şi destul de rău, se pare. Încet, Alizeh i-a întâlnit ochii.

— Nu trebuie să vă temeţi de mine, a spus el liniştit. Ca să-mi pot face treaba, trebuie să vă văd problemele.

Alizeh s-a gândit din nou la munca ei, la faptul că siguranţa şi sănătatea ei depindeau de faptul că mâine se va putea trezi, va freca şi mai multe podele, va coase şi mai multe rochii. Dar dacă acest om îi vedea sângele transparent şi îşi dădea seama că e djinn, atunci ar putea refuza s-o ajute; iar dacă o dădea afară din magazinul lui, ar fi trebuit să meargă pe jos până la cealaltă farmacie, în partea opusă a oraşului – ceea ce, deşi nu era imposibil de făcut, ar fi fost tare dificil şi obositor, şi ar mai fi durat încă o zi pentru a se rezolva.

Alizeh a suspinat. Nu prea avea de ales.

Cu un efort dureros, şi-a desfăcut bandajele improvizate, complet ude acum, şi şi-a aşezat mâinile goale pe tejghea, cu palmele în sus, pentru ca farmacistul să le examineze.

Acesta a rămas fără suflare la vederea lor.

Alizeh a încercat să-şi vadă rănile prin ochii lui: carnea vie, pielea zdrenţuită, degetele băşicate, sângele pe care majoritatea oamenilor îl confundau cu apa. Pielea în mod normal palidă a palmelor ei era acum de un roşu strident, pulsând de durere. Îşi dorea cu disperare să şi le înfăşoare la loc, să-şi strângă pumnii împotriva arsurii de nesuportat.

— Am înţeles, a spus bărbatul, lucru pe care Alizeh l-a luat ca pe un semnal pentru a se retrage.

A aşteptat, cu trupul încordat, un atac ostil, dar farmacistul nu a insultat-o şi nici nu i-a cerut să părăsească magazinul.

Încetul cu încetul, Alizeh s-a relaxat.

De fapt, bărbatul nu a mai spus nimic în timp ce aduna diverse lucruri de prin magazin, dozând în pungi de iută tot felul de ierburi şi tăind fâşii de pânză pentru rănile ei. Simţea o recunoştinţă nemăsurată în timp ce stătea acolo, dezgheţându-se, cu zăpada topită desenând bălţi puţin adânci în jurul ghetelor ei. Nu putea să vadă ochii ce o priveau de la fereastră, dar i-a

simţit curând, ca şi frica tulburătoare şi specifică a celui care se ştie urmărit, dar nu poate dovedi acest lucru.

Alizeh a înghiţit în sec.

Când farmacistul s-a întors în cele din urmă la locul lui, purta un mic coş cu remedii, pe care s-a apucat să le zdrobească cu mortarul şi pisălogul, făcând din ele o pastă groasă. Apoi, şi-a procurat de sub tejghea un soi de pensulă.

— Vă rog să luaţi loc – a făcut un gest către unul dintre scaunele înalte de la tejghea – şi fiţi atentă la ceea ce fac, domnişoară! Va trebui să repetaţi acasă aceşti paşi.

Alizeh a dat din cap, recunoscătoare, în timp ce trupul ei obosit s-a scufundat în scaunul tapiţat. Se temea că nu se va mai ridica niciodată în picioare.

— Vă rog să întindeţi mâinile!

Alizeh s-a conformat. A privit cu atenţie cum, dintr-o singură mişcare, el i-a întins un unguent albastru strălucitor pe palme, iar efectul calmant a fost atât de rapid, încât aproape a ţipat de uşurare.

— Trebuie să păstraţi totul curat, i-a spus el, şi să schimbaţi bandajele o dată la două zile. Vă voi arăta cum să le înfăşuraţi corect.

— Da, domnule, a răsuflat ea.

A strâns pleoapele în timp ce el îi înfăşura bandajele de in în jurul mâinilor şi între degete. Era o fericire cum

nu mai încercase niciodată în ultima vreme.

În liniște, el i-a spus:

— Nu e bine.

— Bandajele?

Alizeh și-a ridicat privirea.

— O, nu, domnule, cred...

— *Asta*, i-a spus el, ridicându-i mâinile mai aproape de lumina lămpii.

Chiar și așa, cu ele pe jumătate înfășurate și acoperite cu unguent, imaginea era tragică.

— Vă muncesc prea mult, domnișoară. Nu e cinstit.

— Oh...

Alizeh și-a întors privirea spre tejghea.

— Nu e nicio problemă.

I-a simțit furia din voce când i-a spus:

— Vă muncesc așa din cauza a ceea ce sunteți. Din cauza a ceea ce puteți suporta. Un corp uman nu ar putea suporta atât de mult, iar ei profită de dumneavoastră pentru că pot. Trebuie să vă dați seama de asta.

— E adevărat, îmi dau seama, a spus Alizeh cu oarecare demnitate. Deși trebuie să înțelegeți și dumneavoastră că sunt recunoscătoare că am de lucru, domnule.

— Puteți să-mi spuneți Deen.

A luat o altă pensulă, pe care a folosit-o pentru a

picta cu un alt unguent tăietura de la gâtul ei. Alizeh a suspinat în timp ce medicamentul se răspândea, închizând ochii când durerea s-a estompat, apoi a dispărut cu totul.

A mai trecut o clipă până când Deen şi-a dres iar vocea şi i-a spus:

— Ştiţi, nu cred că am văzut vreodată o servitoare care să poarte snoda noaptea.

Alizeh a încremenit, iar farmacistul a simţit asta. Cum ea nu i-a dat niciun răspuns, el a spus încet:

— Poate că, din acest motiv, nu sunteţi conştientă de vânătaia enormă care vă acoperă obrazul.

— *Oh...*

Alizeh şi-a ridicat o mână proaspăt bandajată la faţă.

— Eu...

Nu-şi dăduse seama că vânătaia depăşise marginile snodei. Era ilegal ca menajerele să îşi bată servitorii, dar Alizeh nu întâlnise niciodată o menajeră care să respecte această lege şi ştia că dacă atrăgea atenţia asupra ei acum, asta ar fi costat-o slujba.

Aşa că nu a spus nimic.

Deen a suspinat.

— Dacă aţi vrea să vă scoateţi snoda, domnişoară, aş putea controla rănile.

— Nu! a spus Alizeh mult prea repede. Adică... vă mulţumesc pentru grija dumneavoastră, dar sunt foarte

bine!

A trecut mult timp până când Deen a spus încet:

— Foarte bine. Dar când am să termin, am să vă rog să vă întoarceţi peste o săptămână, ca să pot verifica dacă există semne de ameliorare sau de infecţie.

— Da, domnule.

A ezitat.

— Adică, Deen, domnule.

El a zâmbit.

— Dacă totuşi faceţi febră între timp, trebuie să trimiteţi imediat după un chirurg.

La aceasta, Alizeh a dat doar din cap. Chiar şi cu banii de pe cinci rochii, ştia că nu-şi va putea permite un chirurg, dar nu vedea rostul de a vorbi despre asta.

Deen i-a înfăşurat un bandaj îngust în jurul gâtului – exact genul de spectacol pe care încercase să-l evite –, făcând o ultimă încercare de conversaţie.

— Asta e o rană tare interesantă, domnişoară! a spus el. Mai interesantă decât toate poveştile contradictorii pe care le-am auzit astăzi în oraş.

Alizeh a împietrit.

Ştia, în mod obiectiv, că nu făcuse nimic rău, dar Alizeh trăia totuşi în acest oraş doar pentru că trebuise să scape de propria ei execuţie. Rareori înceta să-şi facă griji – sau poate niciodată.

— Care poveşti contradictorii, domnule?

— Poveştile despre prinţ, bineînţeles.

Aproape imediat, Alizeh s-a relaxat.

— Aaa! a spus ea. Nu cred că am auzit vreuna.

Deen tocmai îi prindea bandajul la locul lui, când a izbucnit în râs.

— Cu tot respectul, domnişoară, ar trebui să fiţi surdă ca să nu fi auzit. Întregul imperiu discută despre întoarcerea prinţului la Setar.

— S-a întors?

Sub snoda ei, ochii lui Alizeh s-au rotunjit de uimire. Ea, care era nou-venită în oraş, auzise doar zvonuri despre evazivul moştenitor al imperiului. Însă cei care locuiau în Setar trăiau în inima regală a Arduniei, iar locuitorii de-o viaţă îl văzuseră pe prinţ în copilărie, îl văzuseră crescând. Alizeh ar fi minţit dacă ar fi spus că nu era curioasă în legătură cu familia regală, însă era departe de-a fi obsedată, aşa cum erau unii.

Deodată, într-o străfulgerare de înţelegere, toate evenimentele de peste zi au căpătat sens.

Festivităţile pe care le menţionase doamna Sana şi balul iminent. Nu era de mirare că domnişoara Huda avea nevoie de cinci rochii noi. Bineînţeles că ducesa Jamilah ceruse ca fiecare dintre camerele ei să fie curăţată. Era o verişoară îndepărtată a regelui şi se zvonea că avea o relaţie apropiată cu prinţul.

Poate că aştepta o vizită.

— Într-adevăr, s-a întors acasă, a spus Deen. Şi nu e puţin lucru, nu-i aşa? Deja plănuiesc un bal şi nu mai puţin de o duzină de festivităţi. Bineînţeles – a zâmbit –, nu celor ca noi ar trebui să le pese. Nu mă aştept să vedem prea curând interiorul unei săli de bal a vreunui palat.

Alizeh i-a întors zâmbetul lui Deen. Tânjea adesea după momente ca acestea – ocazii de-a vorbi cu oamenii din propriul oraş, ca şi cum ar fi fost şi ea unul dintre ei. Nu se simţise niciodată liberă să facă asta, nici măcar în copilărie.

— Nu, mă aştept să nu, a răspuns ea încet, continuând să zâmbească în timp ce se aşeza la loc pe scaun şi atingând absentă bandajul proaspăt de la gât.

Se simţea deja mult mai bine, iar valul de uşurare şi recunoştinţă îi dezlega limba într-un mod neobişnuit.

— Deşi, ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că înţeleg tot entuziasmul.

— Chiar?

Zâmbetul lui Deen s-a lărgit.

— De ce oare?

Alizeh a ezitat.

Erau întotdeauna atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar i se interzisese, de nenumărate ori, să spună ce gândeşte, iar acum se străduia să-şi înfrângă acest impuls.

— Presupun... presupun că aş întreba de ce prinţul ar trebui să fie sărbătorit cu atâta fast doar pentru că a ajuns acasă. De ce nu ne întrebăm niciodată cine plăteşte pentru aceste festivităţi?

— Vă cer scuze, domnişoară! a râs Deen. Nu sunt sigur că prind sensul.

Alizeh s-a dezgheţat puţin la auzul râsului lui, iar zâmbetul ei a devenit mai larg.

— Ei bine, nu cumva impozitele plătite de oamenii de rând finanţează petrecerile regale, la care nici măcar nu au voie să participe?

Deen, care aranja o rolă de pânză, a rămas brusc nemişcat. Şi-a ridicat privirea spre Alizeh, cu o expresie impenetrabilă.

— Prinţul nici măcar nu-şi arată faţa, a continuat ea. Ce fel de prinţ este acela care nu se amestecă cu propriii lui oameni? Este lăudat şi apreciat, da... dar numai datorită naşterii sale nobile, a moştenirii sale, circumstanţelor, ascensiunii sale inevitabile la rangul de rege.

Deen s-a încruntat puţin.

— Presupun... poate.

— Pentru ce merite este sărbătorit atunci? De ce ar avea dreptul la dragostea şi devotamentul unui public care nici măcar nu-l cunoaşte? Nu cumva miroase a aroganţă aversiunea lui faţă de oamenii de rând? Nu

jigneşte oare această aroganţă?

— Nu ştiu, domnişoară.

Deen a şovăit.

— Deşi aş îndrăzni să spun că prinţul nostru nu este arogant.

— Pretenţios, atunci? Mizantrop?

Alizeh părea că nu se mai poate opri din vorbit acum, că începuse. Ar fi trebuit să o îngrijoreze faptul că îi plăcea atât de mult; ar fi trebuit să-i amintească să-şi muşte limba. Dar trecuse atât de mult timp de când nu mai purtase vreo discuţie cu cineva... iar Alizeh, căreia i se cerea mereu să-şi nege propria inteligenţă, se săturase să-şi ţină gura. Adevărul era că *se pricepea* să vorbească şi îi lipsise enorm acel schimb de replici care îţi exersează mintea.

— Şi nu cumva mizantropia indică o zgârcenie a spiritului, a inimii umane? a continuat ea. Loialitatea şi datoria şi un sentiment general de... de veneraţie, poate, ar putea să-i determine pe supuşii săi regali să treacă cu vederea astfel de neajunsuri, dar această generozitate nu serveşte decât pentru a-l recomanda pe proletar, nu pe prinţ. E mai degrabă o laşitate atunci, nu-i aşa, să prezidezi destinele tuturor doar ca o figură mitică, nicidecum ca un bărbat?

Fărâma de zâmbet a lui Deen s-a evaporat cu totul la asta, iar ochii i-au devenit reci. Cu un sentiment oribil

de scufundare, Alizeh şi-a dat seama de profunzimea greşelii ei... dar era prea târziu.

— Doamne!

Deen şi-a dres vocea. Nu mai părea în stare s-o privească.

— N-am mai auzit niciodată astfel de vorbe, cu atât mai puţin de la cineva cu o snodă.

Şi-a dres din nou vocea.

— Eu zic... Vorbiţi grozav de bine.

Alizeh a simţit că împietreşte.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Învăţase de destule ori până acum să nu vorbească atât de mult sau cu atâta candoare. Ar fi trebuit să ştie, şi totuşi... Deen îi arătase compasiune, pe care ea o confundase cu prietenia. Şi-a jurat în acel moment că nu va mai face niciodată o asemenea greşeală, dar deocamdată... deocamdată, nu mai era nimic de făcut. Nu-şi putea retrage cuvintele.

Frica i-a încleştat inima.

O va denunţa magistraţilor? O va acuza de trădare?

Deen s-a îndepărtat de tejghea şi i-a împachetat în linişte lucrurile, dar Alizeh îi simţea suspiciunea; o simţea cum se revarsă din el în valuri.

— Este un tânăr decent, prinţul nostru, a spus farmacistul cuviincios. Mai mult decât atât: este plecat de acasă la datorie, domnişoară, ne protejează pământurile, nu face escapade pe străzi. Nu este nici

beţiv şi nici afemeiat, ceea ce este mai mult decât putem spune despre unii. În plus, nu noi trebuie să decidem dacă este sau nu merituos. Îi datorăm recunoştinţă oricui ne apără vieţile cu preţul vieţii sale. Şi da, este retras, presupun, dar nu cred că o persoană ar trebui să fie răstignită pentru tăcerea ei. Este un lucru rar, nu-i aşa? Numai Dumnezeu ştie câţi sunt cei care ar avea de câştigat – aici, Deen şi-a ridicat privirea spre ea – dacă şi-ar muşca limba.

Un val de căldură a izbit-o atunci în inimă; o ruşine atât de puternică, încât aproape a vindecat-o de frigul ei mereu prezent. Alizeh şi-a lăsat privirea în jos, incapabilă să mai întâlnească ochii bărbatului.

— Bineînţeles, a spus ea încet. Am vorbit prostii, domnule.

Deen nu i-a răspuns. Era ocupat, cu creionul şi hârtia, să calculeze costul total al cumpărăturilor ei.

— Chiar astăzi, a zis el, chiar astăzi prinţul nostru a salvat viaţa unui tânăr cerşetor – l-a luat pe băiat în braţe...

— Trebuie să mă iertaţi, domnule! A fost greşeala mea. Nu mă îndoiesc de eroismul lui...

— Sunt şase monede, două tonce, vă rog!

Alizeh a respirat adânc şi a întins mâna spre portmoneu, scuturând cu grijă suma datorată. *Şase* monede. Domnişoara Huda îi plătise doar opt pentru

rochie.

Deen vorbea în continuare:

— Un băiat din Fesht, în plus... A fost destul de milostiv să-l cruţe, având în vedere câte necazuri ne pricinuiesc cei din sud. Cu o claie de păr roşcat atât de strălucitor, încât l-ai fi putut vedea de pe lună. Cine ştie de ce a făcut-o copilul, dar a încercat să se sinucidă în mijlocul străzii, iar prinţul nostru i-a salvat viaţa.

Alizeh a tresărit atât de tare, încât a scăpat jumătate din bani pe podea. Pulsul i-a luat-o la fugă nebuneşte în timp ce se străduia să adune monedele, iar bătăile inimii parcă îi bubuiau în cap. Când, în cele din urmă, şi-a pus plata pe tejghea, abia mai putea respira.

— Băiatul din Fesht a încercat să se sinucidă?

Deen a dat din cap, numărându-şi banii.

— Dar de ce? Ce i-a făcut prinţul?

Deen şi-a ridicat brusc privirea.

— Ce i-a „făcut”?

— Adică, vreau să spun... Ce a făcut ca să-l ajute pe băiat?

— Aha, foarte bine! a spus Deen, relaxându-se. Ei bine, l-a luat pe băiat în braţe, nu-i aşa? Şi a chemat ajutoare. Oamenii buni au venit în fugă. Dacă nu ar fi fost prinţul, băiatul ar fi fost cu siguranţă mort.

Lui Alizeh i s-a făcut rău.

A început să fixeze un borcan de sticlă din colţul

magazinului cu o enormă crizantemă prinsă înăuntru. Auzul părea să-i joace feste.

— ...nu e foarte clar, dar unii spun că ar fi atacat o servitoare, spunea Deen. I-a pus un cuţit la gât şi i-a tăiat beregata... nu mult diferită de dumneavoastră...

— Unde este el acum? a întrebat ea.

— Acum?

Deen s-a speriat.

— N-am de unde să ştiu, domnişoară. Îmi imaginez că este la palat.

Ea s-a încruntat.

— L-au dus pe băiatul din Fesht la palat?.

— O, nu, băiatul este la Divinatori, în Piaţa Regală. Fără îndoială că va sta acolo o vreme.

— Mulţumesc, domnule! a spus ea repede. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră!

S-a smuls de pe scaun, şi-a forţat cu fermitate mintea să-i revină în corp şi a încercat să se calmeze.

— Mă tem că acum trebuie să plec.

Deen nu a spus nimic. Ochii i s-au îndreptat spre gâtul ei, spre bandajul pe care abia i-l înfăşurase în jurul rănii.

— Domnişoară, a spus el în cele din urmă, de ce nu vă scoateţi snoda atât de târziu în noapte?

Alizeh s-a prefăcut că nu înţelege. A mai scos cu forţa încă un „la revedere” şi s-a repezit atât de iute spre

ieşire, încât aproape şi-a uitat pachetele, apoi a fugit pe uşă cu atâta grabă, că abia a avut timp să bage de seamă schimbarea vremii.

A icnit şocată.

A intrat direct într-o furtună de iarnă – ploaia biciuia în rafale străzile, faţa şi capul ei descoperit. Într-o clipă, Alizeh a fost udă până la piele. Ţinându-şi în echilibru braţul plin de pachete, tot încerca să-şi îndepărteze snoda udă de pe ochi, dar s-a ciocnit brusc de un străin. A ţipat, cu inima bătându-i sălbatic în piept, şi doar printr-un miracol şi-a prins pachetele înainte ca acestea să ajungă la pământ. Alizeh şi-a scos atunci snoda, repezindu-se mai adânc în noapte, fugind cât o ţineau picioarele.

Se gândea la diavol.

Un om în lume a fost cândva
ce-un şarpe pe fiece umăr purta.
Dacă pe şerpii lui bine-i hrănea
timp peste el deloc nu trecea.

A *şerpilor hrană nu se ghicea,*
dar lumea în zori speriată găsea
copii în fărâme risipite pe cale,
de creieri şi măduvă oasele goale.

Viziunea pe care o avusese, coşmarul transmis de Iblees în timpul nopţii...

Semnele păreau destul de clare acum: bărbatul cu glugă din piaţă; băiatul care nu se prezentase niciodată la uşa bucătăriei ei; diavolul care îi şoptea ghicitori în inimă.

Chipul acela îi aparţinuse prinţului.

Cine altcineva putea fi? Trebuia să fie prinţul, prinţul cel evaziv – şi el ucidea copii. Sau poate că încerca să ucidă copii.

Încercase să ucidă copilul şi nu reuşise? Când Alizeh îl părăsise pe băiatul din Fesht, acesta nu părea în pericol de a se sinucide.

Ce-i făcuse prinţul?

Picioarele lui Alizeh loveau pavajul alunecos în timp ce alerga, disperată, înapoi la Casa Baz. Alizeh abia dacă mai avea timp să respire în ultima vreme; şi mai puţin timp avea să rezolve o ghicitoare trimisă de diavol. Capul i se învârtea, iar ghetele îi tot alunecau. Ploaia cădea atât de tare, încât cu greu vedea pe unde merge – şi cu atât mai puţin mâna care a ţâşnit din întuneric, apucând-o de braţ.

A ţipat.

Doisprezece

Kamran nu s-a uitat la Hazan în timp ce acesta se apropia prin furtuna din ce în ce mai violentă, preferând să privească o dungă de pavaj umed care strălucea în lumina portocalie de gaz. Ploaia devenea tot mai aprigă, biciuind tot, în timp ce un vânt răzbunător se zvârcolea în jurul trupurilor lor, desprinzând panglici de gheaţă de pe un pâlc de arbori.

Nu-i stătea în fire lui Hazan să treacă cu vederea primirea rece a lui Kamran, căci, deşi ministrul îşi cunoştea locul – şi ştia că nu i se cuvine prea multă atenţie din partea lui Kamran –, totuşi savura orice ocazie de a-şi provoca vechiul prieten, căci prinţul era uşor de provocat.

Prietenia lor era, cu siguranţă, cu totul neobişnuită.

Solidaritatea dintre cei doi era reală – chiar dacă era vopsită cu un strat subţire de asprime –, dar bazele camaraderiei lor erau atât de înrădăcinate în diferenţa dintre clasele lor, încât rareori îi trecea prin cap lui Kamran să-i pună lui Hazan vreo întrebare despre viaţa lui. Prinţul presupunea, pentru că se cunoşteau încă din copilărie, că ştie tot ce era de ştiut despre ministrul său şi nu-i trecuse nici măcar o dată prin cap că s-ar putea înşela, că un subordonat ar putea avea în mintea lui la fel de multe dimensiuni ca şi superiorul său.

Totuşi, efectul general al apropierii de-a lungul

timpului însemna că prinţul Kamran era cel puţin un excelent cunoscător al limbajului tăcerii ministrului său.

Faptul că Hazan nu a spus nimic când a păşit sub marchiza zdrenţuită a fost primul indiciu pentru Kamran că ceva nu e în regulă. Când Hazan şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, o clipă mai târziu, Kamran a căpătat un al doilea indiciu.

— Hai, dă-i drumul! I-a îndemnat el, străduindu-se să se facă auzit prin ploaie. Ce-ai descoperit?

— Doar că aţi avut dreptate, a răspuns Hazan cu o expresie sumbră.

Kamran şi-a întors privirea spre lumina lămpii cu gaz, privind cum flacăra lovea cu limbile ei cuşca de sticlă. S-a simţit brusc neliniştit.

— Am dreptate de multe ori, domnule ministru. De ce ar trebui ca lucrul ăsta să te neliniştească acum?

Hazan nu a răspuns, în schimb a băgat mâna în buzunarul hainei după batistă, pe care i-a întins-o prinţului. Kamran a primit-o fără niciun cuvânt.

Kamran şi-a plimbat degetele pe batistă, trecându-şi degetul mare peste marginile delicate ale dantelei. Ţesătura era de-o calitate superioară celei pe care o estimase iniţial, cu o mică broderie într-un colţ, pe care prinţul o remarca abia acum. Se străduia să-i distingă detaliile în lumina slabă, dar părea a fi o mică insectă

înaripată, deasupra căreia plutea o coroană ornamentală.

Prinţul s-a încruntat.

Ţesătura grea nu era nici umedă, nici murdară. Kamran a răsucit-o în mâini, nevenindu-i să creadă că un asemenea lucru era de fapt pătat cu sângele fetei. Mai ciudat poate era că, pe zi ce trecea, Kamran devenea tot mai interesat de misterioasa ei proprietară.

— Înălţimea Voastră.

Kamran studia din nou broderia, încercând să dea un nume acestei insecte ieşite din comun.

— Continuă, atunci! Să înţeleg că ai descoperit ceva îngrozitor?

— Într-adevăr.

Kamran s-a uitat în cele din urmă la Hazan, cu inima strângându-i-se în piept. Prinţul abia se împăcase cu ideea nevinovăţiei fetei; toată această incertitudine făcea ravagii în mintea lui.

— Ce e, deci?

Kamran s-a străduit să râdă.

— O spioană tulaniană? O mercenară?

Hazan a făcut o grimasă.

— Veştile sunt într-adevăr sumbre, sire.

Kamran a respirat adânc, simţind cum răcoarea îi umple plămânii. A încercat, pentru o clipă cu totul neaşteptată, înţepătura a ceva ce nu se putea numi

decât dezamăgire – un sentiment care l-a lăsat deopotrivă uimit şi confuz.

— Îţi faci prea multe griji, a spus prinţul, mimând indiferenţa. Cu siguranţă, situaţia e departe de-a fi ideală, dar acum avem totuşi sub control o bună parte a ei. Ştim cine este fata, ştim cum să o urmărim. Putem încă să o luăm înaintea oricărui complot sinistru.

— Nu este o spioană, sire. Şi nici mercenară.

Hazan nu părea să se bucure de cele spuse.

— O asasină, atunci? O trădătoare?

— Înălţimea Voastră...

— Ajunge cu obstrucţionismul tău! Dacă nu este nici spioană, nici asasină, atunci de ce eşti atât de supărat? Ce ar putea...

Un „uf!” brusc din partea ministrului său şi Kamran a primit un cot în burtă, care i-a golit plămânii pentru o clipă. Şi-a revenit la timp pentru a auzi plescăitul brusc al unei bălţi, apoi sunetul unor paşi care se îndepărtau rapid pe pietrele alunecoase.

— Ce naiba...?

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră! a spus Hazan cu răsuflarea tăiată. Un derbedeu a dat peste mine, nu am vrut să...

Kamran ieşise deja de sub copertină. Era posibil să fi fost loviţi de un beţiv, dar simţurile lui Kamran erau în alertă, iar intuiţia îi cerea acum să cerceteze.

Cu doar o oră în urmă, prinţul se convinsese de propria-i inepţie; şi, deşi se consolase oarecum de greşeala sa privind-o pe servitoare, acum era îngrijorat că fusese dispus să se îndoiască atât de uşor de superioritatea intuiţiei lui.

Avusese dreptate să se îndoiască de ea de la început, nu-i aşa?

Atunci de ce era dezamăgit să descopere că, în cele urmă, era totuşi cumva duplicitară?

Mintea lui Kamran fusese complet epuizată de zbuciumul emoţiilor din acea zi şi se gândea că mai degrabă s-ar fi înfipt cu capul într-un zid decât să mai piardă încă o clipă cu disecarea sentimentelor sale. A decis pe loc că nu-şi va mai nega niciodată instinctele – care instincte insistau şi acum că ceva nu e în regulă.

Cu grijă, s-a adâncit şi mai mult în noapte, iar ploaia rece îi lovea faţa în timp ce scruta întunericul în căutarea vinovatului.

O umbră. *Acolo.*

O siluetă s-a colorat în auriu într-o pâlpâire de lumină de gaz, iar chipul i s-a dezvăluit pentru o clipă.

O fată.

Fusese acolo şi imediat dispăruse din nou, dar nu avea nevoie de altceva pentru a fi absolut sigur. Îi văzuse snoda, fâşia de pânză înfăşurată în jurul gâtului...

Kamran a încremenit.

Nu, nu-i venea să creadă. Oare o adusese acolo pe fată cu puterea gândului? A simţit o clipă de triumf, repede alungată de nelinişte.

Ceva nu era în regulă.

Mişcările ei erau agitate, dezordonate. Alerga prin ploaie ca şi cum i-ar fi fost frică, ca şi cum ar fi fost urmărită. Kamran a urmat-o cu repeziciune, ţinându-se cât mai aproape de ea, în timp ce cerceta zona în căutarea agresorului ei. A văzut o altă formă neclară, mascată de ploaia torenţială. Silueta s-a conturat treptat; Kamran nu i-a putut distinge forma reală decât atunci când a întins mâna, apucând-o pe fată de braţ.

Ea a ţipat.

Kamran nu s-a gândit deloc înainte de-a reacţiona. Instinctul l-a împins înainte, îndemnându-l să-l apuce pe bărbat şi să-l arunce cu toată puterea pe trotuar. Kamran şi-a scos sabia în timp ce se apropia de personajul întins pe jos, dar chiar în momentul în care a ridicat tăişul, cretinul a dispărut.

Djinn.

Actul supranatural era suficient pentru a-l condamna pe ticălos la moarte – şi totuşi, cum puteai să omori pe cineva pe care nu-l puteai prinde?

Kamran a mormăit o înjurătură în timp ce-şi băga sabia în teacă.

Când s-a întors, a zărit-o pe fată la câţiva paşi, cu hainele îngreunate de apa de ploaie. Cerurile nu-şi încetaseră chinul, iar Kamran a privit-o cum se străduia să alerge; părea că ţine în echilibru nişte pachete cu un singur braţ, oprindu-se din când în când pentru a-şi îndepărta snoda udă de pe faţă. Kamran abia vedea la un metru în faţa lui; nu-şi putea imagina cum reuşea ea să vadă ceva cu o bucată de pânză udă care-i acoperea ochii.

— Domnişoară, nu vreau să vă fac niciun rău! i-a strigat el. Dar trebuie să vă scoateţi snoda. Pentru siguranţa dumneavoastră.

Ea a încremenit la asta, la auzul vocii lui.

Kamran s-a simţit încurajat de acest lucru şi a îndrăznit să se apropie de ea, copleşit nu numai de grija pentru fată, ci şi de o curiozitate pătimaşă, care devenea din ce în ce mai puternică cu fiecare clipă. I-a trecut prin minte, în timp ce îndrăznea să micşoreze distanţa dintre trupurile lor, că o mişcare greşită ar putea să o sperie – să o facă să fugă orbeşte pe străzi –, aşa că s-a mişcat cu o atenţie sporită.

Dar degeaba.

Făcuse doar doi paşi înspre ea, când aceasta a şi zburat în noapte; în graba ei, a alunecat, aterizând cu putere pe pavaj, împrăştiindu-şi pachetele în cădere.

Kamran a alergat spre ea.

Snoda îi alunecase cu câţiva centimetri, iar plasa umedă i se lipise în jurul nasului, sufocând-o. Dintr-o singură mişcare, şi-a smuls masca de pe faţă, gâfâind după aer. Kamran şi-a trecut braţele pe sub ale ei şi a ridicat-o în picioare.

— Pachetele m... mele! a gâfâit ea, sub picăturile de ploaie care-i loveau ochii închişi, nasul, gura.

Şi-a lins ploaia de pe buze şi şi-a tras sufletul, ţinându-şi ochii tot închişi, refuzând să-i întâlnească privirea. Obrajii îi erau îmbujoraţi de frig, genele ei ca funinginea, de aceeaşi nuanţă cu buclele ei de zibelină, şuviţe ude cârlionţate care îi încadrau faţa, unele lipindu-i-se de gât.

Lui Kamran abia îi venea să creadă ce i se întâmplă.

Refuzul ei de-a deschide ochii i-a oferit ocazia nesperată de-a o studia îndelung, fără să se simtă stânjenit. În tot acest timp îşi pusese fel de fel de întrebări despre ea şi acum o avea aici, în braţele lui, cu faţa la câţiva centimetri de a lui şi... pe toţi diavolii de sus, nu-şi mai putea întoarce privirea de la ea!

Trăsăturile ei erau deopotrivă precise şi dulci, cumpănite în fiecare linie ca de o mână de maestru. Era desenată cu nespusă fineţe – frumuseţea în cel mai adevărat sens al ei. Această descoperire era tulburătoare, aproape ireală pentru el, căci îi zădărnicea toate socotelile: bănuise că ar putea să fie

frumoasă, da... dar fata asta nu era doar frumoasă.

Era uluitoare.

— Uitaţi pachetele, i-a spuse el cu blândeţe. Sunteţi rănită?

— Nu, nu...

S-a sprijinit de el ca şi cum ar fi fost oarbă, continuând să refuze să deschidă ochii.

— Vă rog, am nevoie de pachetele mele...

Oricât de mult ar fi încercat, Kamran nu putea înţelege.

Ştia că nu e oarbă şi totuşi acum se prefăcea că este, din motive pe care nu le putea înţelege. Fata asta îl derutase de fiecare dată şi tocmai când începea să digere acest lucru, ea s-a aruncat la pământ, lăsându-i lui Kamran doar câteva fracţiuni de secunde ca să o prindă, înainte ca genunchii ei să se lovească de pietre. Ea s-a îndepărtat atunci rapid de el, fără să-l ia în seamă, în timp ce fustele i se scufundau în noroiul vechi al străzii murdare, iar mâinile îi bâjbâiau în umezeală după vreun semn al lucrurilor ei. A ajuns într-o rază de lumină de gaz şi flacăra a cuprins-o în strălucirea ei.

Abia atunci i-a observat Kamran bandajele.

Mâinile îi erau înfăşurate prea strâns, fiindu-i aproape imposibil să le mai mişte; abia dacă putea îndoi un deget. Nu era de mirare că îşi ţinea lucrurile

cu atâta greutate.

I-a adunat repede obiectele împrăştiate, punându-le în tolba lui. Nu voia să o sperie strigând cât să acopere ploaia, aşa că s-a aplecat şi i-a spus aproape de ureche:

— V-am adus pachetele, domnişoară. Puteţi să vă liniştiţi acum.

A fost efectul surprizei, sunetul vocii lui atât de aproape de faţa ei, respiraţia lui caldă pe pielea ei...

Alizeh a tresărit.

Ochii i s-au deschis brusc, iar Kamran a îngheţat.

S-au cercetat unul pe celălalt preţ de câteva secunde doar, dar lui Kamran i s-a părut un secol. Ochii ei aveau albastrul argintiu al lunii în plină iarnă, încadraţi de gene umede de culoarea smoalei. Nu mai văzuse pe nimeni ca ea până atunci şi a avut prezenţa de spirit să înţeleagă că s-ar putea să nu mai vadă niciodată. O mişcare bruscă i-a atras atenţia: o picătură de ploaie, aterizând pe obrazul ei, călătorind rapid spre buzele ei. Abia atunci, cu un şoc, a observat vânătaia înflorită de-a lungul bărbiei ei.

Kamran a privit poate prea mult la semnul decolorat, la urma slab desenată a unei mâini. S-a mirat că nu o văzuse imediat, că o neglijase atât de uşor, ca pe o umbră fără importanţă. Cu cât se uita mai mult la ea acum, cu atât mai tare îi bătea inima în piept şi o fierbinţeală îi inunda venele cu repeziciune. A simţit

dorinţa bruscă şi primejdioasă de-a omorî pe cineva.

I-a spus doar:

— Sunteţi rănită.

Ea nu i-a oferit niciun răspuns.

Tremura. Udă până la piele. Kamran suferea şi el, dar avea avantajul unei pelerine grele de lână, cu o glugă protectoare. Fata purta doar o jachetă subţire, fără pălărie, fără eşarfă. Kamran ştia că trebuie să o ducă acasă, să se asigure că nu va muri pe vremea asta, dar în clipa de faţă nu era în stare să se mişte. Nici măcar nu ştia cum o cheamă pe fata asta, şi totuşi fusese doborât de ea, redus la asta – la imbecilitate. Pentru a doua oară în acea noapte, ea îşi lingea apa de ploaie de pe buze, atrăgându-i privirea înspre gura ei. Dacă orice altă tânără ar fi făcut aşa ceva în preajma lui, Kamran ar fi crezut că e doar o afectare cochetă. Dar ea...

Citise odată că djinnii aveau o dragoste deosebită pentru apă. Poate că ea nu se putea abţine să nu-şi lângă ploaia de pe buze... aşa cum nici el nu se putea abţine să nu se uite la gura ei.

— Cine eşti? a şoptit el.

Bărbia ei s-a ridicat la asta, iar buzele i s-au întredeschis a surpriză. L-a cercetat cu ochi mari şi strălucitori, părând la fel de tulburată de el cum era şi el de ea. Kamran s-a consolat cu gândul ăsta – al faptului că se tulburau într-atât unul pe altul.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? a întrebat el.

Ea a scuturat din cap, o mişcare lentă, nesigură. Kamran s-a simţit ca paralizat. Nu-şi putea explica acest lucru; trupul lui părea ancorat de al ei. S-a apropiat de ea imperceptibil, împins de o forţă pe care nu putea spera să o înţeleagă. Ceea ce cu doar câteva minute în urmă i s-ar fi părut o nebunie, acum i se părea esenţial: să ştie cum ar putea fi să o strângă în braţe, să îi respire parfumul pielii, să îşi lipească buzele de gâtul ei. A atins-o aproape fără să-şi dea seama – uşor ca aerul, slab ca o amintire care se stinge –, o atingere a degetelor pe buzele ei.

Ea a dispărut.

Kamran a căzut pe spate, aterizând cu putere într-o baltă. Inima îi zvâcnea nebuneşte. Încerca şi nu reuşea să-şi adune gândurile – abia dacă ştia de unde să înceapă şi era ţintuit locului de cel puţin un minut când Hazan a venit în fugă spre el, cu respiraţia tăiată.

— Nu am reuşit să văd unde v-aţi dus! a strigat el. Aţi fost atacat de hoţi? Doamne, sunteţi rănit?

Kamran s-a scufundat cu totul atunci, lăsându-se absorbit de umezeală, de frig, de noapte. Pielea i se răcise prea repede şi dintr-o dată s-a simţit cuprins de febră.

— Sire, nu cred că este recomandabil să staţi aici, în acest...

— Hazan.

— Da, sire?

— Ce voiai să-mi spui despre fată?

Kamran şi-a întors privirea spre cer, cercetând stelele printr-o împletitură de crengi.

— Spui că nu e spioană. Nu e mercenară. Nici asasină, nici trădătoare. Atunci, ce e?

— Înălţimea Voastră.

Hazan şi-a mijit ochii în ploaie, ferm convins acum că prinţul îşi pierduse minţile.

— Poate n-ar strica să ne întoarcem la palat, să purtăm această discuţie la o ceaşcă caldă de...

— *Vorbeşte!* i-a poruncit Kamran, pierzându-şi răbdarea. Sau o să pun să fii biciuit.

— Ea... Ei bine, Divinatorii... ei spun...

— Nu contează, te voi biciui eu însumi!

— Sire, ei spun că sângele ei are gheaţă în el.

Kamran a înţepenit ca mort. Pieptul i s-a strâns dureros; apoi s-a ridicat repede, privind undeva în întuneric.

— Gheaţă.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Eşti sigur.

— Absolut.

— Cine mai ştie despre asta?

— Doar regele, sire.

Kamran a inspirat adânc.

— Regele.

— Şi el – aşa cum ştiţi – a fost convins că era ceva neobişnuit la fată şi mi-a cerut să-i raportez imediat descoperirile mele. Aş fi venit mai devreme la dumneavoastră cu veştile, sire, dar erau multe lucruri de aranjat, după cum vă puteţi imagina.

O pauză.

— Mărturisesc că nu l-am văzut niciodată pe rege atât de agitat.

— Nu, s-a auzit Kamran spunând. Este o veste teribilă, într-adevăr.

— Ridicarea ei a fost hotărâtă pentru mâine-seară, sire.

O pauză.

— Seara târziu.

— Mâine.

Ochii lui Kamran erau aţintiţi asupra unui mic punct luminos din depărtare; nu-şi mai simţea trupul.

— Atât de curând?

— Poruncile regelui, Înălţimea Voastră. Trebuie să ne mişcăm cu toată graba posibilă şi să ne rugăm ca nimeni altcineva să nu ajungă la ea înaintea noastră.

Kamran a dat din cap.

— Pare aproape un semn divin, nu-i aşa, că aţi reuşit s-o identificaţi atât de repede?

Hazan a reuşit să schiţeze un zâmbet crispat.

— O servitoare cu o snodă? Dumnezeu ştie că altfel s-ar fi putut să n-o descoperim niciodată. Aţi scutit cu siguranţă imperiul de pierderea a nenumărate vieţi, sire. Regele Zaal a fost profund impresionat de instinctele dumneavoastră. Sunt sigur că vă va spune la fel de multe când îl veţi vedea.

Kamran n-a răspuns nimic.

A urmat un moment de tăcere plină de încordare, în timpul căruia prinţul a închis ochii, lăsând ploaia să-i biciuiască faţa.

— Sire, a spus Hazan cu precauţie. Aţi dat cumva din nou peste spintecători de gâtlejuri? Arătaţi de parcă aţi fi ajuns la pumni.

Kamran şi-a vârât două degete în gură şi a fluierat. În câteva clipe, calul său a venit în galop spre el, uluitorul animal făcând o oprire temerară exact la picioarele stăpânului său. Kamran a pus un picior în scară şi s-a aruncat în şaua alunecoasă.

— Sire? a strigat Hazan pentru a se face auzit peste ploaie. V-aţi întâlnit cu cineva aici?

— Nu.

Kamran a apucat frâiele şi a împuns uşor calul cu călcâiele.

— Nu am văzut pe nimeni.

Treisprezece

Alizeh încălcase nu mai puţin de şapte legi diferite de când fugise de la locul întâmplării cu prinţul. Încălca încă una chiar în acel moment, îndrăznind să rămână invizibilă în timp ce intra în Casa Baz. Consecinţele pentru astfel de infracţiuni erau severe; dacă era prinsă materializându-se, ar fi fost spânzurată în zori.

Cu toate acestea, nu prea avea încotro.

Alizeh s-a grăbit spre vatră, dezbrăcându-se de haină şi scoţându-şi ghetele. Dezbrăcatul în public, de orice fel, era considerat o lipsă de pudoare şi nu era admis pentru cei de condiţia ei. Ar fi putut fi iertată dacă îşi dădea snoda jos noaptea târziu, dar unei servitoare îi era interzis să se dezbrace de orice articol esenţial de îmbrăcăminte în spaţiile publice.

Nicio haină, nicio eşarfa. Şi, mai ales, nu pantofii.

Alizeh a inspirat adânc, amintindu-şi că era invizibilă pentru ochii lutului. Bănuia că mai erau câţiva djinni angajaţi la Casa Baz, dar – cum nu i se permisese să vorbească cu niciunul dintre ceilalţi servitori şi niciunul nu îndrăznise să-şi compromită poziţia pentru a-i întinde o mână – nu avea cum să ştie cu certitudine. Spera că oricine ar fi dat peste ea acum ar fi fost dispus să privească în altă parte.

Alizeh s-a apropiat de foc, încercând, cât putea de

bine, să-şi pună la uscat haina şi ghetele îmbibate cu apă. Alizeh avea o rochie de rezervă, dar numai o jachetă şi o pereche de ghete, şi erau puţine şanse ca acestea să se usuce peste noapte în debaraua mucegăită care era dormitorul ei. Deşi, dacă a doua zi ar fi rămas în casă toată ziua, nu ar fi avut nevoie de jachetă – cel puţin nu până la întâlnirea cu domnişoara Huda. Ideea asta o linişte a întrucâtva.

Când jacheta s-a zvântat, Alizeh şi-a strecurat braţele înapoi în interiorul ei încă umed, iar corpul i s-a crispat din pricina senzaţiei. Şi-ar fi dorit să o poată întinde lângă foc peste noapte, dar nu putea risca să o lase aici, unde ar fi putut fi observată de oricine. Şi-a luat atunci ghetele, ţinându-le cât mai aproape de flăcări.

Alizeh a început să dârdâie pe neaşteptate, aproape scăpând ghetele în foc. Şi-a liniştit mâinile care-i tremurau şi dinţii care-i clănţăneau respirând constant şi uniform, încleştându-şi fălcile împotriva frigului. Când a simţit că poate suporta, şi-a băgat picioarele la loc în ghetele încă ude.

Abia atunci picioarele ei tremurânde au cedat sub ea, iar Alizeh s-a prăbuşit în sfârşit pe vatra de piatră.

Şi-a retras iluzia invizibilităţii – îmbrăcată complet fiind, nu putea fi mustrată că stătea un moment lângă foc – şi a suspinat. A închis ochii şi şi-a sprijinit capul de cărămida exterioară. Să-şi dea voie să se gândească

la ceea ce se întâmplase în seara asta? Nu era sigură că putea suporta, şi totuşi...

Atât de multe lucruri merseseră prost.

Alizeh încă îşi făcea griji privind comentariile ei nepotrivite făcute în faţa farmacistului, şi puţin legat de bărbatul care încercase să o atace – fără îndoială, pentru a-i fura pachetele –, dar mai cu seamă îşi făcea griji în legătură cu prinţul, ale cărui atenţii faţă de ea erau extrem de derutante şi absurde. De unde apăruse? De ce se străduise oare să o ajute? O atinsese exact aşa cum îi prezisese diavolul, aşa cum i se arătase în viziunea din noaptea dinainte...

Dar de ce?

Ce-l împinsese să o atingă aşa? Mai rău: nu era el un ucigaş de copii? De ce, atunci, acţionase cu atâta compasiune faţă de o servitoare?

Alizeh şi-a lăsat capul în mâini.

Mâinile ei pulsânde, cu bandajele ude. Leacul de pe răni se dusese aproape complet, iar durerea revenise în forţă. Dacă îşi dădea voie să se gândească, fie şi pentru o clipă, la pierderea catastrofală a pachetelor, credea că o să leşine de durere.

Şase monede.

Leacurile o costaseră aproape toţi banii pe care îi avea, ceea ce însemna că nu-şi va putea permite să cumpere altele fără să mai muncească ceva. Şi totuşi,

fără leacuri Alizeh nu ştia dacă mâinile i se vor reface suficient de repede; fără îndoială, domnişoara Huda avea nevoie de cele cinci rochii în scurt timp, căci festivităţile regale urmau să fie organizate fără întârziere.

Dilema ei era simplă: fără muncă, Alizeh nu-şi putea permite leacurile; fără leacuri, s-ar putea să nu mai poată lucra deloc. I se rupea inima gândindu-se la asta şi nu mai reuşea să-şi învingă disperarea. A simţit înţepătura familiară a lacrimilor şi a înghiţit în sec, ca să-şi domolească arsura din gât.

Cruzimea vieţii ei i se părea dintr-odată de nesuportat.

Ştia, chiar pe când se formau, că gândurile astea erau infantile, dar nu mai avea putere, aşa cum făcuse în atâtea alte nopţi, să se împiedice să se mai întrebe de ce alţii aveau părinţi, o familie, un cămin sigur – iar ea nu. De ce se născuse cu acest blestem în ochi? De ce fusese chinuită şi urâtă doar pentru felul în care îi fusese făurit corpul? Şi de ce, atât de tragic, poporul ei fusese condamnat dimpreună cu diavolul?

Cu secole înainte de-a începe vărsarea de sânge dintre djinni şi luturi, djinnii îşi construiseră regatele în cele mai inospitaliere ţinuturi, în cele mai vitrege condiţii de climă – numai şi numai pentru a fi departe de civilizaţia luturilor. Îşi doreau doar să trăiască în

linişte, pace şi cât mai puţin vizibili. Dar luturile, care considerau de multă vreme că era dreptul lor divin – mai mult, datoria – să măcelărească fiinţele pe care le vedeau doar ca pe nişte urmaşi ai diavolului, îi vânaseră pe djinni fără milă, timp de milenii, hotărâţi să-i şteargă de pe faţa pământului.

Poporul ei plătise un preţ enorm pentru această nebunie.

În momentele ei de slăbiciune, Alizeh tânjea să se dezlănţuie, să-i permită furiei să spulbere temniţa controlului pe care şi-l impusese. Era mai puternică decât orice menajeră care o lovea; era capabilă de o forţă mai mare, de mai multă tărie, viteză şi rezistenţă decât orice corp de lut care o oprimase.

Şi totuşi...

Simpla violenţă, ştia bine, nu ar fi dus la nimic. Furia fără ţintă era doar praf în vânt, repede măturat. Asta se întâmplase de nenumărate ori deja cu propriul ei popor. Djinnii încercaseră să încalce regulile, să îşi exercite abilităţile naturale în ciuda restricţiilor impuse de luturi... şi cu toţii avuseseră de suferit. Zilnic, zeci de cadavre de djinni fuseseră atârnate prin pieţe ca nişte ghirlande macabre, alţii fuseseră arşi pe rug, decapitaţi, spintecaţi.

Eforturile lor separate nu erau de niciun folos.

Djinnii ar fi putut spera să impună o schimbare reală

doar unindu-şi forţele, dar un asemenea lucru era greu de aşteptat într-o epocă în care ei îşi părăsiseră casele, împrăştiindu-se pe tot pământul în căutare de muncă, adăpost şi anonimat. Numărul lor fusese întotdeauna mic, iar avantajele lor fizice le oferiseră o mare parte din protecţia necesară, dar pierduseră câteva sute de mii dintre ei în ultimele secole. Iar cei care rămăseseră cu greu puteau fi adunaţi peste noapte.

Focul a trosnit nu departe de colţul ei de cărămidă şi flăcările au pâlpâit puternic. Alizeh şi-a şters ochii.

Rareori îşi permitea să se gândească la cruzimile astea. Nu o liniştea să-şi spună cu voce tare chinurile, aşa cum o făceau alţii; nu-i făcea niciun bine să reînvie şirul de cadavre pe care le târa cu ea peste tot. Nu, Alizeh era genul de persoană care nu putea să se gândească la propriile tristeţi de teamă să nu se înece în adâncurile lor fără fund; durerea fizică şi epuizarea din această seară îi slăbiseră apărarea împotriva acestor gânduri atât de întunecate – care, odată smulse din mormintele lor, nu se întorceau uşor la loc.

Lacrimile îi şiroiau acum fără împotrivire.

Alizeh ştia că poate supravieţui orelor lungi de muncă grea, ştia că poate rezista oricăror greutăţi fizice. Nu povara muncii sau durerea mâinilor rănite o frângeau – ci singurătatea; lipsa de afecţiune şi de prietenie a existenţei ei; zilele şi iar zilele pe care le

petrecea fără alinarea unei singure inimi înţelegătoare.

Era durerea.

Preţul pe care sufletul ei îl plătea încă pentru pierderea vieţii părinţilor ei. Era frica cu care era nevoită să trăiască în fiecare zi, chinul care se năştea din neputinţa de-a avea încredere că un negustor, fie el şi prietenos, avea s-o cruţe de ştreang.

Alizeh nu se simţise niciodată mai singură ca acum.

S-a frecat din nou la ochi şi apoi, pentru a mia oară în acea zi, şi-a căutat batista prin buzunare. Dispariţia acesteia nu o deranjase atât de mult primele dăţi când o căutase, dar acum începuse să se îngrijoreze, temându-se că s-ar putea să nu fie doar rătăcită, ci pierdută cu adevărat.

Batista fusese a mamei ei.

Era singura avuţie pe care Alizeh o salvase din cenuşa casei familiei ei. Amintirile ei din noaptea cumplită în care îşi pierduse mama erau ciudate şi oribile. Ciudat fusese că se simţea caldă – de-adevăratelea caldă – pentru prima dată în viaţa ei. Oribil fusese că flăcările mistuitoare care o cuprinseseră pe mama ei n-o făcuseră pe Alizeh decât să simtă că adoarme şi mai adânc. Încă îşi amintea ţipetele mamei sale din acea noapte, batista udă pe care o folosise pentru a acoperi faţa fiicei sale.

Avuseseră atât de puţin timp pentru a fugi...

Veniseră în timpul nopţii, când Alizeh şi mama ei, singurul ei părinte rămas în viaţă, erau adormite. Cele două încercaseră, bineînţeles, să scape, dar o grindă de lemn căzuse din tavan, ţintuindu-le pe amândouă la pământ. Dacă nu ar fi fost lovitura pe care o primise la cap, mama ei ar fi fost poate suficient de puternică pentru a ridica bârna de pe trupurile lor.

Ore întregi, Alizeh ţipase.

Ţipase preţ de-o eternitate. Însă casa lor fusese ascunsă cu atâta pricepere, încât nimeni nu auzise zgomotele. Alizeh se agăţase de trupul arzând al mamei sale, îi luase batista brodată din mâna moale şi o strânsese în pumnul ei.

Alizeh rămăsese lângă mama ei, care murise, până ce se luminase de ziuă. Dacă grinda care îi prinsese trupul nu s-ar fi făcut scrum, Alizeh ar fi rămas acolo pentru totdeauna, murind de sete alături de trupul carbonizat al mamei sale. Scăpase însă din infern fără nicio zgârietură, cu pielea imaculată, cu hainele în zdrenţe şi cu batista – singurul lucru rămas intact.

Era a doua oară în viaţa ei când supravieţuia nevătămată unui incendiu, iar Alizeh se întrebase atunci, aşa cum o făcea adesea, dacă gheaţa care îi curgea prin vene era cea care contase cu adevărat.

A tresărit, brusc, la zgomotul uşii din spate.

Alizeh nu îndrăznea să respire în timp ce s-a ridicat

în picioare. S-a lipit de perete, încercând să-şi liniştească inima care-i bătea cu putere. Mintea ei ştia că nu are prea multe motive să se teamă aici, sub protecţia acestei case mari, dar nervii ei încordaţi nu puteau să înţeleagă acum o asemenea logică. Când intrase în Casa Baz, se grăbise să ajungă la foc, însă uitase să încuie uşa de la bucătărie.

Se întreba dacă să rişte să o facă acum.

Într-o fracţiune de secundă, Alizeh s-a hotărât. A zburat spre uşă şi a tras zăvorul chiar în momentul în care mânerul a început să se rotească, iar când mişcarea mecanică s-a oprit brusc, s-a încovoiat de uşurare şi s-a sprijinit cu spatele de uşă, strângându-şi amândouă mâinile la piept.

Abia îşi mai putea trage sufletul.

Ciocănitul care a urmat a fost atât de neaşteptat, încât Alizeh a sărit cu un picior în aer. S-a uitat în jur după vreun servitor la pândă, dar nu a apărut niciunul. O singură privire la ceas şi şi-a revenit: orice persoană de bun-simţ era culcată acum. Doar ea rămăsese să se ocupe de cei rătăciţi şi nevoiaşi care, fără îndoială, căutau să se adăpostească de ploaie. Lui Alizeh i se rupea inima să le refuze ajutorul şi alinarea disperării, pe care o înţelegea prea bine, dar ştia, la fel de bine, că nu avea de ales – doar dacă nu voia să fie aruncată în stradă alături de ei.

Ciocănitul a răsunat din nou, iar de data asta l-a simţit, a simţit uşa zguduindu-se odată cu el. Şi-a apăsat şi mai tare spatele de lemn, împiedicându-l să se mişte în cadrul lui. A urmat o scurtă pauză.

Apoi:

— Vă cer scuze, dar e cineva acolo? Am o livrare destul de urgentă.

Alizeh a rămas încremenită ca moartă.

Îi recunoscuse vocea imediat; se îndoia că avea s-o uite vreodată. O descumpănise mai devreme cu câteva cuvinte blânde, o lipsise de orice stăpânire de sine cu câteva silabe. Chiar şi atunci recunoscuse ciudăţenia reacţiei ei, căci nu i se părea ceva obişnuit să fie atât de mişcată de sunetul unei voci, dar a lui era bogată şi melodioasă, iar când vorbea, lui Alizeh i se părea că o simte înăuntrul ei.

O altă bătaie.

— Bună seara!

A încercat să se liniştească şi a spus:

— Puteţi lăsa orice livrare la uşă, domnule.

O clipă de tăcere.

Vocea prinţului părea schimbată când a vorbit din nou. Mai blândă.

— Vă rog să mă iertaţi dacă nu pot, domnişoară! Aceste pachete sunt foarte importante şi mă tem că vor fi distruse de ploaie.

Pentru o clipă, Alizeh s-a întrebat dacă nu era cumva doar un vicleşug plin de cruzime; fără îndoială că venise să o aresteze pentru că dispăruse ilicit în noapte. Nu părea să existe o altă explicaţie plauzibilă.

Cu siguranţă că prinţul Arduniei nu ar fi înfruntat o ploaie torenţială numai pentru a-i aduce personal câteva lucruri banale unei umile servitoare care locuia la Casa Baz? Şi la o oră atât de târzie?

Nu, nu-i venea să creadă.

— Vă rog, domnişoară!

Din nou vocea lui.

— Aş dori doar să înapoiez pachetele proprietarei lor.

Alizeh s-a simţit brusc complet trează de frică. Presupunea că o altă persoană s-ar fi simţit flatată de asemenea atenţii, dar Alizeh nu putea să nu fie neîncrezătoare, căci nu numai că se îndoia de motivele lui, dar nici nu-şi putea imagina cum de ştiuse unde s-o găsească, când ea nu scosese decât câteva cuvinte în prezenţa lui.

A înghiţit în sec, strângând din pleoape.

Dar totuşi, ce mai conta dacă exista o şansă să i se returneze pachetele? Pentru Alizeh, acele pachete reprezentau totul; fără ele, viitorul ei imediat părea de-a dreptul dezastruos. Dacă prinţul ar fi bătut atâta drum doar ca să o tortureze, nu vedea ce ar fi putut

câştiga din asta, căci era perfect capabilă să se apere singură.

Nu, ceea ce o deruta mai presus de orice era motivul pentru care diavolul îi arătase chipul acestui tânăr.

Poate că în seara asta avea să afle în sfârşit.

Alizeh a respirat adânc şi a tras zăvorul.

Uşa a gemut în timp ce se deschidea, aducând cu ea o rafală de ploaie biciuită de vânt. S-a dat repede la o parte, lăsându-l pe prinţ să intre, căci era, aşa cum bănuia, ud până la piele. Îşi ţinea braţele încrucişate strâns la piept, iar faţa îi era ascunsă aproape în întregime de gluga mantiei.

A închis uşa bucătăriei în urma lui.

Alizeh a făcut câţiva paşi înapoi. Se simţea îngrozitor de expusă întâlnindu-l aşa, fără snoda ei. Ştia că nu prea mai avea ce să-i ascundă, nu acum, după ce el îi văzuse deja faţa în întregime şi fusese martorul ochilor ei ciudaţi.

Totuşi, obişnuinţa era greu de învins.

Fără o vorbă, prinţul şi-a desprins tolba de pe umăr şi i-a întins-o. Apoi a zis:

— Pachetele sunt înăuntru. Cred că sunt toate.

Mâinile lui Alizeh tremurau.

Oare chiar venise până aici doar din bunătate?

A încercat să dea dovadă de calm în timp ce deschidea tolba, dar nu era sigură de reuşita ei. Unul

câte unul, a scos pachetele, echilibrându-le cu grijă în îndoitura braţului. Erau toate acolo, doar puţin murdare.

Alizeh nu şi-a putut înăbuşi un oftat de uşurare. Lacrimi proaspete i-au ţâşnit din ochi şi şi le-a scuturat clipind, încercând să-şi revină, apoi s-a întors cu tolba la proprietarului ei.

Prinţul a încremenit în timp ce-o primea.

Părea să se uite ţintă la ea, dar o mare parte din faţă era ascunsă vederii, aşa că Alizeh nu putea fi sigură de asta.

— Ochii tăi, a spus el în linişte. Pur şi simplu – şi-a scuturat puţin capul, ca şi cum ar fi vrut să-l limpezească –, aş fi putut să jur că doar ce şi-au schimbat culoarea.

Alizeh s-a retras încă puţin, având grijă să rămână câteva mobile între ei. Inima ei, încăpăţânată, nu voia să se liniştească.

— Vă rog să acceptaţi cele mai sincere mulţumiri ale mele! i-a spus. Mi-aţi adus un serviciu nepreţuit returnându-mi pachetele. Sincer, nu ştiu cum să vă mulţumesc. Vă sunt îndatorată, domnule!

A făcut o grimasă.

Ar fi trebuit să-i spună „sire”, nu-i aşa?

Din fericire, prinţul în cauză nu părea să se simtă ofensat. În loc de asta, şi-a dat gluga jos, dezvăluindu-şi

pentru prima dată faţa în întregime. Alizeh a inspirat brusc şi a făcut un pas înapoi, prinzându-se de un scaun.

Era chinuitor, cu adevărat, că nu îndrăznea să-l privească.

Îi văzuse chipul în coşmarul ei, dar preschimbat în realitate arăta cu totul altfel; era uluitor de privit în carne şi oase, cu planurile ascuţite ale feţei sale luminate de foc. Avea ochi pătrunzători de culoarea cărbunelui, iar pielea sa măslinie era atât de aurie, încât părea să strălucească. Într-adevăr, era ceva aproape nefiresc de luminos la el – ca şi cum ar fi fost conturat cu lumină pe margini –, şi ea nu reuşea să-şi dea seama de unde vine.

A făcut un pas spre ea.

— Mai întâi, au fost albaştri, a spus el încet. Apoi maro. Argintii. Ah! Acum sunt din nou căprui.

Ea a înţepenit.

— Albaştri.

— Opriţi-vă, vă implor!

El a zâmbit.

— Acum înţeleg de ce nu vă scoateţi niciodată snoda.

Alizeh şi-a coborât ochii şi a spus:

— Nu aveţi de unde să ştiţi că nu-mi scot niciodată snoda.

— Nu, a spus el, iar ea a simţit veselia din vocea lui.

Aş îndrăzni să spun că aveţi dreptate.

— Trebuie să vă urez noapte bună, a spus ea şi s-a întors să plece.

— Aşteptaţi! Vă rog!

Alizeh a încremenit, cu corpul întors spre ieşire. Îşi dorea cu disperare să îşi ducă pachetele sus, în camera ei, unde ar fi putut să îşi pună din nou leacurile miraculoase pe răni. Durerea îi străbătea palmele şi gâtul.

Şi-a dus dosul mâinii la frunte.

Faptul că era caldă însemna că era mult mai caldă decât de obicei, dar se consola ştiind că, în acest moment, puteau exista mai multe motive pentru temperatura ei crescută.

S-a întors încet şi s-a uitat în ochii prinţului.

— Trebuie să mă iertaţi, vă rog, pentru incapacitatea mea de a vă acorda o audienţă la această oră! a spus ea în linişte. Nu mă îndoiesc că sunteţi suficient de generos pentru a înţelege dificultatea poziţiei mele. Am extrem de puţine ore de somn înainte de-a suna clopoţelul pentru lucru şi trebuie să mă întorc în apartamentul meu cu toată graba posibilă.

Prinţul a părut luat prin surprindere şi, într-adevăr, a făcut un pas înapoi.

— Bineînţeles, a spus el încet. Iertaţi-mă!

— Nu este nimic de iertat.

Alizeh a făcut o plecăciune îngrijită.

— Da, a clipit el. Noapte bună!

Alizeh a luat colţul şi a aşteptat în întuneric, cu inima spărgându-i pieptul, sunetul uşii din spate deschizându-se, apoi închizându-se. Când a fost sigură că prinţul plecase, s-a întors liniştită în bucătărie pentru a încuia şi pentru a stinge focul.

Abia atunci şi-a dat seama că nu era singură.

Paisprezece

Somnul, acest duh evaziv, a venit la prinţ fără niciun chef şi a şi refuzat să stea mult timp. Kamran s-a trezit înainte de răsărit, cu o vioiciune care l-a surprins, pentru că se şi băgase în pat şi se şi ridicase din el înainte ca soarele să fi întâlnit orizontul. Trupul îi era obosit, da, dar mintea îi era limpede, deşi fusese alergată toată noaptea; visele îi fuseseră arzătoare, iar închipuirile i se dezlănţuiseră.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva fata îl blestemase.

Era clar că ea nu ştia ce-i făcuse şi nici nu putea fi învinuită pentru că reuşise să-i tulbure atât de profund minţile, însă Kamran nu putea concepe o explicaţie mai elegantă pentru ceea ce îl copleşea acum. Nu simţea nici nevoia primară de-a o poseda fizic pe fată, dar nici

nu se amăgea încât să creadă că ar fi fost îndrăgostit de ea. Cu toate acestea, nu era în stare să se înţeleagă pe el însuşi. Niciodată până acum nu fusese atât de mistuit de gândurile pentru cineva.

Fata urma să fie ucisă.

Urma să fie ucisă de propriul lui bunic, iar lui Kamran i se părea cea mai mare tragedie.

Prinţul era unul dintre puţinii oameni care ştiau, bineînţeles. El şi Hazan ştiau amândoi de profeţie, de prevestirea unei creaturi cu gheaţă în vene. Fiecare rege din istoria imperiului Arduniei primise o profeţie, iar regele Zaal simţise că e de datoria lui să se ocupe de aşteptările prinţului în legătură cu un astfel de eveniment. Cu mult timp în urmă, bunicul său îi explicase că, în ziua încoronării sale, Kamran avea să primească două vizite.

Prima, de la un Divinator.

Cealaltă, din partea diavolului.

Diavolul avea să îi ofere un târg, pe care Kamran nu ar trebui să-l accepte sub nicio formă. Divinatorul, spusese bunicul său, avea să-i facă o profeţie.

Când Kamran întrebase ce îi preziseseră Divinatorii, regele Zaal devenise nefiresc de reticent, spunând doar că fusese avertizat de apariţia unui adversar de temut, o creatură asemănătoare unui demon, având gheaţă în vene. Se spunea că este un inamic cu aliaţi atât de

puternici, încât simpla sa existenţă ar duce la pieirea regelui.

Cuprins de furie, tânărul prinţ îi promisese bunicului său chiar atunci că va căuta acest monstru în toată Ardunia, că va ucide bestia, iar regelui îi va aduce capul acestuia într-un vârf de suliţă.

„Nu trebuie să-ţi faci griji”, îi spusese bunicul său, zâmbind.

„Voi ucide eu însumi bestia.”

Kamran a închis ochii şi a oftat.

Şi-a stropit faţa cu apă, făcându-şi cu grijă abluţiunile de dimineaţă. Părea imposibil ca monstrul terifiant din închipuirile lui din copilărie să fie de fapt tânăra uimitoare pe care o întâlnise noaptea trecută.

Kamran şi-a uscat faţa cu prosopul şi s-a uns cu ulei de flori de portocal pe gât şi la încheieturile mâinilor. A respirat adânc, trăgând în piept parfumul îmbătător, relaxându-se în timp ce îi încălzea pieptul şi îi liniştea inima.

A expirat încet.

Era atât de puţin familiarizat cu sentimentele care îl stăpâneau acum, încât s-a întrebat pentru o clipă dacă nu era cumva bolnav de-adevăratelea. Nu ştia nici măcar cum ajunsese în camera lui seara trecută – călărise spre casă, prin noaptea viscolită, într-un soi de transă. Frumuseţea fetei îl lăsase mai întâi fără cuvinte

în condiţiile cele mai puţin măgulitoare pentru ea – în semiobscuritatea unei furtuni violente –, dar vederea chipului ei la lumina focului îi provocase un şoc aproape fizic, din care nu mai avea nicio speranţă să-şi revină.

Mai rău, mult mai rău de-atât: o găsea fascinantă.

Se trezise captivat de contradicţiile ei, de alegerile pe care le făcea, chiar şi de felul în care se mişca.

Cine era ea, mai exact? Şi de unde venise?

Ambiţiile pe care le avusese când ajunsese aseară la uşa ei fuseseră risipite de o răbufnire a simţurilor. Sperase să realizeze mai multe lucruri mergând la ea; voia să-i returneze pachetele, da, dar ceva mai mult îl obligase la vizita lui lipsită de sens, o motivaţie de care îi era complet ruşine. Dacă vizita sa ar fi avut succes, Kamran ar fi putut să-şi trădeze regele, imperiul. Ar fi fost redus la cea mai respingătoare specie de idiot, în loc să fie următorul rege al Arduniei.

Se dusese să o avertizeze.

Se dusese să-i spună să fugă, să-şi facă bagajele şi să fugă, să găsească un loc sigur în care să se ascundă şi să rămână acolo, posibil pentru totdeauna. Şi totuşi, când îi văzuse faţa, îşi dăduse seama că nu putea pur şi simplu să-i ceară să fugă; nu, era o fată prea inteligentă şi ar fi avut întrebări de pus. Dacă i-ar fi spus să fugă, ea ar fi vrut să ştie de ce. Şi ce motiv ar fi avut să aibă

încredere în el?

Abia începuse să gândească lucrurile astea, când ea aproape că-l dăduse afară.

Era posibil ca ea să nu fi ştiut cine era – îi spusese *domn,* la un moment dat –, dar bănuia că, şi dacă ar fi ştiut că vorbeşte cu un prinţ, l-ar fi tratat la fel.

În orice caz, nu părea să conteze.

Kamran cunoştea poziţia bunicului său în privinţa fetei; a i se opune regelui ar fi fost un act de trădare. Dacă prinţul Kamran ar fi fost descoperit, atunci capul i-ar fi fost desprins de trup în scurt timp. Fusese un mic miracol, aşadar, că îşi pierduse curajul.

Sau poate că îşi recăpătase bunul-simţ.

Nu o cunoştea pe fata asta. Nu înţelegea de ce gândul de a o ucide îl făcea să se simtă rău. Ştia doar că trebuia măcar să *încerce* să găsească o altă cale – căci cu siguranţă ea, o umilă servitoare, nu era creatura demonică, plină de aliaţi formidabili profeţită cu atâţia ani în urmă.

Nu, mai mult ca sigur că nu.

Kamran a terminat cu îmbrăcatul fără ajutorul valetului său care dormea încă, apoi – spre şocul şi groaza servitorilor palatului – a coborât la subsol ca să şterpelească o ceaşcă de ceai de la bucătării în timp ce ieşea.

Trebuia să discute cu bunicul său.

Kamran trăise în palatul regal toată viaţa lui, şi totuşi nu se sătura niciodată de priveliştile sale splendide, de hectarele de grădini îngrijite, de livezile nesfârşite de rodii. Fără nicio îndoială, domeniile erau magnifice la orice oră – dar prinţul nu le iubea nicicând mai mult decât la răsăritul soarelui, când lumea era încă tăcută. S-a oprit, ridicând la buze ceaşca încă aburindă.

Stătea acum în nălucirea unui infinit strălucitor. Kilometrul de pământ de sub picioarele lui era de fapt un mic bazin, de câţiva centimetri adâncime. O boare neaşteptată a împins apa către cizmele lui, iar clipocitul liniştitor al valurilor blânde a fost ca un balsam binevenit pentru mintea lui obosită.

Kamran a mai luat o înghiţitură de ceai.

Privea arcadele înalte aflate în aer liber, cu zecile lor de coloane rafinate plantate în apele puţin adânci din jurul lui. Piatra lor albă şi netedă era incrustată cu giuvaericale şi faianţe în culori vii, bucurându-se toate acum de înflorirea soarelui care se trezea. Lumina înflăcărată se frângea pe pietrele preţioase, împrăştiind culori prismatice nesfârşite de-a lungul pământurilor adormite. Mai multe raze scânteietoare se spulberau prin arcadele deschise, aurind apa de sub picioarele lui, care părea un lingou de aur lichid.

Kamran uita adesea frumuseţea vieţii lui – dar nu

întotdeauna. Exista o oarecare măsură în asta.

Şi-a terminat restul de ceai şi şi-a trecut un deget prin mânerul de sticlă, lăsând ceaşca să se balanseze în timp ce mergea mai departe. Odată cu răsăritul soarelui, creştea şi agitaţia servitorilor; snodele apăreau peste tot în jurul lui, trecând în grabă cu vase şi tăvi.

Coşurile cu rodii erau purtate în echilibru precar pe capete sau sub braţ. Tăvi de argint umplute cu baclavale şi struguri delicaţi de miere, altele, cu stive de lipii – pâine proaspătă de-a barbarilor, fiecare foaie având lungimea unui sitar indian. Şi flori, grămezi de flori, zeci de servitori care treceau grăbiţi, cărând braţe întregi de plante parfumate. Boluri de cupru pline cu frunze de ceai verde lucios; busuioc, mentă şi tarhon îngrămădite pe platouri de aur. O altă procesiune nesfârşită de snode căra orez – nenumăraţi, incalculabili saci de orez.

O îngrijorare bruscă i-a adus un nod în gât lui Kamran, care a rămas nemişcat.

A început apoi să privească roată în jur.

Erau tot mai multe şi tot mai mulţi. Mai mulţi servitori, mai multe tăvi, mai multe coşuri, ceşti, castroane, platouri. Roţi de brânză feta treceau pe lângă ei; cărucioare supraîncărcate cu castane proaspete. Mormane de fistic de un verde viu şi tăvi încărcate cu şofran şi mandarine. Turnuri de piersici; piramide de

prune. Trei servitori au trecut pe lângă el cu un imens fagure de miere picurând, masa lipicioasă de ceară de albine fiind cât o uşă de mare.

Fiecare secundă părea să aducă şi mai mult.

Mai multe lăzi, mai multe coşuri, mai mulţi saci şi roabe. Zeci şi zeci de servitori grăbindu-se încoace şi încolo.

Era o nebunie.

Deşi era adevărat că la palat se întâmplau adesea multe lucruri, totuşi o asemenea agitaţie era neobişnuită. Să-i vezi pe servitori pornind atât de devreme – şi cu atât de multe ocupându-le braţele...

Kamran a respirat adânc.

Ceaşca de ceai i-a alunecat de pe deget, spărgându-se de pământ.

Acestea erau pregătirile pentru un bal.

Lui Kamran nu-i venea să creadă. Bunicul său spusese că ar putea aştepta cel puţin o săptămână înainte de a confirma data, dar asta... asta însemna că regele luase hotărârea fără el.

O luase *în numele lui.*

Inima lui Kamran părea că îi bate în gâtlej. Ştia ce înseamnă asta. Ştia că era o rea-credinţă intenţionată. Era un tertip acoperit cu o poleială de bunăvoinţă. Bunicul său nu era dispus să mai aştepte nicio clipă, forţându-l acum să-şi aleagă o mireasă.

De ce?

Întrebarea îi răsuna în cap iar şi iar, constantă ca o bătaie a inimii, în timp ce pornise, alergând aproape, spre apartamentele regelui.

Kamran n-a pierdut timpul la sosire.

A bătut la uşa bunicului său într-un mod cât se poate de politicos, dându-se înapoi când aceasta s-a deschis şi ignorându-l pe servitorul care i se adresa. A înaintat în cameră, iar argumentele sale anterioare în favoarea vieţii fetei au fost aproape uitate în urma acestui... *acestui...*

A luat colţul şi l-a descoperit pe rege în camera unde se schimba.

Kamran s-a oprit brusc, cu pieptul zvâcnindu-i de o frustrare abia stăpânită. S-a înclinat în faţa regelui, care i-a cerut să se ridice cu un gest al mâinii.

Kamran s-a ridicat, apoi a făcut un pas înapoi.

Nu se cuvenea să vorbească despre acest subiect până când regele nu era complet îmbrăcat şi, în plus, valetul bunicului său – un bărbat pe nume Risq – era încă în cameră, ajutându-l pe rege cu hainele lungi de catifea. Astăzi, regele Zaal purta un costum stacojiu cu epoleţi cu franjuri; Risq a încheiat nasturii de la fâşia centrală aurie care constituia pieptarul, apoi a drapat o eşarfă albastră pe pieptul regelui. Pe aceasta a ancorat-o cu o centură grea de perle, cu model

complicat, pe care a fixat-o în centru cu un singur medalion: o stea cu opt colţuri.

Îmbrăcatul regelui a durat un timp chinuitor de lung.

Erau straturi nesfârşite, un număr infinit de detalii. Kamran însuşi trebuia să treacă printr-o mulţime de fantezii în ceea ce privea îmbrăcămintea, dar cum era atât de rar văzut sau solicitat în public, era mai des scutit de fast şi ceremonie. Privindu-l pe rege, Kamran şi-a dat seama cu o teamă teribilă că într-o zi s-ar putea să i se ceară să îndeplinească fiecare activitate plictisitoare pe care o îndeplinea acum bunicul său.

Kamran îşi tot încleşta şi descleşta pumnii.

Abia după ce fiecare insignă militară şi însemn regal au fost verificate – miniatura defunctei soţii a regelui Zaal, Elaheh, fiind prinsă într-o poziţie vizibilă deasupra inimii – şi lanţurile de perle i-au fost încrucişate pe piept, regele i-a cerut omului său să îi lase singuri. Suveranul ţinea în braţe coroana împodobită – atât de grea, încât putea fi folosită pentru a ucide un om.

Kamran a făcut un pas înainte şi abia deschisese gura, când bunicul său a ridicat o mână, oprindu-l.

— Da, a spus el. Ştiu că ai venit să mă convingi să mă răzgândesc.

Kamran a înţepenit.

Pentru o clipă, nu a fost sigur la ce anume se referea

regele.

— Da, Majestate, a spus el prudent. Într-adevăr, am venit să încerc.

— Atunci, îmi va părea rău că te dezamăgesc. Poziţia mea în această chestiune este hotărâtă. Fata este o ameninţare; iar o astfel de ameninţare trebuie îndepărtată imediat.

Balul apropiat a fost imediat dat uitării.

Kamran a privit, pentru o clipă, chipul bunicului său: ochii lui căprui şi limpezi, pielea roz, şuviţele de păr alb, barba albă, genele albe. Era un om pe care îl iubise; un om pe care îl respectase foarte mult. Kamran îl admirase pe regele Zaal toată viaţa lui, văzându-l întotdeauna ca pe un model de dreptate şi măreţie. Ar fi vrut din tot sufletul să fie de acord cu regele – să fie mereu alături de acest om extraordinar –, dar pentru prima dată Kamran se împotrivea.

Pentru prima dată, se îndoia.

— Majestate, a spus Kamran liniştit. Fata nu a comis nicio fărădelege. Nu a făcut nimic care să ameninţe imperiul.

Regele Zaal a râs şi ochii i s-au lărgit de amuzament.

— Nu a făcut nimic care să ameninţe imperiul? Este singura moştenitoare în viaţă a unui regat străvechi – de pe pământul nostru şi zici că nu reprezintă nicio ameninţare pentru imperiu? Ea este însăşi definiţia

ameninţării.

Kamran a încremenit.

— Ea... ce?

— Văd că încă nu ţi-ai dat seama.

Zaal şi-a pierdut încet zâmbetul.

— Nu este o simplă servitoare.

Kamran s-a simţit ca şi cum ar fi fost tras în ţeapă pe o suliţă tocită. Ştia că era ceva neobişnuit la fată, dar asta...

— De unde ştiţi cu siguranţă cine este?

— Uiţi, copile, că am căutat exact o astfel de creatură din ziua în care am devenit rege. De fapt, am şi crezut că o găsisem cândva; o presupusesem moartă cu câţiva ani în urmă. Faptul că este încă în viaţă a fost o surpriză pentru mine, dar dacă are gheaţă în vene, nu mai există nicio îndoială.

Prinţul s-a încruntat. Erau prea multe de înţeles.

— Spuneţi că este singura moştenitoare în viaţă a unui regat străvechi. Dar asta nu ar însemna că ea...

— Da, a spus bunicul său. Da. Ea este considerată o regină de către ai ei.

Kamran a respirat adânc.

— De ce nu mi-aţi vorbit niciodată despre asta? Că există şi alte regate în Ardunia?

Zaal şi-a dus două degete la tâmplă; părea brusc obosit.

— S-au stins cu mii de ani în urmă. Nu sunt ca noi, Kamran; nu-şi transmit neamul prin copiii lor. Ei pretind că suveranii lor sunt aleşi de pământ, marcaţi de frigul infinit pe care au fost forţaţi să îl îndure odată, demult. Se spune că gheaţa îi alege doar pe cei mai puternici dintre ei, pentru că sunt foarte puţini cei care pot supravieţui brutalităţii gerului din interiorul corpului.

O pauză.

— Cu siguranţă vezi că nu este o fată obişnuită.

— Şi totuşi... Iertaţi-mă, dar pare să nu ştie deloc cine este! Duce o viaţă de cea mai joasă condiţie, îşi petrece zilele făcând munci istovitoare. Nu credeţi că...

— Că ar putea fi ignorantă de propria persoană? De ce ar putea fi capabilă?

— Cred că e într-adevăr posibil, da, să nu ştie. Se pare că nu are familie... Poate că nimeni nu i-a spus...

Regele Zaal a râs din nou, deşi de data aceasta cu tristeţe.

— Prin venele fetei curge gheaţă, a spus el, clătinând din cap. Gheaţă atât de rară, încât este venerată, chiar dacă deteriorează corpul. Genul acesta de putere îşi lasă urmele, copile. Fata poartă, fără îndoială, dovada identităţii sale în propria-i carne...

— Majestate...

— Dar da, da, hai să ne prefacem! De dragul tău să ne

prefacem şi să spunem că ai dreptate, că ea chiar nu ştie cine este. Ce se întâmplă atunci?

Regele şi-a înnodat mâinile sub bărbie.

— Dacă nu crezi că mai sunt şi alţii care o caută chiar acum, înseamnă că nu eşti suficient de atent. Focarele de revoltă din comunităţile djinnilor continuă să ne tulbure imperiul. Există printre ei destul de mulţi smintiţi care să creadă că învierea unei lumi străvechi e singura cale de-a merge mai departe.

Kamran a strâns din fălci. Nu aprecia condescendenţa din tonul bunicului său.

— Sunt foarte conştient, într-adevăr, a spus el categoric. Aş vrea să-i reamintesc cu umilinţă bunicului meu că am fost plecat de acasă mai bine de un an, supraveghind armatele noastre, şi că am fost martor direct la astfel de întâmplări. Nu ameninţarea este cea pe care nu o înţeleg, Înălţimea Voastră, ci tactica. Să organizezi un atac preventiv împotriva unei tinere nevinovate... Nu ar fi mai rău? Dacă acţiunile noastre împotriva ei ar fi descoperite? Nu ar duce la un haos şi mai mare?

Pentru o clipă, regele Zaal a rămas tăcut.

— E într-adevăr un risc, a răspuns el în cele din urmă. Dar unul care a fost analizat în amănunt. Dacă fata şi-ar revendica locul de regină a poporului ei, ar fi posibil, chiar şi în ciuda Acordurilor Focului, ca o

întreagă rasă să-şi declare loialitatea faţă de ea doar pe baza unei fidelităţi din vechime. Acordurile ar fi uitate într-o clipită. Djinnii din Ardunia ar forma o armată, iar civilii rămaşi s-ar răzvrăti. O revoltă ar face ravagii în toată ţara. Pacea şi securitatea ar fi distruse pentru luni de zile – chiar ani, poate – în urmărirea unui vis imposibil.

Kamran a simţit că se enervează şi s-a forţat să rămână calm.

— Cu tot respectul, Majestate, dacă ne putem imagina Acordurile noastre atât de uşor de încălcat, nu am fi obligaţi să ne întrebăm ce le face atât de fragile? Dacă djinnii din mijlocul nostru s-ar îndrepta atât de uşor către o revoltă, jurând credinţă altcuiva, nu ar trebui să ne gândim mai întâi să abordăm nemulţumirile care i-ar putea împinge la revoluţie? Poate că, dacă ar simţi mai multe motive să ne fie loiali, nu ar mai...

— Idealismul tău, a spus regele Zaal cu asprime, este romantic. Diplomatic. Şi nerealist. Oare chiar nu vezi motivaţia mea pentru stabilirea Acordurilor? Singurul motiv pentru care am căutat atât de disperat unificarea raselor a fost acela de a devansa profeţia, de a suda cele două grupuri, astfel încât djinnii să nu poată fi revendicaţi atât de uşor de un nou suveran...

— Scuzele mele! a replicat Kamran cu furie. Am

crezut că aţi stabilit Acordurile pentru a aduce pacea în imperiul nostru, pentru a pune în sfârşit capăt vărsării inutile de sânge...

— Şi exact asta am făcut! a tunat regele Zaal, cu un ton mai sus decât nepotul său. Propriii tăi ochi nu pot nega lucrul ăsta. Ai văzut din ziua în care te-ai născut că fiecare efort al meu a fost în slujba poporului nostru. Cu preţul vieţii mele am încercat întotdeauna să împiedic războiul. Să împiedic tragedia. Să ne protejez moştenirea. Nu mă îndoiesc că într-o zi vei fi un mare rege, Kamran. Până atunci însă sunt multe lucruri pe care nu le vezi şi multe altele pe care trebuie să înveţi să le anticipezi. Spune-mi: îţi poţi imagina ce ar însemna succesul unei astfel de revolte?

— Are vreo importanţă? aproape a strigat prinţul.

Regele Zaal şi-a ridicat bărbia şi-a tras aer în piept.

— Iertaţi-mă!

Kamran şi-a coborât privirea şi s-a adunat.

— Chiar contează oare dacă sunt capabili de succes? Înălţimea Voastră, nu este cumva mai periculos să ceri ascultare de la nişte supuşi ostili? Şi vreun suveran ar trebui oare să se mulţumească cu loialitatea fragilă a unui popor care îşi aşteaptă doar vremea, momentul potrivit pentru a-şi dezlănţui furia, pentru a se revolta? Nu ar fi mai înţelept să permitem unui astfel de popor să se exprime acum, să îşi potolească furia acum, în

interesul prevenirii unei izbucniri mai târziu?

— Eşti destul de priceput, a spus bunicul său cu răceală, în a folosi argumente clare şi logice şi a le ridica la un nivel atât de ezoteric, încât să devină ineficiente. Raţionamentul tău, deşi admirabil de pasionat, nu va rezista furtunilor din lumea reală. Aici nu e vorba de *drepturi,* copile, ci de raţiune. E vorba să previi genul de vărsare de sânge atât de îngrozitoare, încât l-ar împiedica pe un om să mai închidă vreodată ochii. Ceea ce mă uimeşte cel mai mult însă este că tu, iminentul moştenitor al acestui tron, te-ai gândi fie şi să permiţi naşterea unei alte monarhii pe propriul tău pământ.

Bunicul său a ezitat o clipă, studiind chipul lui Kamran.

— Ai cunoscut-o pe această fată, să înţeleg? Ai vorbit cu ea? Kamran s-a încordat; un muşchi i-a tresărit pe maxilar.

— Da, a spus regele. Aşa cum mă gândeam.

— Nu o cunosc, Majestate. Doar câte ceva despre ea, şi de departe. Argumentele mele nu sunt influenţate de...

— Eşti tânăr, l-a întrerupt bunicul său. Ca atare, ai tot dreptul să fii nebun. Într-adevăr, la vârsta ta e firesc să faci greşeli, să te îndrăgosteşti de un chip frumos şi să plăteşti scump pentru nebunia ta. Dar asta... Kamran,

asta nu ar fi o prostie. Asta nu ar fi o nebunie. Asta ar fi o *batjocură.* Nu poate ieşi nimic bun dintr-o astfel de alianţă. Ţi-am dat o poruncă directă, ţi-am cerut să-ţi găseşti o soţie...

Un moment de nebunie l-a făcut pe Kamran să spună:

— Fata asta are sânge regal, nu-i aşa?

Regele Zaal s-a ridicat în picioare, abandonându-şi tronul cu o agilitate care-i dezminţea vârsta. Purta un buzdugan de aur, pe care l-a trântit de podeaua sclipitoare. Kamran nu-şi mai văzuse niciodată bunicul atât de supărat, nu-l mai văzuse niciodată lăsându-se pradă unui acces de furie, iar transformarea a fost înfiorătoare. Kamran n-a mai văzut un bărbat în acel moment, ci un rege; un rege care condusese cel mai mare imperiu din lume timp de aproape un secol.

— Ai îndrăznit să faci o glumă de prost gust, a spus el, umflându-şi pieptul, în timp ce se uita fix la nepotul său, despre o creatură predestinată să orchestreze dispariţia mea.

Kamran a înghiţit în sec. Cuvintele aveau gust de cenuşă când a spus:

— Vă rog să mă iertaţi!

Regele Zaal a respirat adânc, cu trupul tremurând din cauza efortului de a-şi păstra calmul. Au trecut secole parcă până când s-a aşezat în sfârşit la loc pe

tron.

— Acum îmi vei răspunde cu sinceritate! a spus bunicul său în linişte. Cunoscând puterea Arduniei, spune-mi sincer dacă îţi poţi imagina eventuala victorie a unei astfel de revolte!

Kamran şi-a coborât privirea.

— Nu pot.

— Nu, a spus regele. Nici eu. Cum ar putea spera vreodată să învingă împotriva noastră? Imperiul nostru este prea vechi, armatele noastre sunt prea puternice, bazele noastre sunt răspândite cu generozitate pe tot teritoriul. Ar fi un război lung şi sângeros... şi totul în zadar. Câte vieţi ar fi pierdute în urmărirea unei revoluţii imposibile?

Kamran a închis ochii.

— Te-ai gândi să rişti pacea a milioane de oameni, a continuat bunicul său, moartea inutilă a zeci de mii de oameni – pentru a cruţa viaţa unei fete? De ce? De ce să o cruţi când ştim deja cine va deveni? Ce va ajunge să facă? Dragul meu copil, acesta e genul de decizii pe care vei fi nevoit să le iei iar şi iar până când moartea îţi va lua sufletul din această lume. Sper că nu te-am făcut niciodată să crezi că sarcina ta aici va fi uşoară.

A urmat o tăcere lungă.

— Majestate, a spus în cele din urmă prinţul. Nu îndrăznesc să vă neg înţelepciunea şi nu intenţionez să

tratez cu uşurinţă o astfel de profeţie venită de la Divinatorii noştri. Susţin doar că poate ar trebui să aşteptăm să o doborâm atunci când va deveni duşmanul prezis odinioară.

— Ai aştepta ca otrava să-ţi răvăşească trupul, Kamran, înainte de a lua antidotul pe care îl ţii tot timpul în mână?

Kamran a privit în pământ şi nu a mai spus nimic.

Erau atât de multe lucruri pe care prinţul ar fi dorit să le spună, dar această discuţie i se părea imposibilă. Cum putea spera să ceară clemenţă pentru o persoană despre care se credea că va provoca dispariţia bunicului său?

Dacă fata ar fi făcut chiar şi cea mai mică mişcare împotriva regelui Zaal, alegerea lui Kamran ar fi fost clară şi trăirile sale netulburate. Nu ar fi avut scrupule să-şi apere bunicul cu preţul vieţii.

Problema era că, aşa cum stăteau lucrurile acum, Kamran nu putea să creadă că fata ar fi avut vreun interes în răsturnarea tronului. Uciderea ei, nevinovată fiind, i se părea o acţiune suficient de ticăloasă pentru a-ţi distruge sufletul.

Totuşi, nu putea spune nimic din toate astea, de teamă să nu-l jignească pe rege, pe lângă faptul că ar fi pierdut şi puţinul respect pe care bunicul său i-l mai purta. Nu se certaseră niciodată în felul acesta, nu

fuseseră niciodată atât de divizaţi într-o problemă atât de importantă.

Însă chiar şi aşa, Kamran simţea că trebuie să mai încerce. Măcar încă o dată.

— N-am putea să ne gândim, a spus el, poate să o păstrăm... undeva? Să o ascundem?

Regele Zaal şi-a înclinat capul.

— Vrei să spui să o băgăm în închisoare?

— Nu... Nu, nu la închisoare, dar... Poate am putea să o încurajăm să plece, să trăiască în altă parte...

Faţa bunicului său s-a înnegurat.

— Cum de nu poţi pricepe? Fata nu poate fi liberă. Cât timp este liberă, poate fi găsită, poate fi racolată, poate deveni un simbol al revoluţiei. Atâta timp cât sunt rege, nu pot îngădui acest lucru.

Kamran şi-a întors privirea spre podea.

A simţit atunci cum îl străpunge o durere cruntă: lama eşecului. Durerea. Fata urma să fie condamnată la moarte din cauza *lui,* pentru că avusese impertinenţa de-a o observa şi îngâmfarea de a face cunoscut ceea ce văzuse.

— În seara asta, a spus regele cu gravitate, fata va fi eliminată. Mâine-seară, îţi vei alege o soţie.

Kamran şi-a ridicat privirea într-o clipită, cu ochii sălbatici.

— Majestatea Voastră...

— Şi nu vom mai discuta niciodată despre asta!

Cincisprezece

În luciul mătăsos al unei ferestre luminate de soare, a văzut o mişcare, apoi a auzit-o: un foşnet de aripi, ca sunetul firelor de iarbă în vânt, care se atingeau, apoi se despărţeau. Alizeh spăla ferestrele Casei Baz în această dimineaţă frumoasă şi, în comparaţie cu treburile din ziua precedentă, munca părea aproape luxoasă.

Sunetul aripilor a devenit brusc mai puternic şi un corp micuţ s-a lovit de fereastră cu un pocnet uşor.

Alizeh l-a alungat.

Insecta zburdalnică a repetat manevra de încă două ori. Alizeh a verificat că e singură, apoi a ridicat un deget la buze.

— Nu trebuie să faci gălăgie, i-a şoptit ea. Şi rămâi aproape de mine!

Licuriciul a făcut cum i se poruncise şi i-a aterizat uşor pe ceafa, unde şi-a strâns aripile, s-a târât în jos şi şi-a ascuns capul sub gulerul ei.

Alizeh şi-a înmuiat buretele în găleată, l-a scurs de apă şi a continuat să frece geamul murdar. Îşi pusese din nou unguent pe mâini şi pe gât noaptea trecută, aşa că durerea era destul de uşor de suportat în dimineaţa asta. De fapt, în lumina soarelui, toate spaimele legate

de evenimentele din seara trecută dispăruseră. Când cerul era atât de senin şi mâinile nu-i mai pulsau de durere, lui Alizeh îi venea mult mai uşor să-şi declare temerile drept teatrale şi-atât.

Astăzi, se jurase ea, avea să-i fie mai uşor.

Nu avea să se teamă de acuzaţiile farmacistului; nici nu avea să se preocupe de prinţ, care nu făcuse decât să-i dea o mână de ajutor. Nu avea să se îngrijoreze pentru batista lipsă, care fără îndoială că avea să fie găsită; nu avea să se teamă pentru sănătatea ei, nu acum, când avea leacurile. Iar diavolul, îşi zicea ea, putea să se ducă la dracu'.

Lucrurile aveau să se îndrepte.

În seara asta, avea o întâlnire *în casa* ambasadorului lojjan. Fusese angajată să conceapă şi să realizeze cinci rochii, pentru care putea spera să strângă în total patruzeci de monede, adică aproape jumătate de livră.

Doamne, Alizeh nici măcar nu ţinuse vreodată în mână o livră!

Mintea i-o luase deja razna cu posibilităţile pe care i le-ar fi putut oferi o asemenea sumă de bani. Cea mai nebunească speranţă a ei era să-şi găsească destui clienţi pentru a-şi asigura un trai normal, căci numai atunci ar fi putut părăsi Casa Baz. Dacă era atentă şi se ţinea de un buget strâns, se ruga să-şi poată permite o cămăruţă numai a ei – poate într-un loc puţin populat

de la periferia oraşului, undeva unde să nu fie deranjată niciodată.

I-a crescut inima la gândul ăsta.

Cumva-cumva, tot avea să se descurce. Avea să-şi ţină capul plecat şi să muncească din greu, iar într-o bună zi urma să scape de locul şi de oamenii ăştia.

A ezitat, cu buretele uitat pe geam.

Alizeh nu se putea abţine să nu se gândească la ciudăţenia faptului că lucra drept slujnică. Toată viaţa ei ştiuse că îşi dorea să fie în slujba celorlalţi, deşi nu în felul acesta.

Viaţa, se părea, avea un anumit simţ al ironiei.

Alizeh fusese crescută pentru a conduce, pentru a unifica, pentru a-şi elibera poporul de jumătăţile de viaţă pe care fusese forţat să le trăiască.

Cândva, ea fusese menită să reînvie o întreagă civilizaţie.

Îngheţul dureros care îi creştea în vene era un fenomen ancestral, despre care se crezuse că fusese pierdut pentru poporul ei cu vreun mileniu în urmă. Alizeh ştia doar foarte puţine despre capacităţile pe care se zvonea că le posedă, căci, deşi exista o putere inerentă în gheaţa care pulsa în ea, această putere nu putea fi exploatată până la majorat şi nici atunci chiar nu s-ar fi maturizat fără ajutorul unei străvechi magii îngropate adânc în munţii Arya, unde strămoşii ei îşi

construiseră primul regat.

Şi apoi, desigur, avea nevoie de un regat.

Ideea i se părea atât de absurdă, încât aproape c-o făcea să râdă, chiar dacă îi frângea inima.

Totuşi, trecuseră cel puţin o mie de ani de când nu se mai auzise de un djinn născut cu gheaţă în sânge, ceea ce făcea ca simpla existenţă a lui Alizeh să fie deja miraculoasă. Cu aproape două decenii în urmă, şoaptele despre ochii ciudaţi şi reci ai lui Alizeh se răspândiseră printre djinni, aşa cum numai un zvon se putea răspândi, şi zi de zi se clădiseră aşteptări pe umerii ei tineri. Părinţii ei, care ştiau că nu va fi în siguranţă până când nu va împlini vârsta de optsprezece ani, o îndepărtaseră pe fiica lor de lumea zgomotoasă şi avidă, ascunzând-o atât de mult timp, încât zvonurile, din lipsă de combustibil, fuseseră curând reduse la cenuşă.

Alizeh fusese şi ea uitată la scurt timp după aceea.

Toţi cei care ştiau despre ea fuseseră ucişi, iar Alizeh, care nu avea niciun aliat, niciun regat, nicio vrajă şi nicio resursă, ştia că cel mai potrivit mod de a-şi petrece viaţa era să încerce pur şi simplu să supravieţuiască.

Nu mai avea nicio ambiţie în afară de dorinţa de a duce o existenţă liniştită şi neobservată. În momentele ei cele mai pline de speranţă, Alizeh visa să trăiască

pierdută undeva prin vreun sat, îngrijind o turmă de oi. Le-ar fi tuns în fiecare primăvară şi le-ar fi folosit lâna pentru a ţese un covor atâta vreme cât pământul era rotund. Era un vis în acelaşi timp simplu şi irealizabil, dar era o închipuire care o alina atunci când mintea ei avea nevoie de-o scăpare.

Îşi promisese că lucrurile nu vor fi întotdeauna atât de grele. Că zilele se vor îmbunătăţi, puţin câte puţin.

De fapt, lucrurile mergeau deja mai bine.

Pentru prima dată după ani buni, Alizeh avea companie. Şi, ca şi cum ar fi vrut să-i reamintească de el, licuriciul a gâdilat-o pe gât.

Alizeh a scuturat din cap.

Licuriciul a gâdilat-o iar.

— Da, ştiu, am înţeles foarte clar că ai vrea să ies cu tine afară, i-a spus ea, abia şoptind cuvintele. Dar, după cum vezi prea bine, nu am voie să părăsesc casa asta când vreau eu.

Aproape că putea să simtă cum licuriciul se întristează. S-a lăsat moale pe gâtul ei, frecându-şi un piciorus mic peste ochi.

Făptura se strecurase în Casa Baz noaptea trecută, în timpul scurtului interval în care prinţul deschisese, apoi închisese uşa din spate. Zburaseră tare şi iute în direcţia ei, lovind-o pe obraz cu corpul său mic.

Trecuse atât de mult timp de când Alizeh nu mai

văzuse un licurici, încât, la început, nici nu-şi dăduse seama ce e; iar când înţelesese, zâmbise atât de larg, încât abia se recunoscuse.

Lui Alizeh îi fusese trimis un licurici.

Un mesaj.

De la cine? Nu ştia. Deşi nu din lipsă de efort din partea gângăniei. Sărmana făptură încercase să o scoată afară din casă încă din clipa în care o găsise.

Exista o relaţie specială între djinni şi licurici, gângăniile de foc, căci, deşi nu puteau comunica direct, se înţelegeau pe căi cunoscute doar de ei. Licuricii erau pentru djinni ceea ce unele animale erau pentru luturi. Însoţitori iubiţi. Prieteni loiali. Camarazi de luptă.

Alizeh ştia, de exemplu, că acest licurici era unul prietenos, care ştia deja cine este ea, şi că voia acum să o ghideze spre o întâlnire cu stăpânul său. Deşi se părea că nici licuriciul şi nici proprietarul său nu înţelegeau limitele care îngrădeau libertatea lui Alizeh.

A suspinat.

Şi-a petrecut cât de mult timp a îndrăznit frecând fiecare geam delicat, bucurându-se de vederea largă spre exterior. Rar îşi putea permite atât de mult timp pentru a admira frumuseţea Setarului, iar acum o savura: lanţul muntos Istanez, zvelt şi acoperit de zăpadă, în depărtare; iar, până la el, dealurile de un verde îngheţat. Zeci de râuri înguste fracturau peisajul

şi văile albastre – între turcoaz şi apă de ploaie, încadrate de o parte şi de alta de kilometri de câmpuri de şofran şi trandafiri.

Alizeh era din nordul Arduniei – din provincia Temzeel –, o regiune îngheţată şi înaltă, atât de aproape de stele, încât de multe ori crezuse că le poate atinge. Îi lipsea cu disperare casa ei, dar nu putea nega splendorile din Setar.

Fără veste, a sunat clopotul.

Era amiază, dimineaţa încheindu-se acum în mod oficial. Soarele alunecase discret până în vârful orizontului, iar Alizeh se minuna de el prin geam, de căldura veselă pe care o împrăştia peste pământ.

Era cu adevărat într-o dispoziţie bună.

Recunoştea că îi făcuse bine să plângă aseară, să elibereze puţin din presiunea din piept. Se simţea mai uşoară în această dimineaţă, mai bine decât se simţise de multă vre...

Buretele i-a scăpat fără veste din mână, aterizând cu un zgomot surd în găleata cu săpun şi stropindu-i snoda proaspătă cu apă murdară. Nerăbdătoare, şi-a şters mâinile ude de şorţ şi s-a apropiat de fereastră.

Lui Alizeh nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Şi-a acoperit gura cu o mână, copleşită de o fericire iraţională, care aproape sigur nu era potrivită. Acel nenorocit de băiat din Fesht aproape că-i tăiase gâtul;

ce motiv avea să fie încântată să-l vadă acum? Oh, nu ştia şi nici nu-i păsa!

Nu-i venea să creadă că venise.

Alizeh l-a privit în timp ce urca pe alee, minunându-se din nou de explozia lui de păr roşcat şi de corpul lui crescut prea devreme. Băiatul era cu un cap bun mai înalt decât ea şi cu cel puţin cinci ani mai tânăr; era un mister pentru ea cum de crescuse atât de mult un copil care mânca atât de puţin.

Băiatul a ajuns la răscrucea potecii, făcând brusc la stânga acolo unde ar fi trebuit să o ia la dreapta, alegerea sa neaşteptată îndreptându-i direct spre intrarea principală. Când Alizeh a fost sigură că figura lui vie dispăruse pe de-a-ntregul, bucuria i s-a evaporat.

De ce se dusese la uşa principală?

Îi spusese băiatului să vină la bucătării, nu la casa mare. Dacă se grăbea chiar în clipa asta, ar fi putut, sub pretextul de a mai aduce apă, să coboare în grabă să-l întâlnească. Dar dacă ar fi fost descoperit la uşa din faţă, nu numai că ar fi fost biciuit pentru obrăznicie, ci şi ea ar fi fost dată afară pentru că îi promisese pâine.

Alizeh s-a retras, cu inima bătându-i cu putere la acest gând.

Era oare vina ei? Ar fi trebuit să-i explice băiatului lucrurile mai amănunţit? Dar ce copil al străzii ar fi fost

atât de naiv încât să creadă că ar putea fi primit pe uşa din faţă a unei mari proprietăţi?

Şi-a lăsat faţa în mâini.

Licuriciul a fluturat din aripi pe gâtul ei, punându-i întrebarea de rigoare.

Alizeh a clătinat din cap.

— Oh, nimic! a răspuns ea încet. Doar că sunt destul de sigură că voi fi aruncată în stradă... din clipă în clipă.

În acel moment, licuriciul s-a animat, luându-şi zborul şi lovindu-şi din nou corpul de fereastră.

Poc! Poc!

Alizeh nu s-a putut abţine să zâmbească, oricât de îngrijorată ar fi fost.

— Nu în sensul dorit, creatură prostuţă.

— Fato!

O voce familiară a lătrat la ea. Alizeh a încremenit.

— *Fato!*

Într-o clipită, licuriciul a zburat sub manşeta mânecii lui Alizeh, unde s-a lipit de pielea ei.

Alizeh s-a întors încet de pe locul ei de la fereastră pentru a o privi pe doamna Amina, menajera reuşind cumva să o domine chiar şi de jos.

— Da, doamnă?

— Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni, doamnă.

— Am văzut cum îţi mişcat buzele.

— Fredonam un cântec, doamnă.

Alizeh şi-a muşcat buzele. Voia să spună mai mult – să ofere o minciună mai solidă –, dar era mai atentă ca oricând să nu spună prea multe.

— Treaba ta este să nu te vezi! a spus aspru doamna Amina. Nu ai voie să fredonezi, nu ai voie să vorbeşti, nu ai voie să te uiţi la nimeni. Nu exişti când lucrezi aici, mai ales când eşti la etaj. M-am făcut înţeleasă?

Inima lui Alizeh bătea iar cu putere.

— Da, doamnă.

— Coboară aici! *Acum!*

Corpul lui Alizeh s-a îngreunat brusc. A coborât pe scara de lemn şubredă ca într-un vis, iar bătăile inimii îi deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce înainta. Îşi ţinea ochii în pământ în timp ce se apropia de menajeră.

— Iertaţi-mă! a spus încet, ţinând capul plecat. Nu se va mai întâmpla niciodată.

— Presupun că nu se va mai întâmpla.

Alizeh s-a încordat, aşteptând lovitura care părea inevitabilă, însă doamna Amina şi-a dres brusc vocea.

— Ai un oaspete, a anunţat-o ea.

Foarte încet, Alizeh şi-a ridicat privirea.

— Vă cer scuze, doamnă?

— Îl poţi vedea în bucătărie. Ai la dispoziţie cincisprezece minute.

— Dar... Cine...

— Şi niciun minut în plus, ai înţeles?

— D-da. Da, doamnă.

Doamna Amina a plecat, lăsând-o pe Alizeh ţintuită locului. Nu-i venea să creadă. *Un vizitator?* Trebuia să fie băiatul, nu-i aşa? Băiatul din Fesht.

Şi totuşi... Cum putuse un copil al străzii să fie primit în casa unei ducese? Cum de i se acordase o întrevedere cu cea mai umilă servitoare?

Nu-şi putea potoli curiozitatea.

Alizeh nu mergea, ci zbura spre bucătării, ţinându-şi mâneca la gură:

— Se pare că nu voi fi aruncată în stradă până la urmă, a şoptit ea, abia îndrăznind să-şi mişte buzele. Asta e o veste bună, nu-i aşa? Şi acum am o...

S-a întrerupt, încetinind pasul când şi-a dat seama că nu mai simţea piciorușele licuriciului pe braţ, nici aripile lui pe piele. A tras cu ochiul în interiorul mânecii.

— Unde eşti? a şoptit ea.

Licuriciul nu era de găsit pe nicăieri.

Şaisprezece

După-amiaza s-a ridicat strălucitoare şi clară, cu soarele mândru pe cer. Furtuna din seara precedentă

spălase oraşul Setar, lăsând în urma ei o prospeţime şi o limpezime pe care prinţul său moştenitor nu le împărtăşea.

Kamran a suspinat în direcţia soarelui, blestemându-i strălucirea şi frumuseţea. Fusese devorat de multe stări întunecate în cei optsprezece ani ai săi, dar dispoziţia lui la această oră era neobişnuit de schimbătoare.

Totuşi, băiatul nu era nemilos.

Ştia că nu e cazul să asculte de-o asemenea rătăcire întunecată şi părăsise palatul îndreptându-se către pădurea Surati, ai cărei copaci roz şi impunători erau ca desprinşi dintr-un vis. Era unul dintre locurile preferate ale prinţului, nu doar pentru frumuseţea, ci şi pentru izolarea lui, căci era accesibil doar străbătând o terasă muntoasă – de pe care vizitatorii trebuiau să sară, şi nu de puţine ori fusese spre moarte.

Pe Kamran nu-l deranjase niciodată foarte tare acest risc.

Nu adusese cu el decât un covor mic, roşu, cu motive ţesute, pe care îl desfăşurase pe pământul înzăpezit al pădurii şi pe care se întinsese acum. Privea impasibil la pădurea impresionantă, la trunchiurile de un roz fluorescent şi la frunzele lor asemenea. Zăpada proaspăt căzută ascundea acum kilometrii de muşchi verde care acopereau solul, dar nesfârşita întindere albă împrumuta scenei propria ei frumuseţe rece.

Kamran a închis ochii în timp ce o briză îi aluneca de-a lungul feţei, răvăşindu-i valurile negre şi lucioase ale părului. A auzit ciripitul dulce al unei perechi de păsări cântătoare şi zumzetul unei libelule singuratice. Şoimul care zbura în cercuri deasupra lui ar fi putut vedea doar odihna unui tânăr, dar furnica cea umilă l-ar fi înţeles mai bine, ar fi simţit tremurul violent care emana din membrele lui, răsfrângându-se pe pământul pădurii.

Nu, furia lui Kamran nu putea fi stăvilită.

Nu era de mirare atunci că a rămas netulburat în timp ce zăcea, complet expus, în mijlocul unui ţinut necunoscut. Şarpe şi păianjen, scarabeu şi leopard de zăpadă, insecte mari şi mici, urşi albi şi bruni. Cu toţii ştiau să-l ocolească pe tânărul prinţ, căci nu există ceva care să respingă mai puternic decât furia, iar pădurea tremura acum de acest avertisment.

Astăzi, Kamran începuse să se îndoiască de toate.

Simţise doar tristeţe în această dimineaţă când ieşise din camerele bunicului său, dar pe măsură ce ziua se scurgea şi mintea lui continua să lucreze, furia creştea în el ca iedera, orbindu-i ochii, înăbuşindu-i gura. Trăia durerea deziluziei, reluând iar şi iar în minte fiecare amintire despre bunicul său; fiecare moment în care îl crezuse pe omul acela drept şi binevoitor. Tot ce făcuse regele Zaal pentru binele comun – fusese doar în

interesul propriei sale protecţii?

Chiar şi acum îi răsuna în minte vocea bunicului său...

„De fapt, am şi crezut că o găsisem cândva”

„O presupusesem moartă cu câţiva ani în urmă.”

Kamran nu-şi pusese întrebări când regele rostise fraza asta, dar acum trecea în revistă pe îndelete fiecare cuvânt din discuţia lor de mai devreme, întorcându-i pe toate feţele pentru a-l analiza.

Ce voise să spună bunicul său când afirmase că fusese surprins că fata era în viaţă? Însemna oare că încercase s-o ucidă înainte?

„Cu câţiva ani în urmă”, spusese el.

Fata nu putea fi nici cu o zi mai mare decât Kamran – de asta era sigur –, aşadar, ce concluzie îi mai rămăsese de tras? Că bunicul său încercase să ucidă un copil?

Prinţul s-a ridicat şi şi-a trecut mâinile peste faţă.

Ştia, teoretic, că nu era vorba de circumstanţe obişnuite.

Faptul că duşmănia fetei fusese prezisă de către Divinatori însemna foarte mult, căci gurile preoţilor şi preoteselor erau atinse de o magie obligatorie şi extrem de puternică înainte chiar de a fi se permite să depună jurământul. Ca urmare, erau fiinţe incapabile fizic să rostească minciuni, iar profeţiile lor alimentau legendele.

Nu se înşelaseră niciodată.

Dar oricât de mult ar fi încercat să-şi plieze inima contextului dureros al acestei situaţii, prinţul nu putea tolera uciderea unui nevinovat. Nu putea să înţeleagă uciderea fetei, nu acum, nu pentru crima de a exista pur şi simplu.

Aşa că, imediat după întâlnirea lor, pentru Kamran devenise esenţial să-şi împace inima şi mintea. Ar fi vrut, cu disperare, să fie de partea bunicului său, care timp de optsprezece ani îl tratase întotdeauna pe Kamran cu nespusă dragoste şi loialitate. Prinţul ar putea învăţa să accepte imperfecţiunile bunicului său; toate celelalte i-ar putea fi iertate dacă ar putea măcar dovedi astăzi temeinicia argumentului regelui – că fata era într-adevăr o ameninţare. Cu acest gând în minte, prinţul se consolase cu un singur plan de acţiune:

Avea să găsească dovezi.

Îşi va dovedi lui însuşi că fata complota împotriva coroanei; că avea ambiţii de vărsare de sânge; că spera să incite la o revoltă.

Cu siguranţă părea posibil.

Căci, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult i se părea lui Kamran de neconceput ca fata să nu ştie cine e.

Din acest punct de vedere, bunicul său avea probabil dreptate. Altfel de unde rafinamentul, eleganţa şi

educaţia, cunoaşterea mai multor limbi? Fusese crescută pentru regalitate, nu-i aşa? Nu era oare numai o camuflare această coborâre a ei în anonimat? Nu era oare snoda doar o scuză pentru a-şi ascunde ochii neobişnuiţi, care erau probabil dovada identităţii ei?

Pe toţi diavolii de sus, Kamran nu era în stare să se hotărască.

Căci nu era în întregime o prefăcătorie, nu-i aşa? Lucra în fiecare zi pentru a-şi câştiga existenţa, freca podelele celor mai mărunţi decât ea, curăţa toaletele unei nobile.

Profund agitat, Kamran îşi trăsese gluga cât mai jos peste cap, iar peste faţă o mască de zale, şi se dusese din camerele bunicului său direct în centrul oraşului.

Fusese hotărât să găsească raţiunea în ceea ce părea o nebunie, iar pachetele păreau calea cea mai simplă spre clarificare.

Kamran recunoscuse sigiliul de ceară cu o seară înainte; erau de la farmacia din oraş. Abia în această dimineaţă îi trecuse prin minte că fata părea să fi reacţionat exagerat la pierderea lor. I se păruse deodată ciudat că cineva ar fi putut deveni isteric la gândul pierderii câtorva ierburi medicinale – nişte lucruri uşor de găsit, uşor de înlocuit.

Era posibil, atunci, ca în conţinutul lor să fi fost mai mult decât atât.

Pachetele ar fi putut fi de folos la dovedirea implicării ei în vreun plan nefast, ar fi putut-o lega de vreun complot ascuns; dezvăluirea adevărului asupra lor ar fi putut să o dovedească drept o ameninţare reală pentru imperiu. Poate că nu ar fi fost prea târziu, se consola singur, să găsească o modalitate de a susţine decizia regelui împotriva ei.

Aşa că plecase.

Fusese simplu să localizeze farmacia, să se deghizeze în magistrat, să-l interogheze pe proprietar. Se prefăcuse că merge din magazin în magazin, punând întrebări despre posibilele acte criminale comise în timpul chefurilor din seara precedentă, şi îl hărţuise pe bietul om pentru fiecare detaliu referitor la clienţii săi nocturni.

Unul, în special.

— Domnule, mărturisesc că nu înţeleg, spusese nervos patronul.

Era un bărbat subţirel, cu părul negru şi pielea brună; un bărbat pe nume Deen.

— A cumpărat doar ceea ce i-am recomandat pentru rănile ei, nimic mai mult.

— Şi ce i-aţi recomandat?

— Ooo! spusese el, şovăind puţin până îşi amintise. Doar... ei bine, erau două tipuri diferite de unguent. Avea răni foarte diferite, domnule, cu toate că ambele

tratamente aveau menirea de a diminua durerea şi de a proteja împotriva infecţiilor, deşi în moduri uşor diferite. Nimic neobişnuit. Asta a fost tot, de fapt. Da, doar nişte unguente şi nişte bandaje de in.

„Unguente şi bandaje de in.”

Căzuse în genunchi în şanţ ca să salveze nişte unguente şi pansamente de in în valoare de câţiva bănuţi?

— Sunteţi sigur? întrebase Kamran. Nu mai era nimic altceva – nimic de o valoare considerabilă? Nimic deosebit de preţios sau scump?

La această întrebare, tensiunea din corpul lui Deen păruse să dispară. Farmacistul clipise curios la bărbatul care purta o mască de zale – omul pe care îl considera drept magistrat – şi spusese cu un calm surprinzător:

— Când o persoană are dureri cumplite, domnule, nu cumva remediul ei valorează totul? Nu e apreciat mai presus de orice altceva?

Kamran păstrase un ton indiferent când spusese:

— Vreţi să spuneţi că fata avea dureri cumplite?

— Mai mult ca sigur. Nu s-a plâns cu voce tare, dar rănile ei erau grave şi supuraseră toată ziua. Am văzut mulţi oameni în farmacia mea plângând pentru răni mult mai puţin grave.

Kamran resimţise cuvintele ca pe o lovitură.

— Iertaţi-mă! spusese Deen cu grijă. Dar, în calitate

de magistrat, trebuie să ştiţi, cu siguranţă, că salariul unei snode se plăteşte în principal sub formă de adăpost? Rar văd vreo snodă în magazinul meu, pentru că majoritatea primesc doar trei tonce pe săptămână, pe lângă locuinţă. Numai Dumnezeu ştie cum a strâns fata bănuţii ca să mă plătească.

Deen ezitase.

— Vă explic toate acestea doar pentru că m-aţi întrebat, domnule, dacă fata a plecat de la magazinul meu cu ceva de o valoare considerabilă, şi...

— Da, înţeleg, spusese Kamran sec.

Se simţea bolnav de scârbă de sine, de ruşine. Abia îl mai auzea pe Deen trăncănind, oferind detalii pe care Kamran nu mai avea chef să le audă. Nu voia să afle că fata era prietenoasă sau, evident, foarte muncitoare. Nu voia să-l audă pe Deen descriind vânătaia de pe faţa ei sau discutând îndelung despre suspiciunile lui că era abuzată de angajatorul ei.

— Era o fată drăguţă, continuase Deen. Ciudat de pricepută vorbitoare pentru o snodă, dar şi puţin cam nervoasă, căci se speria uşor. Deşi... poate că asta a fost vina mea. Simt că am fost poate prea dur cu biata fată. A spus nişte lucruri... şi eu...

Deen se oprise, uitându-se pe fereastră.

Kamran înţepenise.

— Ce lucruri a spus?

Deen clătinase din cap.

— O, făcea doar conversaţie, de fapt. Mă tem că am speriat-o. A plecat atât de repede de la magazin, încât n-am apucat să-i dau pensulele de care avea nevoie, deşi presupun că ar putea să-şi folosească şi mâinile, atâta timp cât le ţine curate.

Kamran auzise atunci un vuiet în urechi, un sunet atât de puternic, încât înecase tot restul, înceţoşându-i vederea.

Copacii roz din pădurea Surati i-au revenit în faţă cu o lentoare chinuitoare, lumea reală materializându-se senzaţie după senzaţie. Fibrele aspre ale covorului roşu de sub capul şi mâinile lui, greutatea săbiilor pe torsul lui, şuieratul vântului în desiş, mirosul înviorător de pin umplându-i nările.

Kamran şi-a plimbat un deget de-a lungul zăpezii, aşa cum ar fi făcut-o cu o prăjitură glazurată; a studiat o clipă bucăţica strălucitoare de pe degetul lui şi apoi a băgat-o în gură, tremurând puţin când gheaţa i s-a topit pe limbă.

O vulpe roşie a ţâşnit din zăpadă chiar în acel moment şi şi-a încreţit nasul, scuturându-şi fulgii din ochi înainte de a se scufunda înapoi în pământ; nu peste multă vreme, o turmă de cinci de reni a apărut în depărtare. Turma s-a oprit brusc la câţiva metri distanţă, ochii lor mari întrebându-se, fără îndoială, de

ce venise Kamran.

Le-ar fi răspuns, dacă l-ar fi întrebat.

Le-ar fi spus că venise pentru a scăpa. Pentru a fugi de mintea lui, de viaţa lui ciudată. Le-ar fi spus că informaţia pe care o căutase drept antidot se dovedise a fi, de fapt, o otravă.

Ea urma să fie ucisă.

Înţelegea asta, dar nu ştia cum să accepte că va fi ucisă, ea, căreia îi fusese milă de un băiat care încercase să o ucidă, care se născuse regină, dar care îşi câştiga viaţa frecând podele şi căreia, în schimb, i se mulţumea pentru munca ei grea doar cu abuzuri şi tiranie. O crezuse nebună pentru că fusese disperată pentru nişte medicamente de câţiva bănuţi, fără să se gândească vreodată că acei câţiva bănuţi puteau fi tot ce avea pe lume.

Kamran a oftat, apoi a închis ochii.

Nu i se părea sub nicio formă o nelegiuită. Presupunea că ar fi putut găsi noi modalităţi de a-i cerceta viaţa, dar instinctele lui fără greş îi spuneau că nu are rost. O ştiuse încă dinainte de-a porni în cercetare, dar fusese prea adâncit în negare pentru a privi lucrurile în faţă: indiferent de ce spunea profeţia, fata asta, fata care trăia astăzi nu merita să moară – iar el nu putea face nimic în privinţa asta.

Mai mult, de fapt, ar fi fost vina lui de-ar fi murit.

El îi făcuse asta, el îndreptase atenţia asupra ei, când ea părea să nu-şi dorească nimic mai mult decât să dispară. Kamran avea să trăiască cu acest regret pentru tot restul vieţii sale.

Într-adevăr, prinţul suferea atât de multe în acel moment, încât şi-a dat seama că nu se putea mişca – că nu îndrăznea să se mişte. Dacă ar fi încercat să se mişte măcar cu o iotă, simţea că ar fi cedat, iar dacă ar fi cedat, simţea că ar fi dat foc lumii.

A deschis ochii.

O singură frunză roz a căzut încet dintr-un copac din apropiere, rotindu-se în timp ce plutea şi aterizând pe nasul lui Kamran. Şi-a cules frunza de pe faţă şi a învârtit-o, ţinând-o de codiţă.

Nebunia îl împingea să râdă.

Şaptesprezece

Nu erau singuri.

Bucătăreasa îngheţase pe loc, cu toporul în sus, privind cu nerăbdare la cei doi improbabili aliaţi care stăteau agitaţi la masa din bucătărie. Un grup de servitori arunca priviri de după colţ, trei capete înşirate ca nişte roşii pe-o frigare. Câţiva se iţeau pe la uşă, alţii încetineau în timp ce treceau pe lângă ei. Toată lumea aştepta să prindă fiecare cuvânt rostit.

Alizeh nu-i putea învinovăţi pentru curiozitatea lor.

Şi ea era uluită de această întorsătură a evenimentelor. Nici ea şi nici băiatul din Fesht nu îşi spuseseră prea multe până acum, pentru că, după salutul iniţial plin de exuberanţă, îşi dăduseră seama că jumătate din personal se înghesuise în jurul lor să caşte gura. Dar chiar şi aşa, Alizeh simţea o fericire ieşită din comun, în timp ce se priveau unul pe celălalt de o parte şi de cealaltă a mesei, zâmbind stângaci.

— *Et mist ajeeb, nek? Hef nemek vot tan sora.*

„Este foarte ciudat, nu-i aşa? Că nu vă pot vedea faţa."

Alizeh a zâmbit.

— *Han. Bek nemekketosh et snoda minseg cravito.*

„Da. Dar nu pot să-mi dau jos snoda când lucrez."

La acest schimb de replici indescifrabile, majoritatea servitorilor au scos suspine demonstrative de frustrare şi s-au întors la lucru. Alizeh s-a uitat la cei câţiva care rămăseseră, apoi la clepsidra de cincisprezece minute aşezată pe masă. Grăunţele alunecau constant de la un vas de sticlă la celălalt, fiecare pierdere umplând-o de teamă. Se îndoia că în Setar existau mulţi servitori care să vorbească feshtună, ba poate nu existau deloc, dar Alizeh nu se putea baza pe asta.

Trebuia pur şi simplu să fie prudenţi.

Şi-a întors privirea spre băiatul din Fesht, căruia îi

făcuseră foarte mult bine îngrijirile Divinatorilor. Băile şi mesele regulate îl transformaseră extraordinar; odată îndepărtată toată mizeria, era o floricică de copil cu obraji roz, iar când îi zâmbea, acum, Alizeh ştia că o face din tot sufletul.

Inima i s-a încălzit la gândul ăsta.

I-a spus în feshtună:

— Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să te întreb, dar mă tem că avem foarte puţin timp. Te simţi bine, tânărul meu prieten? Arăţi foarte bine.

— Da, domnişoară, sunt bine, vă mulţumesc! Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, dar nu vă pot vedea faţa.

Alizeh şi-a stăpânit râsul.

— Mă bucur că v-aţi luat totuşi nişte bandaje pentru mâini.

A încercat să se uite mai de-aproape, apoi s-a dat înapoi, pălind.

— Şi v-am făcut rău la gât, domnişoară, acum văd asta. Îmi pare nespus de rău!

— O! a spus ea liniştită. E doar o zgârietură.

— E mai mult decât o zgârietură, domnişoară.

Băiatul s-a aşezat mai drept.

— Şi am venit astăzi la dumneavoastră ca să repar ceea ce am făcut.

Ea a zâmbit atunci, simţind o ciudată simpatie pentru

băiat.

— Iartă-mă! i-a spus. Dar curiozitatea îmi învinge bunele maniere şi trebuie să ştiu: cum de-ai reuşit să-i convingi să te lase să intri pe uşa din faţă?

Băiatul a zâmbit fericit, afişând nişte dinţi încă niţel prea mari pentru faţa lui slăbuţă.

— Vreţi să spuneţi de ce a fost lăsat să intre pe uşa din faţă un copil al străzii alunecos, bun de nimic şi hoţ?

Alizeh i-a răspuns cu acelaşi zâmbet.

— Da, întocmai asta.

Dintr-un motiv oarecare, băiatul a părut încântat de răspunsul ei, sau poate că era doar uşurat că ea nu se prefăcea, pretinzând că nu se întâmplase niciodată ceva urât între ei.

— Ei bine, a spus el, pentru că sunt o persoană importantă acum, nu-i aşa? Prinţul mi-a salvat viaţa, nu-i aşa? Iar regele însuşi a spus că e foarte bucuros că nu am murit. *Foarte* bucuros. Şi am şi actele care-o dovedesc.

— Chiar aşa e?

Alizeh i-a făcut cu ochiul. Nu credea prea multe din ce-i spunea băiatul, dar entuziasmul lui i se părea fermecător.

— Cât de minunat trebuie să fie asta pentru tine!

El a dat din cap.

— M-au hrănit cu ouă în mai toate dimineţile, domnişoară, şi, sincer, nu mă pot plânge. Dar astăzi, a spus el, astăzi am venit să vă văd, domnişoară, ca să mă revanşez pentru ceea ce am făcut.

Alizeh a dat din cap.

— Cum ai spus deja.

— Aşa este, a spus el un pic prea tare. Am venit să vă invit la o petrecere!

— Înţeleg, a spus Alizeh, aruncând o privire neliniştită prin bucătăria aproape goală acum.

Din fericire, majoritatea curioşilor plecaseră, renunţând la orice speranţă de a-i auzi pe cei doi vorbind în ardanză. Alizeh şi băiatul erau acum singuri, cu excepţia servitorilor care mai treceau din când în când prin bucătării; doamna Amina era, fără îndoială, mult prea ocupată cu propriile treburi pentru a-şi pierde timpul zăbovind asupra unei perechi de neica-nimeni.

— Doamne, o petrecere! Ce drăguţ din partea ta!

Alizeh a ezitat, apoi s-a încruntat.

— Ştii, nu cred că ştiu cum te cheamă.

Băiatul s-a aplecat înspre ea, cu braţele încrucişate pe masă.

— Eu sunt Omid, domnişoară. Omid Shekarzadeh. Vin din Yent, din provincia Fesht, şi nu mi-e ruşine să o spun.

— Nici nu trebuie să-ţi fie, a spus Alizeh surprinsă. Am auzit atâtea despre Yent! Chiar e într-adevăr atât de frumos pe cât se spune?

Omid a clipit, privind-o pentru o clipă ca şi cum ar fi fost nebună.

— Vă cer iertare, domnişoară, dar tot ce aud zilele astea despre orice loc din Fesht e cu totul nepotrivit pentru a fi repetat în compania de faţă.

Alizeh a făcut o grimasă.

— O, dar asta doar pentru că foarte mulţi oameni sunt proşti, nu-i aşa? Iar ceilalţi... nu au fost niciodată în Fesht.

Omid a căscat ochii şi a slobozit un hohot de râs.

— Eram foarte tânără când am fost în sud ultima dată, a spus Alizeh, aşa că amintirile mele despre regiune sunt şterse. Dar mama îmi spunea că aerul din Yent miroase întotdeauna a şofran... şi că arborii cresc atât de înalţi, încât cad şi rămân aşa, cu ramurile continuând să crească de-a lungul solului. Că plantaţiile de trandafiri sunt atât de aproape de râuri, încât atunci când vânturile puternice de vară smulg florile de pe tulpini, petalele cad în râuri şi se scufundă, parfumând apa. Spunea că nu a existat vreodată o băutură mai divină decât apa de trandafir a râurilor în căldura verii.

Foarte încet, Omid a dat din cap.

— *Han,* a spus el. Mama dumneavoastră are dreptate.

S-a scufundat în scaun, trăgându-şi mâinile în poală. A trecut o vreme până şi-a ridicat din nou privirea, iar când a făcut-o, ochii îi străluceau de o emoţie pe care nu fusese în stare să o stăpânească.

Cu blândeţe, Alizeh a spus:

— Îmi pare atât de rău că a trebuit să pleci!

— Da, domnişoară.

Omid a respirat adânc.

— Dar e tare frumos să vă aud vorbind despre asta. Toată lumea ne urăşte, toţi cred că în Fesht sunt numai măgari şi idioţi. Uneori, am impresia că viaţa mea acolo a fost doar un vis.

O pauză.

— Nici dumneavoastră nu sunteţi din Setar, nu-i aşa?
Zâmbetul lui Alizeh era încordat.

— Nu, nu sunt.

— Şi sunteţi împreună cu mama dumneavoastră, domnişoară? Sau a trebuit să o lăsaţi în urmă?

— Ah...

Alizeh şi-a întors privirea spre lemnul grosolan al mesei îmbătrânite.

— Da, a spus ea încet. Mama e cu mine încă. Deşi doar în sufletul meu.

— *Mizon,* a spus Omid, lovind masa emoţionat.

Alizeh şi-a ridicat privirea.

„Mizon” era un cuvânt din Fesht care nu se traducea uşor, dar care era folosit pentru a descrie emoţia inexprimabilă a unui moment neaşteptat în care doi oameni se înţelegeau unul pe altul.

— *Mizon,* a spus din nou Omid, de data aceasta cu gravitate. Aşa cum mama mea este în al meu.

— Şi tatăl meu, a completat Alizeh, zâmbind uşor în timp ce-şi atingea două degete pe frunte, apoi în aer.

— Şi al meu.

Băiatul a repetat gestul – două degete la frunte, apoi în aer –, deşi ochii îi străluceau iar.

— *Inta sana zorgana le pav wi saam.*

„Fie ca sufletele lor să se înalţe la cea mai înaltă pace.”

— *Inta ghama spekana le luc nipaam,* a răspuns ea.

„Fie ca durerile lor să fie trimise într-un loc necunoscut.”

Aceasta era o formulă familiară majorităţii ardunienilor, o rugăciune înălţată de fiecare dată când îi pomeneau pe cei morţi.

Alizeh şi-a întors apoi privirea, concentrându-şi ochii asupra clepsidrei. Nu voia să plângă aici. Mai aveau doar câteva minute rămase, iar ea nu voia să le petreacă întristată.

A răsuflat adânc, apoi a rostit pe un ton luminos:

— Aşadar, ai venit să mă inviţi la o petrecere. Când

vom sărbători? Mi-ar plăcea să te pot însoţi la o ieşire de după-amiază, dar din păcate nu am voie să părăsesc Casa Baz în timpul zilei. Poate că am putea găsi o poieniţă într-o pădure, seara? Să ne bucurăm de un picnic la lumina lunii?

Spre marea ei surpriză, Omid a râs.

— Nu, a spus el, clătinând viguros din cap. Domnişoară, vreau să vă invit la o petrecere *adevărată.*

A râs din nou.

— Am fost poftit la balul de mâine-seară, ca invitat special al regelui.

A scos din buzunarul interior un pergament greu, aurit, pe care l-a desfăşurat pe masa din faţa ei.

— Vedeţi? Scrie chiar acolo – a arătat cu degetul de mai multe ori –, chiar acolo scrie că pot aduce un invitat la balul regal.

Omid a mai dezgropat alte două pergamente, întinzându-le pe amândouă în faţa ei. Erau invitaţii numerotate, scrise de mână cu o caligrafie complicată şi ştampilate cu sigiliul regal. Fiecare dintre ele admitea câte un invitat.

Omid a împins invitaţia de rezervă peste masă. Cu grijă, Alizeh a adunat teancul greu. Le-a studiat îndelung, apoi şi-a ridicat privirea spre băiat.

Era uluită.

— Nu asta scrie, domnişoară? a întrebat Omid după

o clipă. S-a uitat din nou la pergament şi a adăugat: Ştiu puţină ardanză, dar cred că asta este. Nu-i aşa?

Alizeh abia putea să vorbească din cauza şocului:

— Îmi pare rău! a spus în cele din urmă. Nu... mă tem că încă nu... *Oh!* a bolborosit ea, acoperindu-şi gura cu o mână bandajată. Ăsta e motivul pentru care ai fost primit pe uşa din faţă? Ăsta e motivul pentru care ţi s-a permis o întrevedere cu mine? Tu... O, Doamne! Deci astea sunt adevărate?

— Sunteţi tare bucuroasă, domnişoară?

Omid a zâmbit din nou radios către ea, umflându-şi puţin pieptul.

— La început nu mi s-a permis să aduc un oaspete, vedeţi, dar mă tot munceam de mult timp să găsesc cum să mă revanşez, şi atunci – a pocnit din degete – mi-a venit în minte, domnişoară, aşa, pur şi simplu! Aşa că, atunci când au venit să mă vadă din nou, le-am spus că le sunt foarte recunoscător pentru invitaţie, dar am doar doisprezece ani, înţelegeţi, nu sunt decât un copil încă, iar un copil nu poate participa la un bal fără însoţitor, aşa că vă rog să-mi daţi încă o invitaţie, altfel nu voi putea participa deloc! Şi vă vine să credeţi, domnişoară, că nu m-au întrebat nimic, nimica-nimicuţa?! Mă tem că miniştrii regelui pot fi şi proşti.

Alizeh a luat pergamentul şi a examinat sigiliul de

ceară.

— Deci asta... dar trebuie să fie adevărat. Nu am visat niciodată...

Erau tot felul de lucruri uimitoare cu care se confrunta în acel moment, dar poate cel mai şocant a fost că Alizeh şi-a dat seama că – în ciuda tuturor îndatoririlor ei de la Casa Baz – ar fi putut totuşi reuşi să meargă. Balurile regale nu începeau înainte de ora nouă sau zece seara, ceea ce însemna că Alizeh putea părăsi Casa Baz în timpul liber. Nu ar fi fost nici prima dată când ar fi renunţat la o noapte întreagă de somn – şi era un preţ pe care l-ar fi plătit cu mare bucurie.

Şi mai bine de-atât: nu ar fi fost nevoită să spună nimănui unde se ducea, căci nu avea prieteni care i-ar fi putut observa absenţa prelungită. De fapt, dacă ar fi avut o cameră ca lumea în aripa servitorilor, i-ar fi fost poate mai greu să plece, căci majoritatea servitorilor împărţeau camerele şi, prin urmare, puteau păstra puţine secrete.

Nu că ar fi fost neapărat nevoie ca plecarea ei să fie ţinută secretă.

Prezenţa lui Alizeh la un astfel de bal nu ar fi fost, practic, ilegală – deşi se îndoia că existau multe precedente privind o snodă care să participe la vreo festivitate regală –, însă părea puţin probabil ca alţii să fie încântaţi de ideea că cea mai de jos, cea mai

dispensabilă servitoare a Casei Baz era invitată la un eveniment regal. Ar fi fost surprinsă, într-adevăr, dacă nu ar fi urât-o pentru asta doar din răutate, dar atunci...

Alizeh s-a încruntat.

Dacă Omid fusese admis la intrarea în Casa Baz pe baza acestor hârtii, atunci doamna Amina nu ştia oare deja despre invitaţii? Oare nu fusese deja informată în această privinţă şi nu luase o decizie? Menajera ar fi putut cu uşurinţă să-i interzică intrarea băiatului, ba i-ar fi putut refuza lui Alizeh chiar şi o întrevedere de-o clipă cu el. Să fie posibil atunci ca aceste cincisprezece minute petrecute cu copilul să reprezinte tocmai o aprobare tacită a unei astfel de ieşiri? Oare doamna Amina îi făcuse o favoare?

Alizeh şi-a muşcat buzele; era greu de ştiut.

Totuşi, această incertitudine nu o împiedica să viseze. O astfel de seară ar fi fost un răsfăţ rar pentru oricine, deşi poate mai ales pentru cineva ca Alizeh, care nu mai fusese invitată nicăieri de ani de zile.

De fapt, nu mai făcuse nimic pur şi simplu distractiv de o bucată de vreme care i se părea dureros de lungă. Aceasta ar fi aşadar o ocazie unică, pentru că nu numai că ar fi o seară de emoţii extraordinare, dar ar urma să meargă acolo cu un prieten – cu care ar putea face planuri şi împărtăşi poveşti. Alizeh credea că se va mulţumi să stea doar în fundul sălii de bal şi să

privească, să admire rochiile şi detaliile strălucitoare ale unei lumi vii, care respira, atât de diferită de corvoada propriilor ore de veghe. Suna de-a dreptul decadent.

Suna *distractiv.*

— Şi putem mânca mâncare scumpă toată noaptea! spunea Omid. Ar trebui să fie tot felul de fructe şi prăjituri şi nuci şi, oh, pun pariu că va fi orez dulce şi frigărui de vită, şi tot felul de tocăniţe şi legume murate! Se pare că bucătarul palatului e o legendă vie, domnişoară. Va fi o adevărată sărbătoare, cu muzică şi dans şi...

Băiatul a ezitat apoi, iar vorbele i s-au stins pe buze.

— Sper, a spus el, cu vocea tremurând, sper că înţelegeţi, domnişoară, că acesta este modul meu de a vă cere iertare pentru greşeala mea. Mama mea nu ar fi fost mândră de mine în acea dimineaţă, iar de atunci mă gândesc la asta în fiecare zi. Nici nu ştiţi cât de ruşinat sunt că am încercat să fur de la dumneavoastră!

Alizeh a schiţat un zâmbet slab.

— Şi pentru că ai încercat să mă omori?

În acel moment, Omid s-a făcut stacojiu până în vârful urechilor.

— Oh, domnişoară, nu aveam de gând să vă omor, vă jur, nu aş fi făcut-o niciodată! Eram doar – a înghiţit în sec –, eu doar... eram atât de înfometat, vedeţi, şi nu

puteam gândi limpede – era ca şi cum un demon m-ar fi posedat...

Alizeh i-a acoperit mâna pistruiată cu mână ei bandajată şi a strâns-o uşor.

— E în regulă, a spus ea. Demonul a dispărut acum. Şi îţi accept scuzele.

Omid şi-a ridicat privirea.

— Le acceptaţi?

— Da.

— Aşa, pur şi simplu? Fără să mă aşez în genunchi sau altceva?

— Nu, nu e nevoie să îngenunchezi, a râs ea. Dar... pot să-ţi pun o întrebare cam jenantă?

— Orice, domnişoară.

— Bine. Iartă-mă pentru cum sună, căci nu vreau să fiu lipsită de respect... dar mi se pare ciudat că oamenii regelui au fost de acord atât de uşor cu cererea ta. Toţi cei din înalta societate se devorează sigur între ei pentru şansa uneia dintre aceste invitaţii. Nu-mi pot imagina că a fost un lucru mărunt să ţi se ofere ţie două.

— Da, e adevărat, domnişoară, fără îndoială, dar, aşa cum am spus, sunt destul de important acum. Au nevoie de mine.

— Aşa?

El a dat din cap.

— Sunt destul de sigur că sunt chemat să figurez acolo ca trofeu, a spus el. Dovada vie, domnişoară.

Alizeh a fost surprinsă să descopere că tonul lui Omid nu exprima aroganţă, ci o înţelepciune liniştită, rară pentru vârsta lui.

— Ca trofeu? a spus ea, începând să înţeleagă. Un trofeu pentru prinţ, vrei să spui?

— Da, domnişoară, exact asta.

— Dar de ce ar avea prinţul nevoie de un astfel de trofeu? El singur nu e de ajuns?

— Nu pot spune, domnişoară. Cred doar că trebuie să le reamintesc oamenilor, înţelegeţi, de imperiul cel milostiv. Să le spun povestea prinţului eroic şi a şobolanului de stradă venit din sud.

— Înţeleg.

Entuziasmul lui Alizeh începuse să pălească.

— Şi a fost? a întrebat ea după un moment. Eroic?

— Sincer, nu pot spune, domnişoară.

Omid a ridicat din umeri.

— Eram aproape mort în momentul în care mi-a salvat viaţa.

Alizeh a tăcut atunci, doborâtă de amintirea faptului că acest copil vioi şi plin de entuziasm încercase să-şi ia viaţa. Se străduia să se gândească la ce să spună în continuare şi şovăia.

— Domnişoară?

Şi-a ridicat privirea.

— Da?

— Doar că... tocmai mi-am dat seama că nu mi-aţi spus niciodată cum vă cheamă.

— Oh...

Se speriase.

— Da. Desigur.

Alizeh reuşise să trăiască mult timp fără să fie nevoită să-şi spună numele nimănui. Nici măcar doamna Amina nu i-l ceruse vreodată – preferând în schimb să-i spună „tu” şi „fată”. Dar ce-ar fi fost rău dacă i-ar fi spus acum lui Omid numele ei? Oricum, cine asculta?

În linişte, a spus:

— Eu sunt Alizeh.

— Alizeh, a repetat băiatul, gustându-i forma. Cred...

— *Destul!*

Doamna Amina s-a repezit să ia clepsidra de pe masă.

— E mai mult decât destul. Cele cincisprezece minute au trecut. Întoarce-te la treabă, fato!

Alizeh a luat pergamentul de pe masă cu viteza fulgerului, strecurându-i în mânecă cu măiestria unui hoţ experimentat. A sărit în picioare şi a făcut o reverenţă.

— Da, doamnă, a spus ea.

A aruncat o privire în direcţia lui Omid, apoi i-a făcut un semn din cap abia perceptibil şi deja se grăbea spre uşă când acesta i-a strigat:

— *Minda! Setunt tesh.*

„Mâine! La ora nouă."

— *Manotan ani!*

„Ne întâlnim acolo!"

Doamna Amina s-a îndreptat de spate, furioasă, cu mâinile în şolduri.

— Cineva să însoţească, vă rog, acest copil afară! Acum!

Doi lachei au apărut într-o clipită, cu braţele întinse ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrâncească pe băiat, dar Omid era de neclintit. Zâmbea, strângându-şi pergamentele la piept şi scăpându-le printre degete celor doi, iar în cele din urmă a spus:

— *Bep shayn aneti, eh? Wi nek snoda.*

„Poartă ceva frumos, bine? Şi fără snodă."

Optsprezece

Kamran a ridicat capul spre mozaicul albastru din sala de război, nu doar pentru a admira ingeniozitatea geometrică desfăşurată pe tavanul boltit, ci şi pentru a-şi dezmorţi gâtul înţepenit din pricina gulerului rigid al tunicii.

Prinţul fusese de acord să îmbrace această cămaşă doar pentru că valetul său îl asigurase că e ţesută din mătase pură – iar mătasea, se gândise el, se va dovedi mai confortabilă decât celelalte ţinute formale ale sale. Se presupunea că mătasea e un material textil moale şi nefoşnitor, nu-i aşa?

Cum să explice deci atrocitatea pe care o purta acum?

Kamran nu înţelegea de ce afurisitul de obiect era atât de aspru sau de ce făcea atât de mult zgomot când se mişca.

Valetul său era în mod clar un idiot.

Îi trebuiseră ore întregi, dar furia de mai devreme a lui Kamran se potolise suficient de mult pentru a-i da voie să plece spre casă. Frustrările sale încă mai fierbeau la foc mic şi egal, dar când ceaţa furiei se mai risipise, Kamran se adunase şi hotărâse că singura cale de a trece peste ziua de azi era să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla. Se temea că altfel ar fi petrecut fiecare minut uitându-se furios la ceas până când ar fi fost sigur că fata era moartă.

Nu ar fi fost însă de ajuns.

Mult mai bine, se gândise prinţul, ar fi fost să-şi exorcizeze demonii în urmărirea unui inamic cunoscut – şi îi ceruse lui Hazan să convoace o duzină de oficiali militari de rang înalt. Erau multe de discutat cu privire la tensiunile care se prefigurau în raport cu Tulanul, iar

Kamran spera să îşi petreacă restul zilei elaborând strategii în sala de război a palatului. Munca, îşi zicea el, îl va calma.

Calculase greşit.

Ca şi cum ziua asta nu ar fi fost o oroare încă de la începuturile ei, Kamran părea condamnat acum să-şi petreacă restul ei înconjurat de prostovani; imbecili a căror treabă era să-l îmbrace, să-l îndrume şi să-l sfătuiască prost în toate chestiunile, atât externe, cât şi interne.

Idioţi, cu toţii nişte idioţi!

Acum îl asculta pe unul dintre aceşti idioţi. Imperiul Arduniei avea un ministru al apărării redundant şi inutil, şi nu numai că această creatura unsuroasă era prezentă azi în sala de război, dar nu înceta să vorbească, nelăsând pe nicio persoană mai rezonabilă să-l contrazică.

— Există desigur unele îngrijorări cu privire la relaţiile cu Tulan, spunea ministrul, pronunţând cuvintele pe un ton atât de slugarnic, încât Kamran îşi dorea să-l sugrume. Dar avem situaţia sub control şi aş vrea să-i reamintesc cu umilinţă Alteţei Sale – căci stimatul nostru prinţ încă nu pusese piciorul pe un câmp de luptă atunci când au fost luate aceste dispoziţii – că serviciile secrete arduniene au fost cele care au determinat promovarea câtorva dintre oficialii

de cel mai înalt rang din Tulan, pe care se poate conta acum să raporteze orice informaţie notabilă aliaţilor lor din Ardunia.

Kamran a închis ochii preţ de câteva clipe, strângându-şi pumnii pentru a se abţine să-şi tragă palme peste urechi sau să-şi rupă hainele de pe el. Fusese obligat să se schimbe în ţinută oficială pentru această întâlnire, unul dintre cele mai ridicole obiceiuri de pe timp de pace. În cei aproape zece ani pe care îi petrecuseră departe de câmpul de luptă, conducătorii militari ai Arduniei, odinioară legendari, deveniseră graşi şi letargici, iar aceste întruniri militare îşi pierduseră importanţa, degradându-i pe toţi în acest proces.

Kamran nu era doar prinţ al Arduniei, ci şi unul dintre cei cinci generali-locotenenţi responsabili de cele cinci armate de câmp ale imperiului – fiecare numărând o sută de mii de soldaţi – şi îşi lua poziţia foarte în serios.

Când urma să-i vină vremea să moştenească tronul, Kamran urma să moştenească şi rolul bunicului său de general-comandant al întregii armate a Arduniei şi puţini erau cei care nu se simţeau ofensaţi de iminenta ridicare a prinţului la acest rang înalt la o vârstă atât de fragedă. Titlul ar fi trebuit să-i revină tatălui său, da, dar aşa îi fusese soarta lui Kamran. Nu putea să fugă de

ea mai mult decât ar fi putut să reînvie morţii. Singura sa alternativă era să muncească mai mult – şi cu mai multă inteligenţă – pentru a-şi demonstra valoarea.

Acest lucru, printre alte motive, ar fi putut explica de ce camarazii săi din consiliu nu priviseră cu ochi buni ideile prea agresive ale lui Kamran şi aproape că îl numiseră copil neşcolit pentru că îndrăznise să sugereze un atac preventiv pe pământ tulanian.

Lui Kamran nu-i păsa.

Era adevărat că aceşti oameni aveau beneficiul vârstei şi al deceniilor de experienţă pentru a-şi susţine ideile, dar tot ei se arătaseră şi din ce în ce mai inactivi în ultimii câţiva ani de pace, preferând să lenevească pe marile lor moşii, abandonându-şi soţiile şi copiii pentru a-şi arunca banii pe curtezane şi pentru a-şi întuneca minţile cu opiu.

Kamran, între timp, citise toate rapoartele săptămânale trimise de la divizii.

Existau cincizeci de divizii desfăşurate pe tot cuprinsul imperiului, fiecare dintre ele alcătuită din zece mii de soldaţi şi fiecare comandată de un general-maior a cărui sarcină, printre altele, era să întocmească informări săptămânale bazate pe constatările esenţiale din batalioanele şi regimentele inferioare.

Aceste cincizeci de informări disparate erau apoi

transmise *nu* superiorilor direcţi, ci direct ministrului apărării, care citea materialele şi transmitea informaţiile pertinente către rege şi cei cinci generali locotenenţi ai săi. Cincizeci de informări din întregul imperiu, fiecare având cam cinci pagini.

Asta făcea vreo două sute cincizeci de pagini pe săptămână.

Ceea ce însemna că, în fiecare lună, aproape o mie de pagini de materiale esenţiale erau lăsate pe mâna unui singur om unsuros, pe care regele însuşi se baza pentru informaţii şi instrucţiuni esenţiale.

Aici, *tocmai aici,* Kamran îşi pierdea răbdarea.

Diseminarea informaţiilor-cheie prin intermediul unui ministru al apărării era o practică veche, una instituită pe timp de război pentru a-i scuti pe oficialii de cel mai înalt rang de orele petrecute parcurgând sute de pagini de materiale. Pe vremuri, această practică avea sens. Dar Ardunia trăia în pace de şapte ani, iar colegii săi locotenenţi încă nu citeau ei înşişi rapoartele, bazându-se în schimb pe un ministru care devenea tot mai incompetent pe zi ce trece.

Kamran renunţase de multă vreme la această practică fără rost, preferând să citească rapoartele în întregime prin prisma propriei sale minţi, nu prin cea a ministrului.

Dacă oricine altcineva din sală s-ar fi deranjat să

citească rapoartele situaţiei din diferitele zone ale imperiului, ar fi văzut şi înţeles lucrurile precum Kamran: că observaţiile erau în acelaşi timp complexe şi îngrijorătoare şi, la un loc, conturau o imagine sumbră a relaţiilor dintre Ardunia şi regatul sudic al Tulanului.

Dar, din păcate, nu era cazul.

Maxilarul lui Kamran s-a încleştat.

— Într-adevăr, îşi continua ministrul bâiguiala, este adesea în avantajul nostru să menţinem un sentiment de rivalitate cu o altă naţiune puternică, căci un duşman comun ajută la menţinerea unităţii cetăţenilor imperiului nostru, reamintindu-le oamenilor să fie recunoscători pentru siguranţa garantată nu numai de coroană, ci şi de armată – căreia copiii lor îi vor dedica patru ani din viaţă şi ale cărei acţiuni au fost atât de bine calculate în acest ultim secol, sub îndrumarea milostivului nostru rege. Prinţul nostru a fost binecuvântat de mâna divină să moştenească roadele unui regat construit neobosit de-a lungul mai multor milenii. Într-adevăr, imperiul pe care urmează să-l moştenească într-o zi este acum în plină glorie, fiind cel mai mare din lumea cunoscută, după ce şi-a învins cu atât de mult succes numeroşii duşmani, încât milioanele sale de cetăţeni se pot bucura acum de o lungă perioadă de binemeritată pace.

Pe toţi îngerii, omul nu voia să-şi ţină gura!

— Cu siguranţă că aceste lucruri dovedesc ceva, nu-i aşa? a adăugat ministrul. Dovedesc nu numai conducerea iscusită a Arduniei, ci şi înţelepciunea colectivă a comandanţilor săi.

Sperăm că Înălţimea Sa, prinţul, va vedea în timp că bătrânii săi cu experienţă – care sunt şi cei mai umili slujitori ai săi – au lucrat cu sârguinţă pentru a lua decizii bine gândite şi cumpănite la fiecare pas, căci cu siguranţă putem vedea cum...

— *Ajunge!*

Kamran s-a ridicat în picioare cu atâta forţă, încât aproape că şi-a răsturnat scaunul.

Asta era nebunie curată.

Nu mai putea continua să stea aici, în nenorocita asta de cămaşă, ascultând asemenea scuze insipide.

Ministrul a clipit încet, iar ochii goi i-au strălucit ca nişte mărgele de sticlă.

— Vă cer iertare, Înălţimea Voastră, dar...

— Destul! a repetat Kamran furios. Ajunge cu pălăvrăgeala ta! Ajunge cu prostia ta insuportabilă! Nu mai pot să ascult vreun alt cuvânt ridicol ieşind din gura ta...

— Înălţimea Voastră! a strigat Hazan, sărind în picioare.

I-a aruncat lui Kamran o cumplită privire de

condamnare şi avertisment, dar Kamran, care de obicei îşi controla mult mai bine temperamentul, n-a reuşit să-şi recapete prezenţa de spirit pentru a o lua în seamă.

— Da, înţeleg, a spus Kamran, privindu-şi ministrul în ochi. Ai spus-o clar: mă consideri tânăr şi prost. Cu toate acestea, nu sunt atât de tânăr şi de prost ca să fiu orb la agresiunile tale pasive prost controlate, la încercările tale şubrede de a-mi linişti nişte preocupări justificate. Într-adevăr, nu ştiu de câte ori va trebui să vă reamintesc, domnilor – aici şi-a plimbat ochii prin întreaga sală –, că m-am întors cu doar o săptămână în urmă dintr-o inspecţie de optsprezece luni în imperiu, pe lângă faptul că l-am însoţit recent pe amiralul nostru într-o călătorie pe apă extrem de periculoasă, în timpul căreia jumătate din oamenii noştri erau gata să se înece după ce ne-am ciocnit de o barieră invizibilă din apropierea graniţei cu Tulan; la întoarcerea în Ardunia, au fost găsite urme de magie pe corpul navei noastre...

Gâfâieli. Şoapte.

— ...o descoperire care ar trebui să îi preocupe pe toţi cei din această încăpere. Ne aflăm în conflict cu Tulan de secole întregi şi, din păcate, bănuiesc că oficialii noştri în funcţie au ajuns să se simtă confortabil cu ceea ce a devenit ceva obişnuit. Se pare că deveniţi orbi când vă întoarceţi privirea spre sud, a concluzionat prinţul

cu asprime. Fără îndoială că dialogurile noastre cu Tulanul v-au devenit la fel de familiare ca şi propriile voastre mişcări intestinale...

La asta au răsunat mai multe proteste şi exclamaţii de furie, pe care Kamran le-a ignorat, ridicându-şi în schimb vocea pentru a se face auzit pe deasupra vacarmului.

— ...atât de familiare, de fapt, încât nu mai vedeţi o ameninţare evidentă drept ceea ce este. Daţi-mi voie să vă împrospătez memoria, domnilor!

Kamran a bătut cu pumnul în masă, chemând la ordine în acel haos.

— În ultimii doi ani, a spus el, am capturat şaizeci şi cinci de spioni tulanieni, care nici măcar sub presiuni puternice nu ne-au dezvăluit decât informaţii foarte limitate despre interesele lor în imperiul nostru. Cu mari eforturi, am reuşit să concluzionăm doar că ei caută ceva de valoare aici; ceva pe care speră să-l extragă de pe pământul nostru, iar rapoartele recente indică faptul că se apropie de scopul lor...

Alte proteste au explodat la aceasta, iar Hazan, care devenise stacojiu până la linia părului, părea că în curând îl va sugruma pe prinţ pentru obrăznicia sa.

— Eu spun, domnilor... striga acum Kamran pentru a se face auzit, că prefer cu mult mai mult acest tip de discurs şi v-aş încuraja să vă îndreptaţi furia spre mine

mai des, astfel încât şi eu să vă pot răspunde cu aceeaşi monedă. Discutăm despre *război*, nu-i aşa? Nu credeţi ar trebui să ne desprindem de delicateţea cu care abordăm aceste subiecte dure? Mărturisesc că modul vostru de a-mi vorbi pe ocolite mi se pare atât detestabil – şi-a ridicat şi mai mult vocea –, atât detestabil, cât şi obositor, şi nu vreau să ştiu dacă vă ascundeţi în spatele jocurilor de cuvinte doar pentru a vă masca propria ignoranţă...

— *Înălţimea Voastră!* a strigat Hazan.

Kamran a întâlnit ochii ministrului său, recunoscând în sfârşit indignarea abia reţinută a singurului om din încăpere pe care îl respecta câtuşi de puţin. Prinţul a respirat adânc, pieptul ridicându-i-se din cauza efortului.

— Da, domnule ministru?

Vocea lui Hazan aproape că tremura de furie în timp ce vorbea:

— Abia acum mi-a trecut prin minte, sire, că am nevoie de îndrumarea dumneavoastră imediată într-o chestiune de mare importanţă. V-aş putea oare ruga să ne întâlnim afară, ca să putem discuta imediat această afacere crucială?

În acea clipă, pe Kamran l-a părăsit orice urmă de combativitate.

Nu era deloc amuzant să te lupţi cu o hoardă de

idioţi când, datorită ei, Hazan suferea o criză de apoplexie. A înclinat capul spre vechiul său prieten.

— Cum doriţi, domnule ministru.

Oficialii rămaşi au explodat de indignare în urma lor.

Hazan nu a deschis gura până când n-au ajuns la apartamentele prinţului şi aproape că l-a îmbrâncit pe Kamran înăuntru, închizând uşa după ce curăţase camerele de servitori.

Dacă Kamran ar fi fost într-o altă stare de spirit, poate că ar fi putut râde de privirea dementă din ochii lui Hazan.

Tânărul devenise aproape vânăt.

— Ce naiba se întâmplă cu dumneavoastră? a spus Hazan cu un calm periculos. Le-aţi poruncit acestor oameni să-şi părăsească posturile – pentru unii, la zeci de kilometri distanţă – pentru capriciul unei întâlniri pe care aţi considerat-o esenţială... şi apoi aproape că le-aţi luat gâtul? Sunteţi nebun? Le veţi pierde respectul înainte chiar de-a revendica tronul, ceea ce dumnea...

— Nu te deranjează dacă sun pentru ceai, nu-i aşa? Sunt foarte însetat.

Kamran a tras de clopoţel fără să mai aştepte un răspuns, iar ministrul său a răbufnit la atâta impertinenţă.

— Să sunaţi pentru ceai? Acum?

Hazan devenise rigid de furie.

— Sunt în stare să vă rup gâtul, sire.

— N-ai tu inima să-mi rupi gâtul, Hazan. Nu pretinde altceva!

— Mă subestimaţi, atunci.

— Nu, domnule ministru. Ştiu doar că, în adâncul sufletului, te bucuri din plin de poziţia ta şi presupun că nu îţi poţi imagina viaţa fără mine.

— Vă faceţi iluzii, Înălţimea Voastră. Îmi imaginez tot timpul viaţa mea fără Înălţimea Voastră.

Kamran şi-a înălţat sprâncenele.

— Dar nu negi că te bucuri de poziţia ta.

A urmat o tăcere scurtă şi încordată, înainte ca Hazan să suspine cu reţinere. Sunetul a rupt tensiunea dintre ei şi a fost urmat rapid de o apostrofare:

— Haide, Hazan! a spus prinţul. Cu siguranţă poţi vedea logica argumentelor mele. Aceşti oameni sunt nişte idioţi. Tulanul va veni în curând să ne ia gâtul tuturor şi-atunci vor vedea, prea târziu, cât de orbi au fost.

Hazan a clătinat din cap.

— Aceşti „idioţi”, cum îi numiţi, alcătuiesc cadrul necesar imperiului dumneavoastră. Au fost loiali Arduniei încă dinainte de naşterea prinţului. Ştiu mai multe despre propria dumneavoastră istorie decât Înălţimea Voastră şi merită un respect elementar...

S-a auzit o bătaie ascuţită la uşă şi Hazan şi-a

întrerupt discursul pentru a răspunde, interceptând tava cu ceai înainte ca servitorul să poată intra în cameră. A închis uşa cu piciorul, a aşezat tava pe o masă din apropiere, a turnat câte o ceaşcă pentru fiecare şi a spus:

— Continuaţi, atunci! Cred că eram în mijlocul unei remarci excelente, iar Înălţimea Voastră eraţi pe punctul de a mă întrerupe.

Kamran a râs, a luat o înghiţitură rapidă de ceai şi a înjurat prompt cu voce tare.

— De ce naiba e ceaiul ăsta atât de fierbinte?

— Vă cer iertare, sire! Speram de mult timp că într-o bună zi limba dumneavoastră ar putea fi deteriorată iremediabil. Văd acum că rugăciunile mele au fost ascultate.

— Doamne, Hazan, ar trebui să fii împuşcat!

Prinţul a clătinat din cap în timp ce a aşezat ceaşca de ceai pe o măsuţă joasă.

— Te rog, spune-mi! a replicat el, întorcându-se cu faţa la ministrul său. Spune-mi de ce... *de ce* sunt considerat eu prostul, când sunt de fapt singura voce raţională?

— Sunteţi un prost, sire, pentru că vă comportaţi ca un prost, a răspuns Hazan impasibil. Puteţi totuşi acţiona ceva mai bine decât să vă insultaţi camarazii şi subordonaţii, căutând să faceţi lucrurile să avanseze.

Chiar dacă aveţi dreptate, nu aşa se procedează. Şi nici nu este momentul potrivit să vă faceţi duşmani în propria casă.

— Da, dar există vreodată un moment potrivit pentru asta? Mai târziu, poate? Mâine? Vrei să-mi faci o programare?

Hazan a aruncat restul de ceai.

— Vă jucaţi de-a prinţul ridicol şi răsfăţat. Nu pot tolera nesăbuinţa dumneavoastră.

— Oh, lasă-mă în pace!

— Cum aş putea? Mă aştept la mai mult de la Înălţimea Voastră.

— Fără îndoială că asta a fost prima ta greşeală.

— Credeţi că nu ştiu de ce vă tot certaţi astăzi? Ba ştiu. Sunteţi bosumflat pentru că regele intenţionează să organizeze un bal în onoarea dumneavoastră, pentru că v-a cerut să vă alegeţi o soţie dintr-o mulţime de femei frumoase, împlinite şi inteligente – iar Înălţimea Voastră ar prefera să se ia cu cea menită să-l ucidă.

Hazan a clătinat din cap.

— Of, cât suferiţi!

Kamran, care întinsese mâna spre ceainic, îngheţase acum la jumătatea drumului.

— Domnule ministru, îţi baţi joc de mine?

— Nu fac decât o observaţie evidentă.

Kamran s-a îndreptat, uitând de ceai.

— Şi totuşi, observaţia care este atât de evidentă pentru tine mă clasează, în acelaşi timp, drept o fiinţă umană fără simţire. Spune-mi: mă crezi incapabil să sufăr? Sunt atât de nedemn de această experienţă?

— Cu tot respectul, sire, nu cred că ştiţi ce înseamnă să suferi.

— Într-adevăr? Kamran s-a tras înapoi, adăugând: Ce înţelepciune extraordinară din partea ministrului meu! Ai fost în mintea mea, nu-i aşa? Ai dat o raită prin sufletul meu?

— Ajunge cu asta! a spus liniştit Hazan.

Nu se mai uita la prinţ.

— Sunteţi absurd.

— Absurd? a spus Kamran, luându-şi paharul. Mă consideri absurd? O fată va muri în seara asta, Hazan, iar moartea ei a fost provocată de propria mea aroganţă.

— Vorbiţi ca un prost îngâmfat.

Kamran a zâmbit, însă era o expresie chinuită.

— Şi totuşi? Oare nu este adevărat? Că am fost atât de hotărât să mă îndoiesc de o biată servitoare? Că am crezut-o atât de incapabilă de buna-cuviinţă elementară care îţi cere să arăţi milă faţă de un copil înfometat, încât am pus să fie vânată, iar sângele ei să fie verificat?

— Nu fiţi prost! a spus Hazan, dar Kamran şi-a dat

seama că nu o spunea din inimă. Ştiţi că este mai mult decât atât. Ştiţi că este vorba despre mult mai mult decât dumneavoastră.

Kamran a clătinat din cap.

— Am condamnat-o la moarte, Hazan, şi tu ştii că e adevărat. De aceea nu ai vrut să-mi spui cine era în acea noapte. Ştiai chiar şi atunci ce provocasem.

— Da. Asta.

Hazan şi-a trecut o mână pe faţă. Părea obosit dintr-odată.

— Şi apoi v-am văzut cu ea, pe stradă, în noaptea aceea. Mincinos nenorocit!

Kamran şi-a ridicat încet capul. Simţea cum îi creşte pulsul.

— Oh, da! a spus Hazan liniştit. Sau m-aţi crezut atât de incapabil să vă găsesc într-o furtună? Nu sunt orb, nu-i aşa? Şi nici surd nu sunt, din păcate.

— Cât de priceput eşti! a spus Kamran cu blândeţe. Recunosc că nu ştiam că ministrul meu aspiră la scenă. Bănuiesc că îţi vei schimba cariera în curând.

— Sunt destul de mulţumit acolo unde sunt, mulţumesc!

Hazan i-a aruncat o privire tăioasă prinţului.

— Deşi cred că eu sunt cel care ar trebui să vă felicit, sire, pentru spectacolul excelent din acea seară.

— În regulă. Destul! a spus Kamran, brusc epuizat.

Te-am lăsat să mă cerţi pe îndelete. Fără îndoială că ne-am săturat amândoi de supărarea asta.

— Cu toate acestea, a spus Hazan, nu mă puteţi convinge că grija pentru fată ţine doar de bunătatea inimii ei – sau a dumneavoastră, de altfel. Poate că, în parte, sunteţi mişcat de inocenţa ei; da, aş putea fi convins să cred asta; dar sunteţi, de asemenea, într-un război în interior, redus la această stare de o iluzie. Nu ştiţi nimic despre această fată, în timp ce a fost prezis de către respectabilii noştri Divinatori că ea va fi cea care va duce la căderea bunicului dumneavoastră. Cu tot respectul, sire, sentimentele dumneavoastră pe această temă ar trebui să fie lipsite de complicaţii.

Kamran a tăcut şi un minut de linişte s-a aşternut între ei.

În cele din urmă, Hazan a suspinat.

— Recunosc că nu i-am putut vedea faţa în acea noapte. Nu aşa de bine cum aţi făcut-o dumneavoastră. Dar să înţeleg că fata e frumoasă?

— Nu, a spus prinţul.

Hazan a scos un sunet ciudat, ceva asemănător unui râs.

— Nu? Sunteţi sigur?

— Nu prea are rost să discutăm despre asta. Deşi, dacă ai vedea-o, cred că ai înţelege.

— Cred că înţeleg suficient. Trebuie să vă reamintesc,

sire, că, în calitatea de ministru de interne, datoria mea este să vă protejez. Principala mea ocupaţie este să asigur securitatea tronului. Tot ceea ce fac este pentru a vă menţine în viaţă, pentru a vă proteja interesele...

Kamran a început să râdă în hohote. Chiar şi lui însuşi i se părea puţin nebunesc.

— Nu te amăgi, Hazan! Nu mi-ai protejat interesele.

— Înlăturarea unei ameninţări la adresa tronului este o protecţie a intereselor dumneavoastră. Nu contează cât de frumoasă este fata sau cât de bună. Vă amintesc încă o dată că nu o cunoaşteţi. Nu aţi schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte cu fata – nu i-aţi fi putut cunoaşte trecutul, intenţiile sau de ce ar putea fi capabilă. Trebuie să v-o scoateţi din minte.

Kamran a dat din cap, căutând cu privirea frunzele de ceai de pe fundul ceştii.

— Îţi dai seama, domnule ministru, că, punând să fie ucisă fata, bunicul meu se asigură că ea va rămâne întipărită în mintea mea pentru totdeauna?

Hazan a dat drumul unei guri de aer care exprima o frustrare evidentă.

— Nu vedeţi ce putere are deja asupra dumneavoastră? Această tânără femeie este duşmanul vostru direct. Simpla ei existenţă este o ameninţare la adresa vieţii voastre, a modului vostru de trai. Şi totuşi – priviţi-vă! Redus la aceste comportamente infantile.

Mă tem, sire, că veţi fi dezamăgit să descoperiţi că mintea dumneavoastră este la fel de comună şi de previzibilă ca a tuturor oamenilor care v-au precedat. Nu sunteţi nici primul şi nici ultimul om de pe pământ care îşi pierde capul pentru o fată frumoasă. Nu vă înspăimântă asta, sire? Nu vă îngrozeşte să vă imaginaţi ce aţi putea face pentru ea dacă ar deveni brusc reală, acum, aici? Dacă ea ar deveni carne şi sânge sub mâinile dumneavoastră? Nu vi se pare că este o slăbiciune teribilă?

Kamran îşi simţea inima mistuindu-se la acest gând, la simpla imagine a ei în braţele lui. Ea reprezenta tot ceea ce îşi dăduse seama că-şi dorea de la viitoarea lui regină: nu doar frumuseţe, ci şi graţie; nu doar graţie, ci şi putere; nu doar putere, ci şi compasiune. O auzise vorbind suficient ca să-şi dea seama că nu era doar educată, ci şi inteligentă şi mândră, dar fără să fie arogantă.

De ce n-ar fi trebuit atunci să o admire?

Şi totuşi, Kamran nu spera să o salveze pentru el. Poate că Hazan nu-l credea, dar prinţului nu-i păsa: salvarea vieţii fetei însemna mult mai mult decât el însuşi.

Pentru că să fie ucisă...

Să fie ucisă acum, aşa inocentă cum era, i se părea la fel de lipsit de sens cu a trage cu săgeţi în lună. Soiul

acela de lumină nu era atât de uşor de stins – şi ce ar fi fost de sărbătorit într-un succes care nu ar fi făcut decât să întunece şi mai mult pământul?

Dar îl înspăimânta oare puterea pe care ea ajunsese să o exercite asupra emoţiilor lui într-un timp atât de scurt? Îl înspăimânta oare ce ar fi putut fi împins să facă pentru o asemenea fată dacă ea ar fi devenit realitate? La ce l-ar fi putut inspira să renunţe?

A tras brusc aer în piept.

Nu, nu era pur şi simplu înfricoşător. O resimţea mai mult ca pe o teroare; o intoxicaţie febrilă. Dintre toate tinerele femei pe care le-ar fi putut dori, era o nebunie să o dorească tocmai pe ea. Îl zguduia să recunoască acest adevăr chiar şi în intimitatea minţii lui, dar sentimentele sale nu mai puteau fi negate.

Oare îl înspăimânta? În linişte, a spus:

— Da.

— Atunci e treaba mea, a spus Hazan cu blândeţe, să mă asigur că ea o să dispară. Cât mai repede posibil.

Nouăsprezece

Doamna Amina era o femeie ciudată.

Era un gând de care Alizeh nu se putea debarasa, în timp ce înainta prin întuneric, plecându-şi capul în faţa vântului năprasnic al unei alte nopţi cumplit de reci. Se

îndrepta spre Conacul Follad, reşedinţa grandioasă a ambasadorului lojjan, pentru una dintre cele mai importante întâlniri din scurta ei carieră. În timp ce mergea, nu se putea abţine să nu se gândească nu doar la numeroasele evenimente ciudate ale zilei, ci şi la menajera atât de schimbătoare, fără a cărei permisiune poate că aceste evenimente nu ar fi avut loc.

Alizeh îşi programase ieşirea din Casa Baz în acea seară astfel încât să nu fie observată de doamna Amina; pentru că, deşi Alizeh nu încălca nicio regulă părăsind casa după ce îşi terminase munca de peste zi, prefera să nu fie nevoită să explice nimănui – şi cu atât mai puţin doamnei Amina – ce făcea în timpul ei liber. Femeia o ameninţase de atâtea ori pe Alizeh pentru că îşi dădea aere, încât Alizeh se temea că până şi faptul de a lucra în plus ceva croitorie putea fi rău văzut şi interpretat ca depăşind condiţia ei de slujnică.

Ceea ce era adevărat.

Alizeh a rămas aşadar mută de uimire când doamna Amina a dat peste ea chiar în momentul în care se pregătea să plece, cu o mână pe uşă şi cu cealaltă strângând mânerul genţii sale modeste, pe care şi-o ţesuse singură.

Alizeh nu era decât o fetiţă dolofană de trei ani în ziua în care se urcase pe banca unui război de ţesut, aşezându-şi funduleţul între trupurile calde ale

părinţilor ei. Le privise mâinile iscusite cum ţeseau minuni, fără vreun model în faţă, şi le ceruse pe loc să o înveţe cum se face.

Când murise mama ei, Alizeh se cufundase cu hotărâre într-un comportament stoic, forţându-şi degetele tremurânde să lucreze constant. În timpul acestei perioade triste, îşi ţesuse şi geanta pe care o purta mereu cu ea şi care îi adăpostea ustensilele de croitorie şi puţinele lucruri preţioase – şi pe care o dezasambla ori de câte ori găsea un loc unde să pună capul jos. În majoritatea timpului, geanta rămânea atunci întinsă lângă patul ei, transformată într-un covoraş care-i era drag pentru că era tare călduros.

Căra geanta cu ea şi în ziua în care ajunsese la Casa Baz.

În seara asta, menajera o cercetaseră amănunţit pe Alizeh din cap până-n picioare, iar ochii ei ageri se opriseră îndelung asupra genţii.

— Nu fugim, nu-i aşa? spusese doamna Amina.

— Nu, doamnă, se grăbise Alizeh să răspundă.

Menajera aproape zâmbise.

— Cel puţin nu înainte de balul de mâine-seară.

Alizeh nu mai îndrăznise nici să respire auzind asta; nicidecum să mai vorbească. Rămăsese nemişcată atât de mult timp, încât corpul începuse să-i tremure, iar doamna Amina izbucnise în râs şi apoi clătinase din

cap.

— Ce fată ciudată eşti! spusese ea încet. Să priveşti un trandafir şi să-i vezi doar spinii, niciodată floarea.

Lui Alizeh îi zvâcnise dureros inima în piept.

Menajera o mai studiase pe Alizeh încă o clipă înainte de a-şi schimba expresia – stările ei de spirit schimbându-se la fel de sigur ca fazele lunii. Rostise cu asprime:

— Şi să nu îndrăzneşti să uiţi să stingi focul înainte de a te culca!

— Nu, doamnă, spusese Alizeh. N-aş face-o niciodată.

Doamna Amina se răsucise apoi pe călcâie şi ieşise din bucătărie, lăsând-o pe Alizeh să se aventureze în noaptea rece, cu capul învârtindu-i-se.

Mergea acum cu prudenţă, având grijă să rămână cât mai aproape de strălucirea lămpilor de gaz de pe drum, pentru că volumul genţii ei nu numai că era cam dificil de manevrat, dar risca să şi atragă atenţia.

Alizeh era rareori în siguranţă atunci când ieşea singură, iar noaptea era de obicei şi mai rău. O tânără femeie cu statutul ei era obligată deseori să facă faţă unor situaţii neplăcute, pentru că nu avea pe nimeni pe care să se bazeze pentru siguranţa şi binele ei. Drept urmare, era mai des hărţuită decât alţii, fiind considerată o ţintă uşoară de către hoţi şi diverşi alţi

ticăloşi deopotrivă.

Alizeh învăţase cu încetul să facă faţă lucrului ăstuia – găsise, de exemplu, mici modalităţi de-a se proteja –, dar era foarte conştientă că numai numeroasele ei calităţi fizice supranaturale fuseseră cele care o salvaseră de necazuri de-a lungul anilor. Îi era uşor, aşadar, să-şi imagineze câte femei tinere în poziţia ei suferiseră lovituri mult mai mari decât va suferi ea vreodată – deşi înţelegerea asta îi oferea doar o slabă consolare.

Trilul ascuţit al unei privighetori a străpuns brusc liniştea, urmat imediat de ţipătul unei cucuvele. Alizeh s-a înfiorat.

La ce se gândea?

Ah, da... doamna Amina.

Alizeh lucra la Casa Baz de aproape cinci luni şi, în acest timp, menajera îi arătase atât o bunătate neaşteptată, cât şi o cruzime uluitoare. O lovea pe fată peste faţă pentru abateri minore, dar niciodată nu uita de porţia de apă pe care i-o promisese lui Alizeh. O ameninţa pe fată în mod constant, găsind greşeli chiar şi în munca ei impecabilă şi cerându-i să o ia de la capăt, iar apoi, fără niciun motiv aparent, îi permitea servitoarei cu cel mai mic rang din casă o întrevedere de cincisprezece minute cu un oaspete îndoielnic.

Nu ştia ce să creadă despre femeia asta.

Alizeh îşi dădea seama că reflecţiile ei erau ciudate – era ciudat să cugeţi la ciudăţenia unei menajere care era, fără îndoială, ciudată chiar şi pentru ea însăşi. Seara asta era mai liniştită decât i-ar fi plăcut, aşa că mâinile nu i se crispau numai din pricina frigului. În ultimele minute, frica de neocolit şi perfidă pe care o resimţea Alizeh în întuneric devenise extrem de neplăcută; cum în seara asta liniştită îi era mai greu decât în seara dinainte să aibă simţurile în alertă, trebuia neapărat să-şi menţină gândurile şi atenţia concentrate.

Ultimul lucru era mai greu de îndeplinit decât ar fi crezut. Alizeh se simţea moleşită în timp ce se mişca, iar ochii ei implorau să se închidă, în ciuda vântului rece care-i biciuia obrajii. După vizita lui Omid, doamna Amina o muncise pe fată până aproape să-şi dea ultima suflare, temperând un act de generozitate cu o pedeapsă rapidă. De parcă menajera ar fi simţit fericirea lui Alizeh şi ar fi considerat că era datoria ei să o descotorosească pe fată de asemenea idei fanteziste.

Din păcate, doamna Amina fusese cât pe ce să-şi atingă scopul.

La sfârşitul zilei de lucru, Alizeh era atât de frântă de oboseală, încât se speriase când trecuse pe lângă o fereastră şi descoperise că era deja întuneric. Stătuse la etaj cea mai mare parte a zilei şi nu băgase de seamă

când soarele se strecurase sub orizont, şi nici acum, când păşea de la o bucată de pavaj luminată de gaz la alta, nu putea să priceapă unde se dusese ziua sau bucuriile pe care i le oferise la un moment dat.

Strălucirea vizitei lui Omid se stinsese din pricina nenumăratelor ore de trudă care urmaseră, iar tristeţea îi era sporită de pierderea, probabil definitivă, a licuriciului ei. Alizeh şi-a dat seama de-abia în absenţa acestuia ce speranţe nemăsurate îşi făcuse la apariţia gândăcelului; pierderea lui bruscă şi completă o făcuse să creadă că licuriciul ajunsese la ea doar din greşeală şi că, după ce îşi dăduse seama de asta, plecase să-şi reînceapă căutarea.

Păcat, pentru că Alizeh de-abia aştepta să îl întâlnească pe proprietarul său.

Drumul de la Casa Baz la Conacul Follad s-a încheiat brusc şi surprinzător; Alizeh fusese atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu-şi dăduse seama cât de repede parcursese distanţa. Moralul i-a revenit la gândul căldurii şi luminii care o aşteptau în curând, aşa că s-a îndreptat cu nerăbdare spre intrarea servitorilor.

Alizeh a tropăit de câteva ori ca să-şi dezmorţească picioarele de frig, apoi a ciocănit de două ori la uşa impunătoare de lemn. S-a întrebat, într-o doară, dacă n-ar putea să folosească o parte din viitoarele câştiguri pentru a-şi cumpăra o bucată de stofa de lână, de-o

haină de iarnă ca lumea.

Poate chiar şi de-o căciulă.

Alizeh şi-a înghesuit geanta între picioare şi şi-a încrucişat braţele strâns la piept. Era mult mai dureros să rămâi nemişcat pe aşa o vreme. E adevărat, lui Alizeh îi era nefiresc de frig în orice clipă – dar era într-adevăr o noapte neobişnuit de friguroasă. S-a uitat în sus la înălţimea uluitoare a conacului, cu silueta lui decupându-se clar pe cerul nopţii.

Alizeh ştia că se întâmpla rar ca un copil nelegitim să fie crescut într-o casă atât de nobilă, dar se spunea că ambasadorul lojjan era un om neobişnuit şi că o îngrijise pe domnişoara Huda alături de ceilalţi copii ai săi într-o relativă egalitate. Deşi Alizeh se îndoia de adevărul acestui zvon, nu zăbovise asupra lui. Nu o întâlnise niciodată pe domnişoara Huda şi nu credea că propriile ei opinii neinformate în această privinţă ar fi avut vreo importanţă în raport cu faptele, care se prezentau aşa:

Alizeh era norocoasă că se afla aici.

Prin comanda domnişoarei Huda ajunsese mai aproape ca niciodată de înalta societate, iar această comandă îi fusese încredinţată doar prin intermediul cameristei domnişoarei Huda, o femeie pe nume Bahar, care o oprise odată pe Alizeh în piaţă pentru a-i face un compliment cu privire la drapajul fustelor ei. Alizeh

văzuse acolo o oportunitate şi nu o irosise; o informase rapid pe tânăra femeie că era croitoreasă în timpul liber şi că oferea astfel de servicii la preţuri excelente. Nu după mult timp, fusese angajată să îi confecţioneze femeii o rochie de mireasă, pe care stăpâna ei, domnişoara Huda, o admirase apoi la ceremonie.

Alizeh a respirat adânc, liniştindu-se. Fusese un drum lung şi ocolit până la acest prilej, aşa că nu avea de gând să-l irosească.

A mai bătut încă o dată la uşă, de data aceasta un pic mai tare – şi de data aceasta, uşa s-a deschis imediat.

— Da, fato, te-am auzit de prima dată! a răbufnit iritată doamna Sana. Intră, haide!

— Bună seara, doamnă, tocmai... *Oh*... a făcut Alizeh, tresărind, căci ceva ca o pietricică o lovise pe obraz.

Şi-a ridicat privirea, căutând grindină pe cerul senin.

— Ei bine? Haide, atunci! a îndemnat-o doamna Sana, făcându-i semn să înainteze. E un frig de moarte afară şi tu laşi toată căldura să iasă.

— Da, aveţi dreptate. Vă rog să mă iertaţi, doamnă!

Alizeh a trecut repede pragul, dar instinctul i-a poruncit să se uite înapoi în ultima clipă, cu ochii scrutând în întuneric.

A fost răsplătită.

În faţa ochilor ei s-a aprins un singur punct de lumină. S-a mişcat într-o clipită, lovind-o din nou pe

obraz.

Oh!

Nu era grindină, deci, ci un licurici! Era oare acelaşi ca mai înainte? Care erau şansele ca ea să fie găsită de doi licurici diferiţi într-un interval de timp atât de scurt? Foarte mici, şi-a zis ea.

Iar *acolo...*

Ochii i s-au mărit. Chiar acolo, în tufişul cel înalt. Să fi fost o mişcare?

Alizeh s-a răsucit să-i pună o întrebare licuriciului şi a îngheţat pe loc, cu buzele întredeschise a întrebare.

Abia îi venea să creadă.

Făptura capricioasă dispăruse pentru a doua oară. Frustrată, Alizeh şi-a întors privirea, încercând din nou să vadă ceva prin vălurile de întuneric.

Nu a mai văzut nimic de data asta.

— Dacă trebuie să-ţi mai spun încă o dată să intri înăuntru, fato, o să te împing pur şi simplu pe uşă afară şi terminăm cu asta!

Alizeh a tresărit, apoi s-a strecurat fără întârziere peşte prag, înăbuşindu-şi un fior când un val de căldură s-a adunat în jurul trupului ei îngheţat.

— Iertaţi-mă, doamnă... Mi s-a părut că am văzut...

O doamnă Sana arţăgoasă a împins-o pe lângă ea şi a trântit uşa, aproape rupându-i degetele lui Alizeh cu această ocazie.

— Da? a întrebat menajera. Ce ai văzut?

— Nimic, a spus rapid Alizeh, ridicându-şi geanta în braţe. Iertaţi-mă! Să începem!

Douăzeci

Noaptea venise prea repede.

Kamran zăcea întins pe patul lui, încruntat tot, cu cearşafurile stacojii încurcate în jurul lui. Ochii îi erau deschişi, fixaţi în depărtare, iar trupul inert părea scufundat într-o baie de sânge.

O imagine teatrală.

Marea de mătase rubinie care îl învăluia îi măgulea tonurile de bronz ale pielii. Strălucirea aurie a lămpilor aranjate cu artă îi sculpta şi mai mult contururile corpului, făcându-l să arate mai mult a statuie decât a fiinţă vie.

Kamran nu ar fi observat însă astfel de lucruri nici dacă i-ar fi păsat.

Nu el alesese aceste aşternuturi. Nici lămpile.

Nu-şi alesese nici hainele din garderobă, nici mobilierul din camera lui. Singurele lucruri pe care le deţinea şi care erau cu adevărat ale lui erau săbiile, pe care şi le făurise singur şi pe care le purta mereu cu el.

Toate celelalte lucruri din viaţa lui erau o moştenire.

Fiecare cupă, fiecare bijuterie, fiecare cataramă şi

fiecare cizmă veneau cu un preţ, o aşteptare. O moştenire. Lui Kamran nu i se ceruse să aleagă; în schimb, i se poruncise să se supună, iar până acum asta nu i se păruse niciodată ceva deosebit de crud, căci viaţa lui nu fusese foarte dificilă. Avea, desigur, partea lui de zbateri, dar Kamran nu avea nicio înclinaţie spre fabulaţii. Nu se amăgea cu gândul că ar fi putut fi mai fericit ca ţăran şi nici nu visa să ducă o viaţă umilă alături de o femeie de rând şi slabă la minte.

Nu-şi pusese niciodată viaţa sub semnul întrebării, pentru că nu-l constrânsese niciodată până acum. Nu-şi dorise nimic şi, ca urmare, se învrednicise să nu se coboare la experienţa dorinţei, căci dorinţa era îndeletnicirea oamenilor mai săraci, oameni ale căror singure arme împotriva cruzimii lumii erau închipuirile.

Kamran nu-şi dorea nimic.

Nu-i păsa prea mult de mâncare, căci avusese întotdeauna din abundenţă. Privea cu dispreţ obiectele materiale, căci nimic nu era rar sau neobişnuit. Aurul, bijuteriile, cele mai ciudate obiecte de pe pământ – dacă i-ar fi păsat câtuşi de puţin, ar fi trebuit doar să-i spună lui Hazan şi tot ce-şi dorea i-ar fi fost adus. Dar ce valoare aveau asemenea fleacuri? Pe cine să impresioneze cu bibelouri şi tinichele?

Pe nimeni.

Detesta conversaţiile, pentru că exista întotdeauna o abundenţă de solicitanţi, invitaţii nesfârşite, fără îndoială sute de mii, dacă nu milioane de oameni din tot imperiul care doreau să vorbească cu el.

Femei...

Femeile – şi le dorea cel mai puţin. Căci ce farmec putea exista într-un aranjament fără nicio incertitudine? Fiecare femeie eligibilă pe care o întâlnise vreodată l-ar fi primit cu mare bucurie, chiar dacă l-ar fi considerat eminamente nevrednic.

Femeile erau poate cea mai mare pacoste a lui.

Îl hărţuiau, ademenindu-l în grup ori de câte ori era obligat, din porunca regelui, să le ofere vreo ocazie. Se cutremura chiar şi la amintirea rarelor sale apariţii la curte, evenimente mondene la care prezenţa lui era obligatorie. Era sufocat de imitaţiile de frumuseţe, de ambiţia prost mascată. Kamran nu poseda prostia necesară pentru a dori pe cineva care nu-i căuta decât banii, puterea, titlul.

Simpla idee îl umplea de repulsie.

Fusese o vreme când se gândise să-şi caute companie în afara societăţii în care evolua, dar pricepuse rapid că nu s-ar fi înţeles niciodată cu o femeie needucată şi, ca urmare, nu avea rost să privească dincolo de cei de acelaşi rang cu el. Kamran nu putea să suporte plictisitoarele de niciun soi; nici măcar cea mai

extraordinară frumuseţe nu compensa, după el, lipsa de judecată. Învăţase temeinic această lecţie în prima floare a tinereţii, când fusese suficient de prost ca să se lase păcălit de un chip frumos.

De atunci, Kamran fusese dezamăgit de nenumărate ori de tinerele femei care îi fuseseră vârâte pe gât de către linguşitorii lor tutori. Cum nu avea şi nici nu urma să aibă vreodată timpul infinit necesar pentru a trece singur în revistă hoardele de femei, eliminase rapid orice aşteptări pe care le-ar fi putut avea în ceea ce privea căsătoria. Respingerea posibilităţii propriei fericiri îl făcuse să-şi accepte cu uşurinţă soarta: că regele şi mama sa urmau să îi aleagă cea mai potrivită mireasă. Chiar şi în privinţa unei partenere, învăţase să nu-şi dorească şi să nu spere la nimic, resemnându-se în schimb cu ceea ce părea inevitabil.

Datoria.

Era păcat, deci, că singurul obiect al primei şi unicei dorinţe a tânărului era acum – s-a uitat la ceas – da, aproape sigur mort.

Kamran s-a târât jos din pat, şi-a luat un halat pe el şi s-a îndreptat spre tava de ceai aşezată mai devreme de ministrul său. Serviciul simplu fusese abandonat acolo cu câteva ore în urmă: ceainic de argint, două pahare bondoace de ceai, un bol de cupru plin cu cuburi de zahăr zimţate, proaspăt tăiate. Mai era şi o farfurioară

pictată, încărcată cu curmale cărnoase.

Kamran şi-a ridicat paharul de pe tavă şi l-a cântărit în mână. Paharul nu era mai mare decât palma lui şi avea forma unei clepsidre; era fără mâner, menit să fie ţinut doar de margine. A legănat paharul într-un pumn molatec, încolăcindu-şi degetele în jurul corpului mic. Se întreba dacă nu cumva ar trebui să apese mai tare, dacă nu cumva ar trebui să strivească în mână paharul delicat, dacă nu cumva paharul s-ar putea sparge atunci şi i-ar putea sfâşia pielea. Durerea, s-a gândit, i-ar putea face bine.

A suspinat.

Cu grijă, a pus paharul la loc pe tavă.

Şi-a turnat nişte ceai rece, şi-a strecurat un cub de zahăr între dinţi şi a dat peste cap băutura dintr-o singură înghiţitură, lichidul revigorant şi amar scurgându-se pe lângă cubul de zahăr care se dizolva încet pe limbă. Şi-a lins o picătură de ceai de pe buze, şi-a umplut din nou paharul şi a început să se plimbe încet prin cameră.

Kamran s-a oprit la fereastră, privind îndelung la lună. A dat de duşcă şi al doilea pahar rece de ceai.

Era aproape ora două dimineaţa, dar Kamran nu spera să adoarmă. Nu îndrăznea să închidă ochii. Se temea de ceea ce ar putea vedea dacă ar dormi; ce coşmaruri l-ar putea chinui în timpul nopţii.

Era, cu adevărat, vina lui.

Nu ceruse să afle detaliile. Nu voise să ştie cum se duseseră după ea; nu voise să fie anunţat când avea să fie săvârşită crima.

Kamran nu-şi dăduse însă seama că era infinit mai rău să lase astfel de detalii în seama imaginaţiei sale.

A inspirat adânc.

Apoi a tresărit, brusc, la zgomotul unor bătăi furioase la uşa lui.

Douăzeci şi unu

Focul plin de viaţă trosnea vesel în cuibul lui, atât de vesel, încât lui Alizeh i-a venit ideea ciudată că invidia buştenii care ardeau. Şi totuşi, chiar şi după trei ore – a aruncat o privire la ceas, era puţin după miezul nopţii – de stat într-o încăpere caldă, tot nu reuşise să-şi scoată gerul din trup. Acum privea în extaz cum focul lingea lemnele aproape carbonizate şi, epuizată, a închis ochii.

Sunetul lemnelor aprinse era reconfortant – şi ciudat, de asemenea, pentru că pocnetele şi trosnetele sale erau extrem de asemănătoare cu cele ale apei în mişcare. Dacă nu ar fi ştiut că stă lângă foc, Alizeh ar fi fost convinsă că ascultă răpăitul ritmic al unei ploi uşoare; un staccato pe acoperişul camerei ei de la mansardă.

Cât de ciudat, s-a trezit ea gândindu-se, că elemente

atât de diferite în esenţă puteau să sune la fel.

Alizeh aşteptase câteva minute în timp ce domnişoara Huda proba încă o rochie, dar nu o deranja prea mult aşteptarea, căci focul era o companie bună, iar seara fusese destul de plăcută.

Domnişoara Huda reprezentase cu siguranţă o surpriză.

Alizeh a auzit geamătul unei uşi şi-a căscat brusc ochii; şi-a revenit apoi repede. Tânăra în cauză intra acum în cameră, purtând, după cum spera Alizeh, ultima rochie a serii. Domnişoara Huda insistase să probeze fiecare articol din garderoba ei, totul în încercarea de a demonstra un lucru care fusese deja demonstrat cu câteva ore în urmă.

Doamne, dar rochia *asta* era cu adevărat hidoasă!

— Vezi? a spus domnişoara Huda către Alizeh. Doar uitându-mă la obrazul tău încordat, îmi dau seama că îţi displace profund – şi câtă dreptate ai să dispreţuieşti o asemenea monstruozitate! Vezi ce-mi fac? Cum sunt obligată să sufăr?

Alizeh s-a îndreptat spre domnişoara Huda şi s-a învârtit încet în jurul ei, examinând cu atenţie rochia din toate unghiurile posibile.

Nu i-a luat mult timp lui Alizeh să priceapă de ce domnişoara Huda îi acordase unui neica-nimeni ca ea o asemenea oportunitate. De fapt, în câteva minute de la

întâlnirea cu tânăra femeie, Alizeh înţelesese aproape tot ce era de înţeles.

Fusese o adevărată uşurare să înţeleagă.

— Nu sunt imaginea perfectă a unei morse încorsetate? spunea domnişoara Huda. Arăt ca o proastă în orice rochie, vezi? Fie mă revărs, fie sunt înghesuită înăuntru; un porc pudrat în papuci de mătase. Aş putea fugi la circ şi presupun că m-ar păstra.

A râs.

— Jur că uneori cred că mama o face intenţionat, doar ca să mă enerveze...

— Iertaţi-mă! a spus Alizeh sec.

Domnişoara Huda s-a oprit din pălăvrăgeală, cu gura căscată de uimire. Alizeh n-o putea învinovăţi pentru asta. O snodă era doar cu puţin deasupra celor mai de jos scursuri ale societăţii; chiar şi Alizeh abia putea crede propria îndrăzneală.

A simţit că-i iau foc obrajii.

— Iertaţi-mă, cu adevărat! a spus Alizeh din nou, de data aceasta atât de încet, încât era practic o şoaptă. Nu este intenţia mea să fiu nepoliticoasă. Doar că am ascultat în tăcere toată seara cum v-aţi denigrat pe dumneavoastră şi aspectul dumneavoastră şi încep să mă tem că veţi confunda tăcerea mea cu o aprobare a celor spuse. Vă rog să-mi permiteţi să o spun fără

echivoc: criticile mi se par nu numai nedrepte, ci şi născocite în întregime de propria dumneavoastră fantezie. Vă implor să nu mai faceţi niciodată comparaţii deloc măgulitoare între dumneavoastră şi animalele de circ!

Domnişoara Huda o privea fix, fără să clipească, iar uimirea ei creştea la culme. Spre marea consternare a lui Alizeh, tânăra femeie nu a spus nimic.

Alizeh a fost cuprinsă de o agitaţie nervoasă.

— Mă tem că v-am şocat, a spus ea încet. Dar, din ce îmi dau seama, aveţi un corp minunat. Faptul că aţi fost atât de temeinic convinsă de contrariu îmi spune doar că aţi fost lezată de munca unor croitori indiferenţi, care nu şi-au făcut timp să vă studieze formele înainte de a vă recomanda ţinuta potrivită. Şi îndrăznesc să spun că soluţia la problemele dumneavoastră este destul de simplă.

În cele din urmă, tânăra femeie a scos un oftat exagerat, s-a prăbuşit pe un divan şi a închis ochii în faţa candelabrului strălucitor de deasupra capului. Şi-a aruncat un braţ peste faţă, lăsând să-i scape un hohot de plâns.

— Dacă este într-adevăr atât de simplu precum spui, atunci trebuie să mă salvezi! a strigat ea. Mama comandă rochii identice pentru mine şi pentru toate surorile mele – doar de culori diferite –, deşi *ştie* că

silueta mea este complet diferită de a celorlalte. Mă îmbracă cu culorile astea oribile şi cu toate volanele astea îngrozitoare, iar eu singură nu-mi pot permite o croitoreasă cu tradiţie, nu din banii mei de buzunar; şi mi-e şi teamă să suflu o vorbă despre asta lui tata, pentru că dacă află mama, asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile pentru mine aici în casă.

A mai scos un hohot de plâns.

— Şi acum nu am deloc cu ce să mă îmbrac la balul de mâine şi voi fi bătaia de joc a întregului Setar, ca de obicei. Oh, nu-ţi poţi imagina cum mă chinuie!

— Veniţi acum! a spus Alizeh cu blândeţe. Nu e nevoie să vă frământaţi atât de tare când sunt aici ca să vă ajut. Veniţi şi o să vă arăt cât de uşor se poate remedia situaţia!

Cu o reticenţă dramatică, domnişoara Huda s-a târât până la podiumul circular construit în vestiar, aproape împiedicându-se pe drum în nenumăratele volane.

Alizeh a încercat să-i zâmbească domnişoarei Huda – bănuia că erau aproape de aceeaşi vârstă – în timp ce tânăra păşea pe platforma joasă. Domnişoara Huda i-a întors un soi de zâmbet anemic.

— Chiar nu văd cum poate fi salvată situaţia, a spus ea. Am crezut că voi avea timp să-mi fac o rochie nouă pentru bal, căci socotisem că evenimentul va avea loc peste câteva săptămâni – dar acum, când aproape a

sosit, mama insistă să port asta – s-a prefăcut că vomită, aruncând o privire în jos la rochie – mâine-seară. Spune că a plătit-o deja şi că dacă nu o port este doar pentru că sunt o nerecunoscătoare, şi a început să mă ameninţe că îmi va tăia banii de buzunar dacă nu încetez să mă plâng.

Alizeh şi-a studiat clienta o clipă.

O studiase pe tânără toată noaptea, de fapt, dar Alizeh vorbise foarte puţin în cele trei ore de când era aici.

Pe măsură ce noaptea înainta, îi devenise foarte clar, dintr-o serie de comentarii şi mici anecdote, că domnişoara Huda suferise multă cruzime şi răutate de-a lungul vieţii; nu numai din cauza naşterii sale nepotrivite, ci şi pentru că totul la ea fusese considerat neobişnuit sau anormal. Încercase, fără succes, să-şi ascundă durerea sub un strat de sarcasm şi indiferenţă prost simulată.

Alizeh şi-a deschis geanta cu un pocnet.

Şi-a încheiat cu grijă pernuţa cu ace în jurul încheieturii mâinii, şi-a prins centura cu ustensilele de trebuinţă în jurul taliei şi a derulat metrul de croitorie în mâinile ei bandajate.

Alizeh ştia că domnişoara Huda se simţea nelalocul ei nu numai în rochii, ci şi în propriul corp – şi Alizeh înţelesese că nu va izbuti absolut nimic dacă nu reuşea

mai întâi să stimuleze încrederea în sine a fetei.

— Să uităm, pentru moment, de mama şi de surorile dumneavoastră, vreţi?

Alizeh i-a zâmbit mai larg tinerei femei.

— În primul rând, aş vrea să subliniez că aveţi o piele frumoasă, care...

— Cu siguranţă nu am, a răspuns automat domnişoara Huda. Mama îmi tot spune că am devenit prea brună şi că ar trebui să mă spăl mai des pe faţă. Îmi mai spune şi că nasul mi-e prea mare în raport cu faţa, iar ochii, prea mici.

A fost un soi de miracol că zâmbetul lui Alizeh nu s-a clintit, nici măcar când corpul i s-a încordat de furie.

— Doamne! a spus ea, străduindu-se să nu-şi arate dispreţul în glas. Ce lucruri ciudate v-a spus mama dumneavoastră! Să ştiţi că eu cred că aveţi trăsături frumoase, iar tenul e cu adevărat frumos...

— Chiar eşti chioară? a răbufnit domnişoara Huda, încruntându-se şi mai tare. Te-aş ruga să nu mă insulţi minţindu-mă în faţă! Nu e nevoie să mă îndopi cu minciuni ca să-ţi câştigi gologanii.

Alizeh a tresărit auzind asta.

Insinuarea că ar fi putut fi dispusă să o înşele pe fată pentru câteva monede a atins cam tare mândria lui Alizeh, dar ştia că nu trebuie să lase astfel de lovituri s-o afecteze. Nu, Alizeh înţelegea prea bine ce

înseamnă să te simţi speriat – atât de speriat, încât îţi era teamă chiar şi de speranţă, de capcana dezamăgirii. Durerea îi împingea pe oameni să înţepe uneori. Era ceva normal; un simptom al suferinţei.

Alizeh ştia asta, aşa că avea să încerce din nou.

— Am menţionat tenul dumneavoastră strălucitor, a spus ea cu grijă, doar pentru că am vrut, în primul rând, să vă asigur că avem un pic de noroc în seara asta. Tonurile bogate, de bijuterie, ale rochiei vă fac un mare serviciu.

Domnişoara Huda s-a încruntat; a studiat rochia verde.

Rochia era din tafta de mătase, o ţesătură cu o strălucire irizată care, dintr-un anumit unghi, părea mai degrabă verde smarald decât verde-crud. Nu era deloc materialul pe care Alizeh l-ar fi ales pentru fată – data viitoare, avea să aleagă ceva mai fluid, poate o catifea grea –, dar, pentru moment, trebuia să se mulţumească cu taftaua, care, după părerea ei, putea fi refăcută frumos. Domnişoara Huda, pe de altă parte, rămăsese vădit neîncrezătoare, deşi nu într-un mod agresiv.

Era deja un pas înainte.

— Acum...

Cu blândeţe, Alizeh a întors-o pe fată cu faţa la oglindă.

— V-aş ruga, în al doilea rând, să staţi dreaptă.

Domnişoara Huda a privit-o cu atenţie.

— Dar... stau dreaptă.

Alizeh s-a străduit să zâmbească.

A păşit pe podium, rugându-se ca fata să fi căpătat destulă încredere în ea pentru a-şi putea permite anumite libertăţi. Apoi, cu puţină forţă, şi-a apăsat latul palmei pe partea de jos a spatelui domnişoarei Huda.

Fata a oftat.

Umerii i s-au tras înapoi, pieptul i s-a ridicat, coloana vertebrală i s-a îndreptat. Domnişoara Huda şi-a ridicat bărbia din reflex, privindu-se în oglindă cu oarecare surpriză.

— Vedeţi, v-aţi schimbat deja, i-a spus Alizeh. Dar această rochie este prea încărcată. Sunteţi sculpturală, domnişoară. Aveţi umeri proeminenţi, un bust plin, o talie puternică. Frumuseţea dumneavoastră naturală este sufocată de toate ornamentele şi canoanele modei de azi. Toate brizbrizurile astea – Alizeh a făcut un gest larg spre rochie – sunt menite să pună în valoare atuurile unei femei cu o siluetă mai modestă. Cum silueta dumneavoastră nu are nevoie de nicio înfrumuseţare, umerii şi bustul exagerat nu fac decât să vă împovăreze. Aş sugera ca de-acum înainte să nu mai ţinem cont de ceea ce este în vogă în prezent; să ne concentrăm, în schimb, pe ceea ce vă completează cel

mai bine formele naturale.

Fără să mai aştepte să fie contrazisă, Alizeh a rupt gulerul înalt, făcând nasturii să zboare prin cameră – unul dintre ei lovind oglinda cu un ţiuit surd.

Alizeh pricepuse până acum că vorbele îi făcuseră prea mult rău domnişoarei Huda pentru a mai fi de vreun folos. Trei ore ascultase în linişte cum fata îşi descărca frustrările, iar acum era timpul să ofere o soluţie.

Alizeh şi-a scos o foarfecă din centura ei cu ustensile şi, după ce i-a cerut fetei speriate să stea foarte, foarte liniştită, a tăiat cusăturile mânecilor masive şi umflate. A tăiat ce mai rămăsese din guler, despicând rochia de la un umăr la altul. A desprins cu grijă volanele de pe corset şi a descusut pliurile centrale care comprimau pieptul fetei. Încă nişte tăieturi şi a desfăcut pliurile corsajului, permiţând fustei să se relaxeze în jurul şoldurilor tinerei femei. Cât de grijuliu a putut, cu degetele ei bandajate, Alizeh a început apoi să drapeze, să plieze şi să fixeze o siluetă complet nouă pentru fată.

A transformat decolteul înalt, cu volane, într-un decolteu în formă de barcă, fără ornamente. A refăcut corsetul, rafinând cu grijă pliurile, astfel încât acestea să sublinieze punctul cel mai îngust al taliei fetei în loc să îi reţină bustul; apoi a redus mânecile monstruoase umflate la nişte mâneci simple, cu manşete ajustate.

Fusta a drapat-o mult mai simplu, potrivind mătasea să curgă în jurul şoldurilor tinerei într-un singur val < urat în locul mai multor volane strânse.

Când a terminat în sfârşit, s-a dat la o parte.

Domnişoara Huda şi-a dus o mână la gură.

— Oh! a răsuflat ea. Eşti vrăjitoare?

Alizeh a zâmbit.

— Aveţi nevoie de foarte puţină înfrumuseţare, domnişoară. Puteţi vedea că n-am făcut altceva acum decât să înlătur de pe rochie tot ce distrăgea inutil atenţia.

Domnişoara Huda s-a înmuiat puţin când împotrivirea i-a părăsit în sfârşit corpul. Se studia acum cu un optimism precaut, plimbându-şi mai întâi degetele pe liniile rochiei, ducând apoi cu grijă aceleaşi degete pe faţă, pe linia oblică a pomeţilor.

Arăt atât de elegantă! a spus domnişoara Huda cu voce moale. Nu mai semăn deloc cu o morsă încorsetată. Ce magie de neînţeles e asta...

— Nu e magie, vă asigur, i-a spus Alizeh. Aţi fost întotdeauna elegantă, domnişoară. Îmi pare rău doar că aţi fost forţată atât de mult timp să credeţi altceva!

Alizeh n-avea nicio idee cât de târziu putea fi când a părăsit în sfârşit Conacul Follad – era doar atât de istovită, încât începuse să o ia ameţeala. Trecuse totuşi

cel puţin o oră de când se uitase la ceas, ceea ce însemna că, dacă calculele ei erau corecte, era cu mult după ora unu dimineaţa. Urma să aibă noroc doar de câteva amărâte de ore de somn înainte de-a auzi clopoţelul de serviciu.

I s-a strâns inima în piept.

Alizeh se chinuia să-şi ţină ochii deschişi în timp ce înainta cu greu, oprindu-se chiar să se ciupească de obraji când, în ameţeala ei, a crezut că vede două luni pe cer.

Îşi căra geanta cu cât mai multă grijă cu putinţă, prin frigul năprasnic, căci în ea se afla acum rochia verde a domnişoarei Huda – îi promisese s-o termine de reparat înainte de balul de mâine. Bahar, camerista domnişoarei Huda, urma să vină să recupereze rochia la ora opt, exact la o oră după ce Alizeh îşi termina tura.

A scos un oftat la gândul ăsta, privind o clipă evantaiul de pene îngheţate pe care respiraţia ei îl desenase în întuneric.

Alizeh îi luase toate măsurile domnişoarei Huda; după indicaţiile tinerei femei, cele cinci rochii suplimentare urmau să fie concepute aşa cum credea Alizeh de cuviinţă. Acest lucru era atât un avantaj, cât şi o povară, căci, deşi îi dădea lui Alizeh deplină libertate artistică, îi şi punea pe umeri întreaga responsabilitate.

Alizeh era recunoscătoare că măcar celelalte rochii nu trebuiau să fie gata decât peste o săptămână. Nu-şi putea deloc imagina cum se va descurca cu toată munca de mâine, pe lângă faptul că va trebui să găsească ceva potrivit pentru a se îmbrăca la bal, dar s-a consolat cu gândul că oricum nu va conta ce-o să poarte, căci nimeni nu se va uita în niciun caz la ea – şi cu atât mai bine.

Tocmai atunci, Alizeh a auzit un sunet neobişnuit.

Era neobişnuit în sensul că nu era un sunet propriu nopţii; semăna mai degrabă cu zgomotul unei pietricele lovite cu piciorul, un pas uşor şi grăbit – totul liniştindu-se într-o clipită.

A fost suficient.

Somnul i-a fugit din creier, în timp ce adrenalina îi circula prin corp, ascuţindu-i simţurile. Alizeh nu a îndrăznit să-şi întrerupă mersul; nici să accelereze sau să încetinească. A recunoscut, în linişte, că sunetul ar fi putut fi provocat de un animal. Sau de vreo insectă mare. Ar fi putut chiar să dea vina pe vânt, doar că nu se simţea nicio adiere.

De fapt, nu exista nicio dovadă care să sprijine teama bruscă şi înfricoşătoare a lui Alizeh că era urmărită – niciuna în afara unui instinct elementar, pe care n-o costa nimic să-l ia în serios. Dacă părea proastă pentru că reacţiona exagerat, ei bine, atunci aşa să fie.

Alizeh nu avea de gând să-şi asume niciun risc la ora asta.

Prefăcându-se cât mai nepăsătoare, şi-a ridicat geanta în braţe şi a deschis-o cu un pocnet. Din mers, şi-a legat pernuţa de ace la încheietura mâinii stângi, şi-a îndesat în pumn mânerele obiectelor ascuţite din geantă şi câteva ace între fiecare dintre buricele degetelor. Apoi şi-a luat foarfeca de croitorie, pe care a strâns-o în pumnul drept.

La scurt timp după aceea, a auzit paşii – uşori, aproape imperceptibili.

Alizeh şi-a aruncat geanta pe jos, simţind cum i se înteţesc bătăile inimii. S-a înfipt bine pe pavaj, cu pieptul fremătând, poruncindu-şi să rămână calmă.

Apoi a închis ochii şi a ascultat.

Se auzeau mai multe perechi de paşi. Câte, atunci? Patru. Cinci.

Şase.

Cine ar trimite şase oameni să urmărească o servitoare lipsită de apărare? Pulsul i-o luase razna, iar gândurile i se învârteau în cap. Doar cineva care ştia cine e, care ştia cât valorează. Şase oameni trimişi să o intercepteze în toiul nopţii, care o găsiseră aici, la jumătatea drumului spre Casa Baz, departe de siguranţa camerei ei.

De unde ştiau unde era? De cât timp o urmăreau? Şi

ce mai aflaseră?

Ochii lui Alizeh s-au deschis fulgerător.

Şi-a simţit corpul încordându-se când a înţeles şi s-a liniştit brusc. Şase bărbaţi din umbră – fiecare îmbrăcat în negru – se apropiau încet de ea din toate părţile.

Alizeh a înălţat atunci o rugăciune tăcută, căci ştia că va avea nevoie de iertare înainte de sfârşitul nopţii.

Agresorii o înconjuraseră complet când, în cele din urmă, a rupt tăcerea cu un singur cuvânt:

— *Aşteptaţi*!

Cele şase siluete s-au oprit surprinse.

— Voi nu mă cunoaşteţi, a spus ea liniştită. Fără îndoială că vă sunt indiferentă şi nu îmi purtaţi personal pică. Vă faceţi doar datoria în această seară. Înţeleg asta.

— Şi ce-ai vrea? a întrebat unul dintre ei cu grosolănie. Atunci să trecem naibii la lucru, că tot eşti înţelegătoare! Avem treburi de făcut şi una-alta, de-astea.

— Vă ofer iertarea, a spus Alizeh. Aveţi cuvântul meu: plecaţi acum şi vă voi cruţa! Plecaţi în pace acum şi nu vă voi face niciun rău!

Cuvintele ei au fost întâmpinate de hohote de râs zgomotoase, care au umplut noaptea.

— Mă, ce mai obrăjor! a strigat un altul. Cre' c-o să-mi pară cam rău, donşoară, că te-omor acuşica în

seara ast'. Da' promit c-o s-o fac al dreac' de repede.

Alizeh a închis ochii preţ de-o clipă, iar dezamăgirea i-a inundat trupul.

— Înseamnă că refuzaţi în mod oficial oferta mea?

— Mda, Înălţimea Ta, a luat-o altul în derâdere, mimând o plecăciune curtenitoare. Nu prea avem ce face cu mila ta acu'.

— Foarte bine, atunci, a spus ea încet.

Alizeh a respirat adânc, şi-a deschis foarfeca din mâna dreaptă şi s-a năpustit. A trimis lamele în zbor, căutând să audă impactul – da, acolo, un strigăt când un al doilea atacator s-a repezit spre ea. A sărit, ridicându-şi fustele în timp ce se învârtea, şi l-a lovit drept în falcă, forţa loviturii trimiţându-i capul atât de mult pe spate, încât a auzit cum i se rupe gâtul. Tocmai la timp pentru a-l înfrunta pe cel de-al treilea adversar, spre care a aruncat un ac de broderie, ţintindu-i jugulara.

A ratat.

Omul a răcnit, smulgându-şi acul din carne în timp ce îşi scotea pumnalul din teacă, atacând-o cu o furie necontrolată. Alizeh nu a pierdut timpul şi s-a repezit spre el, plasându-i un cot în splină înainte de a-l lovi iar şi iar cu pumnul în gât, acele plasate cu grijă în pumnul ei găurindu-i pielea de nenumărate ori. Când a terminat cu bărbatul, îşi îngropase toate acele în gâtul

lui.

Acesta s-a prăbuşit la pământ cu un zgomot surd.

Al patrulea şi al cincilea au venit împreună în fugă spre ea, fiecare purtând un iatagan scânteietor. Alizeh nu a luat-o la fugă; în loc de asta, a sărit spre ei şi, la câţiva centimetri doar, a dispărut, apucându-le braţele cu săbiile, rupându-le încheieturile şi răsturnându-i pe spate. S-a rematerializat apoi, le-a smuls săbiile curbate şi, punând un genunchi la pământ, a îngropat, simultan, câte o lamă în pieptul fiecăruia dintre ei.

Cel de-al şaselea om era chiar în spatele ei. S-a întors înspre el într-o clipită, prinzându-l, fără veste, de gâtlej.

L-a ridicat pe bărbat în aer cu o singură mână, storcându-i încet viaţa din trup.

— Acum, a şoptit ea, ai putea să te gândeşti să-mi spui cine v-a trimis.

Bărbatul s-a înecat, iar faţa i s-a învineţit. Cu mare efort, a scuturat din cap.

— Ai fost ultimul dintre cei şase care s-a apropiat de mine, a spus ea încet. Ceea ce înseamnă că eşti fie cel mai deştept, fie cel mai slab. În ambele cazuri, îmi vei fi de folos. Dacă e primul, vei şti că e mai înţelept să nu te pui cu mine. Dacă e vorba de al doilea, laşitatea ta te va face supus.

— N... nu... s-a înecat el, cu un gâlgâit. Nu vă înţeleg.

— Întoarce-te la stăpânul tău! i-a spus ea. Transmite-i

că doresc să fiu lăsată în pace. Spune-i să considere asta ca pe un avertisment.

Apoi l-a izbit pe om de pământ, unde a căzut rău şi şi-a sucit o gleznă. A strigat de durere, gâfâind în timp ce se zbătea să se ridice în picioare.

— Dispari din faţa mea! a spus Alizeh încet. Înainte de-a mă răzgândi.

— Da, domnişoară, i... imediat, domnişoară.

Bruta a plecat şchiopătând, pe cât de repede îi îngăduia piciorul bolnav.

Abia când acesta a dispărut din peisaj, Alizeh şi-a îngăduit să respire şi ea liniştită. S-a uitat în jurul ei, la cadavrele împrăştiate pe stradă. A suspinat.

Nu-i plăcea să omoare oameni.

Nu lua cu uşurinţă viaţa niciunei fiinţe, pentru că nu numai că era ceva dificil şi chinuitor, dar o şi lăsa extrem de tristă. Alizeh încercase, de-a lungul anilor, doar să rănească, să nu ucidă niciodată. Încercase de nenumărate ori să negocieze. Încercase întotdeauna să fie miloasă.

Însă ceilalţi îi râdeau în nas de fiecare dată.

Alizeh învăţase, la modul cel mai dur, că o femeie neprotejată, micuţă de statură şi de rang inferior nu va fi niciodată tratată cu respect de duşmanii ei. Aceştia o considerau proastă şi neputincioasă; nu vedeau decât slăbiciune în bunătatea ei.

Cei mai mulţi oameni nu pricepuseră niciodată că spiritul de compasiune al lui Alizeh nu se născuse dintr-o naivitate fragilă, ci dintr-o durere feroce. Ea nu căuta să se cufunde în coşmarurile ei, ci încerca, în fiecare zi, să le depăşească. Şi totuşi, nici măcar o singură dată ofertele ei de îndurare nu fuseseră acceptate. Ceilalţi nu renunţaseră niciodată la tenebrele lor suficient de mult timp pentru a-i permite lui Alizeh un moment de răgaz faţă de propriile ei întunecimi.

Şi-atunci, ce alegere îi mai rămăsese?

Cu inima grea, şi-a scos foarfeca de croitorie din rămăşiţele pieptului unui bărbat, ştergând lamele pe haina lui înainte de a le băga în geantă. Şi-a căutat pe pavaj acul de brodat, apoi şi-a scos fiecare dintre ace din gâtul altui mort, având grijă să-l cureţe pe fiecare înainte de a-l pune la locul lui.

Trebuia să se mute din nou? se întreba ea. Trebuia să reconstruiască totul?

Atât de curând?

A mai suspinat încă o dată şi şi-a aranjat fustele înainte de a-şi lua geanta de pe jos, închizând-o cu un pocnet.

Alizeh era atât de obosită, încât nici nu-şi putea imagina cum o să străbată bucăţica de drum până acasă, şi totuşi...

Acolo, în faţă, se întindea drumul, iar sub ea – două

picioare.

Nu avea aripi şi nici caleaşcă sau cal. Nu avea suficienţi bani pentru o trăsură şi nimeni nu-i era alături ca să o poarte.

Ca întotdeauna, trebuia să se poarte singură.

Un picior în faţa celuilalt, pas cu pas. Avea să rămână concentrată până când va ajunge la Casa Baz. Mai avea încă de stins focul din bucătărie, dar se va descurca. Se va descurca cu toate, cumva. Poate că abia atunci va putea, în sfârşit, să...

A oftat.

O picătură de lumină a trecut ca fulgerul prin faţa ochilor ei, apoi a dispărut din nou.

Alizeh a clipit încet. Ochii îi erau riscaţi, cerând cu disperare odihnă. Doamne, dar era prea obosită pentru asta!

— Îţi cer să te arăţi! a spus ea, frustrată. M-am săturat de jocul ăsta. Arată-te sau lasă-mă să continui! Te implor!

În acel moment, o figură s-a materializat brusc. Era o siluetă de tânăr – Alizeh nu-i putea distinge faţa care a îngenuncheat în faţa ei.

— *Majestate,* a rostit el încet.

Douăzeci şi doi

Am înnebunit oare? s-a întrebat Kamran.

Cine naiba ar fi bătut la uşa lui – la ora asta? Ar fi ştiut, cu siguranţă, dacă palatul ar fi fost asediat, nu-i aşa? Ar fi fost sigur mai multă nebunie, mai multă agitaţie. Nu văzuse însă nimic în neregulă când se uitase de la fereastră, cu câteva clipe în urmă.

Cu toate acestea, Kamran s-a îmbrăcat în grabă şi tocmai îşi trăgea cizmele când bătăile au devenit brusc mai puternice. Ştia că e o dovadă de răsfăţ, dar şi-a încins totuşi centura cu sabia în jurul taliei, căci era un obicei atât de bine înrădăcinat, încât nu putea fi neglijat nici măcar acum.

Prinţul s-a dus în cele din urmă la uşă şi abia ce-o deschisese când, brusc, a rămas fără vedere: cineva i-a aruncat un sac peste cap. În acelaşi timp, un altul i-a înşfăcat braţele, răsucindu-i-le dureros la spate.

Kamran a început să strige, iar şocul şi confuzia l-au paralizat pentru scurt timp, înainte de a-şi reveni şi de-a lovi cu capul în spate suficient de tare pentru a sparge nasul personajului monstruos care îl reţinea. Bărbatul a răcnit de furie, dar nu şi-a slăbit suficient de mult strânsoarea, ba mai rău: al doilea agresor a strâns rapid sacul în jurul gâtului lui Kamran, sugrumându-l.

Prinţul a început să gâfâie, încercând să respire, şi a simţit imediat gustul de piele; cineva îi îndesase o piatră în gură, înţepenind-o apoi cu o fâşie de piele,

care acum îi era legată în jurul capului. Kamran a încercat să strige, să o scuipe, dar nu a reuşit decât să scoată nişte proteste înăbuşite. Şi-a smucit atunci corpul în toate direcţiile, zbătându-se cum putea mai bine, dar amândoi bărbaţii l-au ţinut zdravăn, unul dintre ei răsucindu-i braţele într-o poziţie nefirească, în timp ce celălalt îi lega mâinile laolaltă.

Devenea clar că bărbaţilor li se poruncise să-l răpească doar, nu să-l ucidă – căci dacă li s-ar fi poruncit să-l ucidă, cu siguranţă ar fi făcut-o până acum.

Kamran avea un avantaj aici.

Trebuiau să-l ţină în viaţă – dar pentru Kamran, viaţa lui valora prea puţin şi era mai mult decât dispus să şi-o piardă în orice luptă pentru libertatea lui.

Mai mult de-atât – îşi dorea o luptă.

Toată ziua, prinţul îşi stăpânise furia, încercând să-şi reţină furtuna din piept. Lupta venea aşadar ca o uşurare.

Acum se putea dezlănţui.

Kamran a atacat cu piciorul, lovind cât a putut de tare între picioarele agresorului din spatele lui. Bărbatul a ţipat, slăbind în cele din urmă strânsoarea – doar atât cât să-i dea lui Kamran un centimetru de pârghie, pe care prinţul l-a folosit apoi la maximum, lovindu-l pe al doilea bărbat cu toată greutatea

umărului, apoi a genunchiului. În câteva secunde, a reuşit să-şi elibereze încheieturile mâinilor din legăturile neterminate. Kamran se mişca încă pe bâjbâite şi lovea orbeşte, fără să-i pese unde îi aterizau pumnii sau câte coaste rupea.

Când, în sfârşit, îi respinsese pe amândoi bărbaţii îndeajuns cât să-şi asigure cele câteva clipe necesare pentru a-şi smulge sacul de pe cap, Kamran şi-a tras rapid sabia, clipind în lumina bruscă şi luând înghiţituri mari de aer.

S-a îndreptat apoi spre cei doi atacatori cu tot calmul posibil, evaluându-i pe măsură ce înainta. Unul mare, unul mijlociu. Amândoi erau ghemuiţi, respirau greu şi sângerau puternic pe gură şi pe nas.

Cel mai mare dintre cei doi s-a năpustit fără veste asupra prinţului, iar Kamran a pivotat cu graţie, folosindu-se de propria greutate a bărbatului pentru a-l răsturna peste umăr şi a-l arunca pe podea. Agresorul a aterizat pe spate cu o pocnitură răsunătoare, care probabil că nu i-a scos doar aerul din plămâni, ci şi vertebrele din locurile lor.

Kamran şi-a încordat apoi degetele în jurul mânerului sabiei şi a înaintat spre cea de-a doua brută, care a aruncat o privire speriată la camaradul său întins pe jos cât era de lung, înainte de-a întâlni ochii prinţului.

— Vă rog, sire, a spus bărbatul, ridicând ambele mâini, nu vă dorim niciun rău; făceam doar ceea ce ni s-a spus...

Kamran l-a apucat pe bărbat de ceafa, în timp ce apăsa cu vârful spadei pe gâtlejul celuilalt, până când i-a dat sângele. Bărbatul a gemut.

— Cine v-a trimis aici? a întrebat Kamran cu furie. Ce vreţi de la mine?

Ticălosul a scuturat din cap. Kamran şi-a înfipt lama puţin mai adânc.

Bărbatul şi-a strâns pleoapele.

— Vă rog, sire, noi...

— *Cine v-a trimis?* a strigat Kamran.

— Eu.

Kamran l-a scăpat imediat pe om, îndepărtându-se de el de parcă ar fi luat foc. Agresorul s-a prăbuşit pe podea, iar prinţul s-a întors încet, aproape paralizat de uimire. O picătură de sânge s-a scurs de pe sabie şi i-a căzut pe cizmă.

Kamran a întâlnit ochii bunicului său.

— Vii imediat cu mine, a spus regele, avem multe de discutat!

Douăzeci şi trei

Alizeh privea, stupefiată, la figura care se înclina în

faţa ei.

— Iertaţi-mă! a spus liniştit străinul. Am vrut doar să vă rămân aproape în seara asta, în cazul în care aţi fi avut nevoie de ajutor – şi, în mod clar, nu aţi avut.

Chiar şi în umbră, ea i-a văzut străfulgerarea zâmbetului.

— Licuriciul meu însă este foarte captivat de Înălţimea Voastră şi insistă să vă atragă atenţia ori de câte ori se iveşte ocazia.

— E licuriciul tău, atunci?

Străinul a dat din cap.

— În mod normal, este mai ascultătoare, dar, când vă vede, pare să uite cu totul de mine, iar în ultimele două zile v-a acostat împotriva dorinţei mele. Prima dată când nu m-a ascultat a fost în noaptea în care aţi întâlnit-o la Casa Baz – a intrat ca săgeata pe uşa bucătăriei, chiar dacă i-o interzisesem în mod expres. Vă cer iertare pentru orice problemă pe care v-a provocat-o cu impulsivitatea ei!

Alizeh a clipit către el, nedumerită.

— Cine eşti? De unde mă cunoşti? De unde ai ştiut că aş putea avea nevoie de ajutor în seara asta?

Străinul a zâmbit larg, o strălucire de alb în întuneric. Apoi i-a întins o mână înmănuşată, în căuşul căreia se afla un mic glob de sticlă de mărimea unei bile.

— Mai întâi, a spus el, asta e pentru Majestatea

Voastră.

Alizeh a încremenit dintr-odată.

Recunoscuse imediat obiectul; se numea „nosta”, un vechi cuvânt tulanian pentru „încredere”. A spune că erau rare era o subestimare grosolană a adevărului. Alizeh nu mai văzuse unul de când era copil; credea că se pierduseră cu totul în timp.

Cu grijă, Alizeh a luat micul obiect în mână.

De-a lungul timpului, fuseseră făurite doar câteva noste, căci crearea lor necesita o magie străveche, de care doar unii Divinatori erau capabili. Părinţii lui Alizeh îi spuseseră adesea că magia din Tulan era diferită, mai puternică decât cea din Ardunia, căci imperiul sudic, deşi mic, avea o concentraţie mai puternică a mineralului în munţii săi şi, ca urmare, o populaţie mult mai mare de Divinatori. Mulţi djinni fugiseră în Tulan în timpul primelor războaie cu luturile tocmai din acest motiv; era ceva în munţii de acolo care îi chema, care îi umplea de putere.

Sau cel puţin aşa auzise Alizeh.

Se credea, în general, că puţinele noste care existaseră vreodată în Ardunia fuseseră furate din Tulan; câteva mici amintiri ale multor războaie eşuate.

Alizeh nici măcar nu putea să îşi imagineze cum reuşise acest străin să pună mâna pe ceva atât de preţios.

S-a uitat la el cu uimire.

— Asta e pentru mine?

— Vă rog să-l considerați ca pe un gaj al loialității mele, Majestatea Voastră! Păstrați-l mereu cu dumneavoastră, astfel încât să nu mai trebuiască să vă întrebați niciodată cine ar putea fi dușmanii dumneavoastră.

Alizeh a simțit cum ochii i se umezesc de o emoție neașteptată.

— Mulțumesc! a șoptit ea. Abia știu ce să spun.

— Atunci aș îndrăzni să vă cer iertare. Ați suferit singură în toți acești ani, fără să știți câți dintre noi v-am căutat în tăcere. Suntem extrem de recunoscători că v-am găsit în sfârșit.

— Noi?

— Da. Noi.

O altă străfulgerare a unui zâmbet, deși acesta era trist.

— Prezența dumneavoastră mi-a fost adusă la cunoștință abia de curând, Majestate, și am așteptat în fiecare zi momentul potrivit pentru a vă aborda. Între timp, v-am urmărit mișcările, astfel încât să vă pot oferi protecție dacă ați fi avut nevoie de ea.

Pe când bărbatul vorbea, nosta strălucea caldă în mâna ei. Alizeh știa că dacă bărbatul ar fi mințit câtuși de puțin, globul s-ar fi transformat în gheață. A simțit

brusc că nu mai are aer. Mintea i se învârtea atât de repede, încât abia îşi mai putea trage sufletul.

— Poţi să te ridici, i-a şoptit ea.

A ascultat-o, ridicându-se încet pentru a dezvălui un corp cu mult mai mare decât bănuise ea la început.

— Păşeşte în lumină! i-a cerut ea.

El s-a mutat în strălucirea unei lămpi de gaz din apropiere, iar flăcările i-au luminat ochii şi părul deschişi la culoare. Era bine îmbrăcat şi îngrijit; hainele îi erau făcute din stofa fină, paltonul din păr de cămilă fiind croit la perfecţie. Dacă nu ar fi avut nosta, atunci n-ar fi crezut că acest tânăr lupta pentru cauza ei. Părea prea bine hrănit.

Se chinuia acum să ştie cum să procedeze cu el.

Totuşi, cu cât se uita mai mult, cu atât vedea mai multe. Era frumos într-un mod neaşteptat, cu chipul compus din multe imperfecţiuni mici, care se însumau într-un tot interesant.

Puternic.

Ciudat, dar trăsăturile lui îi aminteau uşor de Omid – culoarea oacheşă a pielii, mulţimea de pistrui împrăştiaţi pe faţă; doar părul deschis la culoare îl împiedica să arate ca un localnic din sud.

Alizeh a respirat adânc, liniştindu-se.

— Probabil că nu vă amintiţi de mama mea, a spus tânărul cu voce liniştită, dar ea a fost o curteană. Asta

se întâmpla după ce a avut loc stabilirea Acordurilor Focului, când în sfârşit djinnilor li s-a permis să se alăture liber curţii; dar ea se obişnuise până atunci atât de mult să ascundă cine era, încât a continuat să-şi ţină identitatea secretă.

Mintea lui Alizeh a început să lucreze. În timp ce nosta se încălzea în mâna ei, şi-a dat seama că era ceva în povestea asta care îi suna familiar.

— Într-una dintre multele ei seri la curte, a continuat el, mama mea a auzit-o pe răposata regină vorbind despre profeţie şi a ştiut atunci că...

— O profeţie? Alizeh s-a încruntat, tăindu-i vorba: O profeţie despre mine, vrei să spui?

Tânărul a rămas brusc nemişcat. A tăcut o bucată bună de vreme.

— Domnule? l-a îndemnat Alizeh.

— Vă rog să acceptaţi scuzele mele, Majestatea Voastră!

Acum părea puţin îngrijorat.

— Nu mi-am dat seama că nu ştiaţi.

Inima lui Alizeh a început să bată cu putere.

— Ce să nu ştiu?

— Mă tem că trebuie să vă cer din nou iertare, deoarece povestea este destul de lungă şi nu avem suficient timp în seara asta pentru a v-o spune. Însă de îndată ce chestiunile legate de siguranţa

dumneavoastră vor fi rezolvate, promit să vă explic totul mai în detaliu. Dar în seara asta nu pot lipsi prea mult timp, altfel mi se va simţi lipsa.

Din nou, nosta ardea fierbinte.

— Înţeleg, a răsuflat Alizeh.

„O profeţie.” Oare părinţii ei ştiau? Să fi fost oare acesta adevăratul motiv pentru care fusese ţinută ascunsă? De ce toţi cei care o cunoşteau fuseseră ucişi?

Tânărul a continuat:

— Daţi-mi voie să vă spun acum doar că mama mea i-a cunoscut cândva, cu mult timp în urmă, pe părinţii dumneavoastră. Ea era ochii lor din interiorul zidurilor palatului şi vă vizita adesea casa, întotdeauna cu noutăţile pe care reuşea să le culeagă de la curte. Din când în când, mă lua şi pe mine cu ea. Nu-mi imaginez că vă amintiţi de mine, Majestate...

— Nu... a şoptit ea cu o nuanţă de neîncredere în voce. Se poate să fie adevărat? E posibil să mă fi învăţat cândva să joc arşice?

Drept răspuns, tânărul, zâmbind, a băgat mâna în buzunar şi i-a întins o singură alună.

O emoţie bruscă şi dureroasă i-a cuprins atunci trupul; o uşurare atât de mare, încât abia o putea cuprinde.

A crezut că o să plângă.

— Am aşteptat aproape de coroană, aşa cum a făcut

şi mama mea cândva, orice veste despre găsirea dumneavoastră. Imediat ce-am aflat de existenţa dumneavoastră, am şi început să fac pregătiri pentru transferul în siguranţă. Să înţeleg că aţi primit invitaţia la balul de mâine-seară?

Alizeh a rămas încă o clipă uluită, în tăcere.

— Balul? a spus ea în cele din urmă. Ai... A fost...?

Străinul a clătinat din cap.

— Ideea iniţială i-a aparţinut copilului. Eu am văzut o oportunitate şi am ajutat. Contextul ne va ajuta.

— Mă tem că am rămas fără cuvinte, a spus ea încet. Nu pot decât să-ţi mulţumesc, domnule! Mă chinuiam acum să găsesc altceva de spus.

Şi, într-un gest de bunăvoinţă, şi-a scos snoda.

Tânărul a tresărit, apoi a făcut un pas înapoi. Se uita la ea cu ochii mari, cu ceva asemănător cu o strângere de inimă. L-a privit cum se străduieşte să se uite la ea fără să dea impresia c-ar face-o, iar constatarea aproape a făcut-o să râdă.

Şi-a dat seama, prea târziu, că îl pusese într-o poziţie jenantă. Fără îndoială că el credea că ea se aştepta la un comentariu.

— Ştiu că ochii mei mă fac greu de privit, a spus Alizeh cu blândeţe. Gheaţa este cea care face asta, deşi nu înţeleg pe deplin de ce. Cred că ochii mei sunt, de fapt, căprui, dar simt, cu o anume frecvenţă, o durere

ascuţită în cap, o senzaţie ca un îngheţ brusc. Cred că asaltul frigului e cel care le omoară culoarea naturală. E singura explicaţie pe care o am pentru culoarea lor schimbătoare. Sper că vei putea trece cu vederea ciudăţenia mea.

A studiat-o atunci ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească chipul ei în memorie – şi-apoi a privit brusc în altă parte, spre pământ.

— Nu arătaţi ciudat, Majestate.

Nosta a strălucit cald.

Alizeh a zâmbit, refăcându-şi snoda.

— Spui că faceţi pregătiri pentru transferul meu în siguranţă – ce înseamnă asta? Unde vreţi să mă duceţi?

— Mă tem că nu pot spune. Este mai bine, deocamdată, să ştiţi cât mai puţine lucruri, în cazul în care planurile noastre vor da greş şi veţi fi reţinută.

Din nou, nosta a strălucit cald.

— Atunci cum voi şti unde să vă găsesc?

— Nu veţi şti. Este însă imperativ să ajungeţi la bal mâine-seară. Aveţi nevoie de ajutor pentru asta?

— Nu. Cred că nu.

— Foarte bine! Licuriciul meu vă va căuta la momentul potrivit. Puteţi conta pe ea să vă arate calea. Iertaţi-mă, Majestate!

A făcut o plecăciune.

— Se face din ce în ce mai târziu şi trebuie să plec

acum. Deja am spus prea multe.

S-a întors să plece.

— Aşteaptă! i-a cerut ea încet, apucându-l de braţ. Nu vrei să-mi spui măcar numele tău?

I-a privit mâna aşezată pe braţul lui preţ de o clipă poate prea lungă, iar când şi-a ridicat privirea, a răspuns:

— Sunt Hazan, Majestatea Voastră. Puteţi să vă bazaţi pe mine cu preţul vieţii mele.

Douăzeci şi patru

Kamran nu a scos niciun cuvânt cât timp a durat drumul cu bunicul său, cu mintea învolburată de tot felul de încurcături şi trădări. Şi-a jurat că nu va trage concluzii pripite până când nu va auzi întreaga explicaţie din partea regelui, dar îi era din ce în ce mai greu să ignore furia care-i clocotea în sânge, căci nu păreau să se îndrepte spre camerele regelui, aşa cum crezuse la început, iar acum nu avea nici cea mai mică idee unde îl ducea bunicul său.

Niciodată în viaţa lui nu şi-ar fi putut imagina că regele ar fi putut trimite mercenari în camera lui în toiul nopţii.

De ce?

Ce se întâmplase cu relaţia lor într-un timp atât de

scurt, încât să-i inspire o asemenea cruzime? O asemenea nebunie?

Din fericire, regele nu l-a lăsat să-şi pună prea mult timp întrebări.

Drumul pe care îl urmau începea să fie tot mai întunecat şi mai rece pe măsură ce înaintau, calea întortocheată devenindu-i deopotrivă cunoscută şi îngrijorătoare. Kamran străbătuse acest drum de foarte puţine ori în viaţa lui, căci rareori avusese motive să viziteze temniţele palatului.

Un fulger de panică i-a străbătut şira spinării.

Bunicul său era la câţiva paşi în faţă când prinţul a auzit gemetele unei cuşti metalice care se deschidea, iar apoi a văzut cât era de primitivă. Era deja destul de şocant că fuseseră aprinse torţe în aşteptarea sosirii lui, dar faptul că lumina a scos în relief colţurile mizerabile şi reci ale acestui spaţiu sinistru a făcut oroarea şi mai reală. Teama şi confuzia lui Kamran s-au amplificat şi mai mult când a întâlnit stropii unui scurgeri murdare, care loveau încontinuu pământul dintre ei, iar mirosul de putregai şi de umezeală i-a umplut nasul.

Păşise într-un coşmar.

În cele din urmă, regele Zaal s-a întors cu faţa către nepotul său, iar prinţul, care chiar şi acum ar fi trebuit să se încline în faţa suveranului său, a rămas neclintit în picioare.

Nici măcar sabia în teacă nu şi-a băgat-o.

Regele Zaal fixa acum sabia, cercetând insolenţa tânărului cu care împărţea aceste întunecimi. Kamran a văzut furia abia reţinută din ochii bunicului său şi indignarea pe care nu se străduia să o ascundă.

Fără îndoială că sentimente similare se oglindeau pe faţa lui Kamran.

— În calitate de rege al tău, a spus cu răceală bătrânul, te acuz în prezent de crimă de trădare...

— *Trădare?* a explodat Kamran. Pe ce bază?

— ...şi te condamn la o perioadă nedeterminată de întemniţare în temniţele regale, de unde vei fi eliberat doar pentru a-ţi îndeplini îndatoririle, timp în care te vei afla sub strictă supraveghere, după care vei fi readus...

— M-aţi condamna la această soartă fără proces, Majestate? Fără dovezi? Aţi înnebunit?

Regele Zaal a răsuflat adânc, ridicându-şi bărbia la auzul insultei.

A trecut un moment bun până când a vorbit din nou:

— În calitate de rege al tău, decretez că vinovăţia ta este de aşa natură, încât ţi-ai pierdut dreptul la un proces. Dar, în calitate de bunic al tău, a adăugat cu un calm neobişnuit, îţi ofer această unică întâlnire în timpul căreia poţi încerca să te dezvinovăţeşti. Dacă nu reuşeşti să-ţi argumentezi nevinovăţia în timp util, le

voi porunci gărzilor să te încătuşeze fără întârziere. Dacă vei continua să te împotriveşti acestei sentinţe pentru o crimă atât de odioasă, vei forţa aplicarea pedepsei obişnuite pentru trădare şi îţi vei aştepta execuţia la răsăritul soarelui, moment în care vei muri onorabil de sabie, într-un loc care urmează să fie stabilit, iar capul desprins de corp îţi va fi tras în ţeapă şi expus timp de şapte zile şi şapte nopţi, pentru ca tot imperiul să fie martor.

Kamran a simţit cu toată făptura lovitura declaraţiei, a simţit-o zguduindu-i cu o durere uluitoare, care i-a tăiat răsuflarea.

Pustiindu-l.

Bunicul său – omul care îl crescuse, care îl învăţase aproape tot ce ştia, care fusese modelul lui toată viaţa – îl ameninţa acum cu execuţia? Însuşi faptul că regele Zaal ar fi fost capabil de o asemenea cruzime faţă de propria sa rudă era destul de uluitor, dar şi mai cutremurător era faptul că prinţul Kamran nu putea nicidecum să înţeleagă ce îi adusese pe amândoi în acest punct.

Trădare?

Pentru scurt timp, Kamran s-a întrebat dacă nu cumva ministrul apărării îl acuzase de asta; îi era totuşi greu să creadă că bărbatul unsuros ar fi avut suficientă influenţă pentru a-l împinge pe bunicul său la

asemenea grad de furie. Dacă ministrul s-ar fi plâns regelui, Kamran ar fi auzit mai mult ca sigur despre asta în timpul zilei; ar fi fost pedepsit şi trimis în treaba lui cu un avertisment de a se purta frumos.

Dar acest...

Acest... lucru era diferit. Regele chemase oameni înarmaţi pentru a-l aduce din camerele sale private în toiul nopţii. Lucrul ăsta cu siguranţă era mult mai important decât un moment de infantilism într-o sală de consiliu.

Nu-i aşa?

O tăcere încordată s-a aşternut între ei, un minut interminabil în care Kamran a fost nevoit să se împace cu ce era mai rău. Kamran era prinţ, da, dar era mai întâi de toate soldat, iar aceasta nu era prima dată când se confrunta cu o asemenea brutalitate.

Cu un calm forţat, a spus:

— Mărturisesc că nu ştiu, Majestate, cum să mă apăr de o acuzaţie atât de nefondată. Nici măcar toate aceste momente de tăcere nu mi-au ajutat imaginaţia să invoce o explicaţie potrivită pentru aceste acuzaţii. Nu pot să încerc acum să justific ceea ce nu am nicio speranţă să înţeleg.

Regele Zaal a scos un râs răguşit de furie, o exclamaţie de neîncredere.

— Negi, deci, în întregime, fiecare şi toate acuzaţiile

aduse împotriva ta? Nu faci niciun efort pentru a-ţi pleda cauza?

— Nu am nicio cauză de pledat, a rostit Kamran tăios, căci nu ştiu de ce mă aflu aici, în faţa dumneavoastră, şi nici de ce aţi trimis oameni în camerele mele pentru a mă reţine într-un mod atât de inuman. În ce fel am comis trădarea, spuneţi-mi, vă rog? Şi când aş fi putut reuşi o asemenea ispravă?

— Continui să te prefaci că nu ştii? a spus furios regele, cu mâna dreaptă strânsă în jurul buzduganului său de aur. Mă insulţi chiar şi acum, în faţă?

Un muşchi a zvâcnit pe maxilarul lui Kamran.

— Văd acum că aţi luat deja hotărârea împotriva mea. Faptul că refuzaţi să îmi spuneţi măcar ce crimă am comis este o dovadă suficientă. Dacă doriţi să fiu întemniţat, aşa să fie. Dacă doriţi capul meu, îl puteţi avea. Nu vă faceţi griji că m-aş opune, Majestate. Nu aş sfida poruncile regelui meu.

Prinţul şi-a băgat în cele din urmă sabia în teacă şi s-a înclinat. A continuat să fixeze podeaua de piatră murdară şi crăpată a temniţelor – un timp care i s-a părut un secol, deşi erau probabil doar câteva minute. Sau secunde.

Când regele Zaal a vorbit în cele din urmă, vocea îi era mai potolită:

— Fata nu e moartă, a anunţat el.

Kamran şi-a ridicat privirea. A trecut un moment până când a putut vorbi, o scurtă ameţeală făcându-l să se clatine o clipă.

— N-aţi ucis-o?

Regele Zaal s-a uitat fix la prinţ, fără să clipească.

— Eşti surprins.

— Într-adevăr, da, foarte.

Kamran a ezitat.

— Deşi recunosc că nu înţeleg natura acestui *non sequitur.* Desigur, sunt extrem de curios să aflu motivul pentru care v-aţi schimbat părerea faţă de fată, dar sunt, de asemenea, foarte nerăbdător, Majestatea Voastră, să aflu dacă trebuie să socotesc în curând aceste camere groteşti drept casa mea – iar în acest moment, acest din urmă punct îmi reclamă întreaga şi continua atenţie.

Regele a suspinat.

Apoi a închis ochii şi şi-a apăsat vârful degetelor pe tâmplă.

— Am trimis şase oameni după ea în seara asta. Iar fata nu e moartă.

Încet-încet, rotiţele îngheţate din creierul lui Kamran au început să se mişte. Mintea lui ruginită avea câteva scuze: ora era târzie; prinţul era epuizat; iar conştiinţa îi fusese preocupată de un efort recent de a se apăra împotriva unui atac surpriză poruncit de propriul său

bunic. Dar chiar şi aşa, se mira că îi luase atât de mult timp să înţeleagă.

Când a înţeles, parcă tot aerul i-ar fi părăsit corpul.

Kamran a închis ochii, în timp ce o furie reînnoită şi indignarea îl pătrundeau până la os. Vocea lui, când a vorbit, era atât de rece, încât abia se recunoştea:

— Credeţi că am avertizat-o.

— Mai mult decât atât, a spus regele. Cred că ai ajutat-o.

— Ce sugestie odioasă, Majestate! Simpla idee este absurdă.

— A trecut ceva timp până când ai răspuns la uşă în seara asta, a spus Zaal. Mă întreb: tocmai erai pe cale să te strecori în camerele tale? În toiul nopţii, târât din dormitorul tău, stai acum în faţa mea complet îmbrăcat, purtând săbiile şi tecile lor. Te aştepţi să cred că ai dormit?

Kamran a izbucnit atunci în râs. A râs ca un nebun.

— Negi asta? a întrebat regele Zaal.

Kamran a îndreptat o uitătură aprinsă către bunicul său, iar ura i-a străbătut corpul.

— Din tot sufletul meu. Faptul că mă credeţi capabil de o asemenea nevrednicie este atât de jignitor, încât mă uimeşte până la nebunie.

— Erai hotărât s-o salvezi.

— V-am cerut doar să vă gândiţi să cruţaţi viaţa unei

nevinovate! a strigat Kamran, fără a se mai obosi să-şi ţină cumpătul. A fost o pledoarie elementară pentru umanitate, nimic mai mult. Mă credeţi atât de slab, încât să mă împotrivesc unui decret oficial emis de către regele propriului meu imperiu? Mă credeţi atât de mărginit la minte, atât de lipsit de coloană vertebrală?

Pentru prima dată în viaţa lui, Kamran şi-a văzut bunicul şovăind. Bătrânul a deschis, apoi şi-a închis gura, străduindu-se să găsească cuvintele potrivite.

— Eu... eu chiar mi-am făcut griji, a spus în cele din urmă regele Zaal, că ai fost mult prea frământat de gândul la ea. Am auzit şi despre prostia ta cu ministrul apărării, care, în ciuda dispreţului tău nedisimulat faţă de el, este un bătrân influent din Casa Ketab, iar discursul tău faţă de el a fost o răzvrătire pe faţă...

— Aşa că aţi trimis oameni înarmaţi la uşa mea? M-aţi condamnat la închisoare pe termen nelimitat fără proces? Mi-aţi fi riscat capul pentru o simplă neînţelegere – o presupunere? Vi se pare că aceasta ar fi o reacţie adecvată la grijile dumneavoastră, Majestate?

Regele Zaal s-a întors şi şi-a apăsat două degete pe buzele închise. Părea pierdut în gânduri.

Kamran, pe de altă parte, tremura de furie.

Brusc, desfăşurarea evenimentelor din acea seară i se părea atât de improbabilă, atât de imposibilă, încât s-a întrebat vag dacă nu cumva se desprinsese de propria-i

minte.

Era adevărat că se gândise în sinea lui să se împotrivească poruncii bunicului său de a-şi găsi o soţie. Era adevărat, de asemenea, că, într-un moment de nebunie, se gândise să o avertizeze pe fată, chiar îşi imaginase că i-ar fi salvat viaţa. Dar Kamran ştiuse întotdeauna, în adâncul sufletului, că acele năzuinţe tăcute erau născute doar din emoţii trecătoare; erau sentimente superficiale, care nu puteau să rivalizeze cu profunzimea loialităţii pe care o simţea faţă de rege, de casa lui, de strămoşii lui.

De imperiul său.

Kamran nu ar fi pus niciodată la cale un contraatac împotriva regelui şi a planurilor sale – nu pentru o fată pe care nu o cunoştea, nu împotriva omului care îi fusese un tată mai bun decât propriul său tată.

Această trădare... era de nesuportat.

— Kamran, a grăit în cele din urmă regele. Trebuie să înţelegi. Fata era pregătită. Era înarmată. Rănile provocate arată că a avut acces la arme extrem de neobişnuite, despre care se poate doar presupune că i-au fost furnizate de o terţă parte având acces la un arsenal complex. S-a profeţit că va avea aliaţi formidabili...

— Şi v-aţi gândit că unul dintre aceşti aliaţi aş putea fi eu?

Privirea lui Zaal s-a întunecat.

— Acţiunile tale ridicole şi copilăreşti – dorinţa ta arzătoare de a-i cruţa viaţa, chiar şi ştiind că ea ar putea însemna moartea mea – m-au făcut să-mi pun întrebări, da, pentru că este foarte puţin probabil ca ea să fi fost capabilă să se descotorosească fără niciun ajutor de şase oameni înarmaţi. Pe cinci dintre cei şase i-a omorât; l-a cruţat pe ultimul doar pentru a trimite înapoi un avertisment...

— *Fata este un djinn!* a strigat Kamran, abia putând să respire din cauza menghinei care îi strângea în pieptul. Este moştenitoarea unui regat. Nu numai că are o forţă şi o viteză supranaturale şi că poate deveni invizibilă după voie, dar fără îndoială că a şi fost antrenată în autoapărare de la o vârstă fragedă – la fel ca şi mine. Nu v-aţi aştepta ca eu să mă apăr cu uşurinţă împotriva a şase derbedei, Majestatea Voastră? Şi totuşi? Ce? V-aţi gândit că o regină ar putea fi uşor de ucis?

Regele Zaal a devenit brusc livid.

— Tu eşti moştenitorul legitim al celui mai mare imperiu din lumea cunoscută! a strigat bunicul său. Ai fost crescut într-un palat cu cei mai buni tutori şi maeştri care există. Ea este o servitoare orfană, needucată, care şi-a petrecut ultimii ani trăind mai mult pe străzi...

— Uitaţi, Majestatea Voastră, a spus Kamran brusc,

că aţi spus chiar dumneavoastră că nu este o fată obişnuită. Mai mult decât atât: v-am avertizat. V-am spus că fata vorbea feshtună. V-am împărtăşit de la început suspiciunile mele cu privire la abilităţile şi inteligenţa ei. Am privit-o cum l-a doborât pe acel copil al străzii de parcă ar fi fost o crenguţă, nu un copac. Am auzit-o vorbind; este ageră şi periculos de inteligentă pentru o fată cu snodă...

— Spun, copile, că pari să ştii multe despre o tânără pe care negi cu atâta vehemenţă că o aperi.

O rafală de furie l-a străbătut pe Kamran în acel moment, sfâşiindu-i cu o virulenţă care l-a lipsit cu totul de căldură. În urma ei, a simţit doar frig.

Amorţise.

Prinţul a fixat podeaua, încercând să-şi recapete răsuflarea. Nu-i venea să creadă că aveau discuţia pe care o aveau acum; se îndoia că va mai putea îndura mult timp suspiciunea din ochii bunicului său.

O viaţă întreagă de loialitate, atât de uşor uitată!

— Aţi subestimat-o, a concluzionat Kamran liniştit. Ar fi trebuit să trimiteţi douăzeci de oameni. Ar fi trebuit să-i anticipaţi ingeniozitatea. *Aţi* făcut o greşeală şi, în loc să vă acceptaţi vina pentru eşec, v-aţi gândit că e mai bine să daţi vina pe nepotul dumneavoastră. Cât de uşor mă condamnaţi! Chiar vă sunt atât de... de prisos, sire?

Regele Zaal a scos un sunet de nemulţumire.

— Chiar crezi că mi-a făcut plăcere să iau această decizie? Am făcut ceea ce a trebuit să fac – ceea ce am crezut că este corect, având în vedere indiciile copleşitoare. Dacă ai ajutat-o pe fată în această seară, ai devenit un trădător al coroanei tale, al imperiului tău. Ţi-am făcut favoarea să te condamn la o soartă atât de blândă precum închisoarea, pentru că aici, cel puţin, ai putea fi în siguranţă. Dacă oamenii ar fi aflat de acţiunile tale de trădare, ai fi fost spintecat de gloată în scurt timp. Poţi înţelege, cu siguranţă, a continuat regele, că datoria mea *trebuie* să fie în primul rând faţă de imperiul meu, indiferent cât de chinuitoare ar fi consecinţele. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine. Mergi prea departe, Kamran!

Zaal a clătinat din cap.

— Să nu crezi că mi-a făcut plăcere să bănuiesc că ai jucat un rol în asta şi refuz să mai ascult în continuare toate aceste prostii dramatice.

— Prostii dramatice?

Prinţul a făcut ochii mari.

— Credeţi că sunt dramatic, Majestatea Voastră, pentru că m-am supărat pe promptitudinea dumneavoastră de a mă condamna la *aşa ceva*, a spus, arătând spre cuşca umedă din spatele lui, fără vreo fărâmă de dovadă reală?

— Uiţi că ţi-am dat mai întâi ocazia să te aperi.

— Într-adevăr, mi-aţi îngăduit mai întâi să mă apăr de un atac vicios ordonat împotriva mea de însuşi Majestatea Sa...

— *Destul!* a spus bunicul său furios, iar vocea i-a urcat c-o octavă. Mă acuzi de lucruri pe care nu le înţelegi, copile. Deciziile pe care am fost nevoit să le iau în timpul domniei mele – şi lucrurile pe care a trebuit să le fac pentru a proteja tronul – ar fi suficiente pentru a-ţi alimenta coşmarurile pentru o veşnicie.

— Doamne, ce bucurii mă aşteaptă!

— Îndrăzneşti să glumeşti? a spus regele întunecându-se. Mă uimeşti. Niciodată nu te-am făcut să crezi că a conduce un imperiu ar fi ceva uşor sau, măcar pentru o clipă, plăcut. Dacă nu te va ucide de la început, coroana va face tot ce-i stă în putinţă pentru a te revendica trup şi suflet. Acest regat nu poate fi condus niciodată de cei slabi de inimă. Depinde doar de tine să găseşti puterea necesară pentru a supravieţui.

— Şi asta este ceea ce credeţi despre mine, Majestatea Voastră? Mă credeţi slab de înger?

— Da.

— Înţeleg.

Prinţul a râs şi şi-a trecut amândouă mâinile pe faţă şi prin păr... Se simţea dintr-odată atât de obosit, încât se

întreba dacă nu cumva totul era doar un vis, un coşmar ciudat.

— Kamran.

Ce era asta, senzaţia asta? Împietrirea asta din pieptul lui, arsura din gât? Să fie arsura trădării? O frângere de inimă? De ce Kamran se simţea brusc ca şi cum i-ar fi venit să plângă?

N-ar fi făcut-o.

— Tu crezi că mila nu costă nimic, i-a spus tăios bunicul său. Crezi că e uşor să cruţi o viaţă nevinovată; că a face altfel este doar un semn de neomenie. Încă nu-ţi dai seama că tu îţi permiţi luxul compasiunii pentru că eu am purtat în locul tău greutatea fiecărei cruzimi, a fiecărei lipse de milă necesare pentru a asigura supravieţuirea a milioane de oameni. Am împrăştiat beznele, a continuat regele, pentru ca tu să te bucuri de lumină. Ţi-am distrus duşmanii, pentru ca tu să poţi domni netulburat. Şi totuşi acum, în neştiinţa ta, ai decis să mă urăşti pentru asta; să îmi interpretezi greşit motivaţiile, în mod voit – când ştii, în adâncul sufletului tău, că tot ce am făcut vreodată a fost pentru a-ţi asigura traiul, fericirea, succesul.

— Chiar vorbiţi serios, bunicule? a spus Kamran liniştit. E adevărat ce spuneţi?

— Ştii că este adevărat.

— Atunci, rogu-vă, cum îmi asiguraţi mijloacele de

trai şi fericirea, când ameninţaţi că-mi tăiaţi capul?

— Kamran...

— Dacă nu mai e nimic altceva, Majestate, s-a înclinat prinţul, mă voi retrage acum în camera mea. A fost o noapte nespus de lungă.

Kamran era deja la jumătatea drumului spre ieşire când regele i-a strigat:

— Aşteaptă!

Prinţul a ezitat, respirând cu greutate. Nu s-a uitat înapoi când a spus:

— Da, Majestatea Voastră?

— Mai acordă-mi un minut, copile. Dacă vrei cu adevărat să mă asiguri de loialitatea ta faţă de imperiu...

Kamran s-a întors brusc, simţindu-şi corpul încordându-se.

— ...acum aş dori să-ţi încredinţez o sarcină de o anume importanţă.

Douăzeci şi cinci

Alizeh era în genunchi într-un colţ al salonului mare, cu mâna îngheţată pe peria de frecat podele; faţa îi era atât de aproape de pământ, încât aproape îşi putea vedea reflexia pe piatra lucioasă. Nici nu îndrăznea să respire în timp ce asculta sunetul familiar al ceaiului

umplând o ceaşcă şi bolborositul ceainicului – care îi erau la fel de apropiate ca şi propriul ei nume. Cu excepţia elixirului apei, lui Alizeh nu-i plăcuseră niciodată mâncarea sau băutura, dar iubea ceaiul la fel de mult ca oricine din Ardunia. Băutul ceaiului era atât de înrădăcinat în cultură, încât era la fel de obişnuit ca respiraţia, chiar şi pentru djinni, iar faptul că acum se afla atât de aproape de un ceainic îi stârnise un mic freamăt în piept.

Fireşte, Alizeh nu ar fi trebuit să se afle aici.

Fusese trimisă să frece acest colţ anume doar după ce o pasăre mare intrase pe fereastră şi, foarte rapid, umpluse de găinaţ toată podeaua de marmură.

Nu ştiuse că ducesa Jamilah va fi acolo.

Nu era vorba că Alizeh ar fi avut probleme pentru că-şi făcea treaba; nu, grija fetei era că, dacă cineva o vedea acum în aceeaşi încăpere cu stăpâna casei, ar fi fost trimisă imediat să lucreze în altă parte. Servitoarele nu aveau voie să zăbovească prea mult timp în camerele în care erau prezenţi ocupanţii casei. Trebuiau să-şi facă treaba şi să plece cât mai repede posibil. Însă, de vreo cinci minute, Alizeh freca iar şi iar acelaşi loc deja curat.

Nu voia să plece.

Alizeh nu o mai văzuse niciodată pe ducesa Jamilah până acum, cel puţin nu de aproape, şi, deşi nu putea

să o *privească* prea bine deocamdată, curiozitatea îi creştea cu fiecare secundă. De sub picioarele fin sculptate ale canapelelor de protocol, Alizeh putea să observe câte o fâşie orizontală din ducesă. 1) în când în când, aceasta se ridica fără veste de pe canapea, apoi se aşeza la loc. Apoi iar se ridica... şi schimba locul.

Alizeh era fascinată.

A mai surprins apoi încă o fărâmă din tivul femeii şi o imagine fugară a papucilor ei în timp ce se mişca pentru a patra oară în tot atâtea minute. Chiar şi din această poziţie sucită, Alizeh şi-a dat seama că doamna purta o crinolină pe sub fuste, ceea ce, la această oră matinală, era nu numai neobişnuit, ci şi puţin stângaci. Pentru ora zece şi jumătate dimineaţa, ducesa Jamilah era extrem de bine îmbrăcată şi nu trebuia să plece nicăieri. Fără îndoială, aşadar, aştepta companie.

Acest ultim gând i-a adus lui Alizeh o teribilă strângere de inimă.

În cele două zile care trecuseră de la anunţul întoarcerii prinţului în Setar, doamna Amina îi muncise pe servitori până la epuizare, urmând poruncile date de însăşi stăpâna casei. Alizeh nu se putea abţine acum să se întrebe dacă nu cumva momentul mult aşteptat sosise în sfârşit – şi dacă ea însăşi ar putea să-l revadă pe prinţ.

Repede, şi-a întors privirea spre podea.

Inima începuse să-i bată nebuneşte în piept la acest gând. *De ce?*

Alizeh nu-şi îngăduise să se gândească prea mult la prinţ în ultimele două zile. Dintr-un motiv de nepătruns, diavolul o prevenise în legătură cu tânărul – şi, cu fiecare zi ce trecea, Alizeh devenea tot mai nedumerită în legătură cu motivul. Într-adevăr, ceea ce, la început, păruse premonitoriu, de curând se dovedise lipsit de temei: prinţul nu era nici vreun monstru, nici vreun ucigaş de copii.

Nu numai că recenta vizită a lui Omid risipise orice îngrijorare pe care Alizeh ar mai fi putut să o aibă cu privire la motivaţiile tânărului faţă de băiat, dar Alizeh însăşi avea acum dovezi ale bunăvoinţei prinţului. Nu numai că o salvase în timpul nopţii dintr-o luptă cu o figură obscură, dar îi şi înapoiase pachetele în mijlocul unei furtuni – şi nu avea prea mare importanţă cum reuşise să o găsească. Se hotărâse să nu mai stăruie asupra acestei întrebări, căci nu-i vedea rostul.

Avertismentele diavolului fuseseră întotdeauna întortocheate.

Iblees, învăţase Alizeh, era consecvent doar ca semn de rău augur. Apariţiile lui scurte şi intermitente în viaţa ei erau urmate întotdeauna de suferinţă şi tulburare – şi măcar asta se dovedise deja adevărat.

Nu avea de gând să se mai chinuie pentru restul.

Mai mult, Alizeh se îndoia că prinţul se mai gândise vreodată la ea; de fapt, n-ar fi fost deloc uimită să fi uitat cu totul trecătoarea lor interacţiune. În prezent, Alizeh avea extrem de puţine chipuri pe care să le privească şi să şi le amintească, dar nu exista niciun motiv pentru care prinţul Arduniei ar fi trebuit să-şi amintească că o biată servitoare existase în viaţa lui preţ de o oră.

Nu, nu conta cine venea în vizită. Nu ar fi trebuit să conteze. Ceea ce îi reţinea atenţia lui Alizeh era doar foşnetul fustelor ducesei Jamilah în timp ce se aşeza în braţele unui alt fotoliu.

Femeia şi-a încrucişat, apoi şi-a desfăcut gleznele. Şi-a scuturat tivul, drapând materialul care trebuia să apară sub cea mai bună lumină, apoi şi-a îndreptat degetele de la picioare, astfel încât vârfurile rotunjite ale papucilor ei de satin să iasă de sub fuste, atrăgând atenţia asupra picioarelor înguste şi delicate.

Alizeh aproape c-a zâmbit.

Dacă ducesa Jamilah aştepta într-adevăr o vizită din partea prinţului, ceea ce vedea nu făcea decât să o lase şi mai perplexă. Femeia era *mătuşa* prinţului. Era de aproape trei ori mai în vârstă decât el. Era aşadar amuzant şi surprinzător să o vezi pe această mare doamnă coborându-se la asemenea manifestări de agitaţie şi preţiozitate; se dovedea oricum a fi distracţia

perfectă pentru mintea clocotitoare şi haotică a lui Alizeh.

Se cam săturase de propriile ei necazuri.

Alizeh şi-a aşezat peria pe piatra lustruită, luptându-se cu un val brusc de emoţie. Când ajunsese acasă cu o seară înainte, nu-i rămăseseră decât trei ore de somn înainte de clopoţelul de serviciu, iar două dintre cele trei le petrecuse zvârcolindu-se agitată în patul ei. Un rest de agitaţie bâzâia şi acum în ea, nu atât ca o consecinţă a faptului că fusese aproape ucisă – şi nici măcar a crimelor pe care le comisese ea însăşi –, ci datorită tânărului care îngenunchease în faţa ei în timpul nopţii.

„Majestatea Voastră."

Părinţii ei îi spuseseră mereu că acest moment va veni, dar trecuseră atâţia ani fără vreun semn, încât Alizeh încetase de mult să mai aştepte. În primul an de la moartea mamei sale, supravieţuise zilelor lungi şi sumbre doar agăţându-se cu amândouă mâinile de speranţă – era sigură că va fi găsită în curând, că va fi salvată. Cu siguranţă, dacă era atât de importantă, cineva va veni să o protejeze, nu-i aşa?

Însă, zi după zi, nu se arătase nimeni.

Alizeh avea treisprezece ani în ziua în care casa îi fusese transformată în cenuşă; nu avea prieteni care să îi ofere adăpost. Scormonise prin ruinele casei pentru a

găsi bucăţile de aur şi argint care mai rămăseseră, mutilate, şi pe acestea le vânduse, în mare pierdere, ca să-şi cumpere ustensilele necesare pentru cusut şi ţesut – cele pe care le mai avea şi astăzi.

Ca măsură de precauţie pentru a nu-şi dezvălui identitatea, Alizeh se muta destul de des din loc în loc; pentru că în acel prim an plin de speranţă nici prin cap nu-i trecea să se angajeze ca snodă. Îşi căutase în schimb de lucru drept croitoreasă, îndreptându-se spre sud, de-a lungul anilor, de la un cătun la un sat, de la un sat la un orăşel, de la un orăşel la un oraş. Acceptase orice slujbă, oricât de mică, dormind oriunde găsea un loc sigur, prăbuşindu-se de oboseală. Se consola cu siguranţa că zilele insuportabile se vor sfârşi în curând, că va fi găsită cât de curând.

Cinci ani... şi nimeni nu se arătase.

Nu fusese nimeni acolo s-o scape de spânzurătoare. Nu venise nimeni să-i ofere vreo oază de siguranţă la sosirea într-un loc nou; nu fusese nimeni prin preajmă pentru a o îndruma spre un râu sau vreun curent blând în puhoiul nestăvilit al oraşului. Nu venise nimeni s-o caute când aproape murise de sete; nici mai târziu, când băuse cu disperare apă de canal şi se intoxicase atât de rău, încât rămăsese pentru scurt timp paralizată.

Timp de două săptămâni, Alizeh zăcuse într-un canal

îngheţat, cu trupul zdruncinat de convulsii violente. Avea energie doar cât să se facă invizibilă – pentru a evita hărţuirile cele mai grave. Era sigură atunci, în timp ce zăcea privind luna argintie, cu buzele crăpate de îngheţ şi deshidratare, că va muri acolo, în stradă – şi va muri singură.

Încetase de multă vreme să mai trăiască cu speranţa de-a fi salvată. Nici măcar când fusese vânată şi atacată de cei mai mizerabili dintre bărbaţi şi femei nu mai strigase după ajutor – nu după ce numeroasele ei apeluri din trecut rămăseseră fără răspuns.

Alizeh învăţase, în schimb, să se bazeze pe ea însăşi.

Calea vieţii ei fusese una singuratică şi chinuitoare, de supravieţuire. Faptul că cineva o găsise în cele din urmă părea aproape imposibil, iar acum era cuprinsă atât de speranţă, cât şi de teamă, oscilând între cele două cu o asemenea rapiditate, încât credea că va înnebuni.

Oare era o prostie, se întreba ea, să-şi îngăduie să se simtă fericită, fie şi pentru o clipă?

Şi-a schimbat poziţia, simţind cum nosta i se mişcă pe piept. Ascunsese globul în singurul loc sigur la care se putea gândi: chiar în interiorul corsetului ei, cu sticla lustruită lipită de piele. Simţea nosta când fierbinte, când rece în timp ce discuţiile curgeau în jurul ei, fiecare schimbare de temperatură amintindu-i ce se

petrecuse în seara dinainte. Nosta se dovedise a fi un dar în multe privinţe, căci fără ea ar fi putut începe să se întrebe dacă amintirile ei din noaptea trecută nu erau, de fapt, doar un vis.

„Hazan”, aşa spusese că îl cheamă.

Alizeh a respirat adânc. O mângâia foarte mult să ştie că el îşi amintea de părinţii ei, că fusese chiar în casa copilăriei ei. Asta făcea ca viaţa ei trecută, ca şi locul lui în prezentul ei să pară brusc reale, confirmate de ceva mai mult decât propriile ei închipuiri. Şi totuşi, era frământată; nu doar de optimism şi de o teamă vagă, ci şi de o altă preocupare, mai ruşinoasă: nu era sigură ce simţea în legătură cu faptul că fusese găsită.

Cu mult timp în urmă, Alizeh fusese pregătită.

Încă din copilărie, fusese pregătită pentru ziua în care va fi chemată să conducă, să reprezinte o forţă de schimbare pentru propriul popor. Să le construiască un cămin, să îi conducă spre siguranţă. Spre pace.

Acum, Alizeh nu mai ştia cine e.

Şi-a ridicat mâinile bandajate, acum privindu-le ca şi cum nu i-ar fi aparţinut, ca şi cum nu le-ar fi văzut niciodată până în clipa asta.

Ce ajunsese?

A tresărit brusc la sunetele îndepărtate şi înăbuşite ale unor voci. Alizeh fusese atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu observase noua schimbare

de poziţie a ducesei Jamilah şi nici agitaţia bruscă din holul din faţă.

Alizeh s-a ghemuit imposibil de aproape de pământ şi a continuat să tragă cu ochiul prin golurile dintre mobile. Ducesa Jamilah era imaginea indiferenţei afectate: felul dezinvolt în care îşi ţinea ceaşca de ceai, suspinul pe care îl scotea în timp ce se prefăcea că parcurge o rubrică din *Daftar,* ziarul local al Setarului. Publicaţia era renumită pentru că era tipărită pe pagini verde-prăfuit şi era de mult timp un punct de atracţie pentru Alizeh, care numai rareori reuşea să strângă bani ca să-şi cumpere vreun exemplar. Acum îşi mijea ochii la el, încercând să citească titlul zilei cu susul în jos. Nu reuşise să tragă cu ochiul la articole decât ocazional, dar...

Alizeh a tresărit iar violent.

Auzise vocea prinţului – la început departe, apoi deodată clară şi tăioasă – şi tocurile cizmelor lui lovind marmura. Şi-a pus o mână peste gură, strângându-se şi mai mult ca să nu fie văzută. Cu mâna liberă s-a agăţat de peria de podea, mirându-se acum de propria-i prostie.

Cum naiba ar fi putut scăpa neobservată?

Camera a fost invadată fără veste de servitori care cărau tăvi cu ceai şi prăjituri; unul dintre ei a luat haina grea, de culoarea muşchiului, a prinţului – fără mantie

astăzi – şi un baston de aur pe care-l ducea în mână şi pe care Alizeh nu-l mai văzuse niciodată până acum. Printre servitorii agitaţi se afla şi doamna Amina, care sigur inventase vreo scuză pentru a fi prezentă la sosirea prinţului. Dacă doamna Amina ar fi prins-o acum pe Alizeh aici – în prezenţa prinţului –, probabil că ar fi bătut-o pe fată doar ca s-o-nveţe minte.

Alizeh a înghiţit în sec.

Nu exista nicio şansă să treacă neobservată. Până la terminarea vizitei, era sigură că fiecare servitor din casă ar fi inventat un motiv să treacă prin salon pentru a-l zări pe vizitatorul lor regal.

Din nefericire pentru Alizeh, ea nu putea să-i vadă decât cizmele.

— Da, mulţumesc! a răspuns el la o întrebare despre ceai.

Alizeh a îngheţat.

Răspunsul prinţului venise în timpul unui moment de linişte întâmplător, iar cuvintele lui au răsunat atât de clar, încât Alizeh a simţit că ar putea întinde mâna să le atingă. Glasul lui era la fel de bogat şi de complex precum şi-l amintea, dar astăzi suna diferit. Nu chiar prost dispus, dar nici mulţumit.

— Mă tem că am dormit prost azi-noapte, i-a explicat el mătuşii lui. Ceaiul e întotdeauna binevenit.

— Oh, dragul meu! a spus ducesa Jamilah cu

răsuflarea tăiată. De ce să dormi prost? Nu te simţi bine la palat? Nu ai prefera să rămâi o vreme aici, în vechea ta cameră? Am pregătit totul...

— Mătuşa mea este foarte amabilă, a spus el liniştit. Îţi mulţumesc, dar mă simt foarte bine în camerele mele! Iartă-mă că am vorbit fără să mă gândesc; nu am vrut să-ţi faci griji!

O pauză.

— Sunt sigur că voi dormi mai bine la noapte.

— Ei bine, dacă eşti sigur...

— Sunt.

Încă o pauză.

— Puteţi pleca, a spus ducesa Jamilah pe un ton mai rece, aparent către servitorii prezenţi.

Pulsul lui Alizeh s-a iuţit – asta era şansa ei. Dacă ar putea să se ridice în picioare la timp, ar putea să dispară împreună cu ceilalţi, să se retragă într-o altă cameră şi să-şi facă de lucru. Era puţin cam complicat să se descurce cu o găleată cu săpun şi o perie în mână, dar nu avea de ales. Trebuia să se descurce dacă nu voia să ajungă la bal în seara asta cu un ochi umflat şi un obraz vânăt.

Cât mai discret şi mai repede cu putinţă, Alizeh a sărit în picioare. Alerga aproape, încercând să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, dar apa fierbinte din găleată a început să se clatine în timp ce se mişca, stropindu-i

hainele – şi, se temea, şi podeaua.

Pentru o fracţiune de secundă doar, Alizeh a aruncat o privire înapoi pentru a scruta marmura în căutarea vreunui strop, când a alunecat brusc exact în băltoaca pe care o căuta.

A oftat, aruncându-şi din reflex braţele în afară pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Mişcarea bruscă a dezechilibrat găleata de tot, aruncând un val fierbinte de apă cu săpun peste fustele ei – şi pe podea.

De groază, Alizeh a scăpat găleata din mână.

În disperarea ei de-a ieşi din scenă, s-a mişcat fără să se mai gândească, iar vârful ghetei i s-a prins pe dată de tivul umed al fustei, care se târa pe jos. A căzut în faţă cu o forţă năprasnică, oprindu-şi căderea cu ambele mâini doar după ce-şi lovise un genunchi de marmură.

Durerea a explodat în ea, urcându-i de-a lungul piciorului; Alizeh nu a îndrăznit să ţipe, înăbuşindu-şi strigătul până la un geamăt surd de suferinţă.

În zadar şi-a impus să se ridice în picioare, durerea era atât de paralizantă, încât abia putea gândi limpede; de fapt, abia putea respira. Lacrimi de ruşine şi de necaz îi înţepau ochii.

Alizeh se temuse de multe ori de sfârşitul şederii ei la Casa Baz, dar acum ştia fără îndoială că acesta era punctul final. Urma să fie aruncată în stradă pentru

asta, chiar astăzi – iar astăzi, mai mult ca oricând, avea nevoie de un loc sigur pentru a se pregăti de bal...

— Fată proastă şi nechibzuită! a strigat doamna Amina, grăbindu-se spre ea. Ce ai făcut? Ridică-te în clipa asta!

Doamna Amina nu a aşteptat ca Alizeh să se mişte; a apucat-o pe fată cu brutalitate de braţ şi a smucit-o în picioare, iar Alizeh a fost cât pe ce să ţipe – dacă ar fi îndrăznit –, lăsând însă să-i scape numai un oftat chinuit.

— Eu... vă cer iertare, doamnă! A fost un acci...

Doamna Amina a împins-o cu putere în direcţia bucătăriilor şi Alizeh s-a împiedicat, iar o durere agonizantă a fulgerat-o în sus pe picior. Fata s-a prins de perete, cu scuzele stingându-i-se pe buze.

— Îmi pare extrem de rău...

— Vei curăţa tot, fată, apoi îţi vei strânge lucrurile şi vei pleca din casa asta!

Doamna Amina era lividă, cu pieptul umflat de o furie pe care nici măcar Alizeh nu i-o mai văzuse vreodată. Menajera a ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut să o pălmuiască pe fată.

— Tocmai azi, dintre toate zilele, să fii neîndemânatică şi netoată... Ar trebui să pun să fii biciuită pentru...

— Lasă mâna jos!

Doamna Amina a încremenit, clipind la sunetul neaşteptat al vocii lui. Mâna menajerei a căzut cu o încetineală teatrală în timp ce se întorcea, iar o nedumerire îşi făcea loc în ochii şi în mişcările ei.

— Vă... vă rog să mă iertaţi, sire...

— Îndepărtează-te de fată!

Vocea prinţului era joasă şi ucigătoare, iar ochii îi sclipeau cu o nuanţă de negru atât de pătrunzătoare, încât până şi lui Alizeh îi era teamă să se uite la el.

— Îţi uiţi poziţia, doamnă. Este ilegal, conform legilor Arduniei, să baţi servitorii.

Doamna Amina a oftat, apoi a căzut într-o reverenţă adâncă.

— Dar... Sire...

— Nu mă voi repeta. Îndepărtează-te de fată sau voi pune să fii arestată!

Doamna Amina a scos un hohot de plâns brusc şi înfricoşător, zbătându-se dizgraţios să se îndepărteze de Alizeh, a cărei inimă bătea atât de repede, încât se simţea şi ameţită, şi leşinată de frică. Durerea îi pulsa necruţător în genunchi, tăindu-i respiraţia. Nu ştia ce să mai facă. Abia dacă mai ştia unde să privească.

S-a auzit brusc un foşnet de fuste.

— Vai, dragul meu!

Ducesa Jamilah s-a repezit, apucând braţul prinţului.

— Te rog să nu te necăjeşti! Vina este numai a mea

pentru că te-am expus unei asemenea absurdităţi. Te rog să mă ierţi că te-am supus la această lipsă de politeţe şi că ţi-am creat un disconfort...

— Draga mea mătuşă, m-ai înţeles greşit. Disconfortul meu, dacă este cazul, e creat doar de nerespectarea evidentă a legilor care guvernează imperiul nostru şi pe care avem datoria să le respectăm în orice moment.

Ducesa Jamilah a scos un râs nervos şi cam răsuflat.

— Respectarea strictă a principiilor noastre este de mare folos, dragul meu, dar înţelegi cu siguranţă că fata merită să fie pedepsită – şi că doamna Amina a făcut doar ceea ce a crezut de cuviinţă să...

Prinţul s-a întors brusc, desprinzându-se de mătuşa sa.

— Mă surprinzi, i-a spus el. Cu siguranţă că nu vrei să spui că ai tolera o asemenea cruzime împotriva servitorilor tăi? Fata căra o găleată cu apă şi a alunecat. Nimeni nu a păţit nimic în afară de ea. Ai arunca-o în stradă pentru un simplu accident?

Ducesa Jamilah i-a adresat un zâmbet încordat prinţului, apoi a privit-o pe menajeră.

— Dispari din faţa mea! i-a spus cu acreală. Şi ia şi fata cu tine!

Doamna Amina a pălit.

A făcut o plecăciune.

— Da, Alteță, a spus.

Apoi a apucat-o pe Alizeh de braț și a smucit-o înainte. Alizeh s-a împiedicat de piciorul care îi pulsa de durere și aproape că și-a mușcat limba ca să nu strige.

Sub pretextul de a-i oferi ajutor, doamna Amina a tras-o pe fată mai aproape.

— Dacă aș putea, ți-aș rupe gâtul chiar acum, i-a șuierat ea. Și să nu îndrăznești să uiți asta!

Alizeh și-a strâns pleoapele.

Menajera a împins-o pe Alizeh pe hol, sunetul vocii ducesei Jamilah estompându-se cu fiecare pas.

— Ai o inimă de poveste, spunea ducesa. Bineînțeles că am auzit cu toții despre cum l-ai salvat pe acel copil mizerabil din sud, dar acum vii în apărarea unei snode? Kamran, dragul meu, ești prea bun pentru noi. Vino, hai să luăm ceaiul în cabinetul meu privat, unde am putea avea mai multă liniște pentru a reflecta...

„Kamran."

Numele lui era Kamran.

Alizeh nu înțelegea de ce această descoperire a consolat-o în timp ce era târâtă mai departe – și nici măcar de ce îi păsa câtuși de puțin.

Deși, cine știe, își zicea ea, poate că acesta era motivul pentru care diavolul îi arătase chipul lui. Poate că fusese exact pentru acest moment. Poate pentru că fața

lui era ultima la care să se gândească înainte ca viaţa ei să fie spulberată.

Încă o dată.

Douăzeci şi şase

Kamran a privit, fără să clipească, cum fata era pe jumătate târâtă, pe jumătate împinsă pe hol. De parcă bandajele din jurul mâinilor şi gâtului nu erau suficiente, observase cu o oarecare teamă că începuse să o recunoască acum şi după mişcările ei, după liniile trupului, după buclele negre şi lucioase.

Kamran a murmurat o mulțumire absentă mătuşii sale, care spusese ceva ce el nu auzise, şi o lăsase să-l conducă apoi într-o altă cameră, ale cărei detalii nu le observase. Cu greu se putea concentra asupra mătuşii sale în timp ce vorbea, dând din cap doar atunci când i se părea potrivit şi oferind răspunsuri scurte, monosilabice, atunci când i se cerea.

Înăuntrul lui, era extrem de tulburat.

De ce nu ripostezi? îi venea să strige.

În taina minţii lui, Kamran nu înceta să strige la fată. Era capabilă să ucidă cu sânge rece cinci bărbaţi, dar îi permitea acestei menajere monstruoase să o trateze astfel? De ce? Chiar nu găsise altă cale decât să lucreze aici ca cea mai neînsemnată servitoare, permițându-le

celorlalţi să o trateze ca pe un gunoi? Să abuzeze de ea? De ce nu îşi căutase de lucru în altă parte?

De ce?

Cu asta, zbaterea i-a încetat.

Şi a început adevărata suferinţă: Kamran înţelesese de ce rămăsese. Nu numai că pricepuse de curând cât de dificil putea fi pentru un djinn să-şi găsească un loc de muncă într-o casă nobiliară, dar, pe măsură ce zilele treceau, îşi folosise şi imaginaţia pentru a înţelege exact de ce fata căutase de lucru într-o casă atât de prestigioasă. Începuse să desluşească acest lucru atunci când ea ezitase să-şi scoată masca chiar şi în mijlocul furtunii; înţelesese pe deplin abia atunci când îşi dăduse seama cât de plină de pericole era viaţa ei. Kamran o cunoştea pe fată doar de câteva zile, dar în acest scurt timp aflase deja despre trei atacuri diferite asupra vieţii ei.

Trei.

Îi fusese clar atunci că nu numai că ea îşi dorea să-şi trăiască viaţa fără să fie văzută, ci şi că nu se simţea în suficientă siguranţă pentru a trăi singură.

Însă acestea erau două nevoi diametral opuse.

Munca ei de servitoare, îşi dăduse seama Kamran, îi oferea ceva mai mult decât trebuinţele de bază de bani şi adăpost. Snoda în sine îi oferea un anumit grad de anonimat, iar între zidurile unei mari proprietăţi

nobiliare exista şi siguranţă. Protecţie garantată. Gărzi staţionate la toate punctele de acces.

O servitoare fără chip într-o casă aglomerată şi bine păzită era, pentru o tânără în poziţia ei, o acoperire strălucită. Fără îndoială că, în schimbul securităţii, accepta abuzurile regulate la care era supusă ca pe nişte simple accidente.

Era o situaţie pe care Kamran o deplângea.

Ceaiul pe care îl sorbea i se transforma în acid în stomac, iar poziţia dezinvoltă a membrelor sale ascundea de fapt o tensiune interioară care îl răsucea ca pe-un arc. Se simţea de parcă muşchii i se atrofiau încet în învelişul pielii, iar o litanie tăcută de apostrofări i se perinda prin gură chiar şi atunci când zâmbea.

— Da, mulţumesc! a murmurat, acceptând o a doua prăjitură umflată de pe farfuria oferită de mătuşa sa.

A aşezat-o lângă sora ei, apoi şi-a împins farfuria de desert pe o masă joasă. Nu prea avea poftă de mâncare.

— ...multă agitaţie în legătură cu balul din această seară, spunea mătuşa lui. Fiica unei prietene dragi va participa şi speram să ţi-o prezint...

Kamran nu-şi putea explica de ce simţea mereu nevoia copleşitoare de-a o proteja pe fata asta fără nume, căci nu era deloc neajutorată şi nici în grija lui nu era.

— Hmm? l-a întrebat mătuşa lui. Ce spui, dragă? Nu

te-ar deranja teribil, nu-i aşa?

— Deloc, a spus prinţul, uitându-se în ceaşca de ceai. Aş fi fericit să cunosc pe cineva pe care îl respecţi atât de mult.

— Vai! a strigat mătuşa lui, bătând din palme. Ce tânăr drăguţ eşti, cum...

Cu toate acestea, Kamran se gândea că trebuie să fie obositor să duci o viaţă ca a ei; să îţi cunoşti în adâncul sufletului propria putere şi inteligenţă, şi totuşi să fii insultat şi admonestat în fiecare zi. Fata era neglijată în fiecare clipă – atunci când nu era vânată în vreun fel. Şi, pe toţi dracii de sus, el se săturase să o vâneze!

Prinţul fusese trimis la Casa Baz în calitate de spion.

Nu era prima dată când făcea muncă sub acoperire pentru imperiu şi ştia că nu va fi nici ultima. Ceea ce detesta acum nu era munca în sine, ci natura directivei pe care o primise.

Deşi Kamran se îndoia că furia şi animozitatea pe care le simţea acum faţă de bunicul său se vor potoli, ştia, de asemenea, că era oricum condamnat să-şi îngroape sentimentele, continuând pentru totdeauna ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic rău între ei. Kamran nu putea nici să-l condamne pe rege, nici să-şi ignore îndatoririle; nu avea altă soluţie decât să persiste în prefăcătoria actuală, oricât de dezgustătoare ar fi fost ea.

— ...gândindu-mă să port mătasea mea de culoarea lavandei, îi spunea mătuşa, dar am şi un satin crem drăguţ pe care nu l-am purtat încă şi pe care s-ar putea să...

Regele nu mai putea fi convins: îi fusese profeţit că fata are aliaţi puternici şi, ca urmare, Zaal credea cu tărie că primise ajutor în timpul atacului din noaptea trecută. Acum dorea o pistă despre aceşti aliaţi necunoscuţi. Dacă ea lucra cu o echipă de spioni sau de rebeli, argumenta bunicul său, era esenţial să afle imediat.

„Am sperat să scăpăm de ea cu o discreţie absolută”, spusese regele. „În schimb, evenimentele de noaptea trecută ne-au tras destul de mult înapoi, pentru că, dacă ea este într-adevăr asociată unui plan mai mare – sau susţinută de o armată privată –, atunci aliaţii ei sunt conştienţi acum că s-a organizat uciderea ei. În cazul în care am reuşi în misiunea noastră la o a doua încercare, detaliile morţii ei s-ar putea răspândi apoi în tot imperiul, inspirând zvonuri duşmănoase, care ar provoca conflicte între djinni şi luturi. Nu ne putem permite un război civil, insistase bunicul său. Trebuie aşadar să aşteptăm înainte de-a continua, până când vom şti exact cu cine acţionează ea şi de ce sunt capabili. Nu putem însă nici să aşteptăm prea mult.”

Prinţul nu mai ştia cum să oprească ceea ce el însuşi

pusese de la bun început în mişcare. Această servitoare părea sortită să fie moartă din vina lui şi nu putea, oricât de mult şi-ar fi dorit, să dea vina pe alţii pentru situaţia în care se afla.

Nu mai trăia decât un chin neîncetat.

Kamran a răsuflat greu şi s-a speriat brusc de figura neaşteptată a mătuşii sale, care stătea în faţa lui ţinând în mână un ceainic. A revenit la realitate, dar prea încet.

Ea i-a aruncat o privire ciudată.

Prinţul a murmurat un mulţumesc, a întins ceaşca goală pentru a fi servit şi s-a străduit să schiţeze un zâmbet.

— Sunt convins că vei fi frumoasă, indiferent ce vei purta, i-a spus el. Totul ţi se potriveşte.

Mătuşa lui radia.

Se pare că oamenii regelui Zaal o urmăreau pe fată fără încetare de aproape două zile şi astfel aflaseră multe lucruri – dar nu găsiseră dovezi ale vreunei legături periculoase.

„Avem nevoie să ajungem în camera fetei”, îi explicase regele. „Orice informaţie sensibilă este, fără îndoială, ascunsă acolo. Dar cum ea îşi ocupă camera numai noaptea, cel mai bun moment pentru a ne infiltra este în timpul zilei, când ea lucrează.”

„Înţeleg”, spusese Kamran liniştit. „Şi nu poţi trimite mercenari în Casa Baz la lumina zilei.”

„Înseamnă că ai înţeles. Este de cea mai mare importanţă să păstrăm interesele – şi preocupările coroanei – cât mai ascunse posibil. Am riscat deja foarte mult punând să fie urmărită. Dacă se află că imperiul este îngrijorat de djinnii de tip demonic care sunt camuflaţi la vedere, oamenii se vor speria şi se vor întoarce unii împotriva altora. Dar vizita ta la casa mătuşii tale nu va trezi nicio suspiciune; de fapt, ea te aşteaptă de mult timp.”

„Da”, spusese prinţul. „Am primit scrisorile mătuşii mele dragi.”

„Foarte bine. Sarcina ta este simplă. Găseşte o scuză pentru a rătăci singur prin casă şi cercetează pe îndelete camera fetei. Dacă descoperi ceva care pare cât de cât neobişnuit, vreau să ştiu.”

Era o situaţie ciudată.

Dacă tânărul reuşea să fie deştept şi norocos *în acelaşi timp,* ar fi putut să îndeplinească această sarcină pentru rege şi în acelaşi timp să o scutească pe fată de un al doilea atac la viaţa ei. Avea nevoie doar de o dovadă că ea colabora cu un aliat formidabil. Problema era că prinţul nu era de acord cu teoria bunicului său despre conspiraţie. Kamran nu credea că fata primise ajutor pentru a scăpa de bătăuşii angajaţi şi, prin urmare, nu ştia dacă o va putea ajuta. Singura lui speranţă era să găsească ceva – o dovadă cât de firavă – care să-l pună

pe rege pe gânduri.

Kamran a auzit clinchetul ascuţit al argintului şi porţelanului, o linguriţă care amesteca într-o ceaşcă. S-a forţat, încă o dată, să se întoarcă la momentul prezent.

Ducesa Jamilah zâmbea.

A întins mâna fără veste, punând-o peste cea a lui Kamran. A fost mare lucru că el a reuşit să nu tresară.

— Văd că ai multe pe cap, i-a spus mătuşa lui cu blândeţe. Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt că ai găsit timp să mă vizitezi, în ciuda atâtor lucruri care-ţi ocupă gândurile.

— Este întotdeauna o plăcere să o văd pe mătuşa mea dragă, i-a răspuns automat Kamran. Sper doar că mă vei ierta că nu am venit mai devreme.

— Te voi ierta dacă-mi promiţi să mă vizitezi mai des de acum încolo, a spus ea triumfătoare, aşezându-se înapoi pe scaunul ei. Mi-a lipsit foarte mult prezenţa ta aici.

Kamran i-a zâmbit mătuşii sale.

Era un zâmbet rar, autentic, stârnit de o veche afecţiune. Mătuşa sa Jamilah era verişoara mai mare a tatălui său şi îi fusese o figură maternă mai mult decât îi fusese vreodată propria lui mamă. De-a lungul vieţii lui, prinţul petrecuse nenumărate zile, luni chiar, la Casa Baz, şi nu era o minciună să spună că acum era

bucuros să-şi vadă mătuşa.

Dar nici nu mai era totuşi la fel.

— Aşa cum mi-a fost şi mie dor să fiu aici, a spus el, uitându-se, fără să vadă, la un bol lucios de kaki portocalii.

Şi-a ridicat privirea.

— Spune-mi, ce-ai mai făcut? Încă te mai supără genunchii? Îţi aminteşti de bolile bietei tale mătuşi, nu-i aşa?

A strălucit de fericire.

— Ce prinţ grijuliu eşti!

Kamran şi-a reţinut râsul care-i creştea în piept; ar fi minţit dacă ar fi spus că nu se bucura de efectul pe care îl avea asupra mătuşii sale – deşi ea avea nevoie de atât de puţin pentru a-l lăuda, încât uneori îl făcea să se simtă ruşinat.

— Genunchii mei sunt bătrâni, a răspuns ea simplu. Lucrurile încep să se destrame atunci când îmbătrânesc destul. Nu se poate face mare lucru în privinţa asta. În orice caz, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine când eu sunt atât de ocupată să mă îngrijorez pentru tine.

O pauză.

— Eşti preocupat doar de venirile şi plecările tale obişnuite? Sau te frământă ceva, dragul meu?

Kamran nu i-a răspuns imediat, preferând să studieze mai întâi filigranul ceştii sale de ceai.

— Eşti absolut sigură, a spus el în cele din urmă, că doar vârsta este cea care explică declinul nostru constant? Dacă da, sunt nevoit să mă întreb... poate că noi doi suntem de aceeaşi vârstă, mătuşă, căci mă tem că şi eu mă prăbuşesc.

Expresia mătuşii sale a devenit brusc tristă; i-a strâns mâna.

— Of, dragul meu! Mi-aş dori atât de mult să...

— Iartă-mă! Ai fi aşa de bună să-mi permiţi un scurt interludiu? Mi-ar plăcea să hoinăresc puţin prin casă şi să-mi alung nostalgia cu amintiri proaspete despre casa ta cea frumoasă...

— Sigur, copile dragă!

Ducesa Jamilah şi-a pus ceşcuţa de ceai jos cu un pic prea zgomotos.

— Aceasta este casa ta la fel de mult ca şi a mea. Deşi sper că mă vei ierta dacă nu pot să mă alătur turului tău. Genunchii mei, după cum ştii, nu pot suporta scările decât dacă este absolut necesar.

— Nu-i nimic.

S-a ridicat în picioare şi şi-a plecat capul.

— Te rog să rămâi aici liniştită, mă întorc repede.

Ea s-a luminat şi mai mult la faţă.

— Foarte bine. În absenţa ta, mă ocup de masa de prânz. Totul va fi gata când îţi vei fi terminat hoinăreala.

Kamran a dat din cap.

— Nu va dura mult.

Douăzeci şi şapte

Servitorii cei curioşi îi pândeau fiecare mişcare.

Kamran cutreiera zgomotos holurile Casei Baz, deschizând uşi şi rătăcind prin camere cu paşi apăsaţi – lăsând peste tot dovezi ale interesului său. Stătea plin de dramatism în cadrul uşilor, îşi plimba degetele de-a lungul mulurilor complicate ale pereţilor; privea cu un aer melancolic pe la ferestre şi culegea cărţi de pe rafturile lor, ţinând la piept paginile legate în piele.

Poate că Hazan avusese dreptate. Prinţul se pricepea destul de bine să se dea în spectacol atunci când considera că e cazul.

Şi-a continuat spectacolul atât timp cât a crezut că e necesar pentru a-şi arăta clar intenţiile melancolice; abia apoi, când a fost sigur că orice suspiciune a personalului fusese complet dezamorsată, s-a retras de pe scenă.

Tăcut ca lumina, s-a strecurat în sus pe scări.

Inima lui Kamran a început să bată un pic prea repede – un trădător în pieptul lui. În ciuda circumstanţelor odioase, o parte din el scăpăra totuşi la gândul de-a descoperi mai multe despre fată.

Aflase deja de la bunicul lui că era orfană, că se afla în Setar doar de câteva luni şi că locuia în Casa Baz doar ca servitoare de probă. Prin urmare, nu avea o cameră în aripa servitorilor şi nici nu i se permitea să interacţioneze sau să comunice cu ceilalţi servitori. I se oferise în schimb cazare într-o veche debara, la ultimul nivel al clădirii principale.

„O veche debara."

Această descoperire îl şocase, dar bunicul său îl asigurase rapid pe prinţ că poziţia izolată a camerei ei nu ar fi făcut decât să-i uşureze sarcina.

Regele înţelesese greşit surprinderea lui Kamran.

Pe când urca încă un rând de scări, prinţul se străduia să-şi imagineze cum ar putea arăta o astfel de debara. Ştia că servitorii ocupau cele mai umile locuinţe, dar nu anticipase că tata ar putea trăi printre legume în putrefacţie. Împărţea oare camera cu saci de cartofi şi borcane de murături? Oare bietei fete nu-i rămăsese altă soluţie decât să doarmă pe scânduri umede şi mucegăite, având ca tovarăşi doar şobolani şi gândaci? Muncea atât de mult, încât aproape că-şi jupuise pielea de pe mâini – şi totuşi nu era recompensată nici cu cea mai elementară răsplată a unui pat curat?

Lui Kamran i s-a strâns inima în piept la acest gând.

Nu-i plăcea să se gândească în ce lumină proastă o puneau pe mătuşa sa aceste dezvăluiri, dar, chiar mai

rău decât atât, nu ştia dacă el ar fi procedat mai bine. Prinţul nu ştia cum era tratată fiecare snodă din palat – şi nu-i trecuse nici măcar o dată prin cap să întrebe. Deşi se gândea că poate nu era prea târziu să afle.

Kamran pierduse deja socoteala etajelor pe care le urcase. Şase? Şapte? Era straniu să experimenteze naveta grea pe care o făcea ea zi şi noapte – şi mai era şi uimirea de-a descoperi cât de departe trăia fata de toţi ceilalţi vieţuitori ai casei.

Pentru o clipă, asta l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva fata prefera să fie atât de departe de toate. Cu siguranţă că nimeni nu ar fi făcut un asemenea drum până în pod fără motiv. Poate că era o uşurare pentru ea să se simtă protejată astfel.

Deşi poate că era şi disperat de singură.

Kamran a avut o ezitare când a ajuns, în sfârşit, în faţa uşii fetei; a simţit un freamăt tulburător în piept.

Prinţul nu ştia ce urma să descopere, dar a încercat să se pregătească măcar pentru o privelişte a celei mai crunte sărăcii. Nu aştepta cu nerăbdare să scormonească în viaţa personală a fetei şi a închis ochii în timp ce deschidea uşa debaralei, cerându-şi iertare în şoaptă de la duhul ei.

Kamran a îngheţat pe loc în prag.

A fost întâmpinat de o strălucire blândă de lumină şi copleşit imediat de parfumul îmbătător al trandafirilor

Gol Mohammadi, a căror sursă a descoperit-o ca fiind un coşuleţ croşetat dintr-un colţ al camerei. Vasul improvizat era plin cu corole de petale roz care se uscau încet, un fel de potpuriu artizanal.

Kamran a rămas uimit.

Micuţa încăpere – atât de mică, încât ar fi putut să se culce pe jos şi să îi acopere toată lungimea – era caldă şi confortabilă, inundată de parfum şi bogată în culori. Niciun gândac la orizont.

Îi venea să râdă ca un nebun.

Cum? Cum de reuşea ea să îl reducă mereu la asta, la starea asta ruşinoasă? Încă o dată fusese convins că o înţelegea – ba chiar o compătimea –, şi în loc de asta era umilit de propria lui aroganţă.

O privelişte a celei mai crunte sărăcii, într-adevăr.

Camera era imaculată.

Pereţii, podelele şi tavanele îi fuseseră curăţate atât de bine, încât scândurile nu se mai potriveau deloc cu uşa neagră, cu muluri, din exterior – pe care ea o lăsase neatinsă. Se afla acolo un covor mic, cu modele frumoase, aranjat pe jos, lângă un pătuţ modest, care era acoperit cu grijă cu o plapumă şi o pernă mătăsoase. Cele câteva articole de îmbrăcăminte ale ei atârnau de cârlige colorate – nu, erau cuie, şi-a dat seama, cuie care fuseseră înfăşurate în aţă – iar o colecţie de obiecte diverse era aşezată cu grijă într-o

ladă de mere curată. Păreau a fi ustensile de cusut, în mare parte. Dar era şi o singură carte, al cărei titlu nu-l putea distinge şi la care a aruncat acum o privire, tăcând un pas necugetat în cameră. Întregul spaţiu i s a descoperit vederii – şi, o clipă prea târziu, Kamran a văzut lumânarea care ardea într-un colţ nevăzut.

A împietrit.

A simţit apăsarea familiară a unei lame reci la gâtul lui şi mâna ei mică pe spate. Îi auzea respiraţia uşoară şi îşi dădea seama, după sunetul neînăbuşit, că nu purta snoda.

Pesemne că o surprinsese.

Freamătul lui de emoţie a crescut fără veste. Era ciudat, căci ceea ce simţea chiar şi când ea îi ţinea un cuţit la gât nu era frică, ci euforie. Ea nu ar fi trebuit să fie aici, iar el nu îndrăznise să spere că s-ar putea trezi din nou singur cu ea.

Un miracol, deci: mâna ei încă îi apăsa spatele, pulsul ei grăbit aproape că se auzea în tăcere.

— Vorbeşte! i-a cerut ea. Spune-mi ce cauţi aici! Răspunde sincer şi îţi dau cuvântul meu că te voi lăsa nevătămat!

Era oare ceva îngrozitor că inima îi zvâcnea în piept la sunetul blând al vocii ei? Era îngrijorător că nu simţea decât plăcere să fie la mila ei?

Ce făptură fascinantă putea fi, atât de îndrăzneaţă,

încât să-i ofere viaţa în schimbul unor informaţii. La ce lumi ar putea fi tentat să renunţe, se întreba el, în încercarea de-a afla mai multe despre mintea ei?

Ea a apăsat cuţitul mai tare.

— Spune adevărul acum! a rostit. Sau îţi voi tăia gâtlejul.

Nu s-a îndoit nicio clipă de spusele ei.

— Am fost trimis aici ca spion, i-a răspuns. Am venit aici ca să cotrobăi prin camera ta, în speranţa de a aduna informaţii.

Lama a căzut.

Kamran a auzit sunetul familiar al metalului care se îmbină şi şi-a dat seama că ceea ce crezuse că este o lamă era, de fapt, o foarfecă. Aproape c-a râs.

Dar apoi fata a păşit în faţa lui şi orice pornire de-a râde i-a pierit.

Nu era îmbrăcată.

Avea părut desfăcut; buclele lungi, de obsidian, îi cădeau peste ochii argintii şi ea le dădea la o parte cu nerăbdare. Kamran a privit, transpus, cum şuviţele mătăsoase îi atingeau umerii goi, coloana delicată a gâtului, întinderea netedă a pieptului. Decolteul periculos de adânc al cămăşii îi era reţinut de un corset doar, iar Kamran a descoperit, cu consternare, că el nu mai reuşea să respire.

Fata nu era îmbrăcată.

Nu era dezbrăcată, nu, însă purta doar jupoanele şi corsetul şi se acoperea cu greutate cu 6 mână, strângându-şi rochia udă peste corsetul la vedere, în timp ce pumnul drept îi era încă încleştat pe o foarfecă.

Uitase cât de frumoasă era.

Această revelaţie l-a uimit, căci petrecuse mai mult timp decât voia să recunoască gândindu-se la fată, evocându-i chipul noaptea, când închidea ochii. Nu credea c-ar fi putut uita nici cel mai mic lucru despre ea, şi totuşi trebuie să fi uitat, pentru că a fost din nou lovit de stupoare, apropiindu-se de ea acum ca o flacără înfometată de lemn.

Kamran nu s-a bucurat de sentimentul care îl copleşea. Nu-i făcea mare plăcere acest gen de disperare, de o dorinţă atât de puternică, încât îl absorbea. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, nu în felul acesta, căci era o forţă de o putere nemaivăzută, care îl dezorienta.

Slab.

— Întoarce-te! i-a cerut ea. Trebuie să termin cu îmbrăcatul.

I-au trebuit câteva clipe ca să înţeleagă cererea. Nu numai că mintea îi fusese răvăşită, dar Kamran nu primise niciodată porunci de la altcineva în afară de rege. Se simţea ca şi cum cineva îi împinsese trupul într-un invers tragic al vieţii sale reale – şi ceea ce îl

surprindea cel mai mult era că nu-i displăcea.

I-a ascultat porunca fără să scoată un cuvânt, pedepsindu-se în tăcere pentru propria reacţie de neînţeles faţă de fată. Femeile purtau tot felul de veşminte scandaloase în preajma lui; unele purtau rochii atât de dramatic de decoltate, încât corsetele erau eliminate cu totul. Mai mult: prinţul nu era un copilandru crud. Nu era neobişnuit cu prezenţa femeilor frumoase. Cum să explice deci ce îl copleşise acum?

— Aşadar, a spus fata în linişte. Ai venit să mă spionezi.

Kamran a auzit foşnetul distinct al unei ţesături şi a închis ochii. Era un domn de onoare. Nu avea să şi-o imagineze dezbrăcându-se.

Nu, n-o va face.

— Da, a răspuns el.

Mai multe ţesături susurând; ceva care lovea pământul cu un zgomot surd.

— Dacă e într-adevăr aşa, a spus ea, mă întreb de ce ai îndrăzni să recunoşti acest lucru.

— Şi eu mă întreb de ce te-ai îndoi de mine, a replicat el cu un calm impresionant. Mi-ai spus că îmi vei tăia gâtul dacă nu reuşesc să-ţi dau un răspuns sincer.

— Atunci tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să-mi înţelegi suspiciunea. Cu siguranţă nu te va surprinde să

auzi că niciunul înaintea ta nu a acceptat vreodată condiţiile mele.

— Niciunul înaintea mea?

A zâmbit ca pentru sine.

— Te afli des în situaţia de-a negocia cu spioni şi spintecători de gâtlejuri?

— Mult prea des, de fapt. De ce? Îţi închipui că eşti primul care mă găseşte subiect de interes?

O pauză.

— Poţi să te întorci acum.

S-a executat.

Îşi prinsese părul la spate şi îşi încheiase o rochie curată până la gât. Degeaba. Rochia modestă nu reuşea să-i micşoreze frumuseţea. Se simţea vrăjit în timp ce o sorbea din priviri, zăbovind prea mult asupra ochilor ei fascinanţi, asupra curburii delicate a buzelor ei.

— Nu, a răspuns el încet. Presupun că nu sunt primul.

Ea l-a privit atunci, iar surpriza a împietrit-o pentru o clipă aproape neomeneşte. Kamran a privit cu o oarecare uimire cum o roşeaţă slabă i-a colorat obrajii. Ea s-a întors şi şi-a împreunat mâinile.

O emoţionase?

— Ţi-am dat cuvântul meu, a spus ea încet, că te voi lăsa nevătămat în schimbul sincerităţii tale. Am vorbit serios şi nu voi merge acum împotriva cuvântului dat.

Dar trebuie să pleci imediat.

— Iartă-mă, dar nu voi pleca.

Ea şi-a ridicat brusc privirea.

— Poftim?

— Ai cerut o mărturisire în schimbul vieţii mele şi ţi-am oferit-o cu uşurinţă. Dar nu am promis nici măcar o dată să renunţ la sarcina mea. Voi înţelege, bineînţeles, dacă preferi să nu rămâi aici în timp ce îţi răscolesc lucrurile – şi bănuiesc că eşti nerăbdătoare să te întorci la muncă. Să aştept să încep până când vei pleca?

Buzele fetei s-au întredeschis de mirare, iar ochii i s-au mărit a neîncredere.

— Eşti atât de nebun pe cât pari, domnule?

— Este a doua oară acum când îmi spui domnule, a zis el cu un uşor zâmbet pe buze. N-aş putea spune că-mi pasă.

— Te rog, cum ai prefera să-ţi spun? Spune-mi acum, te rog, şi o să-mi notez ca să uit pe viitor, căci sunt puţine şanse ca drumurile noastre să se mai intersecteze!

— Mi-ar părea foarte rău dacă ar fi aşa.

— Spuneţi asta chiar în timp ce mă daţi afară din propria mea cameră pentru a o putea controla? glumiţi, *sire*?

Kamran a dat să râdă.

— Văd că acum ştii cine sunt.

— Da, suntem amândoi bine informaţi. Vă cunosc moştenirea la fel de precis cum dumneavoastră o cunoaşteţi pe a mea.

Zâmbetul lui Kamran a dispărut cu totul.

— M-aţi crezut o prostănacă? a întrebat ea supărată. Altfel, de ce ar fi fost trimis tocmai prinţul Arduniei să mă spioneze? Tot dumneavoastră aţi fost cel care i-a trimis pe acei oameni să mă ucidă noaptea trecută, nu-i aşa?

S-a întors cu spatele.

— Mai prostiţi-mă! Ar fi trebuit să-l ascult pe diavol.

— Te înşeli, i-a spus Kamran cu oarecare căldură.

— În ce privinţă? Vreţi să spuneţi că nu sunteţi răspunzător pentru atentatul la viaţa mea?

— Nu sunt.

— Şi totuşi, eraţi la curent cu el. Contează ale cui buze au dat porunca? N-a venit ordinul de la propria dumneavoastră coroană?

Kamran a respirat adânc şi n-a spus nimic. Nu prea mai avea ce să spună fără să devină un trădător al imperiului său. Bunicul său îi dovedise cu prisosinţă cât de uşor ar fi decretat ca prinţului să-i fie separat capul de trup... şi, în ciuda numeroaselor pretenţii contrare ale lui Kamran, îi plăcea totuşi să fie în viaţă.

— Negaţi aceste acuzaţii, sire? a spus fata,

întorcându-se spre el. De cât timp mă urmăresc oamenii voştri? De cât timp sunt un subiect de interes pentru coroană?

— Ştii că nu pot răspunde la astfel de întrebări.

— Ştiaţi cine eram în acea noapte? În noaptea în care aţi venit la Casa Baz să-mi înapoiaţi pachetele? Mă urmăreaţi şi atunci?

Kamran şi-a întors privirea. A ezitat.

— Eu... A fost complicat... Nu am ştiut, nu la început...

— Doamne! Şi eu, care credeam că eraţi pur şi simplu plin de bunătate!

A râs – un râs trist.

— Presupun că ar fi trebuit să ştiu mai bine că nu poţi crede că o astfel de bunătate poate fi acordată fără un preţ mare.

— Acţiunile mele din acea seară nu au avut niciun motiv ascuns, a spus Kamran brusc. Asta e adevărat.

— Chiar aşa este?

Kamran se străduia să îşi păstreze calmul.

— Da.

— Nu-mi doriţi moartea?

— Nu.

— Regele, atunci. El doreşte să mă ucidă. Crede că sunt o ameninţare pentru tronul său?

— Ştii deja că nu pot răspunde la aceste întrebări.

— Nu puteţi răspunde la cele mai pertinente întrebări, la cele mai relevante pentru viaţa mea, pentru bunăstarea mea? Şi totuşi, zâmbiţi şi mă tachinaţi, vorbind cu mine ca şi cum mi-aţi fi un prieten, nu un duşman nemilos. Unde vă este simţul onoarei, sire? Observ că l-aţi pierdut.

Kamran a înghiţit în sec. A trecut o clipă înainte de a vorbi:

— Nu te învinovăţesc că mă urăşti, a spus el încet. Şi eu... nu voi încerca să te conving de contrariu. Exist aspecte ale rolului meu – ale poziţiei mele – care mă leagă şi pe care nu le pot detesta decât în intimitatea propriei mele minţi. Te-aş ruga să accepţi doar acest lucru întru apărarea mea: nu mă înţelege greşit, a spus el, întâlnindu-i ochii. Nu îţi doresc niciun rău.

Douăzeci şi opt

Alizeh se chinuia să respire. Nosta strălucea fierbinte pe pielea ei; prinţul nu o minţise nici măcar o singură dată.

Ar fi trebuit să fie o alinare să ştie că nu-i voia răul, dar acum Alizeh nu era pe deplin stăpână pe sine. O prinsese cu garda jos, cu nervii la pământ. Rareori, dacă nu cumva niciodată, îşi permitea să se supere atât de tare, dar azi era o zi ciudată, tot mai dificilă de la o oră

la alta.

Fusese concediată fără ezitare.

Alizeh fusese trimisă la etaj să-şi împacheteze lucrurile şi să părăsească incinta cât mai repede cu putinţă. Reuşise totuşi să se ferească de bătaia care părea inevitabilă, dar numai pentru că în cele din urmă se apărase, îngrozind-o pe doamna Amina cu ocazia asta. Nu avea niciun rost să accepte lovitura, se gândise Alizeh, dacă oricum urma să fie dată afară, totuşi nu o *lovise* de fapt pe doamna Amina. Doar ridicase o mână pentru a se apăra – iar menajera aproape leşinase.

Femeia nu se aşteptase ca fata să opună rezistenţă, iar impactul mâinii ei cu antebraţul lui Alizeh fusese atât de puternic, încât îi luxase menajerei încheietura mâinii.

Fusese o victorie modestă, care însă o costase scump pe Alizeh.

În cel mai bun caz, doamna Amina avea să îi refuze o recomandare – o recomandare care ar fi putut face toată diferenţa în găsirea rapidă a unui alt post. În cel mai rău caz, doamna Amina ar putea să raporteze luxaţia ducesei Jamilah, care ar putea apoi să o denunţe pe Alizeh magistraţilor sub acuzaţia de agresiune.

Fetei îi tremurau mâinile.

Tremura nu doar de furie, ci şi de teamă pentru viaţa ei, pentru întreaga ei viaţă. Pentru prima dată avusese

speranţa de-a scăpa, dar Hazan însuşi spusese că exista o şansă ca planurile lor să dea greş. Era imperativ ca Alizeh să participe la balul din această seară, dar fapta trebuia să fie făcută cu discreţie – avea deci nevoie de camuflaj într-o astfel de situaţie, ceea ce însemna că avea nevoie de o rochie. Ceea ce însemna că avea nevoie de timp şi spaţiu pentru a lucra; de un loc sigur pentru a se pregăti.

Cum s-ar mai putea face lucrurile astea acum?

Totul începea să o tragă iar la fund, toate realizările scufundându-i-se ca nişte gunoaie. Durerea din genunchi începuse să se atenueze, dar încă mai pulsa surd, amintindu-i acum doar de propriul ei chin inepuizabil.

Niciodată nu-i fusese permisă vreo clipă de linişte; niciodată demonii ei n-o vor lăsa în pace. Era mereu obosită, mereu încordată. Nici măcar nu se putea schimba de hainele ei mizerabile şi sufocante fără să fie atacată, iar acum urma să fie aruncată pe străzile bătute de iarnă. Tot ceea ce construise neobosit – buzunăraşul de lumină pe care îl săpase pentru a se elibera din întuneric – fusese atât de uşor de stins!

Lumea întreagă părea îngrozitor de întunecată.

Magistraţii ar fi fost deja suficient de înspăimântători, dar, cu coroana pe urmele ei, Alizeh ştia că viaţa ei era condamnată.

Dacă nu reuşea să rezolve lucrurile în seara asta, nu avea de ales decât să părăsească Setarul, să o ia de la capăt în altă parte şi să spere că Hazan o va găsi din nou.

Era, brusc, gata să plângă.

A simţit atunci o mişcare lină ca o şoaptă, o atingere uşoară ca o pană de-a lungul braţului ei. Şi-a ridicat privirea.

Prinţul o privea fix, cu ochii lui întunecaţi ca smoala sclipind în lumina lumânării. Alizeh nu s-a putut împiedica să nu fie impresionată de el, chiar şi în acele momente. Era un chip cum rareori vedeai în mulţime; atât de uimitor, încât te oprea din drum.

Inima ei a început iar să-şi accelereze ritmul.

— Iartă-mă! a spus el. Nu am vrut să te supăr.

Alizeh şi-a ferit privirea şi i-au dat din nou lacrimile.

— Ce om ciudat eşti! a spus ea. Atât de politicos în hotărârea de a-mi cotrobăi prin lucruri fără acordul meu; de a-mi refuza intimitatea.

— Ar fi mai bine dacă aş fi nepoliticos?

— Nu încerca să-mi distragi atenţia cu astfel de conversaţii tangenţiale.

A pufnit şi şi-a şters ochii.

— Ştii foarte bine că eşti ciudat. Dacă ai vrea cu adevărat să nu mă superi, ai pleca imediat.

— Nu pot.

— Trebuie.

Şi-a plecat capul.

— Nu voi pleca.

— Acum câteva momente ai spus că nu-mi doreşti niciun rău. Dacă e adevărat, de ce nu mă laşi în pace?

— Dacă ţi-aş spune că siguranţa ta depinde de rezultatele căutării mele?

— Nu te-aş crede.

— Şi totuşi.

Aproape a zâmbit.

— Siguranţa ta depinde de rezultatele căutării mele.

Nosta s-a înfierbântat atât de tare, încât Alizeh a tresărit, apoi l-a fixat, cu ochii mari, pe prinţ.

— Vrei să spui că urmăreşti să-mi violezi intimitatea cu scopul de-a mă proteja?

El a făcut o grimasă.

— Rezumatul tău este de prost gust.

— Dar abia mă cunoşti. De ce s-ar strădui prinţul Arduniei să protejeze un străin detestat de toţi?

A suspinat la asta, părând frustrat pentru prima dată.

— Motivaţiile mele... mă tem că nu le pot explica în chip potrivit.

— De ce naiba nu?

— S-ar putea ca adevărul să ţi se pară neverosimil. Mă întreb dacă o să crezi vreun cuvânt din el.

Alizeh a simţit atunci cu acuitate presiunea micului

glob de sticlă, fiind recunoscătoare mai mult ca oricând pentru prezenţa lui.

— Te-aş ruga să încerci oricum.

La început, nu a scos niciun cuvânt.

În schimb, a băgat mâna în buzunar, recuperând ceea ce părea a fi o batistă – pe care i-a întins-o apoi ca pe o ofrandă.

Alizeh a oftat, recunoscând-o imediat.

Corpul i-a împietrit din pricina emoţiei, în timp ce lua în mâini ţesătura familiară. Doamne, o crezuse pierdută! O crezuse pierdută pentru totdeauna. Uşurarea care a cuprins-o a fost atât de mare, încât dintr-odată s-a simţit iar împinsă să plângă.

— Cum? Cum ai...

— Din vina mea eşti vânată acum, i-a spus încet prinţul. Când te-am văzut dezarmându-l pe băiatul din Fesht în acea dimineaţă îngrozitoare, fatală, am crezut că ţi-ai furat uniforma de la vreun servitor neatent, căci mi s-a părut mai probabil să fi fost un spion tulanian decât o snodă. Am făcut cercetări şi, prin asta, ţi-am pricinuit un rău nemeritat.

Alizeh a făcut un pas nesigur înapoi.

Chiar dacă nosta dogorea pe pielea ei, verificându-i fiecare cuvânt, Alizeh făcea totuşi eforturi ca să îl creadă.

— Iartă-mă, a spus el, privindu-şi acum mâinile, în

ultimele zile am fost pus la curent cu unele detalii din viaţa ta, şi eu...

Cu blândeţe, şi-a dres vocea.

— Am o părere foarte bună despre tine, a continuat el. Poate că nu ştii prea multe despre mine, dar acum am văzut destule ca să înţeleg că ai fost groaznic tratată de această lume şi de locuitorii ei, printre care mă număr şi eu. Intenţionez să te scutesc de relele care vor urma, în măsura în care îmi va sta în putere.

Alizeh s-a liniştit, clipind în faţa unui val brusc de emoţie. Încercase să ridice un scut şi nu reuşise: se simţea mişcată.

Trecuse mult timp de când nimeni nu o mai remarcase şi nu o mai găsise demnă de cea mai mică bunătate. Ce văzuse prinţul din viaţa ei ca să-l inspire într-atât? Şi-ar fi dorit nespus să ştie... ar fi vrut să-l întrebe... dar mândria nu-i îngăduia.

În loc de asta, se uita la el, la capul lui plecat.

Ochii ei s-au aventurat peste valurile groase şi satinate ale părului lui negru şi peste umerii largi de sub bluza de culoarea fildeşului, ţesută cu măiestrie. Era înalt şi puternic, şi părea desăvârşit de stăpân pe sine. A văzut atunci prinţul din el, eleganţa nobleţei, a onoarei; era, în acel moment, întruchiparea harului.

— Spui, a rostit ea încet, că ai o părere bună despre mine.

— Da.

Nosta s-a încălzit.

— Şi acum intenţionezi să mă protejezi ca un fel de penitenţă?

La asta, prinţul şi-a ridicat privirea.

— Într-un fel, a răspuns el, şi aproape c-a zâmbit. Deşi nu încerc nicio suferinţă în efortul ăsta, aşa că presupun că am reuşit să fiu egoist chiar şi în asta.

Alizeh a respirat adânc. Îi venea să râdă şi să plângă. Ce zi ciudată fusese cea de azi...

— Dacă tot ceea ce spui este adevărat, sire, de ce nu poţi pleca pur şi simplu de aici? Nu e nevoie să îmi percheziţionezi camera. Poţi să te întorci la palat şi să-i spui Majestăţii Sale orice crezi că va fi de folos ca să îţi atingi cel mai bine scopul.

— Nu am spus niciodată că am fost trimis de Majestatea Sa.

— Nu ai fost?

— Nu pot răspunde la asta.

Ea a suspinat, întorcându-se în timp ce spunea:

— Văd că eşti hotărât să mă exasperezi.

— Îţi cer iertare! Poate că ar trebui să te întorci la muncă.

Alizeh s-a întors către el, uitând orice emoţie tandră.

— Îndrăzneşti să mă dai afară din propria mea cameră? Cum reuşeşti să fii atât de amabil într-un

moment şi atât de supărător în următorul?

El şi-a înclinat capul spre ea.

— Eşti primul om care mă crede capabil de o asemenea dihotomie. De fapt, nu sunt cunoscut ca având un caracter atât de schimbător şi sunt nevoit să mă întreb dacă nu cumva sursa frustrării tale îşi are rădăcinile în altă parte.

Ochii lui Alizeh s-au deschis larg la acest afront.

— Crezi că vina îmi aparţine, atunci? Mă crezi inconstantă?

— Cu tot respectul cuvenit, aş vrea să subliniez doar faptul că mi-ai întâmpinat sosirea cu promisiunea de a-mi tăia gâtul, iar de atunci ai fost mişcată până la lacrimi de cel puţin două ori în prezenţa mea. Cu greu aş putea numi constant un astfel de comportament.

Şi-a încleştat pumnii.

— Nu crezi că am dreptul să experimentez un spectru complet de emoţii atunci când nervii mei sunt atacaţi atât de nemilos – când îmi pui la dispoziţie tot felul de revelaţii şocante?

— Ceea ce cred, a spus el, luptându-se cu un zâmbet, este că în curând josnica ta menajeră îţi va duce dorul. Îţi cer aşadar să te întorci la îndatoriri, măcar de teamă că orice altă întârziere te va costa. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine.

A aruncat o privire de jur-împrejurul camerei.

— Şi eu am o sarcină de îndeplinit.

Alizeh şi-a închis pleoapele.

Cum ar fi vrut să-l scuture... Nu avea niciun rost să încerce să-l convingă de ceva.

S-a îndepărtat, aplecându-se cu puţină dificultate pentru a strânge de pe podea geanta desfăcută şi i-a întins rapid firele, remodelând micul bagaj. Era conştientă de ochii prinţului aţintiţi asupra ei în timp ce lucra, dar a făcut tot posibilul să îl ignore.

Repede, şi-a scos cele câteva obiecte de pe cârligele lor – inclusiv rochia neterminată a domnişoarei Huda – , împăturindu-le pe pat înainte de a le băga în geantă. Apoi a ajuns la lada cu mere...

— Ce faci?

Era pe punctul de a răsturna lada, aruncând conţinutul ei în geantă, când i-a simţit mâna pe braţ.

— De ce...

— Nu vrei să mă asculţi, a spus ea, îndepărtându-se. Ţi-am cerut de mai multe ori să pleci şi nu vrei nici să mă asculţi, nici să te explici suficient. Ca atare, am decis să te ignor.

— Ignoră-mă cât vrei, dar de ce îţi împachetezi lucrurile? Nu ţi-am spus clar că trebuie să le percheziţionez?

— Aroganţa ta, sire, este uimitoare.

— Îţi cer iertare încă o dată pentru orice neplăcere pe

care ţi-a provocat-o caracterul meu. Te rog să îţi despachetezi lucrurile!

Alizeh şi-a încleştat dinţii. Îi venea să-l pocnească.

— Am fost concediată de la Casa Baz, a spus ea. Nu mă pot întoarce la muncă. Mai am puţin timp la dispoziţie pentru a părăsi incinta, după care trebuie, cu toată graba posibilă, să fug pentru a-mi salva viaţa.

Şi-a smuls plapuma de pe pat.

— Aşa că te rog să mă ierţi.

S-a aşezat în faţa ei.

— E absurd. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Ea s-a dat la o parte.

— Nu controlezi universul, Înălţimea Ta.

— Îl controlez mai mult decât ai putea crede.

— Măcar te auzi când vorbeşti? Dacă da, cum poţi suporta asta?

În mod neaşteptat, prinţul a râs.

— Trebuie să recunosc că eşti o surpriză. Nu mi-am imaginat că eşti atât de iute la mânie.

— Mi-e greu să cred că ţi-ai fi imaginat ceva despre mine.

— De ce?

Alizeh a ezitat, clipind în sus, către el.

— Poftim? Ce motiv ai avea să îţi pui întrebări despre temperamentul meu?

— Ai nevoie de unul singur? Am o grămadă.

Buzele lui Alizeh s-au întredeschis a surpriză.

— Îţi baţi joc de mine?

El a zâmbit la asta, atât de larg, încât ea i-a întrevăzut sclipirea albă a dinţilor. Asta l-a schimbat, cumva. L-a înmuiat.

Nu a spus nimic.

— Ai dreptate, în orice caz, a spus Alizeh. De obicei, nu sunt atât de iute la mânie.

Şi-a muşcat buzele.

— Mă tem că este ceva la tine care mă înfurie mai tare decât de obicei.

El a râs din nou.

— Atunci presupun că nu ar trebui să mă deranjeze, atâta timp cât sunt memorabil.

Alizeh a suspinat. Şi-a îndesat pernuţa în geanta ticsită şi a închis-o.

— Bine, atunci eu...

S-a auzit un zgomot.

Un scârţâit îndepărtat de scări, sunetul lemnului care se dilată şi se contractă. Nimeni nu urca vreodată atât de sus decât dacă era absolut necesar – şi dacă cineva era acum aici, era fără îndoială pentru a se asigura că ea plecase.

Alizeh nu s-a gândit înainte de a reacţiona, instinctul doar a fost cel care a pus-o în mişcare. De fapt, totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici măcar nu şi-a dat

seama ce făcuse până în momentul în care mintea şi senzaţiile i-au revenit în trup.

Dintr-odată, îl simţea peste tot.

Îi trântise pe amândoi şi geanta într-un colţ îndepărtat al încăperii, unde se ghemuiseră acum şi unde Alizeh îi învăluise cu invizibilitate.

Iar ea se aşezase aproape în poala lui.

O căldură devoratoare i se răspândea prin corp, ceva asemănător cu o mortificare. Nu se putea mişca acum de teamă să nu-i expună, dar nici nu ştia cum va supravieţui – corpul lui lipit strâns de-al ei, respiraţia lui caldă pe gât. A inhalat parfumul lui fără să vrea – flori de portocal şi piele –, iar combinaţia ameţitoare i-a sucit capul, i-a înfiorat simţurile.

— Încerci oare să mă omori? i-a şoptit el. Ai nişte metode tare neobişnuite!

N-a îndrăznit să-i răspundă.

Nici nu-şi putea imagina care ar fi fost consecinţele pentru amândoi dacă ea şi prinţul ar fi fost prinşi singuri, împreună, în camera ei. N-ar fi fost posibilă nicio explicaţie plauzibilă.

O secundă mai târziu, când s-a rotit clanţa uşii, ea l-a simţit pe prinţ că înţepeneşte de atâta concentrare. Braţul i s-a strâns în jurul taliei ei, iar inima lui Alizeh a început să bată şi mai tare.

Uitase să stingă lumânarea.

Alizeh s-a încordat când uşa s-a deschis scârţâind. Nu avea de unde să ştie cine va fi trimis să o verifice; dacă era unul dintre rarii servitori djinni, atunci iluzia ei de invizibilitate nu avea să funcţioneze, deoarece era eficace doar asupra lutului. Nu ştia nici dacă încercarea ei de-a extinde această protecţie asupra prinţului va avea succes, deoarece nu mai încercase niciodată o asemenea ispravă.

O siluetă a intrat în cameră – nu era doamna Amina, a observat Alizeh cu uşurare, ci un lacheu. Ochii lui au cutreierat camera, iar Alizeh a încercat să vadă locul aşa cum îl vedea el – dezbrăcat de toate efectele personale, cu excepţia micului coş cu flori uscate.

Şi lumânarea, blestemata de lumânare.

Lacheul a luat florile şi s-a îndreptat direct spre flacără, clătinând din cap cu o iritare evidentă, înainte de-a sufla în ea. Fără îndoială că se întreba dacă nu cumva fata plănuise să dea foc casei la plecare.

A dispărut o clipă mai târziu, trântind uşa în urma lui.

Asta a fost tot.

Calvarul se terminase.

Alizeh ar fi trebuit să se bucure de reuşita ei, dar camera mică şi fără ferestre din pod devenise brusc sufocant de întunecată, iar o panică familiară a început să-şi croiască drum înspre gât, apăsându-i pieptul. Se

simţea ca şi cum ar fi fost lăsată pe fundul mării, mistuită în întregime de o noapte infinită.

Mai rău, a descoperit că nu se putea mişca.

Alizeh a clipit cu disperare împotriva mării de beznă, dorindu-şi ca ochii să i se adapteze la întunericul impenetrabil, să-şi lărgească deschiderea suficient de mult pentru a găsi măcar o singură scânteie de lumină – dar fără niciun rezultat. Cu cât se simţea mai disperată, cu atât îi era mai greu să-şi păstreze calmul; îşi simţea inima bătându-i mai repede în piept şi pulsul zvâcnindu-i în gâtlej.

Prinţul s-a mişcat brusc, atingând-o în timp ce se muta, iar mâinile i-au înconjurat talia. A ridicat-o, doar puţin, pentru a se aşeza mai bine, dar nu a făcut niciun efort pentru a lăsa vreo distanţă între trupurile lor.

De fapt, a tras-o şi mai aproape.

— Îţi cer iertare! i-a şoptit el la ureche. Oare ai de gând să rămâi aşezată pe mine la nesfârşit?

Alizeh se simţea uşor ameţită şi nu ştia dacă să dea vina pe întuneric sau pe prezenţa prinţului, a cărui apropiere crescândă începuse să distileze un leac necrezut împotriva panicii. Apropierea lui îi domolise cumva ascuţişul fricii şi îi insuflase o linişte neaşteptată. Se descătuşa treptat, scufundându-se încet în el, cu un efort neştiutor de sine; fiecare centimetru pe care i-l acorda, el îl revendica cu uşurinţă, atrăgând-o

tot mai adânc în căldura lui, mai deplin în îmbrăţişarea lui. Fierbinţeala corpului lui a învăluit-o curând atât de total, încât şi-a imaginat, pe durata celui mai sublim moment, că gheaţa din venele ei începuse să se topească şi că în curând ea ar putea să se prelingă la picioarele lui. Fără să scoată un sunet, a suspinat, în timp ce o alinare îi curgea prin sângele îngheţat.

Chiar şi pulsul ei nebunesc începuse să se liniştească.

Nu ştia numele leacului.

Ştia doar că el era plin de forţă – o simţea chiar şi acum –, cu membrele lui puternice şi solide şi pieptul lui lat, care era locul anume făcut pentru a-şi odihni capul. Alizeh fusese disperat de obosită ani de zile; acum era copleşită de o dorinţă neînţeleasă să-şi înfăşoare greutatea mângâietoare a braţelor lui în jurul trupului şi să doarmă. Voia să închidă ochii, voia să adoarmă în sfârşit fără teamă, fără griji.

Nu se mai simţise în siguranţă de atât de mult timp!

Prinţul s-a aşezat puţin mai în faţă, iar bărbia lui i-a mângâiat obrazul, planuri dure şi moi atingându-se, retrăgându-se...

L-a auzit cum răsuflă.

— Nu am nici cea mai mică idee ce facem, a rostit el încet. Deşi, dacă ai de gând să mă iei drept ostatic, nu trebuie decât să ceri. Aş veni de bunăvoie.

Alizeh era cât pe ce să râdă, recunoscătoare pentru

păsuire. Şi a concentrat gândurile, atât de împrăştiate, asupra prinţului, permiţându-i vocii lui, greutăţii lui, să o îndrume. I se părea atât de minunat de concret, atât de sigur nu numai de sine, ci şi de lumea pe care o ocupa! Alizeh, dimpotrivă, se simţea adesea ca o corabie pierdută pe mare, azvârlită de fiecare furtună, evitând cu greu dezastrul la fiecare pas. A fulgerat-o atunci un gând ciudat: că ar putea scăpa de naufragiu de-ar avea o astfel de ancoră care să o stabilizeze.

— Dacă-ţi spun ceva... a şoptit Alizeh, încolăcindu-şi mâna, fără să-şi dea seama, în jurul antebraţului lui. Promiţi să nu mă tachinezi?

— Sigur că nu.

A scos din gât un sunet de mâhnire.

— Foarte bine.

El a suspinat.

— Spune...

— Mi-e puţin frică de întuneric.

A trecut o clipă până când el a răspuns:

— Poftim?!

— Pietrificată, de fapt. Sunt pietrificată de întuneric. Mă simt aproape paralizată acum.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da, chiar sunt.

— Ai omorât cinci oameni noaptea trecută – în întuneric – şi te aştepţi să cred asemenea baliverne?

— E adevărat, a insistat ea.

— Înţeleg. Dacă ai construit minciuna asta doar pentru a-ţi proteja pudoarea, ar trebui să ştii că nu face decât să-ţi submineze inteligenţa, pentru că e o minciună prea slabă pentru a fi crezută. Ar fi mai bine să recunoşti pur şi simplu că mă găseşti atrăgător şi că doreşti să fii lângă mine...

Alizeh a scos un sunet de protest, atât de îngrozită, încât s-a smucit în sus şi s-a împiedicat, genunchiul rănit fiind înţepenit într-o singură poziţie de prea mult timp. S-a prins de vechiul ei pat şi şi-a înăbuşit un strigăt, agăţându-se de salteaua subţire cu ambele mâini.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Tremura violent, căci corpul i se umplea din nou de ger; teroarea sa revenise şi ea, de data aceasta cu o forţă care îi zguduia genunchii. În absenţa prinţului – în absenţa căldurii sale, a trupului său de nădejde –, Alizeh se simţea expusă şi îngheţată. Întunericul devenise cumva şi mai perfid fără el în preajmă; şi mai probabil să o devoreze cu totul. A întins mâinile tremurânde în faţă, căutând orbeşte o ieşire care refuza să se lumineze.

Ştia, desigur, că frica îi era iraţională... ştia că iluzia era doar în capul ei...

Cu toate astea, o urmărea mereu.

Îi strângea mintea ca într-o menghină şi o învârtea într-un vârtej de nonsens. Nu se putea gândi decât că nu voia să moară aici, strivită de întunericul pământului. Nu voia să fie abandonată de soare, de lună, de stele; nu voia să fie absorbită cu totul de forţa universului în expansiune.

Abia mai putea respira.

Atunci a simţit cum braţele lui o înconjoară, mâinile lui puternice sprijinind-o, căutând să o cuprindă. A trasat cu degetele o hartă a ei până când i-a găsit faţa, pe care a luat-o în mâini; şi pe faţă a descoperit ceva care l-a îndemnat să se oprească. Alizeh a simţit schimbarea – când degetele lui i-au întâlnit lacrimile care îi cădeau încet pe obraji.

— Pe toţi îngerii! a şoptit el. Chiar ţi-e frică de întuneric. Fată ciudată ce eşti...

Ea s-a îndepărtat şi s-a şters pe faţă, strângând din pleoape.

— Am nevoie doar să mă orientez. Patul... patul meu este aici, ceea ce înseamnă că uşa este chiar... chiar acolo. O să-mi treacă, ai să vezi.

— Nu înţeleg. Dintre toate lucrurile din viaţa ta de care să te temi... Şi te-am mai văzut în întuneric şi nu ai reacţionat niciodată aşa.

— Nu era... a înghiţit în sec, liniştindu-se – nu era complet întuneric atunci. Pe străzi sunt lămpi cu gaz.

Iar luna... luna e o mare mângâiere pentru mine.

— Luna e o mare mângâiere pentru tine, a repetat el fără glas. Cât de ciudat sună!

— Te rog, nu mă tachina! Ai spus că n-o vei face.

— Nu te tachinez. Spun doar un lucru. Eşti foarte ciudată.

— Iar tu, sire, eşti nepoliticos.

— Plângi într-o cameră întunecată mare cât unghia de la degetul meu; uşa e la câţiva paşi de tine. Cu siguranţă îţi dai seama că eşti absurdă.

— Acum eşti crud.

— Sunt sincer.

— Eşti inutil de rău.

— Rău? Îi spui asta omului care tocmai ţi-a salvat viaţa?

— Mi-ai salvat viaţa? a spus Alizeh, ştergându-şi cu furie ultimele lacrimi. Cât de uşor te lauzi! Nu prea mi-ai salvat viaţa...

— Nu-i aşa? Nu-ţi era viaţa în pericol? Nu de aceea plângeai?

— Bineînţeles că nu, asta nu...

— Atunci îmi accepţi argumentul, a spus el. Că nu erai cu adevărat în pericol. Că te comportai fără sens.

— Am... a ezitat ea, rămânând cu gura căscată. Ah, eşti oribil! Eşti rău, oribil...

— Sunt extrem de generos. Ai uitat deja cât timp

ţi-am permis să rămâi aşezată pe mine?

Alizeh a gâfâit.

— Cum îndrăzneşti...

S-a oprit şi cuvintele i-au murit pe buze la sunetul înăbuşit al râsului lui, la tremurul palpabil al trupului în timp ce se străduia să şi-l stăpânească.

— De ce te superi atât de uşor? i-a spus el, încă luptându-se cu râsul. Nu vezi că indignarea ta fără rost nu face decât să mă facă să vreau să te provoc şi mai mult?

Alizeh a înţepenit, simţindu-se ca o proastă.

— Vrei să spui că mă tachinai? Chiar şi după ce te-am rugat să n-o faci?

— Iartă-mă! a spus el, cu zâmbetul luminându-i încă vocea. Te tachinam, da, dar numai pentru că speram că asta îţi va distrage atenţia de la frică. Văd acum că nu râzi uşor de tine însăţi. Sau de alţii.

— Oh, a spus ea, simţindu-se măruntă, înţeleg!

A atins-o, degetele plimbându-i-se uşor de-a lungul braţului ei şi lăsând o dâră de foc în urma lor.

Alizeh nu îndrăznea să respire.

Nu ştia când ajunseseră aici sau cum, dar într-un timp atât de scurt se simţea mai aproape de acest prinţ ciudat decât de oricine altcineva. Chiar şi felul în care o atingea îi era familiar – apropierea lui era familiară. Nu-şi putea explica de ce, dar se simţea în siguranţă

alături de el.

Fără îndoială că era opera nostei, fără de care ea s-ar fi putut îndoi de fiecare cuvânt şi acţiune a lui. Într-adevăr, faptul că ştia fără echivoc că tot ceea ce îi spusese astăzi era adevărat – că o căutase ca să o protejeze, în mod clar împotriva dorinţei regelui – o mişcase profund. Nu era vorba nici măcar de faptul că era chipeş sau nobil, sau că juca rolul unui prinţ cavaler...

Nu, plăcerea ei era mult mai simplă de atât.

Alizeh fusese de mult timp forţată să ducă o viaţă de anonimat şi insignifianţă. Fusese acostată şi scuipată, bătută şi desconsiderată. Fusese redusă la un nimic în ochii societăţii, abia dacă era recunoscută ca fiinţă vie şi era imediat uitată de aproape toţi cei pe care îi întâlnea.

Fusese deci un miracol că el o băgase în seamă.

Cum se face oare, se întreba ea, că acest prinţ fusese singurul care văzuse ceva deosebit în ea, ceva demn de-a fi ţinut minte? Nu ar fi pronunţat niciodată aceste lucruri cu voce tare, dar faptul că o descoperise – oricât de periculos ar fi fost pentru ea – însemna mult mai mult decât şi-ar fi putut el imagina vreodată.

L-a auzit cum îşi trăgea răsuflarea.

— Aş vrea tare mult, i-a spus el încet, să-ţi spun ce gândesc acum, dar fără îndoială vei crede că exagerez, chiar dacă jur că este adevărat.

Alizeh a vrut să râdă.

— Nu ţi se pare un fel de înşelăciune, sire, să faci o astfel de declaraţie când ştii foarte bine că voi insista asupra mărturisirii tale? Nu ţi se pare nedrept să pui povara interesului în întregime pe umerii mei?

A urmat o clipă de tăcere, în timpul căreia Alizeh şi-a închipuit că i-a simţit surpriza.

— Mi-e teamă că m-ai confundat cu un alt fel de persoană, a spus el încet. Nu am deplasat nicio povară. Nu mă tem de repercusiunile sincerităţii.

— Nu?

Acum era emoţionată.

— Nu.

— Ah! a exclamat ea aproape neauzit.

Prinţul a micşorat distanţa care încă-i mai despărţea, până când au ajuns periculos de aproape – atât de aproape, încât bănuia că ar fi trebuit doar să-şi încline bărbia şi buzele lor s-ar fi atins.

Nu-şi mai putea linişti inima.

— Mi-ai mistuit gândurile din momentul în care te-am întâlnit, i-a spus el. Mă simt acum, în prezenţa ta, cu desăvârşire altul. Cred că aş putea să-ţi aduc şi luna, numai şi numai pentru a te cruţa pe veci de lacrimi.

Încă o dată, nosta s-a înfierbântat pe pieptul lui Alizeh – o dovadă care nu a făcut decât să-i înnebunească inima şi să i-o facă să o ia la galop, să-i

trimită un potop de senzaţii prin tot corpul. Se simţea dezorientată, hiperconştientă şi totuşi confuză; ştiind vag că o altă lume o aştepta; că pericolul şi dificultăţile o aşteptau, o aşteptau să iasă la suprafaţă.

— Spune-mi numele tău! a şoptit el.

Încet, foarte încet, Alizeh şi-a apropiat degetele de talia lui, ancorându-se de trupul lui. I-a ascultat respiraţia moale.

— De ce? a întrebat ea.

El a ezitat, pentru scurt timp, înainte de a răspunde:

— Încep să mă tem că mi-ai făcut un rău iremediabil. Aş vrea să ştiu pe cine să dau vina.

— Rău iremediabil? Cu siguranţă că acum exagerezi.

— Aş vrea să fie aşa.

— Dacă este adevărat, sire, atunci cel mai bine ar fi să ne despărţim ca prieteni anonimi, ca să ne ferim reciproc de alte rele.

— Prieteni? a spus el, consternat. Dacă intenţia ta a fost să mă răneşti, să ştii că ai reuşit.

— Ai dreptate, a zâmbit. Nu avem nicio speranţă, nici măcar de prietenie. Cel mai bine este să ne luăm pur şi simplu rămas-bun. Să ne strângem mâna?

— Acum mă răneşti cu adevărat.

— Nu te teme, Înălţimea Ta! Acest scurt interludiu va fi izgonit într-un cimitir populat de tot felul de amintiri pe jumătate uitate.

A râs scurt, dar fără veselie.

— Îţi face plăcere să mă torturezi cu aiurelile astea?

— Un pic, da.

— Ei bine, mă bucur să ştiu că măcar ţi-am făcut un serviciu.

Ea încă zâmbea.

— Cu bine! a şoptit. Timpul nostru împreună a luat sfârşit. Nu ne vom mai întâlni niciodată. Lumile noastre nu se vor mai ciocni niciodată.

— Nu spune asta! a rostit el, brusc serios. Mâna lui s-a mutat pe talia ei, apoi a călătorit pe curba dulce a pieptului, după care a adăugat: Spune orice altceva în afară de asta!

Alizeh nu mai zâmbea. Inima îi bătea atât de tare, încât credea că o să i se facă bucăţi.

— Ce să spun, atunci?

— Numele tău. Vreau să-l aud de pe buzele tale.

A tras aer în piept şi l-a eliberat apoi încet.

— Numele meu, a spus ea, este Alizeh. Sunt Alizeh din Saam, fiica lui Siavosh şi a Kianei. Deşi poate că mă cunoşti mai bine drept regina pierdută din Arya.

El a împietrit la asta, rămânând tăcut.

În cele din urmă, s-a mişcat, prinzându-i faţa cu o mână preţ de o clipă, în timp ce degetul mare îi atingea obrazul, apoi dispărând din nou.

Vocea lui era o şoaptă când a spus:

— Doreşti să ştii şi numele meu, Majestate?

— Kamran, a spus ea blând. Ştiu deja cine eşti.

Era nepregătită când el a sărutat-o, căci întunericul îi refuzase un avertisment înainte ca buzele lor să se întâlnească, înainte ca el să-i revendice gura cu o nevoie care i-a furat un sunet chinuit, un strigăt slab care a speriat-o.

Îi simţea disperarea în timp ce o atingea, în timp ce o săruta în fiecare secundă care trecea cu o nevoie mai mare decât cea de dinainte, inspirându-i un răspuns pe care nu-l putea cuprinde în cuvinte. Ea îl respira, îl respira doar, îi trăgea parfumul pielii în sângele ei, mirosul întunecat şi floral lovindu-i mintea ca un opiu. El şi-a coborât mâinile pe trupul ei cu un dor neascuns, pe care ea i l-a întors în aceeaşi măsură; un dor pe care nici măcar nu bănuia că îl adăposteşte. Nu s-a gândit deloc înainte de a se întinde spre el, împletindu-şi braţele în jurul gâtului lui; şi-a strecurat mâinile prin mătasea părului lui şi el a încremenit o clipă, apoi a sărutat-o atât de adânc, încât l-a gustat, căldură şi dulceaţă, iar şi iar. Fiecare bucăţică a pielii ei era dintr-odată atât de încărcată de senzaţii, încât abia se mai putea mişca.

Nu, nu voia să se mişte.

A îndrăznit să-l atingă şi ea, să-i simtă pieptul lat, liniile sculptate ale trupului; l-a simţit cum se schimbă

pe măsură ce-l descoperea, cum respiră mai tare când îşi atingea buzele de linia ascuţită a bărbiei lui, de coloana gâtului lui. El a scos un sunet, un geamăt surd, aprinzând în pieptul ei o flacără sensibilă care i-a străfulgerat pielea, apoi spatele lui s-a lipit brusc de perete, ţinându-şi braţele înnodate în jurul taliei ei. Şi totuşi, ei i se părea că tot nu se puteau apropia îndeajuns. S-a simţit disperată când el s-a desprins, simţindu-i pierderea chiar şi atunci când el i-a sărutat obrajii, ochii închişi, iar apoi, fără veste, mâinile lui încurcate în părul ei, trăgând de ace, căutând nasturii rochiei...

Ah!

Alizeh s-a smuls, împiedicându-se pe picioarele nesigure.

Nu înceta să tremure din toate încheieturile. Amândoi se străduiau să-şi recapete răsuflarea, dar Alizeh abia dacă se mai recunoştea în acel moment – bătăile violente ale inimii, dorinţa insondabilă care se ridicase în interiorul ei. Îşi dorea acum lucruri pe care nici măcar nu le putea numi, lucruri pe care ştia că nu le va putea avea niciodată.

Ce naiba făcuse?

— Alizeh.

Un vârtej de emoţii a trecut prin ea la chemarea chinuită a vocii lui, la numele ei pe buzele lui. Pieptul i

se umfla; corsetul era prea strâns. Se simţea brusc ameţită, căutând aerul cu disperare.

Doamne, îşi pierduse minţile!

Nu era nicidecum de joacă cu prinţul din Ardunia. Ştia asta. O ştia, şi totuşi, cumva, pentru scurtă vreme, păruse să nu conteze; îşi pierduse minţile şi acum avea să sufere pentru asta, pentru că nu-şi păstrase judecata. Suferea deja pentru asta, dacă durerea din inima ei însemna ceva.

Alizeh nu-şi dorea nimic mai mult decât să se arunce din nou în braţele lui, chiar dacă ştia că era o nebunie din partea lor.

— Iartă-mă! a şoptit Kamran, cu vocea gravă, aproape de nerecunoscut. Nu am vrut... nu m-am gândit...

— Nu sunt supărată, a spus ea, încercând să se liniştească. Nu trebuie să-ţi faci griji. Niciunul dintre noi nu mai gândea.

— Mă înţelegi greşit, a rostit el emoţionat. Nu am făcut nimic din ceea ce n-aş fi vrut să fac. Nu vreau nimic mai mult decât să o fac din nou.

Oh, nu, nu putea să respire!

Ceea ce a înţeles atunci, cu trupul tremurând, a fost un lucru simplu şi de neclintit: ceea ce se petrecuse între ea şi prinţ era mult mai mult decât un sărut. Chiar şi lipsită de experienţă cum era, Alizeh era îndeajuns

de conştientă pentru a înţelege că între ei se declanşase ceva extraordinar.

Ceva neobişnuit.

Era esenţial ca ea să recunoască mai întâi acest lucru pentru ca apoi să recunoască altceva: că nu exista niciun viitor pentru ei.

Cumva, ştia – vedea, cu o claritate cutremurătoare – că între ei înflorise un sâmbure plantat. Lăstari verzi, tremurători, răsăriseră din pământul de sub picioarele ei; lăstari care, dacă erau îngrijiţi, ar fi putut într-o zi să se transforme în ceva maiestuos, un copac impunător, care nu numai că dădea roade şi oferea umbră, dar oferea şi un trunchi robust pe care ea şi-ar putea odihni trupul ostenit.

Dar acest lucru era imposibil.

Nu numai imposibil, ci şi periculos. Distrugător. Nu doar pentru ei înşişi – ci şi pentru tărâmurile pe care le ocupau. Vieţile lor erau îndreptate una împotriva celeilalte. El avea un regat pe care trebuia să-l conducă într-o zi, iar ea avea propria ei viaţă de urmat. Orice altă cale ar fi dus doar la haos.

Bunicul lui încerca să o *ucidă.*

Nu... Alizeh a înţeles atunci, chiar dacă asta îi sfâşia inima, că dacă nu distrugea acum această floare fragilă dintre ei, într-o zi avea să crească suficient de mare ca să-i strivească pe amândoi.

Trebuia să plece.

A făcut un pas înapoi, simţind cum clanţa uşii i se înfige în spate.

— Aşteaptă! i-a cerut prinţul. Te rog...

Ea s-a dat înapoi, şi-a pus mâna pe clanţă şi a deschis-o.

O singură rază de lumină slabă a pătruns în cameră. Şi-a zărit geanta într-un colţ şi a luat-o repede.

— Alizeh! a chemat-o, îndreptându-se către ea.

A văzut angoasa din ochii lui, o străfulgerare de panică.

— Te rog să nu dispari pur şi simplu! Nu acum, nu când abia te-am găsit.

Ea s-a uitat la el, cu inima bătându-i în gât.

— Cu siguranţă că înţelegi, i-a spus. Nu există nicio punte între vieţile noastre; nicio cale care să ne lege lumile.

— Cum ar putea conta asta? Nu va fi într-o zi imperiul meu, pe care-l voi conduce aşa cum cred eu de cuviinţă? Voi construi un pod. Pot să deschid o cale. Sau nu mă crezi în stare?

— Nu spune acum lucruri pe care nu le poţi cântări. Niciunul dintre noi nu este în toate minţile...

— Am obosit, a spus el, încercând să respire, să fiu în toate minţile. Prefer de departe soiul ăsta de nebunie.

Alizeh a apucat cu ambele mâini mânerul genţii şi a

făcut încă un pas neliniştit înapoi.

— N-ar trebui... N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri...

El s-a apropiat şi mai mult.

— Ştii că trebuie să-mi aleg o mireasă în seara asta?

Alizeh a fost surprinsă de propriul ei şoc la vestea asta, de starea vagă de greaţă care o cuprinsese. S-a simţit rău dintr-odată.

Confuză.

— Trebuie să mă căsătoresc cu o străină, spunea el. O candidată aleasă de alţii pentru a fi soţia mea – pentru ca într-o zi să fie regina mea...

— Atunci... atunci îţi ofer felicitările mele...

— Te implor, nu...

Acum era în faţa ei, cu o mână întinsă, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă.

Nu mai putea să respire pentru că nu ştia dacă voia; apoi nu a mai putut respira când a făcut-o, în cele din urmă, când vârful degetelor lui i-a atins şoldul, apoi în sus, în sus, pe curba pieptului ei, tremurând uşor când s-au îndepărtat.

— Nu vrei să-mi dai o speranţă? a şoptit el. Spune-mi că te voi revedea! Roagă-mă să te aştept!

— Cum poţi să spui astfel de lucruri când ştii că urmările ar fi cumplite... Poporul tău va crede că ai înnebunit... Propriul tău rege se va lepăda de tine...

Incredibil, Kamran a râs – dar părea furios.

— Da, a spus el încet. Propriul meu rege se va lepăda de mine.

— Kamran...

El a făcut un pas înainte, iar ea a oftat, făcând încă un pas înapoi.

— Trebuie... trebuie să ştii, a spus Alizeh, cu vocea tremurând. Trebuie să-ţi spun acum cât de recunoscătoare îţi sunt pentru ceea ce ai făcut astăzi – pentru că ai încercat să mă protejezi. Îţi sunt îndatorată, sire, şi nu voi uita prea curând acest lucru.

A văzut atunci schimbarea de pe faţa lui – când a început să înţeleagă că ea va pleca de-adevăratelea, că aşa se vor despărţi.

— Alizeh, a spus el, cu ochii strălucind de durere. Te rog... Nu...

Şi apoi, ea a dispărut.

Douăzeci şi nouă

Kamran a alergat după ea, coborând scările ca un nebun, ca şi cum ar fi putut vreodată să ajungă din urmă o fantomă, ca şi cum ar fi fost de-ajuns s-o găsească. Nu ştia cum de reuşea prinţul să împace în mintea lui dorinţa pentru fată şi loialitatea faţă de regele său, dar, chiar dacă bunul lui simţ îl condamna

pentru disidenţa lui, nu putea nega sentimentele zguduitoare care prindeau rădăcini în sufletul lui. Acţiunile sale erau atât trădătoare, cât şi inutile, şi totuşi nu se putea opri; nu-şi putea linişti bătăile inimii şi nici nebunia care îl cuprindea.

Trebuia să o vadă... să mai vorbească cu ea măcar o dată...

— Pentru Dumnezeu, unde-ai fost, copile?

Kamran s-a oprit brusc şi dezorientat pe palier, iar conştiinţa i-a revenit în trup cu forţa unui trăsnet.

Cu câteva trepte mai jos, mătuşa lui se uita la el, cu o mână strângându-şi fustele şi cu cealaltă apucând balustrada. Erau cu doar două niveluri deasupra etajului principal, dar a văzut – după uşorul luciu umed de pe sprâncenele ei, după încruntarea concentrată a frunţii – cât de mult o costase pe bătrâna doamnă să-l caute.

Kamran a încetinit.

Oboseala l-a ajuns dintr-odată, la fel de brusc ca o lovitură fizică, şi s-a prins de balustradă, căutând să-şi recapete echilibrul în faţa asaltului.

A închis ochii.

— Iartă-mă! a spus el, trăgându-şi liniştit respiraţia. Am pierdut noţiunea timpului.

A auzit-o pe mătuşa lui scoţând un sunet de dezaprobare şi a deschis ochii, cât să vadă că îl

examina, scrutându-i părul, ochii – ba chiar şi mânecile bluzei, pe care la un moment dat şi le suflecase. În tăcere, Kamran s-a pus la punct, trecându-şi O mână absentă prin păr, scoţându-şi valurile negre din ochi.

Îl speria să înţeleagă cât de uşor i se depărtaseră inima şi mintea.

Ducesa Jamilah şi-a strâns buzele şi i-a întins mâna, iar Kamran s-a grăbit înspre ea, strecurându-i degetele delicate la braţul lui. Cu grijă, a ajutat-o apoi pe bătrâna doamnă să coboare înapoi pe scări.

— Deci, a rostit, spui că ai pierdut noţiunea timpului.

Kamran a scos un sunet nedefinit.

— Înţeleg.

Mătuşa lui a suspinat.

— În orice caz, se pare că ai făcut o treabă temeinică cu hoinăritul prin casă. Servitorii sunt cu toţii înnebuniţi din cauza meditaţiilor tale. Întâi băiatul de pe stradă, apoi snoda, iar acum te învârţi prin casă, uitându-te cu nostalgie pe la ferestre. Cu toţii te cred un romantic tragic, fără speranţă, şi aş fi surprinsă dacă toate bârfele lor nu-ţi vor aduce câteva rânduri în ziarul de mâine.

A ezitat pe o treaptă, aruncând o privire spre el.

— Ai grijă, copile! Fetele mai tinere ar putea începe să leşine la simpla ta vedere.

Kamran şi-a forţat un zâmbet.

— Ai un dar, mătuşă dragă. Măgulirile tale sunt întotdeauna născocirile cele mai elaborate.

A scos un hohot de râs:

— Crezi că exagerez?

— Cred că adori să exagerezi.

Ea i-a dat o palmă uşoară peste braţ.

— Copil impertinent!

De data aceasta, zâmbetul lui era sincer.

Ajunseseră la etajul principal şi se plimbau acum prin sala mare, dar, cu toate acestea, inima lui Kamran refuza să-şi încetinească bătăile neregulate. Stătuse atât de mult timp în întuneric, încât a fost un şoc să vadă soarele strălucind încă prin ferestrele înalte. S-a întors din faţa strălucirii, îngropând durerea ascuţită care îl străbătea la priveliştea asta. Kamran cunoştea o tânără femeie care s-ar fi bucurat nespus de mult de soare, care ar fi găsit alinare în lumina lui.

„Luna e o mare mângâiere pentru mine."

Şi-a dat seama, cu o oarecare disperare, că totul îi va aminti de-acum înainte de ea. Chiar şi soarele şi luna, schimbarea între lumină şi întuneric.

Trandafirii roz.

Erau acolo... erau pur şi simplu acolo, un strop viu într-o vază, pe o măsuţă înaltă din camera în care se aflau. Kamran s-a desprins de mătuşa lui şi s-a îndreptat spre buchet fără să stea pe gânduri; cu grijă, a

scos o floare din vasul ei, trecându-şi degetele peste petalele catifelate înainte de a duce floarea la nas, inhalându-i parfumul îmbătător.

Mătuşa lui a scos un râs strident, iar Kamran a tresărit.

— Fie-ţi milă, dragul meu! a spus. Vestea despre prinţul nostru melancolic se va răspândi mult dincolo de Setar dacă nu dai mai curând dovadă de oarecare discreţie.

Cu mare grijă, prinţul a readus floarea în vaza ei.

— Lumea noastră e chiar atât de ridicolă, a spus el în şoaptă, încât fiecare acţiune a mea este demnă de ştiri, numai bună de disecat? Oare nu mi se permite un minimum de umanitate? Nu mă pot bucura de o frumuseţe simplă, fără cenzură şi suspiciune?

— Faptul că pui o astfel de întrebare îmi spune că nu eşti în apele tale.

S-a apropiat mai mult.

— Kamran, într-o zi vei fi rege. Oamenii privesc caracterul tău ca pe un model de urmat orbeşte în toate; temperatura inimii tale va defini tonul domniei tale, care va afecta la rândul lui fiecare aspect al vieţii lor. Cu siguranţă că nu uiţi acest lucru. Nu ai putea să te superi pe curiozitatea oamenilor – nu atunci când ştii cât de mult contează viaţa ta pentru ei.

— Cu siguranţă că nu, a spus el cu un calm afectat.

Cum aş putea? Niciodată nu m-aş putea supăra pe ei pentru temerile lor şi nici nu aş putea uita vreodată cătuşele care îmi împodobesc atât de evident fiecare clipă de veghe.

Mătuşa lui a respirat adânc şi şovăitor şi a acceptat braţul oferit de prinţ. Şi-au reluat plimbarea lentă.

— Începi să mă sperii, copile, a spus ea încet. Nu vrei să-mi spui ce te-a răvăşit atât de mult?

„Răvăşit."

Da.

Kamran fusese cu totul bulversat. O simţea; simţea că inima i se mişcase, iar coastele i se închiseseră ca un pumn în jurul plămânilor. Era altfel, dezechilibrat, şi nu ştia dacă acest sentiment va dispărea cândva.

Alizeh.

Încă mai auzea şoapta vocii ei, felul în care îşi imprimase forma propriului nume în întunericul dintre ei; felul în care oftase când o sărutase. Îl atinsese cu o tandreţe care îl înnebunise, îl privise în ochi cu o sinceritate care îl frângea.

De la bun început, felul ei de-a fi nu arătase nicio urmă de falsitate, nicio pretenţie, nicio agonizantă conştiinţă de sine. Alizeh nu fusese nici impresionată de prinţ, nici intimidată; Kamran ştia, fără îndoială, că ea îl judecase în întregime după propriile lui merite – şi la naiba cu coroana lui! Ştia că îl găsise demn de ea, că i

se dăruise chiar şi pentru o clipă... Abia în acea secundă şi-a dat seama cât de mult tânjise după părerea ei favorabilă. Judecata ei despre caracterul lui devenise cumva crucială pentru judecata lui despre el însuşi.

Cum oare?

Nu ştia şi nici nu-i păsa; nu era genul care să pună la îndoială mişcările inimii sale. Recunoştea doar că ea fusese cu mult mai mult decât ar fi îndrăznit să spere, iar asta îl schimbase; mintea ei era la fel de ageră ca şi inima ei; zâmbetul ei era la fel de copleşitor ca şi lacrimile ei. Suferise atât de mult în viaţa ei, încât Kamran nu ştia la ce să se aştepte; ar fi înţeles dacă ar fi fost retrasă şi cinică, iar în foc de asta, ea vibra de sentimente, era vie în fiecare emoţie, dăruindu-se cu mărinimie în toate direcţiile.

Încă îi mai simţea trupul sub mâinile lui, mirosul pielii ei inundându-i mintea, fiecare gând. Pielea i s-a încins iar în amintirea sunetelor ei fără suflare, a felului în care se înmuiase în braţele lui. Amintirea gustului ei.

Îi venea să izbească cu pumnii într-un zid.

— Dragul meu?

Kamran şi-a venit în fire cu o respiraţie bruscă.

— Iartă-mă! a spus el, dregându-şi uşor glasul. Sunt asediat acum doar de cele mai elementare dintre nevoile umane. Am dormit prost noaptea trecută, iar azi nu prea am mâncat. Sunt convins că dispoziţia mea

se va linişti după ce ne vom bucura de masa noastră împreună. Mergem să luăm masa de prânz?

— Oh, dragul meu...

Mătuşa lui a ezitat, iar consternarea i-a încreţit fruntea.

— Mă tem că trebuie să renunţăm la prânz astăzi. Ministrul tău a venit să te ia.

Kamran s-a întors brusc cu faţa la ea.

— Hazan e aici?

— Mă tem că da.

Sprâncenele ei s-au unit.

— Aşteaptă de ceva timp şi îndrăznesc să spun că nu este tocmai încântat de asta. Spune că este necesară prezenţa ta la palat? Ceva legat de bal, îmi imaginez.

— Aha.

Kamran a dat din cap.

— Într-adevăr.

O minciună.

Dacă Hazan venise personal după el, adică nu avusese încredere într-un mesager care să-l convingă să se întoarcă grabnic, atunci ceva nu era deloc cum trebuie.

— Păcat, a spus mătuşa lui, străduindu-se să pară veselă, că vizita ta a fost atât de scurtă.

— Te rog să-mi primeşti scuzele cele mai sincere! a spus Kamran, plecându-şi ochii. Ştiu că am fost mereu

distras şi că azi te-am dezamăgit.

S-au oprit în holul din faţă.

— Îmi permiţi să mă revanşez pentru vizită asta ratată cu o alta?

S-a luminat auzind asta.

— Sună tare bine, dragul meu! Ştii că eşti oricând binevenit aici. Trebuie doar să-mi dai de veste ziua.

Kamran a luat mâna mătuşii sale şi a sărutat-o, înclinându-se adânc în faţa ei. Când i-a întâlnit din nou privirea, ea se înroşise la faţă.

— Pe data viitoare, atunci!

— *Înălţimea Voastră.*

Kamran s-a întors la sunetul înfierbântat al vocii ministrului său. Hazan nu putea – şi, în orice caz, nu făcea niciun efort – să-şi ascundă iritarea.

Kamran şi-a forţat un zâmbet.

— Cerule, Hazan, ai o criză? Nu-mi poţi permite nici măcar să-mi iau rămas-bun de la mătuşa mea?

Ministrul nu s-a sinchisit să răspundă.

— Trăsura aşteaptă afară, sire. Nu vă faceţi griji pentru calul dumneavoastră, am aranjat să se întoarcă în siguranţă la palat.

— Bine, a spus liniştit prinţul.

Îl cunoştea suficient de bine pe Hazan; ceva era cu siguranţă în neregulă.

Un servitor i-a înmânat lui Kamran haina, iar altul,

bastonul. În câteva clipe, şi-a luat rămas-bun de la mătuşa sa, a parcurs drumul scurt până la trăsură şi s-a aşezat pe scaunul din faţa ministrului său.

De-abia se trântise uşa trăsurii când expresia lui Kamran a devenit gravă.

— Dă-i drumul, atunci! i-a cerut el.

Hazan a suspinat.

— Am primit veşti din Tulan, sire.

Treizeci

Alizeh stătea cu ochii închişi în mijlocul străzii aglomerate şi pline de viaţă, îndreptându-şi către soare faţa acoperită de snodă.

Era o zi extraordinar de luminoasă, aerul, tăios de frig şi niciun nor pe cer. Lumea din jurul ei era plină de zgomot, de tropotul copitelor şi de huruitul roţilor, iar fumul savuros de la un magazin de kabob din apropiere se încolăcea în jurul capului ei. Amiaza în oraşul regal Setar însemna că străzile aurite erau pline de culoare şi de agitaţie, cărucioarele cu mâncare fiind asediate de clienţi, pe când negustorii îşi lăudau marfa cu strigăte puternice.

Alizeh era în egală măsură plină de speranţă şi devastată în timp ce stătea acolo, ambele jumătăţi ale inimii ei fiind pline de scuze, toate convingătoare.

Foarte curând va fi nevoită să-şi examineze îndeaproape lunga listă de probleme, dar în acel moment dorea doar să respire o clipă, să se bucure de scenă.

Cintezoi mici ţopăiau şi ciripeau de-a lungul drumului, în timp ce nişte ciori mari şi sclipitoare croncăneau pe cer, câteva coborând în picaj pentru a se cocoţa pe capetele şi pălăriile trecătorilor, ca să le ciugulească podoabele. Negustorii furioşi fugăreau bestiile înaripate cu mătura, iar din greşeală, un proprietar ghinionist a lovit un bărbat drept în cap; bărbatul a căzut imediat în braţele primitoare ale unui copil al străzii, care apoi i-a furat punga cu bani şi a fugit cu ea în mulţime. Domnul a început să strige, pornind în urmărirea hoţomanului, dar încercare de a-l prinde i-a fost zădărnicită de agitaţia unei patiserii din apropiere, care şi-a deschis uşile fără veste, revărsând un şuvoi de servitori în nebunia de pe drum.

Nu mai puţin de o duzină de snode, în şir indian, îşi croiau un drum şerpuitor prin mulţime, fiecare dintre ei purtând o tavă largă, circulară, ridicată deasupra capului; platourile grele erau încărcate cu baclava şi fistic, nuga, gogoşi însiropate şi colăcei în spirală îmbibaţi în miere. Aroma îmbătătoare de apă de trandafiri şi zahăr umplea aerul, în timp ce procesiunea defila pe lângă ei, cu toţii manevrând cu grijă pentru a

nu-i deranja pe numeroşii gură-cască de pe drum.

Alizeh s-a întors.

Pe pavajul auriu fuseseră întinse covoare mari, cu modele colorate, pe care stăteau cu picioarele încrucişate femei în chadoruri strălucitoare şi-nflorate, râzând şi bârfind în timp ce sortau buchetele de flori mov de şofran. Mâinile lor îndemânatice se opreau doar rareori şi doar pentru a sorbi ceai din pahare cu margini aurite; în rest, mişcările lor agile nu se opreau o clipă. Iar şi iar desfăceau stilurile şi stigmatele de pe florile lor luxuriante, adăugând firele de şofran roşu-rubiniu la grămezile tot mai mari dintre ele.

Alizeh nu se putea mişca – era fascinată.

Ultima dată când îndrăznise să se oprească atât de mult pe stradă fusese atacată de un copil hoţ, şi totuşi... cum putea să-şi refuze un asemenea răsfăţ acum, când nu mai fusese liberă să se bucure de lumina zilei de atâta vreme? Ei i se dăruia această lume vie, care respira – era a ei pentru a fi admirată în acest unic moment în timp, iar ea voia să o respire, să se desfete în inima pulsândă a civilizaţiei.

După această seară, nu avea să o mai vadă niciodată.

Dacă lucrurile mergeau bine, avea să plece de aici; dacă mergeau prost, atunci nu avea altă cale decât să fugă.

Deşi Alizeh zâmbea, din ochi i-au ţâşnit lacrimi.

A reuşit să-şi croiască un drum printre grămezile de şofran, oprindu-se doar când a fost surprinsă de o expoziţie de flori aranjate în vitrina unei florării din apropiere: trandafiri de iarnă, camelii de culoarea untului şi ghiocei albi îi zâmbeau din vaza lor de cristal, iar Alizeh a fost atât de răpită de privelişte, încât era cât pe ce să se ciocnească de un fermier care se oprise fără veste pentru a-şi hrăni cu ceva lucernă o capră lăţoasă.

Nervii ei greu încercaţi nu se liniştiseră nici acum.

În grabă, Alizeh s-a tras la o parte, rezemându-se de fereastra unui magazin de pălării de damă. A încercat să-şi zăvorască mintea, dar fără folos; subconştientul nu o mai asculta. Un potop de senzaţii rememorate a zguduit-o deodată: şoapta unei voci la urechea ei, un zâmbet lângă obraz, greutatea unor braţe încolăcindu-i trupul. Încă îl mai simţea pe buze, îi mai putea evoca mătasea părului, linia dură a bărbiei sub mângâierea ei. Până şi amintirile erau devastatoare.

În repetate rânduri, Alizeh încercase să înţeleagă de ce o avertizase diavolul în legătură cu prinţul – şi chiar şi acum era nesigură. Să fi fost asta, atunci?

Oare din cauza unui sărut?

Alizeh s-a încordat şi a tras aer în piept. Chiar dacă inima îi zvâcnea, mintea i se liniştise. Ceea ce se întâmplase între ea şi prinţ fusese un moment de

nebunie din nenumărate motive; nu cel din urmă dintre ele fiind faptul că el era moştenitorul unui imperiu al cărui suveran căuta să o nimicească. Nici măcar nu începuse încă să se aplece asupra consecinţelor unei astfel de descoperiri, nici la ce concluzii ar putea conduce în legătură cu prietenii şi familia pe care îi pierduse în urma unor acte de violenţă inexplicabile. Însemna oare că regele mai încercase să o ucidă o dată? El fusese atunci cel care dăduse ordinul de a-i ucide părinţii?

O tulbura faptul că nu putea şti cu siguranţă.

Kamran ar fi putut ocoli ordinele bunicului său pentru a o ajuta astăzi, dar Alizeh nu era lipsită de minte; ştia că relaţiile dintre rude nu erau atât de uşor de tranşat. Poate că prinţul o cruţase într-un moment de bunătate, dar loialitatea lui era, fără îndoială, în altă parte.

Totuşi, Alizeh nu se putea condamna prea aspru.

Nu numai că aventura fusese neprevăzută, dar fusese şi un răgaz neaşteptat – un moment rar de bucurie – în întunericul fără de sfârşit al zilelor ei. Ani de zile se întrebase dacă cineva ar mai putea vreodată să o atingă cu grijă sau să o privească ca şi cum ar fi contat.

Nu, nu trecuse cu uşurinţă peste asemenea experienţă.

Fusese cu adevărat o milă în ea, în tandreţea ei, pe

care acum o accepta cu graţie, împachetându-şi cu grijă amintirile înainte de a merge mai departe. Acţiunile ei nechibzuite nu se vor mai repeta niciodată.

În plus, se consola ea însăşi, drumurile ei şi ale lui Kamran nu se vor mai întâlni niciodată, şi cu atât mai bine, deşi...

Un stol de păsări de la picioarele ei şi-a luat zborul fără veste, neliniştind-o pe Alizeh atât de tare, încât a icnit şi s-a tras în spate, ciocnindu-se de un tânăr care i-a văzut imediat snoda şi a rânjit, dând-o la o parte cu un cot. O lovitură ascuţită în coaste... şi Alizeh s-a împiedicat din nou, dar de data asta s-a redresat singură şi a pornit în grabă prin mulţime.

Ştia, desigur, chiar şi în timp ce-i spunea prinţului rămas-bun, că exista o şansă să-l revadă la balul din acea seară. Nu simţise că e necesar să-l informeze de prezenţa ei pentru că i se părea o idee proastă să se întâlnească din nou cu el; iar acum, când ştia că balul era, de fapt, menit să înlesnească căsătoria lui iminentă...

Nu, nu avea să se gândească la asta.

Nu avea importanţă. *Nu putea să aibă importanţă.* În orice caz, sferele lor nu aveau nicio şansă să se intersecteze la un asemenea eveniment; ea nu ar fi avut niciun motiv să-l vadă.

Alizeh nu cunoştea întreaga întindere a planului lui

Hazan pentru evadarea ei, dar se îndoia că ar fi avut prea mult de-a face cu festivităţile în sine, iar prinţul – pentru care fusese aranjat balul – era de aşteptat, fără îndoială, să se implice pe deplin în activităţile sale.

Nu, cu siguranţă că nu se vor mai vedea.

Alizeh a simţit o strângere de inimă la acest gând, o durere ascuţită pe care nu o putea descifra; era fie dor, fie durere, sau poate că cele două sentimente erau gemene, cele două tăişuri ale aceleiaşi săbii.

Oh, ce mai conta?

A suspinat, ferindu-se pentru a evita un trio de fete care se fugăreau prin mulţime, şi a aruncat o privire, cu inima îndoită, prin fereastra de care era lipită.

Un şir de copii stăteau la o tejghea înaltă, fiecare devorând sendvişuri de îngheţată de rodie – gheaţă de culoarea roşiatică presată între discuri de gofre proaspăt coapte la cuptor. Cei mari stăteau în picioare zâmbind şi certându-i, ştergând gurile lipicioase şi obrajii pătaţi de lacrimi ai copiilor pe care îi puteau prinde, pe când ceilalţi alergau nebuneşte prin magazin, scotocind prin cuvele de cristal pline cu bomboane de fructe şi marţipan colorat, zahăr candel şi nuga cu petale de trandafir.

Alizeh le auzea prin geam râsetele în surdină.

Atunci şi-a strâns mai tare bagajul, încordându-se în timp ce inima i se frângea în piept. Şi Alizeh fusese

cândva copil, avusese cândva părinţi care o răsfăţau astfel. Ce bine era să fii iubit! se gândea ea. Cât de important.

O fetiţă curioasă i-a prins atunci privirea şi i-a făcut cu mâna.

Ezitând, Alizeh i-a făcut şi ea cu mâna.

Era fără adăpost. Fără slujbă. Tot ceea ce avea pe lume încăpea într-o geantă uzată, iar toţi banii ei abia dacă erau două monede şi atât. Nu avea nimic şi pe nimeni de revendicat în afară de ea însăşi – iar asta trebuia să-i fie de ajuns.

Întotdeauna va trebui să-i fie de ajuns.

Chiar şi în cele mai disperate momente, Alizeh îşi găsise curajul de a merge mai departe căutând în adâncul ei; îşi găsise speranţa în ascuţimea minţii sale, în capacitatea propriilor mâini pricepute, în rezistenţa spiritului ei de neclintit.

Nimic nu o va frânge.

Refuza.

Era deci timpul să-şi găsească o scăpare din chinurile vieţii ei. Hazan avea să o ajute, dar mai întâi trebuia să-şi croiască un drum în situaţia ei actuală.

Trebuia să-şi facă un plan.

Cum ar putea să facă rost de material şi de celelalte lucruri necesare pentru a-şi croi o rochie? Ar fi trebuit să aibă mai mulţi bani la ea, doar că domnişoara Huda

nu-i plătise încă un avans pentru cele cinci rochii pe care le ceruse; tânăra femeie aştepta mai întâi să vadă cum o să reuşească Alizeh să-i transforme rochia de tafta înainte de balul din această seară – rochie care zăcea acum mototolită în geanta lui Alizeh.

A suspinat.

Două monede erau tot ce avea, deci nu şi-ar fi permis aproape nimic de la negustorii de ţesături.

A făcut o grimasă şi a mers mai departe, cu mintea lucrând. Un bărbat în vârstă, cu o barbă stufoasă şi un turban alb, a trecut pe lângă ea pe o bicicletă de un albastru strălucitor, oprindu-se în trombă la nici douăzeci de metri distanţă. L-a privit cum îşi desfăşoară trupul îngust de pe şa şi cum scoate o plăcuţă de lemn din coşul bicicletei şi o agaţă de faţa unui cărucior din apropiere.

„Dentist”, scria.

Când a văzut-o că se uită, i-a făcut semn să se apropie, oferindu-i o reducere la o pereche de molari de minte.

Alizeh aproape a zâmbit, clătinând din cap, privind acum scenele din jurul ei cu o doză de tristeţe. De luni de zile trăia în acest oraş regal şi niciodată până acum nu-l văzuse aşa, la ceasul său cel mai dinamic şi mai încântător. Din loc în loc, se vedeau trubaduri cu santur şi sitar, umplând străzile de muzică şi inundându-i

inima de emoţie. Zâmbea cu drag când trecătorii veseli se opreau câteva momente pentru a dansa şi a bate din palme.

Întreaga ei viaţă i se părea dintr-odată ireală, incongruentă cu sunetele şi scenele care o înconjurau, atât de dătătoare de viaţă.

Cu un oarecare efort, Alizeh a respins vârtejul de emoţii care ameninţa să-i răscolească mintea şi şi-a concentrat în schimb gândurile asupra numeroaselor sarcini care o aşteptau. Cu paşi hotărâţi, a trecut pe lângă cofetăria şi cofetarul gălăgios de alături; a trecut în viteză pe lângă un târg prăfuit de covoare, cu suluri colorate stivuite până în tavan şi revărsându-se pe uşă, apoi pe lângă o brutărie şi ferestrele ei deschise, unde a umplut-o aroma paradisiacă de pâine proaspătă.

Dintr-odată, a încetinit – privirea ei zăbovind o clipă asupra sacilor mari de făină de lângă uşă.

Alizeh ar fi putut croi o haină din aproape orice, dar chiar dacă ar fi reuşit să-şi procure suficient de mult material ieftin, ar fi fost totuşi un mic spectacol în sine să fi sosit la bal într-o rochie din pânză de sac. Ori, dacă voia să dispară, trebuia să arate ca toţi ceilalţi prezenţi, ceea ce însemna să nu poarte nimic neobişnuit.

A ezitat, socotindu-se o clipă.

Alizeh avusese întotdeauna o grijă meticuloasă de puţinul pe care îl avea, dar chiar şi aşa, rochia ei de

lucru din stambă era aproape uzată. Rochia cenuşie fusese întotdeauna anostă, dar acum părea şi mai lipsită de viaţă, decolorată şi flască din cauza că o purta neîncetat. Mai avea încă o rochie de rezervă, dar nu avea nevoie s-o vadă ca să ştie că era într-o stare asemănătoare. Ciorapii erau totuşi încă buni; la fel şi ghetele, care încă erau rezistente şi aveau nevoie doar să fie lustruite – deşi gaura de la un deget de la picior nu fusese încă reparată.

Alizeh şi-a muşcat buzele.

Nu-i rămăsese nici o altă soluţie. Vanitatea ei nu putea fi menajată: va trebui pur şi simplu să dezasambleze una dintre rochiile ei terne şi să o refacă, sperând că va avea suficient material reutilizabil pentru a o face bine. Poate că ar putea chiar să refolosească restul şorţului ei rupt pentru a confecţiona o pereche de mănuşi simple, dacă ar putea găsi un loc sigur în care să lucreze.

A suspinat.

Dar mai întâi, s-a hotărât să viziteze hamamul local. O frecţie şi o îmbăiere pe care şi le putea permite oricând, deoarece preţurile pentru o baie fuseseră întotdeauna rezonabile pentru cei săraci, dar...

Alizeh s-a oprit brusc.

Zărise farmacia; forma familiară a magazinului a oprit-o în loc, făcând-o să se întrebe despre bandajele

ei.

Cu grijă, a atins pânza de la gât.

Nu mai simţise nicio durere la mâini sau la gât de cel puţin câteva ore; dacă era prea devreme pentru a îndepărta bandajele de tot, poate că nu era prea devreme pentru a le îndepărta pe durata unei seri, nu-i aşa? Altfel, cu siguranţă că ar fi atras o atenţie nedorită dacă ar fi sosit la bal arătând vizibil rănită.

Alizeh s-a încruntat şi a aruncat din nou o privire spre magazin, întrebându-se dacă Deen se afla înăuntru. S-a hotărât să intre, să-i ceară părerea de profesionist, dar apoi şi-a amintit cu groază ce-i spusese în acea noapte teribilă – cât de nedrept îl criticase pe prinţ şi cum o mustrase negustorul pentru asta.

Nu, mai bine nu.

S-a grăbit să-şi continue drumul, abia reuşind să evite ciocnirea cu o femeie care mătura petalele de trandafir de pe stradă, apoi s-a oprit din nou brusc. Alizeh şi-a strâns pleoapele şi a scuturat din cap cu putere.

Se purta prosteşte.

Nu-i servea la nimic să îl evite pe farmacist, mai ales nu acum, când avea nevoie de ajutorul lui. Pur şi simplu avea să evite să spună vreo prostie de data asta.

Înainte de a se putea dumiri, o şi luase pe stradă înapoi, îndreptându-se direct spre farmacie, unde a

împins uşa cu puţin prea multă putere.

Clopoţelul a zornăit când a intrat.

— Vin imediat, a mormăit Deen, nevăzut în spatele tejghelei.

Ajuta o femeie în vârstă cu o comandă mare de flori de hibiscus uscate, pe care o sfătuia cum să le folosească de trei ori pe zi.

— Dimineaţa, la prânz şi seara, a spus el. O ceaşcă seara vă va ajuta foarte mult cu...

Deen a zărit-o pe Alizeh şi a îngheţat imediat, ochii lui negri lărgindu-se treptat. Alizeh a ridicat o mână moale în semn de salut, dar farmacistul şi-a ferit privirea.

— Asta... vă va ajuta cu somnul, a adăugat el, luând banii clientei şi numărându-i. Dacă simţiţi vreun disconfort digestiv, reduceţi consumul la două căni, dimineaţa şi seara.

Femeia a mulţumit discret şi a plecat. Alizeh a privit-o plecând, clopoţelul magazinului sunând încet în urma ei.

A urmat un scurt moment de tăcere.

— Deci, a spus Deen, ridicând în sfârşit privirea. Aţi venit, într-adevăr. Mărturisesc că nu eram pe deplin convins că o veţi face.

Alizeh a avut o mică tresărire de nelinişte; fără îndoială că el o văzuse ezitând afară. În sinea ei,

sperase ca Deen să o fi uitat cu totul; inclusiv penibilul ultimei lor discuţii. Dar se părea că nu avusese norocul ăsta.

— Da, domnule, a spus ea. Deşi nici eu nu eram pe deplin sigură că voi veni, dacă e să fiu sinceră.

— Păi, e bine că sunteţi aici acum.

I-a zâmbit.

— Să vă aduc pachetul?

— Oh, eu... nu...

Alizeh s-a înroşit, simţind brusc cât de grea era apăsarea nesemnificativă a celor două monede din buzunar.

Mi-e teamă că nu am... De fapt, a spus ea în grabă, mă întrebam dacă aţi putea să-mi examinaţi rănile un pic mai devreme decât am discutat.

Farmacistul filiform s-a încruntat.

— Asta înseamnă cu cinci zile mai devreme decât am discutat. Sper că nu au existat complicaţii?

— Nu, domnule.

Alizeh a făcut un pas înainte.

— Unguentele au fost de un imens ajutor. Doar că bandajele sunt... sunt, ei bine, sunt puţin cam prea vizibile, cred. Atrag destul de mult atenţia şi, cum aş prefera să nu fiu remarcată atât de uşor, speram să le pot scoate cu totul.

Deen a privit-o o clipă, studiind puţinul din faţa ei pe

care îl putea vedea.

— Vreţi să vă scoateţi bandajele cu cinci zile mai devreme?

— Da, domnule.

— Menajera vă dă bătăi de cap?

— Nu, domnule, ea n...

— Aveţi dreptul să vă trataţi rănile, să ştiţi. Nu are voie să vă împiedice să vă recuperaţi...

— Nu, domnule, a spus din nou Alizeh, puţin mai hotărât. Nu e vorba de asta.

Când nu a mai spus nimic altceva, Deen a inspirat adânc. Nu a făcut niciun efort să-şi ascundă neîncrederea, iar Alizeh s-a mirat în tăcere de îngrijorarea lui.

— Foarte bine, atunci! a spus el, expirând. Luaţi loc. Haideţi să aruncăm o privire.

Alizeh s-a urcat pe scaunul înalt de la tejghea, pentru a fi examinată mai bine. Foarte încet, Deen a început să desfacă bandajul de la gât.

— L-aţi înfăşurat chiar frumos, a murmurat el, la care ea nu a făcut decât să dea din cap.

Era ceva liniştitor în mişcările lui blânde şi, pentru o clipă, Alizeh a îndrăznit să închidă ochii.

Niciodată nu ar fi putut să exprime cu exactitate cât de epuizată era. Nici măcar nu-şi putea aminti de ultima dată când dormise mai mult de câteva ore sau

când se simţise îndeajuns de în siguranţă pentru a sta liniştită ceva mai mult timp. Rareori i se permitea să stea jos şi aproape niciodată nu i se permitea să se oprească.

Of, dacă ar fi putut măcar să ajungă la bal în seara asta, orice ar fi fost posibil! Uşurare. Siguranţă. Pace. Cât despre forma reală a acestor visuri...

Nu prea avea aşteptări.

Alizeh era o regină ratată, fără regat – nici măcar o ţară cât de mică pe care să o conducă. Djinnii erau împrăştiaţi în toată Ardunia, cei cunoscuţi fiind în număr prea mic, iar restul, prea greu de găsit. Cu mult timp în urmă, existase un plan pentru ascensiunea ei, ale cărui detalii nu-i fuseseră aduse la cunoştinţă lui Alizeh la o vârstă atât de fragedă. În schimb, părinţii ei insistaseră întotdeauna ca ea să se concentreze pe studiile ei, bucurându-se încă o vreme de copilărie.

Alizeh avea doisprezece ani când tatăl ei murise şi abia după ce murise, mama lui Alizeh începuse să se îngrijoreze că fiica sa ştia prea puţine despre menirea ei. Atunci îi povestise lui Alizeh despre munţii Arya, despre magia de acolo, care era esenţială pentru deblocarea puterilor pe care se zvonea că le va avea într-o zi.

Când Alizeh o întrebase de ce nu putea pur şi simplu să meargă şi să strângă o astfel de magie, mama ei

râsese – şi fusese cu tristeţe.

— Nu e chiar atât de simplu, îi explicase ea. Magia trebuie să fie adunată de un cvorum de supuşi loiali, care trebuie să fie cu toţii dispuşi să moară pentru tine în acest demers. Pământul te-a ales pe tine să domneşti, draga mea, dar mai întâi trebuie să fii socotită demnă de acest rol de către propriul tău popor. Cinci oameni trebuie să fie dispuşi să-şi sacrifice vieţile pentru a da curs domniei tale; numai atunci munţii se vor despărţi de puterea lor.

Asta i se păruse întotdeauna lui Alizeh o condiţie inutilă, crudă; nu se credea capabilă să ceară unei jumătăţi de duzină de oameni să moară pentru ea, nici măcar în interesul binelui comun. Dar cum acum nu se putea gândi nici măcar la o singură persoană dispusă să-şi piardă viaţa în urmărirea intereselor ei – socotea că e prematur să se bazeze chiar şi pe Hazan –, i se părea un punct inutil de discutat.

Mai mult, chiar dacă, printr-un miracol, ar fi reuşit să îşi revendice tronul care i se cuvenea şi să câştige loialitatea a zeci de mii de oameni, Alizeh ştia deja că i-ar fi dezamăgit ca regină, căci şi-ar fi condamnat propriul popor la moarte.

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie pentru a-ţi da seama că regele Arduniei ar zdrobi un rival pe propriile sale pământuri; recenta ei urmărire fusese o

dovadă suficientă a temerilor sale. Niciodată nu şi-ar fi cedat de bunăvoie scaunul şi nici poporul său, iar djinnii se numărau acum printre supuşii lui.

Alizeh a deschis ochii chiar în momentul în care Deen i-a desfăcut şi ultima bucată de pânză de la gât.

— Dacă vreţi să întindeţi mâinile, domnişoară, voi desface şi bandajele de-acolo, i-a spus el. Deşi tăietura de la gâtul dumneavoastră pare să se vindece foarte bine...

Alizeh a întins mâinile, dar şi-a întors capul spre fereastră, fiind distrasă chiar atunci de vederea unei femei mici şi bătrâne care trecea, împingând un cărucior. Femeia îmbătrânise la fel cum ar putea îmbătrâni un copac, faţa ei fiind atât de graţios înscrisă de trecerea timpului, încât Alizeh s-a gândit ca ar putea număra fiecare linie pentru a-i cunoaşte vârsta. Părul ei alb era acum vopsit cu henna într-un portocaliu strălucitor şi legat la spate cu o eşarfă cu flori, care se potrivea cu fusta ei vie, înflorată. Alizeh a aruncat o privire asupra recoltei femeii: migdale verzi îngrămădite în cărucior, cu coaja lor moale şi pufoasă încă intactă, strălucind de îngheţ.

Bătrâna i-a făcut un semn din cap, iar Alizeh a zâmbit.

Fusese surprinsă, la sosirea în Setar, să descopere cât de mult îi plăcea agitaţia din oraşul regal; zgomotul şi

nebunia erau o mângâiere pentru ea; o amintire că nu era singură pe lume. Să fie martoră în fiecare zi la efortul colectiv al atâtor oameni care se străduiau, înfăptuiau, munceau şi respirau...

Asta îi aducea un calm neaşteptat.

Totuşi, Alizeh nu era precum ceilalţi care locuiau aici. Diferenţele erau multe, dar poate cea mai problematică era faptul că Alizeh nu accepta fără rezerve măreţia imperiului Arduniei. Nu accepta că Acordurile Focului fuseseră un desăvârşit act de clemenţă. În unele privinţe, da, fuseseră o binecuvântare, dar numai pentru că aproape toată lumea îşi dorea cu ardoare să se pună capăt luptei milenare dintre rase.

Tocmai de aceea, poporul ei cedase.

Djinnii se săturaseră să trăiască în frică, să le fie incendiate casele, să îşi vadă prietenii şi familiile vânate şi masacrate. Mamele din ambele tabere se săturaseră să primească trupurile mutilate ale copiilor lor de pe câmpul de luptă. Durerea provocată de vărsarea nesfârşită de sânge ajunsese la apogeu şi, deşi ambele părţi îşi doreau pacea, ura lor reciprocă nu putea fi uitată peste noapte.

Acordurile fuseseră promulgate sub stindardul unităţii – o pledoarie pentru coeziune, pentru armonie şi înţelegere –, dar Alizeh ştia că erau motivate în întregime de strategia militară. Destui djinni fuseseră

măcelăriţi până acum, astfel încât numărul celor rămaşi nu mai era considerat o ameninţare; acordând supravieţuitorilor aparenţa de siguranţă şi apartenenţă, regele Arduniei supusese efectiv, apoi absorbise în imperiul său zeci de mii dintre cele mai tari şi mai puternice fiinţe de pe Pământ, pentru care se luase o măsură puţin cunoscută: djinnilor din Ardunia li se permitea să-şi exercite abilităţile naturale doar pe timp de război şi doar pe câmpul de luptă. Timp de *patru ani,* toţi cetăţenii apţi erau obligaţi să servească în armata imperiului, iar djinnii nou absorbiţi nu făceau excepţie.

Toată Ardunia îl considera pe regele Zaal un conducător generos şi drept, dar Alizeh nu se putea încrede într-un astfel de om. Printr-un singur decret viclean, el nu numai că absolvise luturile de toate atrocităţile comise împotriva djinnilor, dar îşi şi dăduse o aură de atotputernicie, adăugând armatelor sale un contingent de recruţi cu puteri supranaturale şi deposedându-i pe djinnii cu sânge de gheaţă de orice drept asupra supuşilor lor.

— Gata, în regulă, a spus Deen cu entuziasm. Gata, domnişoară.

Tonul lui vioi era atât de neaşteptat, încât Alizeh s-a întors imediat să-l privească.

— Sunt veşti bune? a întrebat ea, cu vocea trădându-i surpriza.

— Da, domnişoară, pielea vi s-a refăcut excepţional de bine. Trebuie să spun că acele unguente au fost făcute de mine, aşa că, deşi le cunosc numeroasele puncte forte, sunt de asemenea conştient şi de limitele lor, şi nu am ştiut niciodată că pot duce la o vindecare atât de rapidă.

Alizeh a simţit o străfulgerare de teamă trecând prin ea la aceste vorbe şi şi-a retras rapid mâinile, studiindu-le acum în camera plină de soare. Nu-şi schimbase bandajele decât o singură dată de când fusese aici, şi numai în toiul nopţii, copleşită de epuizare şi luminată de strălucirea slabă a unei singure lumânări. Acum, Alizeh îşi studia mâinile cu uimire. Erau moi şi neatinse, fără măcar vreo urmă, fără o cicatrice.

Şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală, strângându-le cu putere.

Alizeh se întrebase de multe ori cum supravieţuise atâtor boli pe stradă, cum îşi revenise iar şi iar, chiar şi atunci când fusese împinsă în pragul morţii. Ştia că poate rezista focului – îngheţul adânc din corpul ei îl respingea –, dar nu mai avusese niciodată până acum o dovadă atât de clară a tăriei corpului ei.

Şi-a ridicat atunci privirea spre farmacist, cu ochii măriţi de un soi de panică.

Zâmbetul lui Deen începuse să se estompeze.

— Iertaţi-mi ignoranţa, domnişoară, dar cum nu tratez mulţi djinni, nu prea am termen de comparaţie. Este... este acest... Acest tip de vindecare este neobişnuit printre cei din neamul vostru?

Alizeh ar fi vrut să mintă, dar se temea că o dezinformare ar putea afecta negativ tratamentul pe care îl acorda puţinilor djinni care îi căutau ajutorul. Cu blândeţe, a spus:

— Este rar.

— Şi să înţeleg că, până acum, nu ştiaţi că sunteţi capabilă de o vindecare atât de rapidă?

— Nu, nu ştiam.

— Înţeleg, a spus el. Ei bine, presupun că ar trebui atunci să acceptăm asta ca pe o surpriză norocoasă, care, fără îndoială, se lăsa aşteptată de mult timp.

A încercat să zâmbească.

— Cred că sunteţi mai mult decât gata să îndepărtaţi bandajele, domnişoară. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta.

— Da, domnule. Vă mulţumesc! a spus Alizeh, făcându-şi loc să se ridice. Cât vă datorez pentru vizită?

Deen a râs.

— Nu am făcut nimic altceva decât să vă scot bandajele şi să vă anunţ cu voce tare ceea ce oricum aţi fi putut vedea singură cu uşurinţă. Nu-mi datoraţi nimic.

— Oh, nu, sunteţi prea generos – v-am răpit timpul, cu siguranţă ar trebui să...

— Nu, deloc.

I-a făcut semn să renunţe.

— Nu au fost decât cinci minute cel mult. În plus, v-am aşteptat sosirea toată ziua asta şi am fost deja plătit generos pentru deranj.

Alizeh a încremenit.

— Poftim?

— Prietenul dumneavoastră m-a rugat să vă aştept, a spus negustorul, încruntându-se uşor. Nu el a fost motivul esenţial pentru care aţi venit astăzi?

— Prietenul meu?

Inima lui Alizeh începuse să bată cu putere.

— Da, domnişoară.

Deen o privea acum cu surprindere.

— A venit în dimineaţa asta – un tip destul de înalt, nu-i aşa? Purta o pălărie interesantă şi avea cei mai vii ochi albaştri. A insistat că o să veniţi şi m-a rugat să nu-mi închid magazinul, nici măcar cât să iau prânzul, aşa cum fac adesea. M-a rugat să vă înmânez asta...

Deen a ridicat un deget, apoi a dispărut sub tejghea pentru a recupera un pachet greu şi voluminos.

— ...când veţi fi ajuns în sfârşit aici.

Cu grijă, farmacistul a aşezat cutia grea, de un galben-pal, pe suprafaţa uzată a tejghelei, împingând-o

apoi până la ea.

— Am fost sigur că v-a informat despre vizita sa aici, a spus Deen, pentru că părea extrem de convins că veţi veni astăzi.

O pauză.

— Sper că nu v-am alarmat.

Alizeh se uita fix la cutie, în timp ce o străbătea o frică năucitoare. Îi era teamă chiar şi să atingă pachetul.

A înghiţit încet în sec.

— Prietenul... prietenul meu... nu şi-a spus numele?

— Nu, domnişoară, a spus Deen, care părea acum să înţeleagă că ceva nu era în regulă. Descrierea mea privindu-l pe tânăr nu a fost suficientă pentru a vă trezi memoria? El mi-a spus că totul e menit să fie o surpriză plăcută pentru dumneavoastră. Mărturisesc că mi s-a părut... foarte amuzant.

— Da, desigur, s-a forţat Alizeh să râdă. Da, vă mulţumesc! Eram doar... Sunt doar şocată, vedeţi... Sunt destul de puţin obişnuită să primesc astfel de cadouri extravagante, şi mă tem că nu prea ştiu cum să le accept cu eleganţă.

Deen şi-a revenit auzind asta, iar ochii i-au strălucit şi mai tare.

— Da, bineînţeles, domnişoară. Înţeleg pe deplin.

A urmat o secundă de tăcere, în timpul căreia Alizeh şi-a fixat un zâmbet pe faţă.

— Când aţi spus că a venit prietenul meu să livreze pachetul?

— Oh, nu mai ştiu exact! a răspuns Deen, cu fruntea încruntată. A fost pe undeva la sfârşitul dimineţii, cred.

Dimineaţa târziu.

Ca şi cum descrierea făcută de Deen străinului nu era o dovadă suficientă, Alizeh era acum sigură că livrarea nu fusese făcută de prinţ, care era la Casa Baz exact la acea oră. Mai exista o singură persoană care ar fi putut face aşa ceva pentru ea, însă exista o problemă...

Hazan nu avea ochii albaştri.

Era posibil, desigur, ca farmacistul să fi făcut o greşeală. Poate că Deen se exprimase greşit, sau chiar îl văzuse pe Hazan din vreun unghi greşit. Hazan era înalt, la urma urmei, asta era sigur; deşi Alizeh îşi dădea seama că nu ştia destule despre el ca să judece, cu o convingere reală, dacă era genul care să poarte pălării interesante.

Totuşi, era soluţia cea mai plină de sens.

Hazan spusese că va avea grijă de ea, nu-i aşa? Cine altcineva ar fi fost atât de atent la mişcările ei... cine altcineva i-ar fi arătat o asemenea bunătate?

Alizeh s-a uitat din nou la pachetul cel frumos, la prezentarea lui impecabilă. Cu delicateţe, şi-a plimbat un deget de-a lungul marginilor dantelate ale cutiei şi a panglicii galbene mătăsoase care strângea cutia la

mijloc.

Alizeh ştia exact ce e asta; era treaba ei să ştie ce e. Cu toate acestea, părea imposibil.

— Nu vreţi să o deschideţi, domnişoară?

Deen încă se uita fix la ea.

— Mărturisesc că şi eu sunt teribil de curios.

— Oh! a spus ea încet. Da, bineînţeles.

A străbătut-o un fior de anticipare, împletită cu frică şi cu o tresărire de emoţie, tulburând orice urmă din pacea pe care trupul ei de-abia o regăsise.

Cu o grijă minuţioasă, a desfăcut panglica, apoi a ridicat capacul greu, eliberând în acelaşi timp un hăţiş de hârtie delicată şi transparentă. Deen a luat capacul din mâinile ei tremurânde, iar Alizeh s-a uitat în cutie cu ochi mari de copil, descoperind, în adâncurile ei, o minune de rochie elegantă.

L-a auzit pe Deen oftând.

La început, tot ce a văzut au fost straturi de şifon de mătase diafan, într-o nuanţă de lavandă palidă. A dat la o parte ambalajele, ridicând cu grijă, în lumină, rochia vaporoasă de mătase. Era încreţită uşor pe corset şi strânsă pe talie; o pelerină lungă şi transparentă era fixată pe umeri în locul mânecilor. În mâinile ei, fusta şoptea ca vântul, alunecându-i printre degete ca o briză moale. Era elegantă fără ostentaţie, echilibrul perfect a tot ceea ce-şi dorea pentru acea seară.

Alizeh a crezut că o să plângă.

Să fi îngheţat de frig în această rochie şi tot nu ar fi scos un cuvânt de nemulţumire.

— Aveţi şi un bileţel, domnişoară, a spus Deen în linişte.

Alizeh s-a uitat la el atunci, luând bileţelul din mâna lui întinsă şi băgându-l prompt în buzunar. Se hotărâse să îşi ia rămas-bun de la farmacist şi să citească biletul departe de ochii lui curioşi, dar a fost oprită de privirea ciudată de pe faţa lui.

Deen părea mulţumit.

Văzuse acolo, în blândeţea expresiei lui, că o credea destinatara unui gest romantic. Şi-a dat seama că el nu-i văzuse chipul în întregime şi, ca urmare, nu putea decât să-i ghicească vârsta. Fără îndoială că presupunea că Alizeh era ceva mai în vârstă decât în realitate, că era probabil amanta vreunui nobil căsătorit. În orice altă împrejurare, ar fi fost o presupunere profund neplăcută, care ar fi făcut-o, în ochii societăţii, o prostituată de rând.

Cumva, Deen nu părea să fie deloc deranjat de asta.

— Nu sunt atât de mizerabil încât să vă reproşez fericirea, a spus el, citindu-i confuzia din ochi. Nu pot decât să-mi imaginez cât de dificil trebuie să fie să duceţi viaţa dumneavoastră.

Alizeh s-a dat înapoi, atât de surprinsă era.

Nu putea fi mai departe de adevăr, şi totuşi sinceritatea lui o atingea, însemnând pentru ea mai mult decât ar fi putut spune. De fapt, a simţit dintr-odată că-i lipsesc cuvintele potrivite.

— Mulţumesc! a fost tot ce a reuşit să spună.

— Îmi dau seama că suntem străini, a spus Deen, dregându-şi glasul, şi, ca urmare, s-ar putea să mă consideraţi ciudat că spun asta... dar am simţit, de la început, o tainică înrudire cu dumneavoastră, domnişoară.

— Înrudire? a spus ea, uimită. Cu mine?

— Da, chiar aşa.

A râs scurt, dar ochii lui erau întunecaţi de o emoţie enigmatică.

— Şi eu mă simt obligat să ascund de lume cine sunt. E greu, nu-i aşa? Să te îngrijorezi mereu cum vei fi perceput pentru ceea ce eşti; să te întrebi mereu dacă vei fi acceptat dacă încerci să fii cu adevărat tu însuţi?

Alizeh a simţit o căldură bruscă în spatele ochilor, o înţepătură neaşteptată de emoţie.

— Da, a spus ea blând.

Deen a zâmbit, dar era totuşi încordat.

— Poate că aici, între noi, doi străini, ar putea să nu existe o astfel de înţelegere.

— Puteţi să vă încredeţi în asta, a spus Alizeh fără

ezitare. Să sperăm la ziua în care vom putea cu toţii să ne scoatem măştile, domnule, şi să trăim în lumină fără teamă!

Deen a întins braţele şi i-a strâns mâinile, i-a ţinut palmele într-ale lui, într-un gest de prietenie care i-a umplut inima de emoţie. Au rămas aşa lung timp, înainte de-a se despărţi încet.

În tăcere, Deen a ajutat-o să-şi adune lucrurile şi, cu un scurt semn din cap, şi-au luat rămas-bun.

Clopoţelul magazinului a sunat încet când a plecat.

Cu inima şi mintea complet ocupate de gândurile legate de neaşteptatul farmacist, de greutatea genţii supraîncărcate şi de cutia mare şi grea care adăpostea rochia ei de voal, şi-a amintit de bileţel abia după ce ajunsese la jumătatea străzii.

Cu o tresărire violentă, Alizeh şi-a lăsat geanta pe jos. A scos din buzunar plicul micuţ şi, cu inima care acum îi bătea cu putere în piept, a rupt hârtia groasă.

Abia putea respira în timp ce scruta biletul scurt, tuşele clare şi hotărâte ale scrisului.

Purtaţi asta în această seară şi veţi fi
văzută doar de cei care vă doresc binele.

Treizeci şi unu

Palatul regal fusese construit la baza canionului Narenj, intrarea impunătoare fiind poziţionată între stânci abrupte şi înşelătoare, de culoarea sângelui de bou, care contrastau puternic cu cupolele şi minaretele de marmură albă strălucitoare ale palatului. Structura măreaţă care-i era casă prinţului era cuibărită într-o fisură colosală între formaţiunile de piatră, la baza căreia prospera chiar şi iarna o vegetaţie luxuriantă. Hectare de iarbă sălbatică şi ienuperi înmuguriţi atingeau Înălţimea perpendiculară a stâncii roşii, iar frunzişul verde-albastru se răsucea pe ramuri neregulate, extinzându-se spre cer şi spre un râu imens şi grăbit care alerga paralel cu intrarea în palat. Peste acest volum de apă tremurând şi şerpuitor fusese construit un imens pod mobil, o capodoperă teribilă care făcea legătura, în cele din urmă, cu drumul principal – şi apoi cu inima Setarului.

Kamran stătea acum pe acel pod mobil, privind râul care îi păruse cândva atât de înfricoşător.

Ploile veniseră doar pentru scurt timp în acest sezon şi, drept urmare, apa de sub picioare era încă destul de puţin adâncă, nemişcată în ceasul fără vânt. În fiecare zi, Kamran aştepta, cu încordare, să revină ploile; ca o măturare de furtuni să le cruţe imperiul. Dacă nu...

— Te gândeşti la cisterne, a spus încet bunicul său. Nu-i aşa? Kamran s-a uitat la rege.

— Ba da, a răspuns.

— Bine.

Cei doi stăteau unul lângă altul pe pod, un loc de oprire obişnuit pentru vizitatorii autorizaţi ai palatului. Toţi erau obligaţi să-şi oprească acolo caii în timp ce gărzile deschideau uşile impunătoare şi prevestitoare care duceau la curtea regală. Prinţul fusese surprins să descopere, la întoarcerea de la Casa Baz, că bunicul său aşteptase să-l intercepteze la pod.

Trăsura care îl adusese pe Kamran înapoi la palat dispăruse de mult – şi Hazan odată cu ea –, dar, cu toate acestea, bunicul său nu spusese încă mare lucru. Nu întrebase despre rezultatele căutării lui Kamran şi nici nu scoase un cuvânt despre misiva tulaniană – al cărei rezumat îi fusese prezentat de Hazan în drumul lor spre casă.

Veştile erau, într-adevăr, deconcertante.

Chiar şi aşa, regele şi moştenitorul său încă nu discutau despre ele. În schimb, priveau în tăcere cum o servitoare vâslea într-o canoe pe apele liniştite de mai jos, barca zveltă fiind umflată de o explozie vie de flori proaspete.

Kamran îşi petrecea rareori timpul aici, la limita exterioară a domeniului palatului, deşi ezitarea lui nu provenea dintr-o teamă de a se simţi expus. Palatul era aproape imposibil de atacat, păzit cum era din toate

părţile de bariere naturale. Vastele terenuri erau şi ele asigurate de un zid exterior, al cărui vârf răzbătea deasupra norilor, şi care era păzit în permanenţă de nu mai puţin de o mie de soldaţi, cu toţii în picioare, cu săgeţile în arcuri, gata pregătite.

Nu, nu era vorba că prinţul s-ar fi simţit lipsit de protecţie.

În ciuda priveliştii uluitoare din acest punct de observaţie, Kamran evita să zăbovească prea mult pe acest pod, deoarece îi amintea de copilăria sa, de-o zi anume. Îi venea greu să creadă că trecuse atât de mult timp de la acea zi fatidică, pentru că încă i se părea, în anumite momente, că evenimentul s-ar fi petrecut cu doar câteva minute în urmă.

De fapt, trecuseră şapte ani.

Tatăl lui Kamran fusese departe de Ardunia atunci, plecat de acasă luni de zile pentru a conduce un război fără sens în Tulan. Tânărul Kamran rămăsese închis acasă, cu tutorii, o mamă distantă şi un rege preocupat; lungile perioade de îngrijorare şi plictiseală erau întrerupte doar de vizitele la casa mătuşii sale.

În ziua în care tatăl său trebuia să se întoarcă la palat, Kamran privea de la ferestrele înalte. Căuta fără odihnă să vadă trăsura familiară a tatălui său, iar când aceasta sosise în sfârşit, alergase disperat pe porţi, cu respiraţia tăiată de nerăbdare, oprindu-se chiar pe acest pod,

deasupra acestui râu. Aşteptase în afara trăsurii oprite, cu plămânii arzând de efort, ca tatăl său să-l salute.

Sezonul ploios fusese feroce în acel an, iar râul devenise furios, agitându-se cu o forţă terifiantă. Kamran îşi amintea bine acest lucru, pentru că stătea acolo, pe pod, ascultându-i vuietul, în timp ce aştepta; aştepta ca tatăl său să deschidă poarta, să se arate.

Când, după o lungă aşteptare, uşile tot nu se deschiseseră, Kamran le smulsese el însuşi.

Mai târziu aflase că fusese trimisă vorbă – desigur, fusese trimisă –, dar că nimeni nu se gândise să-i dea vestea şi copilului de unsprezece ani, să-i spună că tatăl său nu mai venea acasă.

Că tatăl său era, de fapt, mort.

Acolo, pe un scaun bogat dintr-o trăsură la fel de familiară pentru el ca şi propriul nume, Kamran nu îşi văzuse tatăl, ci capul însângerat al tatălui său, aşezat pe o tipsie de argint.

Nu e exagerat să spunem că scena îi inspirase tânărului prinţ o reacţie atât de violentă şi de paralizantă, încât îşi dorise, brusc, sosirea cât mai rapidă a propriei sale morţi. Kamran nu-şi putea imagina să trăiască într-o lume fără tatăl său; nu-şi putea imagina să trăiască într-o lume care să-i facă un asemenea lucru tatălui său. Se îndreptase calm spre marginea podului, se căţărase pe zidul înalt al acestuia

şi se aruncase în râul îngheţat şi învolburat de dedesubt.

Bunicul său fusese cel care îl găsise, care se aruncase în adâncurile îngheţate pentru a-l salva, care scosese trupul albastru şi moale al lui Kamran din braţele iubitoare ale Morţii. Chiar şi cu Divinatorii alături, străduindu-se să-i repornească inima, trecuseră zile întregi până când Kamran deschisese ochii, iar când o făcuse, văzuse doar privirea brună familiară a bunicului său; părul alb familiar al bunicului său. Zâmbetul lui familiar şi blând.

„Nu încă”, spusese regele, mângâind obrazul băieţelului.

„Nu chiar acum.”

— Crezi că nu înţeleg.

Sunetul vocii bunicului său l-a readus în prezent pe Kamran, care a inspirat adânc. S-a uitat din nou la rege.

— Majestate?

— Crezi că nu înţeleg, a spus din nou bunicul său, întorcându-se puţin pentru a-l privi în faţă. Crezi că nu ştiu de ce ai făcut-o şi mă întreb cum poţi să mă consideri atât de indiferent.

Kamran nu a spus nimic.

— Ştiu de ce acţiunile copilului străzii te-au şocat atât

de tare, a spus adăugat în linişte. Ştiu de ce ai făcut un spectacol din acel moment, de ce te-ai simţit obligat să îl salvezi. A fost nevoie de multe eforturi din partea noastră pentru a gestiona situaţia, dar nu am fost mâniat de acţiunile tale, pentru că ştiam că nu ai vrut să faci rău. De fapt, ştiu că nu te-ai gândit deloc.

Kamran a privit în depărtare. Din nou, nu a spus nimic. Regele Zaal a suspinat.

— Am văzut forma inimii tale din momentul în care ai deschis ochii pentru prima dată. Toată viaţa ta, am reuşit să-ţi înţeleg acţiunile – am reuşit să găsesc un sens chiar şi greşelilor tale.

A făcut o pauză.

— Dar niciodată până acum nu m-am mai zbătut aşa cum o fac acum. Nu pot nici măcar să încep să înţeleg interesul tău stăruitor pentru această fată, iar acţiunile tale au ajuns să mă sperie mai mult decât aş vrea să recunosc.

— *Această fată?*

Kamran s-a întors; pieptul i s-a strâns dintr-odată.

— Nu e nimic de discutat în ceea ce o priveşte. Credeam că am terminat cu această discuţie. Chiar în această dimineaţă, de fapt.

— Aşa credeam şi eu, a spus regele, părând brusc epuizat. Şi totuşi, am primit deja rapoarte despre comportamentul tău neobişnuit la Casa Baz. Deja se

discută despre tine – despre „melancolia” ta, aşa cum am auzit că a fost numită.

Maxilarul lui Kamran s-a încleştat.

— Ai apărat o tânără într-o snodă, nu-i aşa? Ai apărat-o sus şi tare, fără respect faţă de mătuşa ta şi îngrozind-o pe menajeră în acelaşi timp.

În şoaptă, prinţul a murmurat o sudalmă.

— Spune-mi, a continuat regele, nu cumva era tocmai fata pe care voiam să o nimicim? Aceeaşi snodă legată de pieirea mea? Cea care mai că a condus la oribilul transfer al vieţii tale în temniţele noastre?

Ochii lui Kamran au sclipit de furie. Nu-şi mai putea domoli furia pe care încă o simţea faţă de recenta trădare a bunicului său şi nici nu mai putea suporta aceste manifestări condescendente de superioritate. Se săturase de ele; se săturase de aceste discuţii fără rost.

Cu ce greşise el, cu adevărat?

Doar se dusese astăzi la Casa Baz, numai şi numai pentru a-şi îndeplini datoria pe care i-o încredinţase regele său; nu plănuise restul. Nu era ca şi cum ar fi intenţionat să fugă cu Lita sau, mai rău, să se căsătorească cu ea; să o facă regină a Arduniei. Kamran nu era încă pregătit să recunoască în faţa lui însuşi întregul adevăr: că, într-un acces de nebunie, ar fi putut cu siguranţă să încerce să o facă regina lui, dacă ea l-ar fi lăsat.

Nu vedea ce rost ar avea să mai insiste asupra acestui lucru.

Kamran nu avea să o mai vadă niciodată pe Alizeh – de asta era sigur – şi nu credea că merită să fie tratat astfel de bunicul său. Avea să participe la bal în seara asta; avea să se căsătorească, în cele din urmă, cu tânăra considerată cea mai bună pentru el şi, cu mare amărăciune, avea să stea deoparte în timp ce bunicul său continua să facă planuri pentru a o ucide pe fată. Niciuna dintre greşelile lui nu era iremediabilă; niciuna dintre ele nu era atât de murdară ca să merite o condamnare atât de necruţătoare.

— Scăpase o găleată cu apă pe jos, a spus iritat prinţul. Menajera avea de gând să o dea afară pentru asta. Am intervenit doar pentru a o păstra pe fată în poziţia ei suficient de mult timp ca să rămână la parter. Percheziţionarea camerei ei, după cum vă amintiţi, era singura mea misiune, iar concedierea ei ne-ar fi zădărnicit planurile. Cu toate acestea, eforturile mele au fost fără folos. A fost aruncată imediat în stradă; camera ei era goală când am găsit-o.

Regele şi-a împreunat mâinile la spate, pivotând complet pentru a se întoarce cu faţa spre nepotul său. L-a privit pe Kamran îndelung.

— Şi nu ţi s-a părut neobişnuită potrivirea perfectă a concedierii ei? Nu ţi-a trecut prin minte, atunci, că

probabil ea însăşi a orchestrat scena? Că ţi-a văzut chipul, că ţi-a bănuit scopul şi că a conceput ora propriei ieşiri, scăpând astfel de orice control?

Kamran a ezitat.

O străfulgerare de nesiguranţă l-a tulburat o clipă; avea nevoie de o singură secundă, necesară pentru a-şi derula amintirile, pentru a examina şi a înlătura categoric premisa duplicităţii lui Alizeh – dacă i s-ar fi acordat lui Kamran doar o clipă în plus, ar fi adunat suficiente dovezi pentru a o nega. În loc de asta, pauza lui de reflecţie l-a costat credibilitatea.

— Mă dezamăgeşti, a spus regele. Cât de maleabil te-a făcut un duşman atât de evident. Nu mai pot să mă prefac că nu sunt cu totul tulburat. Spune-mi, este foarte frumoasă? Şi tu... tu eşti atât de uşor de îngenuncheat?

Mâna prinţului s-a strâns în jurul mânerului buzduganului său.

— Cât de repede îmi defăimaţi caracterul, Majestatea Voastră. V-aţi închipuit că voi accepta în linişte o astfel de defăimare a persoanei mele, că nu voi contesta nişte acuzaţii atât de impregnate de ridicol, atât de deviate de la adevăr, încât nu ar putea însemna nimic...

— Nu, Kamran, nu, mă aşteptam de la bun început că vei mima indignarea, aşa cum o faci acum.

— Nu pot să spun...

— Ajunge, copile! Destul!

Regele a închis ochii, prinzându-se de balustrada de alamă a podului mobil.

— Lumea asta caută în fiecare clipă să mă abandoneze şi constat că nu am timpul şi resursele necesare pentru a te pedepsi pentru prostia ta. Este bine, cel puţin, că aveai scuze atât de bine pregătite. Explicaţiile tale sunt solide, iar detaliile sunt bine gândite.

Regele Zaal a deschis ochii, studiindu-şi nepotul.

— Mă consolez, a spus regele în linişte, văzând că faci acum efortul de a-ţi ascunde acţiunile nedemne, căci minciunile tale indică măcar faptul că dispui de conştientizarea necesară a greşelilor tale. Nu pot decât să mă rog ca judecata ta mai bună să triumfe, în cele din urmă.

— Majestate...

— Regele tulanian va participa la bal în seara asta, după cum fără îndoială ai auzit.

Cu mare efort, Kamran şi-a înghiţit cuvintele din gât, impunându-şi să rămână calm.

— Da.

Regele Zaal a dat din cap.

— Cu tânărul lor rege, Cyrus, nu e de glumit. Şi-a ucis propriul tată, după cum bine ştii, pentru ascensiunea la tron, iar prezenţa la balul din această

seară, chiar dacă nu e un semn clar de război, nu este, fără îndoială, nici vreun semn de prietenie, aşa că va trebui s-o abordăm cu prudenţă.

— Sunt întru totul de acord.

— Bine. Foarte b...

Bunicul său a respirat brusc, pierzându-şi echilibrul preţ de-o clipă îngrijorătoare. Kamran l-a prins pe regele Zaal de braţ, susţinându-l, pe când inima îi bătea cu putere de frică. Nu conta cât de mult se înfuria împotriva bunicului său sau cât de mult simţea că îl detestă pe bătrân; adevărul era întotdeauna aici, în teroarea care îl cuprindea în tăcere la perspectiva pierderii lui.

— Vă simţiţi bine, Majestate?

— Dragul meu copil, a spus regele, închizând pentru scurt timp ochii. A întins mâna şi a strâns umărul prinţului. Trebuie să te pregăteşti. În curând nu voi mai putea să te scutesc de vederea unui ţinut îmbibat de sânge, deşi Dumnezeu ştie că am încercat în aceşti ultimi şapte ani.

Kamran s-a blocat auzind asta; mintea lui se agăţa de o presupunere înfricoşătoare.

Toată viaţa lui se întrebase de ce, după uciderea brutală a tatălui său, regele nu răzbunase moartea fiului său, de ce nu dezlănţuise furia celor şapte iaduri asupra imperiului din sud. Niciodată nu avusese sens

pentru tânărul prinţ, şi totuşi nu pusese niciodată în discuţie acest lucru, căci Kamran se temuse, după moartea tatălui său, că răzbunarea ar însemna că îşi va pierde şi bunicul.

— Nu înţeleg, a spus Kamran, cu vocea încărcată acum de emoţie. Vrei să spui că ai făcut pace cu Tulan... de dragul meu?

Regele a schiţat un zâmbet trist. Mâna lui îmbătrânită a căzut de pe umărul prinţului.

— Te şochează, a spus el, să descoperi că şi eu posed o inimă fragilă? O minte slabă? Că şi eu, de asemenea, am fost nechibzuit? Într-adevăr, am fost egoist. Am luat decizii – decizii care au afectat vieţile a milioane de oameni – care nu au fost motivate de înţelepciunea minţii mele, ci de dorinţele inimii mele. Da, copile, a spus el cu blândeţe. Am făcut-o pentru tine. Nu am putut suporta să te văd suferind, chiar dacă ştiam că suferinţa era inevitabilă. Am încercat, la primele ore ale dimineţii, a continuat regele, să preiau controlul asupra propriilor mele greşeli, să te pedepsesc aşa cum un rege ar trebui să pedepsească orice om care se dovedeşte neloial. A fost o prudenţă exagerată, să ştii. O compensaţie pentru o viaţă întreagă de reţineri.

— Majestate.

Inima lui Kamran bătea cu putere.

— Tot nu înţeleg.

Regele Zaal zâmbea acum mai larg, cu ochii strălucindu-i de emoţie.

— Cea mai mare slăbiciune a mea, Kamran, ai fost întotdeauna tu. Întotdeauna am vrut să te adăpostesc. Să te protejez. După ce tatăl tău... a ezitat, încercând să răsufle greoi – după aceea, nu am putut suporta să mă despart de tine. Timp de şapte ani, am încercat să amân inevitabilul, să-i conving pe liderii noştri să lase săbiile jos şi să facă pace. În loc de asta, acum, când mă aflu la sfârşitul vieţii mele, văd că nu am făcut decât să îţi sporesc povara. Mi-am ignorat propriile instincte în schimbul unei iluzii de linişte. Războiul se apropie, a şoptit el. Se apropie de multă vreme. Sper doar că nu te-am lăsat nepregătit pentru a-l înfrunta.

Treizeci şi doi

Alizeh şi-a lăsat geanta pe jos în faţa intrării servitorilor de la Conacul Follad, dornică să scape pentru o clipă de greutatea bagajelor. Însă cutia mare în care se afla rochia şi-a aşezat-o doar mai bine în braţele obosite, nevrând să o lase jos decât dacă era absolut necesar.

Ziua cea lungă era departe de-a se fi încheiat, însă, în ciuda numeroaselor dificultăţi pe care le întâmpina, Alizeh era plină de speranţă. După ce se spălase

temeinic la hamam, se simţea ca nouă şi se înviorase la gândul că trupul ei nu va fi din nou lovit atât de repede de orele interminabile de muncă grea. Cu toate acestea, îi era greu să fie cu adevărat entuziasmată de această pauză, căci Alizeh ştia că dacă lucrurile nu mergeau conform planului în această seară, îi va fi greu să mai găsească o astfel de poziţie.

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, încercând să-şi calmeze nervii.

Chiar şi aseară, Conacul Follad i se păruse teribil de impunător, dar în lumina zilei care se sfârşea, era şi mai izbitor. Alizeh nu observase până atunci cât de viguroase erau grădinile din jur, nici cât de frumos îngrijite, şi îşi dorea să nu fi avut niciun motiv să observe astfel de detalii acum.

Alizeh nu şi-ar fi dorit să se afle aici.

Evitase cât mai mult timp posibil această ultimă şi inevitabilă sarcină a zilei, căci sosise la Conacul Follad doar pentru a returna rochia neterminată a domnişoarei Huda şi pentru a accepta cu resemnare jignirile şi condamnarea pe care avea să le primească, fără îndoială, în schimb. Era poate o minimalizare a adevărului să spună că nu aştepta cu nerăbdare experienţa.

Alizeh bătuse deja la uşă, după care fusese întâmpinată de doamna Sana, care, în mod miraculos,

nu o respinsese categoric pe neruşinata snodă ce solicita o audienţă cu o domnişoară din casă. Ceruse totuşi să afle natura vizitei, la care Alizeh se eschivase, spunând doar că trebuie să vorbească direct cu domnişoara Huda. Menajera privise un timp cam prea îndelungat frumoasa cutie de haine din braţele lui Alizeh şi, fără îndoială, îşi găsise propria explicaţie, mai satisfăcătoare, pentru vizita fetei, explicaţie pentru care Alizeh nu făcuse niciun efort să o nege.

Acum Alizeh o aştepta cu nerăbdare pe domnişoara Huda, care urma să o primească de îndată ce era posibil. În ciuda frigului năprasnic, Alizeh fusese pregătită să aştepte ceva timp în cazul în care tânăra domnişoară ar fi fost plecată în timpul zilei, dar şi aici Alizeh avusese parte de un noroc neaşteptat. De fapt, în ciuda provocărilor cu care se confruntase în ultima vreme – printre care faptul că aproape fusese ucisă, îşi pierduse slujba şi rămăsese brusc fără casă –, se simţea beneficiara improbabilă a unui noroc imens. Alizeh descoperise în acest timp motive destul de solide de optimism, cele mai convingătoare fiind următoarele două:

În primul rând, gâtul şi mâinile i se vindecaseră, ceea ce era în sine un motiv de sărbătoare, căci nu numai că era o uşurare sa scape de gulerul din jurul gâtului şi să aibă din nou deplină folosinţă a degetelor, dar

bandajele de pânză începuseră să o mănânce şi se murdăreau uşor, ceea ce o deranja mai mult decât ar fi trebuit.

În al doilea rând, Hazan îi lăsase o rochie uluitoare pe care să o poarte la balul din această seară, ceea ce nu numai că o scutea de timpul şi de posibilele costuri legate de confecţionarea unui articol atât de complicat într-un timp scurt, dar o scutise şi de nevoia de a găsi un loc sigur pentru a lucra. Asta fără a mai menţiona faptul că rochia era, cumva, impregnată de magie – magie care pretindea că îi va ascunde identitatea de oricine îi dorea răul.

Acesta era poate cel mai mare noroc dintre toate.

Alizeh, care ştia că nu-şi putea purta snoda la balul regal, decisese pur şi simplu să îşi ţină ochii în jos pe toată durata serii, ridicând privirea doar atunci când era absolut indispensabil. Această soluţie alternativă era cu siguranţă preferabilă.

Totuşi, era îngrijorată, căci Alizeh ştia că rochia era făcută dintr-un material incredibil de rar. Nici măcar membrii familiei regale din Ardunia nu purtau veşminte magice, cu excepţia cazului în care se aflau pe câmpul de luptă – şi chiar şi atunci existau limite în ceea ce priveşte protecţia pe care o puteau oferi astfel de haine, căci nu exista magie suficient de puternică pentru a respinge Moartea. Mai mult, doar o tehnică

extrem de complicată putea oferi o astfel de protecţie personalizată purtătorului unei haine, iar această complexitate putea fi obţinută doar de un Divinator experimentat – dintre care existau puţini.

Alizeh ştia de mult timp că magia era extrasă la fel ca orice mineral: direct din pământ. Nu era pe deplin sigură de unde îşi excava imperiul preţioasele materiale, căci nu numai că se făcea în relativă taină, dar magia lor era diferită de cea de care Alizeh avea nevoie din munţii Arya. Cea care aparţinuse strămoşilor ei era o varietate mai rară şi, deşi de-a lungul mileniilor luturile făcuseră nenumărate eforturi, materialul străvechi se dovedise imposibil de găsit.

Totuşi, toate felurile de magie din Ardunia existau doar în cantităţi mici, la limita epuizării, şi nu erau menite să fie manipulate de către neiniţiaţi, căci ucideau cu uşurinţă pe oricine manevra greşit substanţele volatile. Populaţia de Divinatori era, ca urmare, destul de redusă; copiii Arduniei erau învăţaţi prea puţine despre magie, cu excepţia cazului în care manifestau un interes sincer pentru divinaţie, şi atunci doar câţiva mai deosebiţi erau aleşi în fiecare an pentru a studia acest subiect.

Prin urmare, Alizeh nu-şi putea imagina cum de reuşise Hazan să procure astfel de obiecte rare în numele ei. Mai întâi nosta, iar acum rochia?

A mai inspirat adânc încă o dată, expirând în frig. Soarele se spulbera la orizont, fragmentând culoarea de pe dealuri şi luând cu el şi puţina căldură care mai rămăsese pe cer.

Alizeh aştepta de cel puţin treizeci de minute acum, stând afară într-o jachetă subţire şi cu părul umed. Fără pălărie sau eşarfa care să-i acopere buclele îngheţate, bătea din picioare, încruntându-se la soarele care dispărea, îngrijorată de puţinele minute care mai rămăseseră din lumina zilei.

Pământul de sub picioare era înţesat de frunze purpurii în descompunere, toate căzute – recent, se părea – din păduricea care înconjura splendoarea de casă. Crengile fantomatice, proaspăt dezgolite, se arcuiau tremurând unele spre altele, încolăcindu-se spre interior – nu foarte diferite de picioarele strâmbe ale unui păianjen ocupat să-şi devoreze prada.

Tocmai în acel moment, când Alizeh evoca această imagine tulburătoare în minte, uşa grea de lemn s-a deschis cu un geamăt, dezvăluind chipul chinuit şi forma hărţuită a domnişoarei Huda însăşi.

Alizeh a salutat înclinând capul.

— Bună sea...

— *Niciun sunet!* a spus tânăra cu asprime, apucând-o pe Alizeh de braţ şi trăgând-o înăuntru.

Alizeh abia reuşise să ridice şi să-şi strecoare geanta

în braţe înainte de-a o lua la fugă împreună, gonind frenetic prin bucătărie şi pe holuri, bagajul voluminos al lui Alizeh izbindu-se de pereţi şi podele în timp ce se străduia să ţină pasul cu mişcările bruşte, sacadate, ale domnişoarei Huda.

Când, în sfârşit, s-au oprit din alergătură, Alizeh era să cadă în nas din pricina inerţiei, clătinându-se puţin când a auzit sunetul unei uşi trântite.

Cutia şi geanta ei au lovit podeaua una după alta, după care Alizeh s-a redresat, întorcându-se la timp pentru a o vedea pe domnişoara Huda luptându-se să-şi tragă sufletul, cu ochii închişi în timp ce se prăbuşea cu spatele peste uşa închisă.

— Niciodată, a articulat domnişoara Huda, încercând încă să respire. Niciodată, niciodată să nu apari neanunţată! *Niciodată!* Ai înţeles?

— Îmi pare nespus de rău, domnişoară! Nu mi-am dat seama...

— Am reuşit să aranjez ultima noastră întâlnire doar pentru că am pretins că aveam o migrenă într-o seară în care *ştiam* că familia fusese invitată la cină, dar acum *toată lumea* este acasă, pregătindu-se pentru bal, motiv pentru care camerista mea trebuia să vină la *tine* să ridice rochia şi, ahhh!, dacă mama descoperă că te-am angajat să-mi faci o rochie, voi fi redusă, nici mai mult, nici mai puţin, la un sac contorsionat şi însângerat pe

stradă, pentru că îmi va smulge *literalmente* toate membrele din corp.

Alizeh a clipit. Nosta nu strălucea nici fierbinte, nici rece pe pielea ei ca răspuns, iar Alizeh nu-i înţelegea lipsa de reacţie.

— Cu siguranţă că nu... Nu puteţi spune că ea va face asta *la propriu...*

— Am vrut să spun exact ceea ce-am spus! a răbufnit domnişoara Huda. Mama e diavolul întruchipat.

Alizeh, care îl cunoştea personal pe diavol, s-a încruntat la asta.

— Iertaţi-mă, domnişoară, dar asta nu e...

— Doamne, dar cum o să te scot înapoi din casă?

Domnişoara Huda şi-a târât mâinile pe faţă.

— Tata are musafiri care trebuie să sosească din clipă în clipă, iar dacă unul singur dintre ei te vede – dacă te vede măcar un servitor... O, cerule, mama o să mă ucidă cu siguranţă în somn!

Din nou, nosta nu a reacţionat şi, pentru o singură clipă terifiantă, Alizeh a crezut că obiectul ar putea fi spart.

— Of, asta e urât! a spus domnişoara Huda. Asta e foarte, foarte urât!

Nosta s-a încălzit brusc.

Deci nu era stricată.

Alizeh a simţit un val de uşurare, înlocuit rapid de

consternare. Dacă micul glob de sticlă nu era spart, atunci poate că domnişoara Huda era cea care nu era sigură de adevărul afirmaţiilor ei. Poate că, a considerat Alizeh cu o oarecare îngrijorare, tânăra nu era pe deplin sigură că mama ei ar putea să o ucidă într-o zi.

Alizeh a studiat figura panicată şi surescitată a fetei din faţa ei şi s-a întrebat dacă domnişoara Huda nu avea mai multe probleme acasă decât lăsa să se vadă. Ştia că mama fetei se dovedise în mod deschis crudă, dar domnişoara Huda nu o caracterizase niciodată până atunci pe femeie ca fiind o ameninţare fizică.

În linişte, Alizeh a întrebat:

— Mama dumneavoastră e cu adevărat atât de violentă?

— Ce?

Domnişoara Huda şi-a ridicat privirea.

— Sunteţi... Sunteţi cu adevărat îngrijorată că mama dumneavoastră v-ar putea ucide? Pentru că dacă o consideraţi o ameninţare serioasă la adresa vie...

— Poftim?

Domnişoara Huda era uluită.

— Nu ai deloc simţul exagerării? Bineînţeles că nu sunt *cu adevărat* îngrijorată că mama mea ar putea să mă ucidă. Sunt doar cuprinsă de panică. Nu am voie să înfrumuseţez niţel adevărul atunci când sunt cuprinsă de panică?

— Eu... Da, a spus Alizeh, dregându-şi vocea în linişte. Am vrut doar să... Adică, am vrut doar să ştiu dacă v-aţi temut cu adevărat pentru siguranţa dumneavoastră. Sunt uşurată să descopăr că nu.

În acel moment, domnişoara Huda a tăcut în mod neaşteptat.

S-a uitat la Alizeh un timp care i s-a părut lung fetei, ca şi cum nu ar fi fost o persoană, ci o enigmă, un soi de creatură de neînţeles. Era o privire lipsită de bunăvoinţă, una care a făcut-o pe Alizeh să se simtă categoric inconfortabil.

— Şi ce, mă rog, a spus în cele din urmă domnişoara Huda, ai fi vrut să faci în legătură cu asta?

— Poftim?

— Dacă ţi-aş fi spus, a răspuns domnişoara Huda cu un oftat, că mama mea a intenţionat într-adevăr să mă ucidă, ce ai fi făcut în privinţa asta? Te întreb pentru că ai părut, pentru o clipă, foarte hotărâtă. Ca şi cum ai fi avut un plan.

Drept răspuns, Alizeh a simţit că se înroşeşte.

— Nu, domnişoară, a spus ea liniştită. Deloc.

— Ba sigur aveai un plan, a insistat domnişoara Huda, panica ei de mai devreme disipându-se acum. Nu are rost să negi, aşa că spune-i! Să-l auzim! Să auzim planul tău de a mă salva!

— Nu a fost un plan, domnişoară. Eu doar... am avut

doar o idee.

— Deci recunoşti, atunci? Te-ai gândit să mă salvezi din ghearele mamei mele criminale?

Alizeh şi-a coborât ochii la asta, fără să spună nimic. Credea că domnişoara Huda e intolerabil de crudă.

— Of, foarte bine! a spus tânăra, prăbuşindu-se pe un scaun cu o notă teatrală. Nu e nevoie să o rosteşti cu voce tare dacă mărturisirea ţi se pare atât de chinuitoare. Eram pur şi simplu curioasă. La urma urmei, abia mă cunoşti; mă întrebam doar de ce îţi pasă.

Nosta a strălucit cald.

Uimită, Alizeh a spus:

— V-aţi întrebat de ce mi-ar păsa dacă mama dumneavoastră chiar v-ar putea ucide?

— Nu tocmai asta am spus?

— Vorbiţi... Chiar vorbiţi serios, domnişoară?

Alizeh ştia că domnişoara Huda e serioasă, dar cumva nu s a putut abţine să nu pună întrebarea.

— Bineînţeles că sunt.

Domnişoara Huda s-a îndreptat pe scaun.

— Ţi s-a părut vreodată că aş fi interesată de subtilităţi? De fapt, sunt destul de cunoscută pentru francheţea mea şi îndrăznesc să spun că mama îmi urăşte lipsa de rafinament chiar mai mult decât îmi urăşte silueta. Spune că gura şi şoldurile mele sunt un

produs al acelei *femei,* al *celeilalte femei* – aşa se referă ea, desigur, la mama mea biologică.

Când Alizeh nu a răspuns nimic la efortul evident al domnişoarei Huda de a o şoca, tânăra femeie şi-a ridicat sprâncenele.

— Este posibil să nu fi ştiut? Ai fi singura persoană din Setar care îmi ignoră originile, căci povestea mea este faimoasă, deoarece tatăl meu a refuzat să-şi ascundă păcatele de societate. Totuşi, sunt destul de nelegitimă, copilul bastard al unui nobil şi al unei curtezane. Nu este un secret că niciuna dintre mamele mele nu m-a dorit vreodată.

Alizeh tăcea în continuare. Nu îndrăznea să spună nimic.

Demonstraţia de indiferenţă a domnişoarei Huda era atât de ostentativă, încât era dureros de privit; Alizeh nu ştia dacă să o scuture pe fată sau să o îmbrăţişeze.

— Da, a spus Alizeh în cele din urmă. Am ştiut.

A văzut atunci o sclipire de emoţie în ochii domnişoarei Huda, ceva asemănător cu uşurarea, care a dispărut rapid. Şi aşa, pur şi simplu, inima lui Alizeh s-a înmuiat faţă de fată.

Domnişoara Huda fusese îngrijorată.

Fusese îngrijorată de faptul că Alizeh, o servitoare fără chip, nu ştia de ascendenţa ei; se temea că o servitoare fără chip va afla şi o va judeca aspru.

Încercarea domnişoarei Huda de a scandaliza fusese, de fapt, un efort de a se da de gol preventiv, pentru a se scuti de o pierdere dureroasă a amabilităţii sau a prieteniei, la descoperire.

Era o teamă pe care Alizeh o înţelegea bine.

Dar faptul că domnişoara Huda se cobora până la a fi afectată de părerea fără valoare a unei snode îi arăta lui Alizeh multe despre profunzimea nesiguranţei tinerei femei; era o informaţie pe care avea să o păstreze în minte şi pe care nu avea să o uite prea curând.

În linişte, Alizeh a spus:

— Aş fi găsit o cale să vă protejez.

— Pardon?

— Dacă mi-aţi fi spus, a precizat Alizeh, că mama dumneavoastră ar fi încercat cu adevărat să vă ucidă. Aş fi găsit o cale să vă protejez.

— Tu?

Domnişoara Huda a izbucnit în râs.

— *Tu* m-ai fi protejat?

Alizeh şi-a plecat capul, luptându-se cu un nou val de iritare.

— Mi-aţi cerut să vă mărturisesc care ideea care mi-a trecut prin minte. Asta a fost.

A urmat o tăcere scurtă.

— Chiar vorbeşti serios, a spus în cele din urmă tânăra femeie, iar Alizeh şi-a ridicat privirea la sunetul

blând al vocii ei.

A fost surprinsă să descopere că rânjetul dispăruse de pe faţa domnişoarei Huda; ochii ei căprui erau larg deschişi de un sentiment nepătat. Părea, dintr-odată, foarte tânără.

— Da, domnişoară, a răspuns Alizeh. Vorbesc serios.

— Doamne! Eşti o fată foarte ciudată.

Alizeh a inspirat adânc. Era a doua oară pe ziua de azi când cineva o acuza că e ciudată, şi nu era foarte sigură ce părere are despre asta.

A decis să schimbe subiectul.

— Concret, a spus ea, am venit azi la dumneavoastră pentru a vorbi despre rochie.

— Ah, *da*! a spus domnişoara Huda, ridicându-se cu nerăbdare în picioare şi îndreptându-se spre cutia cea mare. Asta e, atunci? Pot să deschid...

Alizeh a sărit spre cutie şi a luat-o, strângând-o la piept. A făcut câţiva paşi înapoi în timp ce inima îi bătea cu putere în spatele coastelor.

— Nu, a spus ea repede. Nu, asta... asta este altceva. Pentru altcineva. De fapt, am venit aici ca să vă spun că nu am v-am terminat rochia. Că, de fapt, nu voi putea s-o termin.

Ochii domnişoarei Huda s-au mărit de indignare.

— Tu... Dar cum *ai putut...*

— Am fost concediată din postul meu de la Casa Baz,

a spus rapid Alizeh, apucând orbeşte geanta, pe care a tras-o în braţe. Am vrut cu disperare să termin comisionul, domnişoară, dar nu am unde să locuiesc şi nici unde să lucrez, iar străzile sunt atât de reci, încât abia pot ţine un ac fără să-mi amorţească degetele...

— Mi-ai *promis...* Ai spus... ai spus că va fi gata la timp pentru bal...

— Îmi pare atât de rău! a spus Alizeh, îndreptându-se acum încet spre uşă. Cu adevărat, îmi pare rău, şi îmi pot imagina foarte bine dezamăgirea dumneavoastră! Văd acum că ar trebui să plec, căci mă tem că v-am tulburat deja destul de mult ziua – deşi, bineînţeles, vă voi lăsa rochia – a deschis încuietoarea de la geantă şi a băgat mâna înăuntru după haină – şi vă las să vă petreceţi seara...

— *Să nu îndrăzneşti!*

Alizeh a îngheţat.

— Ai spus că ai nevoie de un loc unde să lucrezi? Ei bine, poftim.

Domnişoara Huda a făcut un gest larg înspre cameră.

— Ai putea foarte bine să rămâi şi să termini lucrul. Te poţi apoi descurca cu o ieşire discretă după ce toată lumea pleacă la bal.

Geanta a alunecat dintre degetele îngheţate ale lui Alizeh, căzând cu un zgomot surd pe jos.

Sugestia era revoltătoare.

— Vreţi să o termin acum? a spus Alizeh. Aici? În camera dumneavoastră? Dar dacă intră o menajeră? Şi dacă mama dumneavoastră are nevoie să vă vadă? Dacă...

— Oh, nu ştiu! a spus iritată domnişoara Huda. Dar oricum nu văd nicio posibilitate să pleci acum, pentru că oaspeţii tatei au sosit cu siguranţă – a aruncat o privire la ceasul de perete, al cărui pendulul auriu se mişca –, da, au sosit cu siguranţă până acum, ceea ce înseamnă că toată casa este plină de toţi ambasadorii înainte de bal, deoarece grupul lor este teribil de punctual...

— Dar... poate aş putea să mă strecor pe fereastră?

Domnişoara Huda a privit-o cu ochi răi.

— Nu vei face aşa ceva! Nu numai că ideea este absurdă, dar îmi vreau rochia. Nu am nimic altceva de îmbrăcat, iar tu, după cum recunoşti, nu ai nimic altceva de făcut. Nu asta ai spus şi tu? Că ai fost eliberată din funcţie?

Alizeh a închis ochii strâns.

— Da.

— Deci nu ai pe nimeni care să te aştepte şi niciun loc cald unde să te duci în seara asta de iarnă?

Alizeh a deschis ochii.

— Nu.

— Atunci nu înţeleg reticenţa ta. Acum, scoate-ţi

imediat de pe faţă monstruozitatea aia uitată de Dumnezeu! i-a cerut domnişoara Huda, ridicându-i bărbia cu un centimetru. Nu mai eşti o snodă; eşti croitoreasă.

Alizeh a ridicat privirea auzind asta, simţind cum îi pâlpâie lumina călăuzitoare din inimă. Aprecia încercarea tinerei de a-i ridica moralul, dar domnişoara Huda nu avea cum să înţeleagă. Dacă Alizeh trebuia să aştepte până când întregul Conac Follad pleca la bal, ea însăşi ar fi întârziat teribil de mult. Nu avea de ales decât să sosească la eveniment pe jos şi plănuise, prin urmare, să plece cu mult mai devreme. Dar chiar şi cu o viteză supranaturală, nu se putea mişca la fel de repede ca o trăsură şi cu siguranţă nu ar fi îndrăznit să se mişte prea repede într-o rochie atât de delicată.

Omid s-ar fi întrebat dacă nu cumva îl abandonase. Hazan s-ar fi întrebat dacă reuşise să-şi găsească un drum sigur spre bal.

Nu putea să întârzie. Pur şi simplu nu putea. Erau prea multe în joc.

— Vă rog, domnişoară! Chiar trebuie să plec. Sunt... sunt de fapt un djinn, a spus Alizeh agitată, folosind acum singura tactică pe care o mai avea. Nu trebuie să vă faceţi griji că voi fi văzută, deoarece pot să mă fac invizibilă în momentul în care ies...

Ochii domnişoarei Huda s-au mărit de uimire.

— Îndrăzneala ta mă şochează. Ştii măcar cu cine vorbeşti? Da, sunt un copil bastard, dar sunt copilul bastard al unui ambasador al Arduniei, a spus ea, devenind vizibil furioasă. Sau ai uitat că acum te afli în casa unui oficial ales de către coroană? Cum de ai adunat tupeul să îndrăzneşti să sugerezi – în prezenţa mea –, să faci ceva atât de evident ilegal, nu pot să înţeleg...

— Iertaţi-mă! a spus Alizeh, brusc panicată.

Abia acum, când era judecată pentru asta, îşi dădea seama de proporţiile greşelii ei; o altă persoană ar fi putut deja să cheme magistraţii.

— Eu doar... nu gândeam limpede... Am sperat doar să ofer o soluţie la o problemă evidentă şi eu...

— Cea mai evidentă problemă, cred, este că mi-ai făcut o promisiune pe care acum ai încălcat-o fără menajamente.

Domnişoara Huda şi-a mijit ochii.

— Nu ai nicio scuză pentru că nu ai terminat lucrul, şi îţi cer s-o faci acum!

Alizeh a încercat să respire. Inima îi bătea cu o viteză periculoasă în piept.

— Ei bine? Dă-i drumul, atunci! a spus domnişoara Huda, furia ei scăzând încet-încet.

A făcut un gest lipsit de vlagă către masca fetei.

— Consideră că acesta este începutul unei noi ere. Un

nou început.

Alizeh a închis ochii.

Se întreba dacă snoda mai conta acum. Într-un fel sau altul, ea avea să plece din Setar la sfârşitul nopţii. Nu avea să o mai vadă niciodată pe domnişoara Huda, iar Alizeh se îndoia că fata avea să se apuce să bârfească despre culoarea ciudată a ochilor ei – ceva ce mai mult ca sigur că nu ar fi înţeles, deoarece majoritatea luturilor nu erau informate asupra istoriei djinnilor şi nu ar fi ştiut importanţa a ceea ce vedeau.

Alizeh nu îşi ascunsese niciodată faţa de frica maselor; o făcuse de frica unui singur ochi atent. O expunere în faţa unui străin nepotrivit şi ştia că viaţa ei era pierdută; într-adevăr, dovada era poziţia ei precară în acel moment. Cumva, într-un mod imposibil, Kamran văzuse dincolo de şiretlicul ei, ba văzuse chiar şi prin snoda ei.

În toţi aceşti ani, el fusese singurul.

A respirat adânc şi şi-a curăţat capul de el, şi-a cruţat inima de el. S-a gândit în schimb, fără veste, la părinţii ei, care îşi făcuseră mereu griji pentru ochii ei, pentru viaţa ei. Nu-şi pierduseră niciodată speranţa ca ea să recupereze pământul – şi coroana – care, credeau ei, i se cuveneau de drept.

Alizeh fusese crescută din copilărie pentru a le recâştiga.

Ce ar fi crezut ei dacă ar fi văzut-o acum? Fără loc de muncă, fără adăpost, la mila vreunei domnişoare. Alizeh se simţea în tăcere ruşinată de ea însăşi, de neputinţa sa în acel moment.

Fără un cuvânt, şi-a dezlegat snoda din jurul feţei şi, cu reticenţă, a lăsat bucata de mătase să-i alunece printre degete. Când Alizeh şi-a ridicat în sfârşit ochii pentru a întâlni privirea tinerei femei, domnişoara Huda a înlemnit de frică.

— Cerule! a gâfâit ea. Tu eşti.

Treizeci şi trei

Kamran a tresărit.

Croitoreasa l-a înţepat cu încă un ac, fredonând încet pentru ea însăşi în timp ce lucra, trăgând de aici, strângând dincolo. Femeia era fie uitucă, fie lipsită de inimă, nu se hotărâse încă. Nu părea să-i pese niciodată că îl mutila, nici măcar atunci când el îi ceruse, de mai multe ori, să renunţe la aceste acte de cruzime inutile.

Se uită la croitoreasă, o femeie bătrână cu un costum de catifea, atât de mică de statură, încât abia îi ajungea la talie, şi care se clătina acum peste el pe un mic scăunel de lemn. Mirosea a vinete caramelizate.

— Doamnă, a spus el sec. Încă nu am terminat?

Ea s-a poticnit la auzul vocii lui şi l-a împuns încă o

dată, făcându-l pe Kamran să tragă aer în piept. Bătrâna a clipit la el cu ochi mari, de bufniță; ochi pe care el îi găsise întotdeauna deconcertanți.

— Aproape gata, sire, a spus ea cu o voce îmbătrânită. Aproape gata acum. Au mai rămas doar câteva minute.

Kamran a suspinat în tăcere.

Detesta aceste probe şi nu înțelegea de ce avusese nevoie de una – nu când deținea o întreagă garderobă plină de haine încă nepurtate, când oricare dintre ele ar fi fost suficientă pentru festivitățile din noaptea aceea.

În orice caz, fusese opera mamei sale.

Prințesa îl interceptase chiar în momentul în care pusese piciorul în palat, refuzând să asculte vreun cuvânt rațional. Insistase, în ciuda protestelor lui Kamran, care susținea contrariul, că tot ceea ce regele şi oficialii săi aveau de discutat putea aştepta şi că a fi îmbrăcat corespunzător pentru oaspeți era mult mai important. În plus, jurase ea, proba avea să dureze doar o clipă. „O clipă."

Trecuse aproape o oră.

Totuşi, era foarte posibil, s-a gândit Kamran, ca bătrâna croitoreasă să-l împungă acum în semn de protest. Prințul nici nu-şi luase în seamă mama la sosire şi nici nu refuzase categoric să o însoțească. În loc de asta, se despărțise de ea cu o promisiune vagă de-a se

întoarce. Un duşman pe câmpul de luptă l-ar fi putut doborî cu sabia, dar mama lui în posesia unei croitorese în seara unui bal...

Nu fusese înarmat corespunzător împotriva unui astfel de adversar şi se resemnase s-o ignore.

Petrecuse trei ore discutând despre posibilele motivaţii ale regelui tulanian – cu Hazan, cu bunicul său şi un grup restrâns de oficiali –, iar când, în cele din urmă, se întorsese în vestiarul său, mama sa aruncase cu o lampă după el.

În mod miraculos, Kamran evitase proiectilul, care se prăbuşise pe podea, provocând un mic incendiu la ciocnire. Prinţesa ignorase cu desăvârşire acest lucru, apropiindu-se în schimb de fiul ei cu o strălucire violentă în ochi.

— Ai grijă, dragul meu! îi spusese ea încet. Îţi ignori mama şi asta o să te coste.

Kamran era ocupat să stingă flăcările.

— Mi-e teamă că nu-ţi urmez logica, spusese el, încruntându-se, pentru că nu-mi pot imagina că o să mă coste ceva să evit un părinte care are atât de des plăcerea de-a încerca să mă omoare.

Prinţesa zâmbise la asta, chiar dacă ochii îi sclipiseră de furie.

— Acum două zile ţi-am spus că trebuie să vorbesc cu tine. Două zile am aşteptat să am o simplă discuţie

cu propriul meu fiu. Două zile am fost ignorată în repetate rânduri, chiar dacă tu ţi-ai făcut timp să petreci o dimineaţă întreagă cu mătuşa ta dragă.

Kamran se încruntase.

— Eu nu...

— Fără îndoială că ai uitat, continuase ea, tăindu-i calea. Fără îndoială că rugămintea mea a ieşit din căpşorul tău drăguţ chiar în momentul în care a fost rostită. Atât de uşor sunt uitată!

Kamran nu răspunsese nimic la asta, căci dacă ea îi ceruse într-adevăr o clipă din timpul lui, acum nu-şi putea nicidecum aminti o astfel de cerere.

Mama lui se mai apropiase un pas.

— În curând, îi spusese ea, eu voi fi tot ce ţi-a mai rămas în acest palat. Te vei plimba pe holuri, fără prieteni şi singur, iar atunci mă vei căuta. O vei căuta pe mama ta doar atunci când toate celelalte vor fi pierdute, iar eu nu promit să fiu uşor de găsit.

Kamran simţise o senzaţie neliniştitoare trecându-i prin corp; o presimţire căreia nu-i putea da un nume.

— De ce spui astfel de lucruri? Despre ce vorbeşti?

Prinţesa se îndepărta deja, plecând fără să mai spună nimic. Kamran se pregătise să o urmeze şi fusese oprit de sosirea croitoresei, doamna Nezrin, care intrase în vestiar imediat după ieşirea mamei sale.

Din nou, Kamran a tresărit.

Chiar dacă o merita, nu credea că doamnei Nezrin trebuia să i se permită să îl împungă dinadins. Cu siguranţă că ea ştia mai bine. Femeia era cea mai de încredere croitoreasă a coroanei; lucrase cu familia regală încă de la începutul domniei bunicului său. De fapt, Kamran se mira adesea că nu orbise până acum.

Deşi... poate că o făcuse.

Nu părea să existe o altă explicaţie pentru costumele ridicole pe care le descoperea cu regularitate în garderoba sa. Ideile ei erau executate impecabil, dar erau învechite; îl îmbrăca mereu la graniţa unui alt secol. Iar Kamran, care nu ştia mare lucru despre modă şi ţesături, înţelegea doar că nu-i plăceau hainele lui; nu avea vreo sugestie alternativă şi, ca urmare, se simţea neputincios în faţa unei probleme atât de importante, ceea ce îl ducea aproape de nebunie. Totuşi, simplul act de a se îmbrăca nu ar trebui să inspire unei persoane un asemenea chin.

Acum, de exemplu, îl îmbrăcase în straturi de brocart de mătase, strângându-i la brâu hainele lungi, de culoarea smaraldului, cu şi mai multă mătase – de data aceasta o curea atât de încărcată cu smaralde, încât trebuise cusută la locul ei. La gât avea încă şi mai mult din acest material îngrozitor: o eşarfa transparentă, de un verde palid, înnodată cu artă, mătasea aspră alcătuind o plasă ca şmirghelul direct pe pielea lui.

Cămaşa, cel puţin, era dintr-un în familiar.

Într-o singură şi regretabilă ocazie, îi spusese mamei sale, în trecere, că mătasea i se părea bună, iar acum tot ce avea era ceva absolut monstruos. Se dovedise că mătasea nu era ţesătura moale şi confortabilă la care se aşteptase; nu, era o ţesătură foşnitoare şi detestabilă, care îi irita pielea. Gulerul aspru şi ţeapăn al hainei îl tăia acum la gât, nu cu mult diferit de tăişul unui cuţit tocit, iar el şi-a întors brusc capul, incapabil să mai stea nemişcat, plătind nerăbdarea cu încă un ac în coastă.

Kamran a făcut o grimasă. Durerea făcuse măcar ceva pentru a-l distrage de la nefastele cuvinte de despărţire ale mamei sale.

Soarele îşi începuse coborârea pe cer, trimiţând fragmente de lumină roz-portocalie prin ferestrele cu grilaj ale vestiarului, perforaţiile geometrice generând un caleidoscop de forme alungite de-a lungul pereţilor şi podelelor, oferindu-i un loc unde să-şi concentreze privirea şi-apoi gândurile. Prea curând oaspeţii aveau să înceapă să sosească la palat şi prea curând era aşteptat să-i întâmpine. Pe unul, mai ales.

De parcă nu avusese deja destule suferinţe pe azi. Veştile de la Tulan fuseseră mai puţin chinuitoare decât se aşteptase Kamran, şi totuşi, cumva, mult mai rele.

— Adu-mi aminte din nou, domnule ministru, chiar, de ce naiba a fost invitat omul?

Hazan, care stătuse liniştit într-un colţ, îşi dregea acum glasul. S-a uitat de la Kamran la croitoreasă, iar ochii i s-au lărgit în semn de avertisment.

Kamran a aruncat o privire încruntată.

Nimic din toate astea nu era vina lui Hazan – logic, prinţul putea înţelege asta, dar logica nu părea să conteze acum pentru nervii lui iritaţi. Kamran avusese toată ziua o dispoziţie plină de ură. Totul îl deranja. Totul era insuportabil. I-a mai aruncat o privire mânioasă lui Hazan, care refuzase categoric să plece de lângă prinţ în urma veştilor recente.

Ministrul i-a răspuns doar cu o privire aspră.

— Nu prea are rost să stai aici, a spus iritat prinţul. Ar trebui să te întorci în camerele tale. Fără îndoială că ai pregătiri de făcut înainte de venirea serii.

— Vă mulţumesc pentru grijă, sire! a spus Hazan cu răceală. Dar voi rămâne aici, alături de dumneavoastră.

— Exagerezi, a spus prinţul. În plus, dacă ar trebui să îţi faci griji pentru cineva, nu ar trebui să fiu eu, ci...

— Doamnă, a spus Hazan sec. Acum trebuie să-l însoţesc pe Alteţa Sa la o întâlnire importantă; dacă aţi fi atât de amabilă să terminaţi lucrarea în absenţa sa? Fără îndoială că aveţi destule măsurători ale prinţului nostru.

Doamna Nezrin a clipit la Hazan; părea nesigură, pentru o clipă, care dintre cei doi tineri îi vorbise.

— Foarte bine, a spus ea. Ar trebui să fie în ordine.

Kamran a rezistat impulsului infantil de a trage un şut în ceva. Cu mare grijă, croitoreasa a desprins hainele de pe corpul lui, adunând în braţele ei mici fiecare articol prins cu meticulozitate, şi mai că s-a răsturnat sub ele.

Pentru scurt timp, partea de sus a trupului lui Kamran a rămas goală.

Kamran, care îşi petrecea puţin timp contemplându-şi propria imagine şi care nu fusese cu faţa la oglindă când se dezbrăcase prima dată, a fost neliniştit să se vadă atât de expus acum. Oglinda cu trei panouri se profila în faţa lui, dezvăluind unghiuri ale corpului său pe care rareori le studia.

Cineva i-a întins bluza, pe care Kamran a primit-o fără să scoată un cuvânt. A făcut un pas timid mai aproape de oglinzi, trecându-şi o mână pe lungimea trunchiului gol.

S-a încruntat.

— Ce este? a întrebat Hazan, iar furia din glasul lui era acum nuanţată de îngrijorare. S-a întâmplat ceva?

— Este diferit, a spus Kamran liniştit. Nu este diferit?

Hazan s-a apropiat încet de el.

Tradiţia regilor din Ardunia era să îşi predea moştenitorul Divinatorilor chiar în ziua naşterii copilului, pentru a-l marca printr-o magie ireversibilă

care să îl proclame, pentru totdeauna, ca succesor de drept. Era o practică pe care o furaseră de la djinni, ai căror regi se năşteau cu astfel de semne, scutindu-le regatele de orice pretenţii false la tron. Regalitatea lutului găsise o modalitate de a încorpora astfel de protecţii în propriile linii de sânge, deşi ceea ce fusese cândva considerat o precauţie serioasă devenise, de-a lungul secolelor, mai mult o tradiţie – despre care uitaseră de mult că fusese împrumutată de la un alt popor.

În ziua naşterii lor, fiecare moştenitor regal al Arduniei era marcat de magie, iar aceasta îl însemna pe fiecare în mod diferit.

Regele Zaal găsise la baza gâtului său o constelaţie de stele albastru-închis cu opt vârfuri. Propriul tată al prinţului descoperise linii negre, ramificate de-a lungul spatelui, linii ameninţătoare care îi înfăşurau parţial trunchiul.

Şi Kamran fusese marcat.

În fiecare an al copilăriei sale, prinţul urmărise, cu un fel de fascinaţie îngrozită, cum pielea pieptului şi a trunchiului său dădea impresia că se despică pe centru, dezvăluind de-a lungul fisurii o strălucire crescândă de foiţă de aur. Semnul de aur lucios apărea, ca şi cum ar fi fost pictat, drept pe mijloc, de la valea puţin adâncă a gâtului până la baza abdomenului.

Divinatorii promiseseră că magia îşi va arăta forma finală spre sfârşitul celei de-a douăsprezecea aniversări a lui – şi aşa fusese. Biciul sclipitor îşi pierduse de mult interesul, căci îi devenise la fel de familiar ca şi ochii lui sau culoarea părului. Devenise atât de mult o parte din el, încât rareori îl mai observa în ultima vreme. Dar acum, brusc...

Arăta diferit.

Fisura părea o fracţiune mai largă, iar aurul, odată tern, strălucea acum puţin mai tare.

— Nu văd nicio diferenţă, sire, a răspuns Hazan, uitându-se în oglindă. Se simte cumva neobişnuit în vreun fel?

— Nu, nu se simte diferit, a spus Kamran absent, trecându-şi acum degetele de-a lungul dungii de aur.

Era întotdeauna un pic mai cald acolo, în centrul lui, dar semnul nu îl duruse niciodată, nu îl simţise niciodată ciudat.

— Doar arată... Ei bine, cred că e greu de spus. Nu l-am mai observat de mult timp.

— Poate că doar pare diferit, a spus Hazan în linişte, pentru că în ultima vreme aţi devenit un idiot, iar prostia v-a întunecat judecata.

Kamran i-a aruncat ministrului său o privire întunecată şi şi-a trecut prompt bluza peste cap, trăgându-i marginea cât mai jos pe trunchi. S-a uitat în

jur, căutând-o pe croitoreasă.

— Nu trebuie să vă faceţi faci griji, a spus Hazan. A plecat.

— A plecat?

Prinţul s-a încruntat.

— Dar... Nu *noi* eram cei care ar fi trebuit să părăsească vestiarul? Nu trebuia să rămână ea aici, pentru a termina munca pe care o începuse?

— Într-adevăr. Femeia e puţin cam nebună.

Kamran a clătinat din cap şi s-a prăbuşit pe un scaun din apropiere.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Înainte de bal? Două ore.

Kamran i-a aruncat o privire.

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— La cine vă referiţi, vreţi să spuneţi?

Hazan aproape a zâmbit.

— Regele din Tulan este acum cu ambasadorul. Ar trebui să sosească la palat într-o oră.

— Doamne, ce îl urăsc! a spus Kamran, trecându-şi o mână prin păr. Are genul de faţă care ar trebui să fie lovită cu piciorul, de mai multe ori.

— Mi se pare un pic nedrept. Nu este vina ambasadorului tulanian că reprezintă un imperiu atât de detestat de toată lumea. Domnul în sine este destul de plăcut.

Kamran s-a întors brusc cu faţa spre ministrul său.

— Evident că vorbesc despre rege.

În mod neaşteptat, Hazan s-a încruntat.

— Regele? Cyrus, vreţi să spuneţi? Nu mi-am dat seama că l-aţi mai întâlnit înainte.

— Nu. N-am avut încă plăcerea. Presupun doar că are genul de faţă care ar trebui să fie lovită de mai multe ori cu piciorul.

Încruntarea lui Hazan s-a mai limpezit la asta; şi-a stăpânit un alt zâmbet.

— Sper că nu-l subestimaţi?

— Să-l subestimez? Copilul şi-a ucis propriul tată. A furat o coroană însângerată de la regele de drept pentru ca toată lumea să fie martoră, iar acum îşi arată faţa neruşinată aici? Nu, nu-l subestimez. Îl consider nebun. Deşi trebuie să spun că mă tem că oficialii noştri îl evaluează greşit, asta în detrimentul lor. Îl subestimează din aceleaşi motive nebuneşti din care mă subestimează şi pe mine.

— Lipsa dumneavoastră de experienţă, vreţi să spuneţi?

Kamran s-a întors cu spatele.

— Vârsta mea, putregai mizerabil!

— Atât de uşor de provocat!

Hazan şi-a înăbuşit un hohot de râs.

— Sunteţi într-o stare destul de bună astăzi,

Înălţimea Voastră.

— Ai putea să ne faci tuturor o favoare, Hazan, şi să începi să-ţi gestionezi aşteptările în raport cu *starea mea.* Aici locuiesc, domnule ministru. Aici, între furie şi iritabilitate, se află fermecătoarea mea personalitate. Ea nu se schimbă. Poţi fi recunoscător că sunt consecvent, cel puţin, în a fi grosolan.

Zâmbetul lui Hazan s-a lăţit şi mai mult.

— Aş spune că sunt declaraţii ciudate din partea melancolicului prinţ al Setarului.

Kamran a înţepenit. Foarte încet, s-a întors cu faţa spre Hazan.

— Poftim?

Ministrul a scos din buzunarul vestei un exemplar împăturit al celui mai popular jurnal de seară din Setar, *Pana şi Coroana.* Publicaţia de seară era cunoscută pe scară largă ca fiind un gunoi, o reluare necioplită a ştirilor de dimineaţă, întretăiate cu opinii fără rost ale editorului său, un tip plin de sine. De fapt, nu avea noutăţi demne de luat în seamă; era doar un spectacol de circ în formă tipărită, o prostie inutilă. Conţinea scrisori incoerente de la cititori fără inspiraţie şi era plină de articole precum...

Sugestii pentru rege, în zece puncte

...şi dedica o pagină întreagă bârfelor nefondate despre ceea ce se întâmpla în oraşul regal.

— Scrie chiar aici, a spus Hazan, parcurgând ziarul, că sunteţi un idiot sentimental şi că inima dumneavoastră sângerândă a ieşit la iveală de două ori până acum, o dată pentru un copil al străzii şi acum pentru o snodă...

— Dă-mi-o mie! a spus Kamran, sărind în picioare pentru a smulge hârtia din mâinile lui Hazan şi aruncând-o imediat în foc.

— Am o altă copie, Înălţimea Voastră.

— Mizerabil neloial! Cum poţi să citeşti asemenea gunoaie?

— S-ar putea să fi exagerat un pic, a recunoscut Hazan. Articolul era, de fapt, destul de elogios. Actele dumneavoastră aleatorii de bunătate faţă de clasele inferioare par să fi câştigat inimile oamenilor de rând, care par mult prea dornici să vă preaslăvească acţiunile.

Kamran s-a calmat oarecum.

— Chiar şi aşa.

— Chiar şi aşa.

Hazan şi-a dres vocea.

— Aţi fost amabil cu o snodă, atunci?

— Nu merită să discutăm despre asta.

— Nu-i aşa? Când v-aţi petrecut o mare parte a dimineţii în compania mătuşii dumneavoastră la Casa Baz, unde amândoi ştim că locuieşte o tânără care ne

preocupă? O tânără femeie cu o snodă?

— Oh, şterge-o, Hazan!

Kamran s-a prăbuşit din nou pe scaun.

— Regele e bine informat atât de acţiunile mele, cât şi de motivele mele, ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru tine. Oricum, de ce mă urmăreşti? Nu cred că regele tulanian mă va omorî în propria mea casă.

— Ar putea.

— La ce i-ar folosi asta? Dacă eşti atât de îngrijorat, ar trebui să-l protejezi pe rege. Sunt perfect capabil să mă apăr singur.

— Înălţimea Voastră, a spus Hazan, părând brusc îngrijorat. Dacă aveţi vreo îndoială în legătură cu soarta care goneşte înspre dumneavoastră, permiteţi-mi să vă asigur acum: inevitabilul se apropie. Trebuie să vă pregătiţi.

Kamran s-a întors, suflând înspre tavan.

— Vrei să spui că bunicul meu va muri.

— Vreau să spun că în curând veţi fi încoronat rege al celui mai mare imperiu din lumea cunoscută.

— Da, a spus prinţul. Sunt perfect conştient de asta.

O tăcere încordată s-a aşternut între ei.

Când Hazan a vorbit în sfârşit, vocea nu-i mai era tăioasă:

— A fost o formalitate, a spus el.

Kamran şi-a ridicat privirea.

— Întrebarea dumneavoastră, a spus ministrul. Aţi întrebat de ce a fost invitat regele tulanian. Este o tradiţie de lungă durată, pe timp de pace, să invităm curtea regală vecină la cele mai selecte evenimente. E menit să fie un gest de bunăvoinţă. În ultimii şapte ani, au fost făcute multe invitaţii asemănătoare, dar niciodată până acum regele tulanian nu a acceptat vreuna.

— Excelent! a rostit Kamran ironic. A venit să savureze acum o bucată de tort, fără îndoială.

— Cu siguranţă, e bine să fim precauţi, deoa...

Chiar atunci s-a auzit o bătaie ascuţită, după care uşa de la vestiar s-a deschis. Majordomul cel bătrân al palatului a intrat înclinându-se.

— Ce mai e acum, Jamsheed?

Prinţul s-a întors pe scaunul pentru a-l privi pe bătrân.

— Spune-i mamei mele că habar n-am unde s-a dus croitoreasa şi nici ce a făcut cu hainele mele. Şi mai bine încă, spune-i mamei mele să vină ea însăşi să mă caute dacă doreşte să vorbească cu mine şi să nu te mai tot plimbe prin palat ca şi cum n-ai avea lucruri mult mai bune de făcut într-o astfel de seară.

— Nu, sire.

Spre cinstea lui, Jamsheed nu a zâmbit.

— Nu e vorba despre mama dumneavoastră. Am venit pentru că aveţi un tânăr vizitator.

Kamran s-a încruntat.

— Un tânăr vizitator?

— Da, sire. Afirmă că regele însuşi i-a acordat permisiunea de a vă vizita, iar eu vin acum la dumneavoastră pentru a vă întreba – doar din cel mai mare respect pentru Majestatea Sa – dacă există măcar un sâmbure de adevăr în afirmaţia copilului.

Hazan s-a îndreptat şi mai mult de spate, părând brusc tulburat.

— Cu siguranţă nu te referi la copilul străzii?

— Nu arată tocmai ca un copil al străzii, a răspuns majordomul. Dar nici nu pare a fi de încredere.

— Şi totuşi, a sosit aici, la ora asta, cerând o audienţă cu prinţul? Este inadmisibil...

— Nu-mi spune că are părul roşcat?

Kamran şi-a trecut o mână peste ochi.

— Prea înalt pentru vârsta lui?

Majordomul a răspuns:

— Da, sire.

— Numele lui este Omid?

— De ce... Da, sire, a spus Jamsheed, care nu-şi mai putea ascunde uimirea. Spune că îl cheamă Omid Shekarzadeh.

— Unde este?

— Vă aşteaptă acum în sala principală.

— A spus de ce a venit? a întrebat Hazan. A oferit vreun motiv pentru impertinenţa lui?

— Nu, domnule ministru, deşi comportamentul lui este puţin febril. Pare extrem de agitat.

Cu mare greutate, Kamran s-a ridicat în picioare; ziua aceasta i se părea brusc interminabilă.

— Spune-i băiatului că voi coborî imediat.

Majordomul s-a uitat stupefiat la prinţ.

— Atunci... Atunci ce spune copilul este adevărat, sire? Că are permisiunea regelui de a vorbi cu dumneavoastră?

Kamran nici măcar n-a apucat să răspundă înainte ca Hazan să se aşeze în faţa lui, barându-i calea.

— Înălţimea Voastră, e absurd, a şoptit cu vehemenţă ministrul. De ce ar cere băiatul o audienţă la ora asta? Nu am încredere în el.

Prinţul l-a studiat pe Hazan o clipă: sclipirea de panică din ochii lui, forma încordată a corpului, mâna pe care o ţinea ridicată pentru a-l opri. Kamran îl cunoştea pe Hazan de prea mulţi ani ca să-l înţeleagă greşit acum, iar o nelinişte vie, derutantă, a străbătut brusc corpul prinţului.

Ceva nu era în regulă.

— Nu ştiu, a spus Kamran. Deşi am de gând să aflu.

— Atunci aveţi de gând să faceţi o greşeală. Ar putea

fi o capcană...

Către majordom, prinţul a spus:

— Mă voi întâlni cu băiatul în camera de primire.

— Da, sire.

Jamsheed a aruncat o privire de la prinţ la ministrul său.

— Cum doriţi. Înălţimea Voastră...

— Asta e tot, a spus sec prinţul.

Majordomul s-a înclinat imediat, apoi a dispărut, uşa închizându-se în urma lui.

Când au rămas singuri, Hazan s-a întors cu faţa la prinţ.

— Sunteţi nebun? Nu înţeleg de ce aţi fi de acord să...

Dintr-o singură mişcare rapidă, Kamran l-a apucat pe Hazan de guler şi l-a trântit cu spatele de perete.

Hazan a gâfâit.

— Ascunzi ceva, a spus Kamran sumbru. Care ţi-e jocul?

Hazan a încremenit de uimire, iar ochii i s-au mărit cu o urmă de teamă.

— Nu, sire. Iertaţi-mă, n-am vrut să depăşesc măsura...

Kamran şi-a înteţit strânsoarea.

— Mă minţi, Hazan! De ce te preocupă pe tine bă...

Prinţul s-a întrerupt brusc, surprins de un zumzet uşor în urechea stângă.

Kamran s-a întors, clipind surprins. O insectă uşoară, strălucitoare, plutea la câţiva centimetri de faţa lui, lovindu-l neîncetat peste obraz.

Poc.

Poc.

— Ce naiba...

Prinţul a făcut o grimasă şi s-a dat un pas înapoi, eliberându-l pe ministru pentru a-şi alunga musca de pe faţă; Hazan s-a prăbuşit lângă perete, respirând greu.

„Pleacă”, i s-a părut lui Kamran că-l aude şoptind.

Sau era doar o simplă expiraţie?

Kamran a privit, uimit, cum musca a zburat direct spre uşă şi a trecut prin gaura cheii, dispărând în lumea de-afară.

Oare insecta ascultase o comandă? Sau Kamran îşi pierduse minţile? I-a aruncat ministrului său o singură privire ciudată înainte de-a părăsi camera, deschizând uşa cu un calm forţat şi străbătând holul cu o viteză neobişnuită, cu pielea ca de găină de nelinişte.

Unde se dusese creatura aia blestemată?

— Înălţimea Voastră...! a strigat Hazan, ajungându-l din urmă, apoi păstrând ritmul. Înălţimea Voastră, iertaţi-mă... mi-am făcut doar griji... Copilul v-ar putea distrage atenţia într-o seară atât de importantă – am vorbit fără să mă gândesc. Nu am vrut să fiu lipsit de

respect.

Kamran l-a ignorat în timp ce cobora în trombă scările de marmură, iar cizmele sale băteau iar şi iar piatra, sunetele ascuţite umplând tăcerea dintre ei.

— Înălţimea Voastră...

— Lasă-mă, Hazan!

Kamran a ajuns la etajul principal şi şi-a continuat drumul, mărşăluind spre sala mare cu o hotărâre nedisimulată.

— Umbra ta mă incomodează.

— Nu vă pot părăsi acum, sire, nu cu o asemenea ameninţare care se profilează...

Kamran s-a oprit brusc, dezorientat.

Omid.

Băiatul din Fesht nu se afla în camera de primire, unde trebuia să fie. În schimb, Omid se plimba prin sala principală când s-au apropiat şi nu a aşteptat permisiunea înainte de a se repezi spre prinţ, ieşind din raza de acţiune a gărzilor care încercau să-l reţină.

— Sire, a spus băiatul cu răsuflarea tăiată, înainte de a începe să vorbească în feshtună cu repeziciune: Trebuie să ne ajutaţi, sire... Am tot spus tuturor, dar nimeni nu mă crede... Am fost la magistraţi şi m-au făcut mincinos şi, bineînţeles, am încercat să-l informez pe rege, dar n...

Kamran a sărit brusc înapoi.

Omid făcuse greşeala de a-l atinge pe prinţ, întinzând o mână tremurândă într-o mişcare necugetată şi disperată.

— *Gărzi!* a strigat Hazan. Reţineţi acest copil!

— Nu...

Omid s-a rotit în timp ce gărzile veneau în grabă din toate părţile, prinzându-i cu uşurinţă braţele la spate. Ochii lui Omid erau înnebuniţi de spaimă.

— Nu... Vă rog, sire, trebuie să veniţi acum, trebuie să facem ceva...! a strigat Omid în timp ce-i răsuceau braţele, opunând rezistenţă chiar şi în timp ce-l trăgeau. Lăsaţi-mă în pace, le-a strigat el, trebuie să vorbesc cu prinţul... Trebuie să... Vă rog, vă implor, e important...

— Îndrăzneşti să pui mâna pe prinţul moştenitor al Arduniei?

Hazan s-a năpustit asupra lui.

— Vei fi spânzurat pentru asta!

— Nu am vrut să fac niciun rău! a strigat băiatul, zbătându-se împotriva gărzilor. Vă rog, eu doar...

— Destul! a intervenit liniştit prinţul.

— Dar, Înălţimea Voastră...

— Am spus „destul”!

Camera a devenit brusc înfricoşător de liniştită. Gărzile au încremenit acolo unde se aflau; Omid s-a înmuiat în strânsoarea lor. Tot palatul părea că-şi ţine

respirația.

În tăcerea aceea, Kamran l-a studiat pe băiatul din Fesht, fața lui brăzdată de lacrimi, membrele tremurânde.

— Eliberați-l! a cerut apoi.

Gărzile l-au aruncat pe copil fără ceremonie pe podea, unde Omid a căzut cu putere în genunchi și s-a chircit de durere, cu pieptul zvâcnindu-i în timp ce se chinuia să respire. Când, în sfârșit, copilul și-a ridicat din nou privirea, ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Vă rog, sire! a spus el. Nu am vrut să fac niciun rău.

Kamran era înfricoșător de calm când a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

O singură lacrimă s-a prelins pe obrazul băiatului.

— Divinatorii, a răspuns el. Sunt cu toții morți.

Treizeci și patru

Alizeh se uita pierdută la tânăra femeie.

— Chiar nu-mi vine să cred, spunea domnișoara Huda, cu ochii mari de uimire. Tu ești! Cum naiba?

— Iertați-mă, dar nu înțeleg...

— *Asta,* a spus domnișoara Huda, grăbindu-se spre o comodă.

A deschis unul dintre compartimente, a răscolit

printre lucrurile ei şi, o clipă mai târziu, ţinea în mână un plic de culoare crem.

— Asta. *Asta.*

Alizeh a privit-o fix.

— O scrisoare?

— Am primit-o azi, ceva mai devreme. Uite-o!

A apăsat-o în mâinile lui Alizeh.

— Citeşte-o!

Pe neaşteptate, inima lui Alizeh şi-a început bătăile familiare, în timp ce fiori i se plimbau încet pe piele. Cu teamă, a scos biletul din plic, a desfăcut hârtia şi a încremenit la vederea scrisului familiar. Era scris de aceeaşi mână fermă ca şi biletul pe care îl primise azi, ceva mai devreme; cel care era acum pitit în buzunar.

Vă veţi întâlni astăzi cu o tânără femeie cu ochi argintii.
Vă rog frumos să îi înmânaţi pachetul ataşat.

Ca o clepsidră, Alizeh a simţit cum se umple treptat cu grăunţe de cunoaştere; s-a îngreunat pe neaşteptate de o tulburare, de un sentiment de teamă. Cel care îi oferise rochia scrisese şi acest bilet – dar dacă era adevărat, nu ar fi trebuit să aibă niciun motiv de îngrijorare.

De ce, atunci, se temea?

— Aici scrie că există un pachet ataşat, a spus Alizeh,

ridicând privirea. Există vreun pachet?

— Da, a răspuns domnişoara Huda, fără să facă niciun efort să se mişte.

Doar privea ţintă, ca şi cum lui Alizeh i-ar fi crescut un al treilea picior.

— Nu vreţi să mi-l aduceţi?

— Nu vrei să-mi spui mai întâi cine eşti?

— Eu?

Alizeh a dat înapoi.

— Eu... Nimeni important.

Fălcile domnişoarei Huda s-au încleştat.

— Dacă tu nu eşti nimeni important, atunci eu sunt regina Arduniei. Orice ai crede despre mine, îndrăznesc să spun că nu am dat niciodată impresia că aş fi o idioată.

— Nu, a oftat Alizeh, nu aţi făcut-o.

— Până acum, am crezut că biletul era un fel de glumă, a spus domnişoara Huda, încrucişându-şi braţele. De multă vreme, oamenilor le place să mă tortureze cu glumele lor insipide. Aceasta părea mai ciudată decât celelalte, dar am ignorat-o totuşi, la fel cum fac cu picioarele de broască pe care le găsesc ocazional în patul meu.

A făcut o pauză.

— Iei parte acum la vreo farsă elaborată, menită să mă facă să par proastă?

— Bineînţeles că nu, a răspuns Alizeh răspicat. Nu aş participa niciodată la un asemenea act odios.

Domnişoara Huda s-a încruntat.

A trecut un moment bun până să spună:

— Ştii, am crezut de la început că vorbeşti neobişnuit de bine pentru o snodă. Totuşi, mi s-a părut un snobism să te privesc de sus pentru încercarea ta de-a te educa. Şi totuşi, în tot acest timp în care tu m-ai măsurat cu bolduri şi ace, eu nu ţi-am luat niciodată măsura *ţie,* nu-i aşa?

Alizeh a expirat, iar asta a slăbit ceva în miezul ei, un soi de tensiune esenţială responsabilă de menţinerea aparenţei sale supuse. Nu mai vedea ce rost ar mai avea să fie obedientă.

Se săturase cu adevărat de asta.

— Nu fi prea dură cu tine însăţi! i-a spus domnişoarei Huda. Dacă nu ai fost în stare să-mi iei măsura, a fost pentru că nu am vrut eu să o faci.

— Şi de ce asta, mă rog?

— Nu pot spune.

— Nu poţi?

Domnişoara Huda şi-a mijit ochii.

— Sau nu vrei?

— Nu pot.

— De ce nu? a râs ea. De ce nu ai vrea ca cineva să ştie cine eşti? Să nu-mi spui că fugi de asasini?

Când Alizeh nu a zis nimic, domnişoara Huda s-a potolit repede.

— Nu poţi vorbi serios, a spus ea. Eşti, de fapt, familiarizată cu asasinii? Din experienţa mea, nu se face cunoştinţă cu asasinii. Dar este adevărat, atunci? Viaţa ta e în pericol?

Alizeh şi-a coborât ochii.

— Domnişoară, nu vreţi, vă rog, să-mi aduceţi pachetul?

— Oh! a spus ea, fluturând o mână. Nu prea are rost să aducem pachetul. Era gol.

Ochii lui Alizeh s-au mărit.

— L-aţi deschis?

— Bineînţeles că l-am deschis. Te gândeşti că am crezut că o fată cu ochi argintii ar veni să caute un pachet misterios? Bineînţeles că am presupus că pachetul conţine creier de capră însângerat sau chiar un mic cârd de păsări moarte. De fapt, era gol.

— Dar asta nu poate fi adevărat, s-a încruntat Alizeh. Nu vreţi să mi-l aduceţi totuşi, ca să îl pot cerceta şi eu?

Domnişoara Huda nu părea să o audă.

— Spune-mi, tocmai îi zicea ea, de ce te-ai mai obosi să te angajezi drept croitoreasă dacă viaţa ta este în pericol? Nu ţi-ar fi greu să satisfaci cererile clienţilor tăi dacă ar fi nevoie, de exemplu, să fugi în ultima secundă?

Dintr-odată, domnişoara Huda a tresărit.

— De *aceea* nu ai putut să-mi termini rochia? a întrebat ea. Chiar în acest moment... fugi pentru a-ţi salva viaţa?

— Da.

Domnişoara Huda a icnit din nou, de data aceasta ridicându-şi o mână la obraz.

— Vai, ce teribil de emoţionant!

— Nu e nimic de genul ăsta.

— Poate că nu pentru tine. Cred că nu m-ar deranja să fug pentru viaţa mea. Sau să evadez, în general.

Alizeh a simţit nosta caldă pe piele şi s-a liniştit, surprinsă să descopere că tânăra femeie nu exagera.

— În majoritatea zilelor, nu fac altceva decât să o evit pe mama, a spus domnişoara Huda. Restul timpului mi-l petrec ascunzându-mă de guvernantă. Sau de o serie de pretendenţi groteşti interesaţi doar de zestrea mea.

— Cu siguranţă aveţi şi alte interese, a zis Alizeh, care devenea vag îngrijorată pentru fată. Trebuie să aveţi prieteni... obligaţii sociale...

Domnişoara Huda a respins acest lucru cu o mişcare a mâinii şi s-a întors.

— Mă simt adesea ca şi cum aş trăi pe un coridor; nu sunt nici suficient de nobilă pentru nobilime, nici suficient de comună pentru a mă amesteca cu cei de

rând. Sunt o leproasă bine hrănită şi prost îmbrăcată. Propriile mele surori se feresc să fie văzute cu mine în public.

— E îngrozitor, a spus Alizeh cu emoţie. Îmi pare sincer rău să aud asta!

— Chiar aşa?

Domnişoara Huda şi-a ridicat privirea. A studiat faţa lui Alizeh o clipă înainte de a zâmbi. Era un zâmbet adevărat, pe deplin sincer.

— Ce ciudată eşti! Cât de mult mă bucur de ciudăţenia ta!

Surprinsă, Alizeh a schiţat un zâmbet timid.

Fetele au tăcut pentru scurt timp după aceea, amândouă evaluând mugurii fragili ai unei prietenii neaşteptate.

— Domnişoară? a spus Alizeh în cele din urmă.

— Da?

— Pachetul?

— Da.

Domnişoara Huda a dat din cap şi, fără să mai spună nimic, a scos din interiorul dulapului o cutie galben-pal. Alizeh a recunoscut imediat detaliile; părea să fie o verişoară a cutiei care adăpostea rochia ei, o potrivire perfectă în ceea ce priveşte culoarea şi ornamentaţia, dar cu un sfert din dimensiune.

— Deci... nu eşti chiar o snodă, atunci?

Alizeh şi-a ridicat privirea pentru a întâlni ochii domnişoarei Huda, care încă nu renunţase la pachet.

— Poftim?

— Nu eşti cu adevărat o servitoare, a spus ea. Nu ai fost niciodată, cred. Vorbirea ta este prea rafinată, eşti pe fugă pentru a-ţi salva viaţa, iar acum primeşti pachete misterioase prin intermediul unor străini? Eşti şi destul de frumoasă, dar cumva de modă veche, ca şi cum ai fi din alte timpuri...

— De modă veche?

— ...şi pielea ta e prea frumoasă, da, văd asta acum, şi părul prea lucios. Sunt destul de sigură că nu ai avut niciodată scorbut, nici măcar vreo atingere de ciumă, şi, după cum arăţi, bănuiesc că nu ţi-ai petrecut niciodată timpul într-un azil de săraci. Iar ochii tăi sunt atât de neobişnuiţi – îşi tot schimbă culoarea, ştii –, de fapt, sunt atât de neobişnuiţi, încât aproape că te fac să crezi că ai purtat snoda intenţionat, ca să-ţi ascunzi... Oh! a strigat domnişoara Huda, cu ochii strălucind acum de emoţie. Oh, mi-am dat seama, mi-am dat seama! Ai purtat snoda doar ca să-ţi ascunzi identitatea, nu-i aşa? Te-ai prefăcut şi că ai lucra la Casa Baz? Eşti spioană? Eşti în slujba coroanei?

Alizeh a deschis gura să răspundă, dar domnişoara Huda a oprit-o cu un gest al mâinii.

— Acum ascultă, ştiu că ai spus că nu poţi spune cine

eşti! Dar dacă ghicesc corect, îmi spui? Nu trebuie decât să dai din cap că da.

— Nu.

Domnişoara Huda s-a încruntat.

— Mi se pare teribil de nedrept.

Ignorând-o, Alizeh a smuls pachetul de la domnişoara Huda şi a aşezat cutia pe o masă din apropiere. Fără să mai întârzie, a ridicat capacul.

Domnişoara Huda a scos un mic strigăt de încântare.

Cutia nu era nici goală, nici plină de creieri de capră; în schimb, cuibărită între foi delicate de hârtie subţire ca un voal, se afla o pereche de ghete de culoarea lavandei, exact de nuanţa rochiei diafane. Confecţionate cu eleganţă dintr-un jacard de mătase, aveau vârfuri uşor ascuţite şi tocuri joase, din straturi suprapuse, iar şireturile din panglică se legau până sus, pe toată Înălţimea căputei. Erau atât de frumoase, încât lui Alizeh îi era teamă chiar şi să le atingă.

Lângă o gheată de mătase era ascuns un bilet.

— Magie, a şoptit domnişoara Huda. Asta a fost magie, nu-i aşa? Dumnezeule mare! Cine naiba eşti tu? Şi de ce m-ai lăsat să-ţi dau porunci de parcă ai fi o servitoare?

Tânăra femeie a început să se plimbe prin cameră, fluturându-şi mâinile de parcă ar fi luat foc.

— Vai, încerc cel mai dureros val de jenă retroactivă;

abia ştiu ce să fac cu mine însămi!

Alizeh nu a acordat nicio atenţie acestei dramolete. A luat în schimb biletul anexat, desfăşurându-l cu grijă. Încă un mesaj cu acelaşi scris.

Când drumul este neclar, aceşti pantofi vă vor arăta direcţia.

Alizeh abia începea să asimileze imensitatea propriei ei uimiri – imensitatea a ceea ce ar putea însemna totul – când cuvintele de pe bilet au dispărut brusc.

A răsuflat adânc.

— Ce este? a întrebat cu nerăbdare domnişoara Huda. Ce scrie?

Încet, cuvinte proaspete au înflorit pe biletul alb din faţa ei: tuşe clare, întunecate, la fel de substanţiale ca şi cum ar fi fost scrise în timp real de o mână invizibilă.

Nu vă speriaţi!

Ca la un semnal, spaima a străbătut-o pe Alizeh cu forţa unei săgeţi, făcând-o să se tragă înapoi, cu mintea ameţită; a început să se răsucească împrejur, căutând ceva... pe cineva...

Apoi, a încremenit ca moartă.

Cuvintele dispăruseră din nou fără veste, fiind

înlocuite chiar acum de altele, dar mult mai rapid, ca şi cum scriitorul s-ar fi grăbit...

Nu sunt duşmanul dumneavoastră.

Domnişoara Huda a smuls biletul din mâinile ca de cârpă ale lui Alizeh şi l-a parcurs, apoi a scos un sunet de frustrare.

— De ce dispar cuvintele în momentul în care încerc să le citesc? Mă simt foarte ofensată de acest lucru. *Vreau să se ştie că mă simt foarte ofensată de acest lucru,* a spus ea, luând martoră întreaga cameră.

Între timp, Alizeh abia mai putea respira.

— Trebuie să mă îmbrac, a spus ea. Trebuie să mă pregătesc.

— Să ce? Să te îmbraci?

Domnişoara Huda s-a întors clipind către ea.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Dintre toate lucrurile la care să te gândeşti în acest moment...

— Iertaţi-mă, dar trebuie! a spus Alizeh, luând cele două cutii galbene în braţe, apoi fugind în spatele unui paravan de probă dintr-un colţ îndepărtat al camerei. Sper că veţi înţelege acum de ce nu pot rămâne să vă aranjez rochia.

— Oh, la naiba cu rochia! a strigat domnişoara Huda. Unde te vei duce?

Alizeh nu a răspuns imediat, ocupată cum era să se dezbrace cu o viteză ameţitoare. Paravanul de probă nefiind deloc atât de opac pe cât ar fi vrut Alizeh, s-a făcut nevăzută în timp ce se schimba, căci se simţea destul de expusă stând în lenjeria intimă atât de aproape de cineva străin. Nu aşa îşi imaginase că avea să se pregătească pentru balul din seara asta, nu într-o grabă nebună, în spatele unui paravan de probă; nu la îndemâna domnişoarei Huda şi a întrebărilor ei neîncetate.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

Era încă o dată tânăra domnişoară, doar că de data asta cu voce mai puternică.

— De ce trebuie să te îmbraci? Unde intenţionezi să mergi? Ghetele acelea nu sunt deloc practice pentru a fugi. De ce? Pentru că, dacă îţi întorci privirea de la picioarele tale chiar şi pentru o clipă, ai şanse să calci într-o grămadă proaspătă de bălegar de cal – sau chiar într-o grămadă veche, ştii, căci niciodată nu sunt în stare să cureţe drumurile suficient de repede – şi mătasea nu va mai fi niciodată la fel, pe asta te poţi baza, căci vorbesc din experienţă pers...

— Vă mulţumesc pentru înţelepciunea dumneavoastră! i-a tăiat-o sec Alizeh. Deşi nu ştiu încă unde mă duc, doar că...

Ca o pasăre pe jumătate mută, domnişoara Huda a

scos un ţipăt.

Era un sunet chinuit, un strigăt sugrumat de surpriză. Alizeh ar fi sărit din spatele paravanului dacă nu ar fi fost goliciunea ei – o problemă pe care se grăbea acum să o rezolve – şi ar fi. Rostit o întrebare îngrijorată dacă vocea ei nu ar fi fost înecată fără ceremonie de o alta.

— Majestatea Voastră, a auzit pe cineva spunând.

Alizeh a încremenit brusc.

Era vocea unui tânăr.

— Iertaţi-mă! a spus el. Nu am vrut să vă sperii. Să înţeleg că aţi primit pachetele mele?

Inima lui Alizeh i-a luat-o la goană nebuneşte. Cunoştea sunetul vocii lui Hazan – seara în care se întâlniseră îi rămăsese întipărită în memorie iar acesta nu era el. Nu era vocea nimănui pe care să-l recunoască.

Cine era, atunci?

Hazan nu mai menţionase pe nimeni altcineva în planurile lui, dar, pe de altă parte, menţionase puţine lucruri în efortul de a o cruţa în cazul în care ar fi fost descoperită. Totuşi, era posibil ca Hazan să fi lucrat cu altcineva, nu-i aşa?

— Eu... Da, am primit un pachet, a auzit-o pe domnişoara Huda spunând. Dar cine sunteţi dumneavoastră? Ce căutaţi aici?

Într-adevăr, cu cât Alizeh se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult părea cu totul probabil ca Hazan să lucreze cu altcineva. De fapt, el menţionase ceva despre faptul că şi alţii o căutau, nu-i aşa? Nu era numai el cel care o căutase în toţi aceşti ani.

Când şi-a dat seama de asta, o anumită încordare i-a părăsit corpul.

Alizeh şi-a potrivit nosta, îndesând-o mai bine în corset, înainte de a-şi încheia rochia cea nouă ca o nebună. Tocmai îşi încălţa ghetele cele noi, când a auzit din nou vocea străinului.

— Îmi pare rău! a spus el din nou, deşi nu suna deloc a părere de rău. Văd că v-am speriat. De fapt, nu trebuia să ne întâlnim aşa, dar am primit un avertisment şi sunt obligat acum să vă escortez...

— Vă rog, aţi înţeles greşit... Domnişoara Huda a încercat din nou: Nu sunt... nu sunt cine credeţi dumneavoastră că sunt.

A urmat o tăcere scurtă şi încordată.

Alizeh abia se putea concentra datorită tresăririlor nervoase care o străbăteau. Abia reuşise să-şi lege şireturile de la ghete, dând repede la o parte vechea ei pereche de nădejde. Ghetele ei rupte şi rochia de lucru din stambă uzată zăceau acolo, pe covorul luxos, ca o piele veche, lepădată; Alizeh a simţit o strângere de inimă ciudată la această privelişte.

Acum nu se mai putea întoarce la vechea ei viaţă.

Apoi, sunetul vocii fără emoţie a străinului...

— Vă rog, spuneţi-mi, cine cred că sunteţi?

— Eu nu...

Domnişoara Huda a ezitat.

— Ştiţi, nu-i cunosc de fapt numele.

O altă tăcere încordată.

— Înţeleg, a spus el, părând brusc enervat. Deci tu trebuie să fii cealaltă.

— Cealaltă? Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a murmurat ea. Apoi: Ieşiţi de-acolo chiar în clipa asta, *Majestatea Voastră,* sau mă reped acolo şi vă omor!

Alizeh şi-a retras invizibilitatea, a răsuflat adânc şi a ieşit din spatele paravanului cu o stăpânire de sine uimitoare, chiar dacă inima îi bătea nebuneşte în piept. Nu trebuia să-şi piardă cumpătul, şi cu atât mai puţin acum, când frica o străbătea cu forţa unei vijelii de vară.

Străinul, a observat ea, era o adevărată surpriză.

Vârsta lui părea nedefinită; bănuia că este încă tânăr – dar se vădea imediat a fi un suflet bătrân învelit în mantia tinereţii. Pielea lui era de o culoare maro-auriu mat, iar părul său – o undă vie de arămiu-roşcat. Purta haine negre, simple, fără podoabe – haină, vestă – şi ţinea într-o mână o pălărie neagră înaltă, alături de un buzdugan de aur. Avea ochi strălucitori, de un albastru uimitor, dar era şi ceva tragic în ei, o apăsare prezentă

acolo, făcându-i greu de privit – şi cu atât mai mult când se uita la ea, căci ochii lui se lărgeau imperceptibil când o urmăreau.

— Oh! a şoptit el.

Alizeh nu şi-a pierdut timpul cu amabilităţi.

— De unde mă cunoaşteţi?

— N-am spus niciodată că vă cunosc.

— Nici măcar nu vă cunoaşteţi? a întrebat domnişoara Huda, uitându-se la întâmplare de la unul la altul. Către Alizeh: N-o cunoşti pe această persoană?

Alizeh a clătinat din cap.

— Atunci ieşi din camera mea, nebunule!

Domnişoara Huda aproape că l-a împins pe străin spre uşă.

— Afară cu tine... Afară imediat, ticălos oribil, care te furişezi în dormitoarele tinerelor doamne fără permis...

Tânărul a scăpat cu uşurinţă din raza ei de acţiune.

— Cred că aţi înţeles greşit, a spus el răspicat. Majestatea Sa şi cu mine nu suntem complet necunoscuţi. Avem un prieten în comun.

— Chiar avem?

— Majestatea Sa?

Domnişoara Huda s-a învârtit, privind-o acum pe Alizeh.

— Chiar... Chiar sunteţi...?

Străinul a spus:

— Da, iar Alizeh a spus:

— Nu chiar.

Aşa că toţi, ca la un semn, s-au încruntat.

— Nu este timp pentru asta acum, a spus tânărul, întorcându-se cu faţa la Alizeh. Planurile dumneavoastră pentru seara s-ar putea să fi fost compromise. Trebuie să plecăm imediat.

Nosta i s-a încălzit pe piele, iar Alizeh a înţepenit, cu inima zdrobindu-i-se în piept.

Înseamnă că era adevărat: lucrurile merseseră prost.

Dezamăgirea lui Alizeh era năucitoare, dar şi-a impus să rămână calmă. La urma urmei, se părea că Hazan prevăzuse ceva în plan şi pentru situaţiile neprevăzute. Chiar şi nosta singură era un dar extraordinar; certitudinea pe care i-o oferea fiindu-i de mare ajutor chiar şi acum, echilibrând-o pe aceste mări turbulente. Ce-i spusese el când i-o dăduse?

„Ca să nu mai trebuiască să vă întrebaţi niciodată cine ar putea fi duşmanii dumneavoastră."

— Dumneavoastră aţi fost, a spus Alizeh, întâlnind ochii străinului, cel care mi-a trimis această rochie? Şi pantofii?

Acesta a ezitat o clipă înainte de a răspunde:

— Da.

— De ce?

— Întorceam o favoare.

— O favoare? s-a încruntat ea. O favoare mie?

— Nu.

Alizeh s-a tras înapoi.

— Cui, atunci?

— Prietenului nostru comun.

Era a doua oară când îl pomenea pe acest prieten comun. Oare ascundea identitatea lui Hazan în faţa domnişoarei Huda?

— Deci faceţi asta pentru el, a spus Alizeh cu voce uşoară. Ceea ce înseamnă că nu aveţi niciun interes să mă ajutaţi.

— Interesul meu este doar de-a mă achita de o datorie veche, a spus tânărul. Prietenul nostru comun mi-a cerut să îl recompensez astfel, cu aceste instrucţiuni precise, ceea ce am şi făcut. Nu a fost vorba să vin aici decât dacă împrejurările cereau mijlocirea mea, aşa cum o fac acum.

— Înţeleg, a spus ea.

Nosta îi ardea fierbinte pe piept. Acest străin nu-i era nici prieten, nici duşman, îşi dădea seama, ceea ce făcea ca situaţia să fie destul de delicată.

— Cum vă numiţi? l-a întrebat.

— Numele meu este irelevant.

— Irelevant? a spus ea, surprinsă. Cum să vă spun atunci?

— Nimic.

Alizeh nu şi-a putut ascunde străfulgerarea de iritare pe care a simţit-o la acest lucru.

— Foarte bine, a spus crispată. Unde mergem de aici?

Străinul a deschis gura ca să vorbească şi a ezitat la vederea expresiei nerăbdătoare a domnişoarei Huda. Ochii ei curioşi.

Cu delicateţe, şi-a dres vocea.

— Chiar aş prefera să nu discut nimic din toate astea în faţa – s-a uitat din nou la domnişoara Huda – unei terţe persoane, deşi recunosc că, în această privinţă, greşeala îmi aparţine. Cumva, am crezut... Adică, pentru o clipă, mi s-a părut că în cameră era o singură persoană. Am crezut că tânăra doamnă a casei se alăturase grupului ei de jos.

— Sunt chiar aici, a spus brusc domnişoara Huda. Nu trebuie să discutaţi despre mine ca şi cum nu exist.

— Ah! a spus el, înclinând capul. Dar chiar aş prefera să nu existaţi.

Domnişoara Huda a rămas cu gura căscată.

Repede, Alizeh s-a întors spre ea.

— Pot să am încredere că vei păstra pentru tine întâmplările acestei zile?

— Bineînţeles, a răspuns domnişoara Huda, îndreptându-se până la înălţimea ei maximă. Niciodată în viaţa mea nu am trădat un secret. Poţi conta pe mine – voi fi esenţa discreţiei.

La asta, nosta a devenit rece ca gheaţa, trimiţând un fior violent în tot corpul lui Alizeh şi făcând-o să schiţeze o grimasă.

Ca şi cum şi el ar fi simţit minciuna, străinul şi-a pironit privirea în ochii lui Alizeh.

— Avem doar două opţiuni, a spus el. Să o ucidem sau să o luăm cu noi. Greşeala a fost a mea, aşa că voi lăsa decizia în seama ta. Totuşi, eu recomand cu tărie s-o ucidem.

— Să mă ucideţi? a strigat domnişoara Huda. Nu puteţi vorbi serios...

— Nu... Nu, *nu* te vom ucide, a spus Alizeh, aruncându-i o privire aspră lui Nimic.

Apoi, încercând să zâmbească, s-a întors spre domnişoara Huda.

— Deşi ai spus că te-ai gândit că ţi-ar plăcea să fugi, nu-i aşa?

Domnişoara Huda a părut brusc gata să leşine.

— Poftim, i-a spus Alizeh, deschizând uşile şi sertarele dulapului domnişoarei Huda şi începând să scoată din adâncurile lor câteva lucruri esenţiale. Te ajut să împachetezi.

Domnişoara Huda a rămas cu gura căscată la ea.

— Dar... nu pot...

Alizeh a descoperit o geantă de dimensiuni medii în dulapul fetei şi a pus micul bagaj în mâinile îngheţate

ale domnişoarei Huda.

— Ia doar atât cât poţi duce!

— Dar nu vreau să fug, a spus domnişoara Huda în şoaptă, cu ochii strălucind de frică. Unde vom merge? Cum aş putea trăi? Cât timp voi fi plecată?

— Toate acestea sunt întrebări excelente, a răspuns Alizeh, bătând-o pe umăr. Fă-ţi bagajele, în timp ce eu voi afla.

Cu jale, domnişoara Huda a tras o rochie de pe un umeraş, îndesând-o în geantă cu inima îndoită.

Alizeh i s-a adresat atunci străinului:

— Nu mai e nevoie acum de subterfugii, nu-i aşa? Acum puteţi să mă informaţi despre planul dumneavoastră. Unde mergem de aici?

Nimic privea fix scena care se desfăşura în faţa lui, părând vag scârbit.

— Detaliile sunt de prisos, a răspuns el. Vă voi acorda un nivel de protecţie până când vom ajunge la bal, iar la scurt timp după sosirea noastră, vă voi escorta către un mijloc de transport sigur. Acest mijloc de transport vă va duce la destinaţie.

— Dar unde este destinaţia mea? a întrebat Alizeh. Ce se va întâmpla când voi ajunge?

— Ah... şi va ploua acolo unde mergem? a întrebat domnişoara Huda. Voi avea nevoie de o umbrelă?

Străinul a închis ochii.

— Nu vă pot spune acum unde mergeţi, dar vă pot încredinţa că destinaţia dumneavoastră este sigură. Deja v-am garantat o măsură suplimentară de protecţie cu rochia şi pantofii.

Alizeh a clipit la această amintire.

— Bineînţeles, a spus ea, aruncând o privire spre rochie şi ghete.

— Era cât pe ce să uit. Cum anume funcţionează, mai exact?

— Nu aţi citit notele?

— Ba da, dar...

— Dacă nu ştiţi încotro să vă îndreptaţi, picioarele vă vor ajuta, dacă vă temeţi să fiţi văzută, rochia vă va ascunde identitatea de cei care vă doresc răul, etc., etc., etc. Dacă totuşi nu-mi urmaţi întocmai instrucţiunile în orice moment, nu vă pot garanta siguranţa. Urmaţi-vă propriile capricii şi nu voi fi responsabil pentru ceea ce vi se va întâmpla şi nici nu-mi va păsa.

Încet, Alizeh şi-a ridicat privirea pentru a-l înfrunta pe străin.

— Chiar aţi simţit că este necesar să adăugaţi ultima parte?

— Care parte?

— „Şi nu-mi va păsa", a repetat ea, reluând tonul lui lipsit de emoţie. Vă place să fiţi inutil de meschin?

— Da, a replicat el. Îmi place.

Alizeh a deschis gura ca să spună ceva neplăcut, apoi şi-a muşcat buzele şi s-a abţinut.

Nu-l cunoştea pe acest străin, iar el ştia prea puţin despre ea. Chiar dacă nu fusese oferit de bunăvoie, angajamentul lui de onoare de-a o ajuta era de-a dreptul miraculos, căci, oricine ar fi fost, risca fără îndoială foarte mult. Poate că nu era conştient de cât de mult valora ajutorul său pentru ea, dar dacă lucrurile mergeau bine în seara asta, întreaga viaţă a lui Alizeh putea fi salvată; încercările din ultimii ani ar fi luat sfârşit.

În sfârşit, ar fi fost liberă.

A decis atunci că nu-şi putea permite – nu-şi va permite – să fie nepoliticoasă cu acest tânăr, nici măcar dacă o merita, nu când s-ar putea să-i datoreze în curând viaţa.

Şi-a dres vocea.

— Ştiţi, a spus ea, încercând să zâmbească, în toată agitaţia asta, am uitat să vă spun ceva destul de important.

El i-a aruncat o privire întunecată.

— Vă mulţumesc! a spus ea. Ştiu că povara este grea, dar îmi faceţi o mare favoare în seara asta şi nu o voi uita prea curând.

Străinul a tresărit la asta, fixând-o cu privirea puţin mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Nu o fac ca să fiu amabil.

— Ştiu.

— Atunci, nu o faceţi! a spus el, şi, pentru prima dată, a sunat ca şi cum ar fi avut o emoţie reală: furia. Nu-mi mulţumiţi.

Alizeh a împietrit.

— Foarte bine, atunci. Îmi retrag mulţumirile formale. Totuşi, sunt recunoscătoare.

— Nu fiţi!

Ea şi-a ridicat sprâncenele.

— Intenţionaţi să-mi porunciţi să nu-mi simt propriile emoţii?

— Da.

— E absurd.

— Şi totuşi, dacă îmi sunteţi cu adevărat recunoscătoare pentru ajutor, aţi putea să-mi faceţi o favoare şi să vă abţineţi complet de la a-mi vorbi.

Alizeh s-a simţit vlăguită.

— De ce încercaţi să fiţi crud?

— Oh, vă rog, nu vă certaţi! a intervenit domnişoara Huda. Această situaţie este menită să fie deja destul de îngrozitoare...

— Înclin să fiu de acord, a rostit tânărul cu răceală. Oricât de imposibile ar fi visurile mele, aş prefera de departe să perseverăm în tăcere şi să ne despărţim ca nişte străini.

— În regulă, a spus Alizeh încet, cu dinţii încleştaţi.

— Bine.

A aruncat o privire către domnişoara Huda.

— Acum trebuie să plecăm.

— Aşteptaţi! a spus cu disperare domnişoara Huda. Nu vreţi să vă răzgândiţi? Vă rog, lăsaţi-mă să rămân aici! Promit că nu voi spune nimănui nimic despre ceea ce am văzut – voi fi tăcută ca moartea, o să vedeţi...

Pentru a doua oară, nosta a devenit rece pe pielea lui Alizeh. Ea a tresărit.

— V-am spus că ar trebui s-o ucidem, a spus străinul.

Domnişoara Huda a scâncit.

— Ignoră-l! a sfătuit-o Alizeh. Ascultă, e doar pentru o perioadă scurtă de timp. Poţi să te întorci acasă de îndată ce vom reuşi să ajungem într-un loc sigur...

— Îi daţi fetei speranţe false, a spus Nimic, tăindu-i vorba. Singurul mod în care ar putea să se întoarcă acasă în siguranţă este dacă reuşim să-i alterăm memoria, ceea ce presupune să o plimbăm înapoi în timp, ceea ce este extrem de complicat, ca să nu mai spun că este dureros...

Domnişoara Huda a început să plângă.

— Nu vreţi să încetaţi? a răbufnit Alizeh la străin, uitându-şi făgăduinţa de-a fi drăguţă cu el. Cum de nu puteţi vedea că intimidarea dumneavoastră nu face decât să înrăutăţească lucrurile? Niciodată nu vom

reuşi să trecem neobservaţi dacă ea nu se opreşte din plâns.

Străinul s-a uitat la ea, apoi la domnişoara Huda. Şi-a atins degetele, iar domnişoara Huda a tăcut brusc.

Fata plângea în continuare, dar nu mai scotea niciun sunet.

Când tânăra şi-a dat seama ce se întâmplase, s-a apucat de gât, cu ochii măriţi de frică, în timp ce se străduia să vorbească, fără îndoială să ţipe – totul în zadar.

Alizeh s-a năpustit asupra tânărului.

— Ce aţi făcut? a întrebat ea. Insist să o schimbaţi la loc în clipa asta!

— Nu voi face asta.

— Sunteţi un fel de Divinator?

— Nu.

— Un monstru, atunci?

Aproape c-a zâmbit.

— Să nu-mi spuneţi că aţi vorbit cu mama mea?

— Cum de aveţi acces la atâta magie, atunci? Rochia, pantofii... acum asta...

— Şi asta, a spus el, punându-şi pălăria în vârful capului.

Fără avertisment, Alizeh a fost aruncată mai departe, în noaptea nesfârşită.

Treizeci şi cinci

Muzica îi răsuna în urechi lui Kamran, iar întunericul sumbru al minţii lui era străbătut din când în când de sunetul râsetelor, de clinchetul paharelor şi al tacâmurilor de argint. Ochii lui întunecaţi erau desenaţi cu kohl; gâtul îi era strâns cu şnururi de safir; o singură bentiţă de aur bătut se cuibărea în miezul de noapte al părului său. Stătea înalt şi drept în straturi greoaie de mătase verde-închis, cu o curea incrustată cu smaralde care i se încrucişa pe piept şi se strângea la brâu, şi de care atârnau, ca întotdeauna, săbiile lui. Era deopotrivă imaculat şi stânjenit în timp ce dădea din cap, salutându-i fără să-i vadă pe nobilii care se înclinau în faţa lui şi pe tinerele care făceau o reverenţă adâncă la picioarele lui...

Din când în când, Kamran arunca câte o privire spre tronul strălucitor de lângă el, care era ocupat de bunicul său, şi spre cel de-alături, în care stătea mama sa, sorbind cu nesaţ dintr-o cupă de vin. Ambii membri ai familiei regale zâmbeau, dar chipul vesel al regelui era o faţadă necesară, străduindu-se să disimuleze ceea ce era, fără îndoială, o furtună interioară care îi încordase la limită capacitatea de autocontrol.

Cam asta ar descrie cum se simţea şi Kamran.

La doar câţiva paşi distanţă, pe jumătate ascuns de

un măslin în ghiveci, se afla ambasadorul din Tulan, căruia i se poruncise să rămână pregătit, gata în orice moment să-l identifice pe regele tulanian în cazul în care tânărul ar fi sosit vreodată. Mai departe, în umbră, stătea Hazan, aşteptând poruncile.

Kamran nu se hotărâse încă ce să creadă în legătură cu ministrul său sau cum să procedeze cel mai bine; căci, deşi instinctele prinţului insistau că ceva nu e în regulă, acţiunile lui Hazan nu înclinaseră încă în mod evident spre trădare. Cu toate acestea, Kamran îl urmărea îndeaproape, aşteptând un indiciu cât de mic al vreunui comportament neobişnuit.

Băiatul din Fesht, cel puţin, nu minţise.

Omid locuise în ultimele zile în Cartierul Divinatorilor şi, după spusele sale, se apropiase destul de mult de preoţii şi de preotesele care îi salvaseră viaţa. Se dusese pe seară să le ureze noapte bună, când descoperise că toţi cei douăzeci şi cinci de Divinatori fuseseră sacrificaţi în paturile lor.

Kamran şi regele se duseseră, bineînţeles, să constate ce se întâmplase. Nu fusese sânge de curăţat şi nicio dovadă clară de violenţă de anchetat. Feţele le erau liniştite, iar mâinile, împreunate pe piept. Doar o cercetare amănunţită scosese la iveală dovada unui atac: o apariţie discretă de gheaţă între buzele lor despărţite şi reci.

„Magie neagră”, şoptise regele.

Nimic altceva nu ar fi putut ucide atât de uşor Divinatori capabili să desfăşoare puteri uriaşe. Cât despre autorul crimei, nici acolo nu existau prea multe îndoieli. Regele tulanian, care, mai devreme în cursul serii, fusese văzut şi purtase discuţii la o adunare a ambasadorilor Arduniei, părăsise grupul fără veste, dispărând în eter. Nici măcar nu se întâlnise cu regele înainte de bal, aşa cum ar fi fost de aşteptat.

Kamran nu ştia dacă tânărul rege Cyrus îşi va arăta faţa la petrecerea din seara asta, dar absenţa lui ar fi fost un răspuns în sine, căci astfel de acţiuni erau fără îndoială o declaraţie de război – una dintre cele mai barbare instigări la care prinţul fusese martor vreodată.

Totuşi, nu existau dovezi.

Mai rău, ar fi fost nevoie de săptămâni întregi pentru a-i aduna şi a-i aduce în Piaţa Regală pe puţinii Divinatori rămaşi, împrăştiaţi prin imperiu, iar până atunci toată Ardunia ar fi fost vulnerabilă, lipsită de un strat esenţial de protecţie oferit de mult timp de cvorumul de la Cartierul Divinatorilor.

Chiar şi aşa, existau nişte aparenţe care trebuiau păstrate.

Regele nu dorea ca vestea oribilă să se răspândească în tot imperiul – nu încă. Nu voia ca oamenii să intre în panică înainte de a fi pregătit să le abordeze în mod

oficial temerile, ceea ce nu ar fi fost posibil până mâine-dimineață, căci evenimentele brutale din seara asta făceau şi mai important balul. Alte acte de violență puteau să apară oricând – puteau amenința coroana în orice moment...

Ceea ce însemna că Ardunia trebuia să asigure linia regală, şi repede, cu un alt moştenitor.

Kamran, a cărui minte era resemnată, chiar dacă inima lui protesta, privea cu indiferență la gloata fără chip, la indivizii care se desprindeau din ea pentru a aduce omagii familiei regale a Arduniei. Prințul trebuia să-şi aleagă o mireasă dintre aceşti străini, şi totuşi toate doamnele îi păreau la fel. Toate erau îmbrăcate în rochii aproape identice, cu părul coafat într-un mod asemănător. Nu putea să le deosebească decât prin impresiile puțin măgulitoare pe care le lăsau ocazional în urmă: un râs lătrat, o dantură pătată; în special o fată care nu se putea opri din a-şi roade unghiile, nici măcar atunci când vorbea.

Marea majoritate abia dacă îl putea privi pe Kamran în ochi, în timp ce câțiva aleşi se aplecaseră în mod dramatic, şoptindu-i la ureche invitații ilicite chiar pentru seara aceea.

Toate poveştile astea îl istoveau.

Printre numeroasele fețe din seara aceea, Kamran nu reuşise să se desprindă de amintirea unei tinere femei

anume. Se întreba, în timp ce dădea din cap la încă o fată care făcea o reverenţă adâncă în faţa lui, dacă Alizeh va rămâne cu el mereu – în minte, în senzaţii pasagere călătorindu-i pe piele, în respiraţia adâncă la amintirea atingerii ei. Era un gând deopotrivă ciudat şi incitant şi care îi insufla o teamă izbitoare.

Oare avea să le compare veşnic pe toate celelalte cu ea?

Oare altcineva l-ar putea face vreodată să simtă la fel de mult? Şi dacă nu, ar fi fost blestemat pentru totdeauna să trăiască doar o viaţă pe jumătate, o viaţă de consimţământ liniştit, de aşteptări neîmplinite? Oare era mai rău, se întreba el, să nu ştii niciodată ce ai putea avea... sau era mai rău să ţi se ia înainte de a putea avea?

— Nu faci niciun efort, a şoptit regele cu asprime, smulgându-l pe prinţ din reverie.

Kamran nu a îndrăznit să întoarcă capul pentru a-l privi pe rege. Nici măcar nu-şi dăduse seama că tânăra femeie care făcuse reverenţa plecase deja.

— Ai putea măcar să le întrebi câte ceva pe fete, a murmurat regele Zaal, în loc să stai acolo ca o statuie.

— Contează cu adevărat, Majestatea Voastră, când ştiu deja că o veţi alege pentru mine pe aceea care credeţi că e cea mai bună?

Regele Zaal a tăcut în acel moment, iar inima lui

Kamran s-a frânt la confirmarea temerilor sale.

— Chiar şi aşa, a reluat regele în cele din urmă. Ai putea cel puţin să te comporţi ca şi cum ai fi la un bal şi nu la o înmormântare, oricât de cumplite ar fi circumstanţele. Vreau ca logodna ta să fie anunţată înainte de sfârşitul săptămânii. Vreau să vă căsătoriţi înainte de finalul lunii. Vreau un moştenitor înainte ca anul să se termine. Această noapte nu trebuie să fie tulburată înainte de a-şi atinge scopul. Ne-am înţeles?

Prinţul şi-a încordat maxilarul şi a studiat mulţimea, mirându-se că numărul oaspeţilor părea să se umfle sub ochii lui.

— Da, Majestate, a răspuns el liniştit.

Privirea lui Kamran a poposit pe neaşteptate asupra băiatului din Fesht, care stătea degeaba, frământându-şi mâinile. Copilul privea des spre intrare, aşteptând evident pe cineva. Avea ochii roşii de plâns, dar cum i se interzisese în mod expres să plângă la bal – sub ameninţarea expulzării –, îşi muşca doar buzele şi tresărea de fiecare dată când era anunţat un nume.

Kamran s-a încruntat.

Nu pricepea ce anume aştepta copilul. Cu siguranţă, Omid nu mai cunoştea pe nimeni altcineva aici; nu avea nicio familie. Niciun prieten.

Atunci, de ce părea atât de nerăbdător?

O femeie mai în vârstă, elegant îmbrăcată, s-a apropiat brusc, iar prinţul, distras, nu a distins la început chipul familiar al mătuşii sale – şi apoi, dezarmat, nu şi-a putut ascunde uşurarea. Kamran a fost atât de încântat să o vadă pe ducesa Jamilah, încât i-a luat mâna întinsă şi s-a înclinat în faţa ei, arătându-i femeii un nivel de respect puţin protocolar, care i-a atras o serie de priviri nedorite.

Puţin prea târziu, şi-a dat însă seama că mătuşa lui nu era singură.

— Înălţimea Voastră, a spus ducesa Jamilah, roşind uşor sub atenţiile lui. Sunt foarte încântată să v-o prezint în această seară pe fiica unui prieten drag al meu.

Kamran a simţit – şi a auzit – cum regele se îndreaptă pe tronul lui. Prinţul s-a încordat în timp ce se întorcea, studiind-o acum pe tânăra femeie care stătea lângă mătuşa sa.

— Vă rog să-mi îngăduiţi plăcerea de a v-o prezenta în mod oficial pe lady Golnaz, fiica marchizului Saatchi.

Kamran a dat din cap, iar fata a făcut o reverenţă graţioasă, ridicându-se apoi în faţa lui pentru a dezvălui nişte ochi căprui şi limpezi şi un zâmbet nesofisticat. Avea trăsături regulate, obişnuite, nici remarcabile, nici banale. Buclele ei castanii erau strânse

într-un coc lejer, lăsându-i faţa liberă; purta o rochie destul de obişnuită, cu puţine lucruri care să-i scoată în evidenţă culoarea sau forma. Din punct de vedere intelectual, Kamran a înţeles că fata era aproximativ drăguţă, dar nu simţea nimic când o privea şi nu ar fi observat-o niciodată într-o mulţime.

Totuşi, părea stăpână pe sine, într-un mod pe care el îl aprecia. Dintre toate lucrurile, Kamran se gândea că nu s-ar putea căsători niciodată cu cineva pe care să nu-l considere egalul său emoţional, şi depunea întotdeauna mari eforturi ca să ajungă să le respecte pe domnişoarele care doar zâmbeau prosteşte, fără să ridice vreodată capul cu convingere. Demnitatea era, după părerea lui, o calitate esenţială la o regină, iar el se simţea măcar puţin uşurat să descopere că lady Golnaz părea posesoarea unei coloane vertebrale.

— Plăcerea este a mea! s-a forţat să spună către tânăra femeie. Sper că vă simţiţi bine în această seară, lady Golnaz!

— Da, mulţumesc! a spus ea cu o voce luminoasă, iar un zâmbet i-a atins ochii. Deşi cred că nu se poate spune acelaşi lucru despre Înălţimea Voastră.

Prinţul s-a mai liniştit la asta, studiind-o acum pe tânără cu o apreciere reînnoită.

— Mândria mea ar insista să nu fiu de acord, deşi eu...

Kamran a făcut o pauză, clipind la năluca din depărtare a unei fete, abia apărută şi apoi din nou dispărută.

— Eu, a spus el, întorcându-şi privirea spre lady Golnaz, încercând acum să-şi amintească scopul iniţial al declaraţiei sale. Eu... nu pot...

O altă străfulgerare de culoare şi Kamran şi-a ridicat din nou privirea, întrebându-se de ce totuşi ar trebui să fie atât de distras de o singură mişcare, când întreaga încăpere din jurul lui era o nebunie de mişcare şi...

Alizeh.

Prinţul era încremenit. Sângele i se scursese fără veste din cap, lăsându-l ameţit.

Ea era aici.

Era aici – *chiar acolo* –, incandescentă în valuri strălucitoare de lavandă, cu buclele de obsidian strânse departe de faţa nemascată şi câteva şuviţe libere care îi străluceau pe obrajii deveniţi roz din pricina efortului. Dacă i se păruse uluitoare în rochia ternă de servitoare, nu se putea gândi cum s-o descrie acum. Ştia doar că părea desprinsă de această lume mondenă; deasupra ei.

Simpla ei vedere îl paralizase.

Nu mai avea bandaje la gât, nici înfăşurate în jurul mâinilor. Părea să strălucească în timp ce se mişca, să plutească în timp ce cerceta încăperea. Kamran îşi

pierduse suflarea în timp ce o privea şi îşi simţea inima bătând în piept cu o violenţă care îl speria.

Cum? Cum de era ea aici? Venise pentru el? Venise să-l găsească, să fie cu el...?

— Înălţimea Voastră, spunea cineva.

— Sire, vă simţiţi bine? zicea altcineva.

Prinţul a privit, ca şi cum ar fi fost din afara lui, cum un tânăr a prins-o de mână pe Alizeh. Ea s-a întors cu faţa la el, iar ochii i s-au mărit de surpriză, apoi de recunoaştere.

El a spus ceva, iar ea a râs.

Kamran a simţit cum sunetul îl străpunge ca o lamă, iar pieptul i-a fost cuprins de o durere necunoscută. Era o durere diferită de toate cele pe care le cunoscuse; una pe care ar fi vrut să şi-o smulgă din piept.

— El este, i-a şoptit brusc Hazan la ureche.

Kamran a tras aer în piept şi s-a dat înapoi, scena din jurul lui devenind brusc clară. Alizeh plecase; dispăruse în mulţime. A văzut în schimb ochii îngrijoraţi ai mătuşii sale şi privirea curioasă a lui lady Golnaz. Freamătul mulţimii numeroase din faţa lui.

— Este domnul cu părul arămiu, Înălţimea Voastră. Cel care duce în mână o pălărie neobişnuită. Ambasadorul tulanian mi-a confirmat.

A trecut o clipă până când prinţul a reuşit să spună:

— E absolut sigur?

— Da, sire.
— Aduceţi-l la mine! a cerut încet Kamran.

Treizeci şi şase

Alizeh se rotea în spirală în timp ce cădea, prăbuşindu-se printre straturile de noapte, aproape de o moarte care se freca de ea, dar fără să-i revendice sufletul. Crezuse că se aude ţipând în timp ce se prăbuşea, dar se şi întrebase, într-o străfulgerare, dacă nu cumva visa de fapt, dacă nu cumva întreaga ei viaţă era o tapiserie ciudată, strălucitoare, din fire infinite de nonsens.

Îşi simţise tălpile lovindu-se primele de pământ, iar impactul îi zguduise picioarele, şoldurile şi-apoi îi făcuse dinţii să clănţănească. Când deschis ochii, s-a izbit de el, apoi s-a sprijinit de pieptul lui. Muzica i-a răsunat în urechi în timp ce se trăgea înapoi, cu capul învârtindu-se, cu zgomotul discuţiilor şi al râsetelor străpungându-i ceaţa din minte, cu mirosul de zahăr în nas, cu atingerea celorlalte trupuri de pielea ei.

Erau căldură şi transpiraţie, sunet şi senzaţii – prea mult din toate. Totuşi, şi-a dat imediat seama unde se afla şi şi-a făcut de îndată griji pentru domnişoara Huda. S-a îndepărtat de străin şi a început să o caute pe noua ei prietenă, întrebându-se dacă fata reuşise să

treacă, dacă îşi pierduse pentru totdeauna capacitatea de a vorbi.

Alizeh nu mai avea încredere în străin.

Nu-i păsa că era un aliat al lui Hazan. Cum ar mai fi putut să creadă acum ceva din ce spunea el? Doar se dovedise atât crud, cât şi capricios, iar ea nu avea să mai lase niciodată...

Cineva a luat-o de mână şi Alizeh s-a răsucit, surprinsă, pentru a descoperi acelaşi capricios străin cu ochi albaştri. S-a uitat la mâinile lor împreunate, apoi la faţa lui, întrebându-se dacă îşi imagina măcar teroarea care izvora din ochii lui.

— Unde vă duceţi?

Părea diferit; antiteza tânărului impasibil pe care îl întâlnise prima dată.

— Doar nu aveţi de gând să fugiţi, nu-i aşa?

Alizeh a fost atât de surprinsă de frica de pe chipul lui, încât a râs.

— Nu, nu am de gând să fug, creatură ridicolă. O caut pe domnişoara Huda. Fără îndoială că este îngrozită pe undeva şi nu poate cere ajutor – din cauza a ceea ce *i-aţi* făcut.

Alizeh şi-a smuls mâna din a lui şi a înaintat prin mulţime, recunoscătoare pentru protecţia pe care i-o oferea rochia – apoi s-a încruntat, muşcându-şi buzele când şi-a amintit cine i-o dăduse.

Măcar nu o minţise în legătură cu asta. Rochia chiar era un miracol.

Oamenii păreau să treacă pe lângă ea ca şi cum nu ar fi existat, fără ca privirile lor să îi atingă vreodată faţa. Era îngrijorător să se gândească că erau atât de mulţi străini care nu-i doreau binele, dar era şi liniştitor că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa ochilor sau a snodei. Nu era nimeni aici care să o scuipe, nimeni care să o împingă la o parte, nimeni care să îi poruncească să curețe excremente de pe pietre poroase.

Cu toate acestea, Alizeh nu se simţea în largul ei ştiind că îi datora acestui ciudat străin mulţumiri pentru siguranţa ei, căci totul la el îi părea dintr-odată trădător. Dacă avea capacitatea de-a o face pe domnişoara Huda să devină mută, ce i-ar putea face atunci lui Alizeh i s-ar fi pus împotrivă? De fapt, era posibil ca rochia şi ghetele să fi fost o capcană. Dacă fuseseră vrăjite ca să o ducă într-un loc nesigur? Dacă îşi urmase picioarele spre propria-i pieire? Poate că ar trebui să se debaraseze de rochie – sau să o distrugă. Dar atunci cum rămânea cu ghetele? Ce avea să poarte în schimb?

Cum ar putea scăpa?

— Am dezlegat-o! i-a strigat străinul, urmărind-o îndeaproape.

Alizeh a dat să plece, dar s-a întors.

— Ce aţi dezlegat?

— Pe cealaltă fată. Cea gălăgioasă, a spus el. Va fi în stare să vorbească din nou.

Nu a făcut niciun efort să-şi coboare vocea, chiar dacă a micşorat distanţa dintre ei, aparent fără să manifeste vreo îngrijorare că ar putea fi auzit.

Asta a făcut-o pe Alizeh să se întrebe dacă nu cumva acesta purta protecţii magice şi pe haine.

— Aţi dezlegat-o, pur şi simplu? a întrebat Alizeh, uitându-se la el în timp ce se apropia, căci i se părea că are un caracter de-o nestatornicie derutantă.

— Da, a răspuns el.

De aproape, ochii lui erau de o nuanţă de albastru cu adevărat şocantă, mai ales sub lumina reflectată de atâtea candelabre.

— În schimb, vreau să vă daţi cuvântul că nu veţi fugi, indiferent ce se va întâmpla.

— Cuvântul meu? a spus ea, surprinsă. Dar de ce sunteţi atât de îngrijorat că aş putea încerca să fug?

— Pentru că va fi o noapte dificilă. Am fost trimis aici pentru a vă prelua, acesta fiind scopul meu principal, dar cât timp sunt aici, intenţionez să îndeplinesc anumite însărcinări, în schimbul cărora voi fi absolvit de nişte datorii destul de mari.

O pauză.

— Vă speriaţi uşor?

Alizeh s-a încruntat la acest lucru.

— Mă insultaţi chiar şi prin faptul că puneţi această întrebare.

— Bine. Atunci vă cer cuvântul.

— Nu-l veţi avea.

El şi-a mijit ochii.

— Poftim?

— Vă voi acorda acest lucru doar dacă mai întâi juraţi că nu-i veţi face rău.

— Cui? Fetei gălăgioase?

— Juraţi că nu-i veţi face rău, că nu veţi folosi magia asupra ei...

— Oh, haideţi, cereţi prea mult...

— Vreţi să vă dau cuvântul meu că nu voi fugi?

Alizeh i-a tăiat calea.

— Ei bine, trebuie să pot avea încredere în dumneavoastră. Daţi-*mi* cuvântul că nu-i veţi face rău! Aceasta e condiţia mea.

— Foarte bine, a spus el cu amărăciune. Dar trebuie să vă avertizez – dacă vă veţi încălca promisiunea, vor exista unele urmări.

— Ce fel de urmări?

— Nu voi fi prea amabil cu dumneavoastră.

Alizeh a râs.

— Vreţi să sugeraţi că acum sunteţi amabil?

— Voi veni să vă caut peste o oră şi jumătate, a spus

el, aruncându-i o privire furioasă. Trebuie să vă escortez până la mijlocul de transport înainte de miezul nopţii, altfel vehiculul nostru va adormi, iar repunerea lui în funcţiune ne va costa mult timp.

— Vehiculul nostru va adormi? Nu vă referiţi cumva la vizitiu? El i-a ignorat întrebarea.

— Aduceţi fata, şi repede, căci mă tem că va fi greu de încolţit!

Alizeh s-a încruntat.

— Şi ce veţi face între timp?

— După cum am menţionat, am o mică afacere de rezolvat. Nu ar trebui să dureze mult.

— O mică afacere?

Alizeh a avut o tresărire de emoţie auzind asta.

— Cu Hazan, adică?

Străinul a clipit.

— Hazan?

— Da – am o grămadă de întrebări pentru el. Unde este acum, ştiţi? Va reuşi să ajungă la bal?

Ochii străinului s-au lărgit, apoi s-au îngustat – asemenea focalizării unui telescop.

— Nu ştiu.

— Ah...! a exclamat Alizeh, muşcându-şi buzele. Ei bine, o să...

— Deocamdată, concentraţi-vă pe găsirea fetei. Dacă aveţi nevoie de ajutor pentru a ajunge undeva, ghetele

vă vor duce acolo unde trebuie să ajungeţi.

— Dacă e aşa, atunci de ce trebuie să fiţi cel care mă conduce la mijlocul de transport?

— Pentru că este mijlocul *meu* de transport, a răspuns el într-o străfulgerare de furie, iar dumneavoastră doar îl împrumutaţi.

Ea s-a tras înapoi la auzul veninului din vocea lui.

— Şi aş vrea să ştiţi, a adăugat el, că în timp ce sunteţi atât de ocupată să vă întrebaţi dacă sunt de încredere, eu mă întreb acelaşi lucru despre dumneavoastră. Vă pot asigura, Majestatea Voastră, că nici eu n-aş vrea să fiu aici. Sunt forţat să fiu în compania dumneavoastră doar din porunca unui stăpân nemilos şi nu sunt deloc încântat de asta.

Alizeh a deschis gura pentru a protesta, dar străinul s-a întors brusc şi a plecat.

L-a privit cum îşi face loc prin mulţime, dispărând cu uşurinţă într-o mare de trupuri. Felul în care se mişca atât de repede printre atâţia oameni era surprinzător şi derutant – deşi nu la fel de mult ca ultimele lui cuvinte.

Fusese forţat de un „stăpân nemilos” să o însoţească? Asta nu prea îi semăna lui Hazan, dar, de fapt, ce ştia ea cu adevărat despre el? Despre oricine?

Alizeh rămăsese uitându-se lung la spatele lat al străinului care se îndepărta, la liniile simple ale costumului său negru şi la pălăria ciudată pe care o

purta într-o mână.

Nu reuşea să îi ia adevărata măsură, iar asta o îngrijora. Cum putea să-şi pună viaţa în siguranţă în mâinile cuiva în care nu putea avea încredere?

Cu un oftat, Alizeh s-a întors să plece, oprindu-se doar când l-a văzut pe însoţitorul ei cu ochi albaştri interceptat de însuşi Hazan, ceafa de un blond prăfuit a acestuia contrastând puternic cu părul arămiu bogat al străinului.

Alizeh era cât pe ce să plângă de uşurare.

Deci *chiar* se cunoşteau; într-adevăr, plănuiseră împreună evadarea ei. Un val binefăcător de calm i-a cuprins nervii, liniştindu-i numeroasele griji. Metodele străinului erau neortodoxe, da, dar se înşelase asupra lui; nu era de rea-credinţă. Dezlegase vraja asupra domnişoarei Huda, îşi dăduse cuvântul că nu-i va face rău tinerei femei, iar acum avea dovada că nu o minţise. În tot acest timp, Alizeh avusese încredere în nostă ca să o ghideze, dar era totuşi grozav că avea şi genul de dovadă pe care numai propriii ei ochi i-o puteau oferi.

În sfârşit, Alizeh simţea că poate răsufla liniştită.

El şi Hazan vorbeau animat acum, iar Alizeh era sfâşiată între a o căuta pe domnişoara Huda şi a se alătura micului lor grup. Avea atâtea întrebări pentru Hazan pe care era nerăbdătoare să i le pună; şi poate...

Poate că dacă nu o căuta pe domnişoara Huda, s-ar putea să nu dea peste ea şi asta ar putea să-i permită tinerei să se întoarcă în siguranţă la viaţa ei. La urma urmei, ce importanţă avea dacă domnişoara Huda le-ar fi spus oamenilor ce văzuse? Alizeh ar fi dispărut de mult până atunci.

Deşi era posibil ca bârfele să nu-i facă rău *ei,* ci însoţitorului său cu ochi albaştri. Ştiind acum că nu era un ticălos, îi era mai greu să fie nepăsătoare cu viaţa lui, mai ales când se gândea la tot ce făcuse el pentru a o cruţa pe a ei.

Alizeh şi-a muşcat buzele, ochii plimbându-i-se înainte şi înapoi între sala de bal şi siluetele înalte ale celor doi tineri.

Ei, fir-ar să fie!

Avea s-o lase pe domnişoara Huda să plece. Trebuia neapărat să vorbească cu Hazan; apăruseră prea multe incertitudini.

Alizeh a început să-şi croiască drum înapoi prin mulţime, strecurându-se printre trupuri pentru a-i ajunge din urmă pe domnii care începuseră să se mişte rapid în direcţia opusă.

— Aşteptaţi! a strigat ea. Unde mergeţi...

Străinul cu părul arămiu s-a întors în acel moment, prinzându-i privirea cu ochii lui mijiţi. I-a făcut o singură mişcare fermă din cap.

„Pericol”, părea să spună. „Nu mă urmări!”

Alizeh a simţit că i se încălzeşte nosta şi a tresărit surprinsă. Cum de înţelesese nosta un avertisment nerostit?

Stătea pe loc, uluită încă de numeroasele ciudăţenii ale serii, când a simţit cum crâmpeiele unei şoapte familiare şi mieroase îi inundă capul, umplând-o de groază.

O spaimă ca o târâtoare i-a cuprins inima, i-a alunecat pe piele, i-a umplut gura de fierbinţeală.

A fugit orbeşte.

Panica era cea care îi propulsa mişcările sacadate, cea care căuta o evadare iraţională, ca şi cum ar fi putut vreodată să fugă de diavol. Cunoştea inutilitatea retragerii, chiar dacă îşi făcea loc cu disperare prin încăperea înţesată, chiar dacă ştia că eforturile ei erau în zadar.

Ca un abur, şoapta lui îi umplea capul.

Fereşte-te de aur, de ochi şi de coroană

— Nu! a strigat ea în timp ce fugea. Nu, nu...

Fereşte-te de aur, de ochi şi de coroană

Unul este un rege care nu vrea să moară

— Opreşte-te! a strigat. Alizeh, apăsându-şi mâinile

pe urechi.

Nu ştia încotro se îndreaptă, doar că avea nevoie de aer, avea nevoie să fugă de apăsarea mulţimii.

— Ieşi, ieşi din capul meu...

Fereşte-te de aur, de ochi şi de coroană
Unul este un rege care nu vrea să moară
Străbate întunericul, încearcă să treci zidul
Doi au un prieten care pen' toţi aduce vidul

— Lasă-mă în pace! Te rog, lasă-mă în pace...

Şarpele, sabia, lumina aprigă din foc
Trei furioşi vor lupta şi nu vor sta în loc

Alizeh a prins în braţe o coloană de marmură şi s-a sprijinit de ea, apăsându-şi obrazul neobişnuit de înfierbântat de netezimea rece a acesteia.

— Te rog! a oftat ea. Te implor... Lasă-mă în pace...

Mereu va fi bufonul cel care va interveni
Pentru că nu pot fi trei regi aici, ei tot se vor lovi

Ceva s-a rupt, un fum s-a desprins din jurul gâtului ei şi el a dispărut ca şi când n-ar fi fost.

Alizeh a rămas ameţită în urma lui, cu respiraţia

tăiată de frică. S-a lipit de marmura lucioasă, simţind cum frigul îi pătrunde în piele prin rochia din voal. Fusese atât de sigură că va îngheţa în această rochie, dar nu se aşteptase la aglomeraţia asta de trupuri, la căldura lor colectivă, nici la fierbinţeala neobişnuită pe care avea s-o simtă în această noapte.

Alizeh a închis ochii, încercând să-şi potolească respiraţia.

Nu ştia unde se află şi nici nu-i păsa; abia îşi auzea propriile gânduri peste zgomotul inimii, care-i bătea cu disperare în piept.

Nici măcar nu fusese în stare să descifreze prima ghicitoare pe care o primise de la diavol – cum ar fi putut atunci să o înţeleagă pe-a doua?

Mai rău, mult, mult mai rău de-atât: vizitele lui se dovediseră iar şi iar un semn de rău augur. Cu doar câteva zile în urmă, el îi umpluse capul cu şoaptele lui nenorocite şi, vai, ce consecinţe suferise! Cât de dramatic se schimbase şi se prăbuşise viaţa ei de când îl auzise ultima oară şoptindu-i în cap? Ce avea să însemne asta pentru ea acum? Oare îşi va pierde orice fărâmă din speranţa pe care o strânsese de puţină vreme?

Nu exista însă niciun precedent pentru o astfel de vizită precipitată a lui Iblees. De obicei, Alizeh avea parte de luni, nu de zile, de răgaz înainte ca vocea lui

chinuitoare să-i infecteze din nou mintea, aducând cu ea tot felul de calamităţi şi nelinişti.

Cum urma să fie torturată acum?

— Alizeh.

S-a încordat, agăţată de coloana rece, întorcându-se pentru a înfrunta un cu totul alt chin. Inima lui Alizeh bătea acum într-un mod cu totul nou, iar pulsul îi zvâcnea primejdios în gât.

Kamran stătea în faţa ei, magnific într-o haină verde grea, deschisă în faţă, fără nasturi, încins cu o curea sofisticată de smarald, cu gâtul înfăşurat până la bărbie în alte bijuterii strălucitoare. Ochii îi erau desenaţi cu kohl, imposibil de întunecaţi, şi mai devastatori în timp ce o cercetau acum. Dar strălucirea bentiţei de aur din părul lui a fost cea care i-a trimis un fulger cumplit prin inimă.

Era prinţ. Aproape că uitase.

— Alizeh, a repetat el, şoptit acum, privind-o cu un dor pe care nu făcea nimic ca să-l ascundă.

Întunericul infinit care era privirea lui a cuprins fiecare detaliu al feţei ei, al părului, al rochiei ei chiar. Alizeh se simţea slabă stând atât de aproape de el, destrămată în mintea ei. Nimic nu mergea conform planului.

Cum reuşise să o zărească în învălmăşeală?

Îl zărise, pentru scurt timp, de la distanţă, îl privise

cum primea cu răceală un şir lung de invitaţi, despre care era sigură că îi vor distrage atenţia pe parcursul nopţii. Cu siguranţă că avea responsabilităţi pe care nu le putea abandona... cu siguranţă că cineva avea să vină în curând să-l ia...

Prinţul a scos un sunet de suferinţă care a speriat-o, ascuţindu-i instinctele; Alizeh s-a apropiat fără să stea pe gânduri, oprindu-se chiar înainte de a-l atinge. A văzut cum Kamran a tresărit a doua oară, trăgând uşor de guler, făcând tot posibilul să găsească uşurare fără să deranjeze ansamblul construit cu artă.

— Ce este? a întrebat Alizeh cu blândeţe. Te doare?

El a scuturat din cap, încercând să scoată un râset scurt, care însă nu a reuşit să-i ascundă evidentul disconfort.

— Nu, nu-i nimic. Doar că mi se par sufocante costumele astea. Haina ar trebui să fie făcută din mătase, dar este îngrozitor de rigidă şi de aspră. Era incomodă şi înainte, dar acum jur că parcă e plină de ace.

A făcut din nou o grimasă, trăgând de reverul hainei.

— Ace?

Alizeh s-a încruntat. Timid, l-a atins, simţindu-l apoi cum înţepeneşte când şi-a plimbat mâna de-a lungul brocartului de smarald şi a broderiei sale în relief.

— Ai... ai o sensibilitate la aur?

Sprâncenele lui s-au încruntat.

— La aur?

— Aceasta este mătase, da, i-a explicat ea, dar este mătase ţesută cu o tramă filată cu aur. Firele sunt, în unele locuri, învelite cu fibre de aur. Şi aici – a atins cu mâna broderia în relief de la guler, de la revere –, aici este suprapusă cu încă şi mai multă broderie de aur. Acestea sunt fire de aur adevărat, nu ştiai?

— Nu, a răspuns el, însă acum o privea ciudat.

Pentru o clipă, privirea i-a coborât la buzele ei.

— Nu ştiam că se poate ţese aur în pânză.

Alizeh a răsuflat adânc şi şi-a retras mâna.

— Da, a spus ea. Îmbrăcămintea ar trebui să pară grea şi, poate, puţin aspră pe piele, dar nu ar trebui să te doară. Cu siguranţă nu ar trebui să te înţepe ca nişte ace.

— De unde ştii toate astea?

— Nu contează acum, a răspuns ea, evitându-i privirea. Ceea ce e mai important e că te doare.

— Da.

El s-a mai apropiat cu un pas.

— Da, chiar foarte tare.

— Îmi... îmi pare rău să aud asta! a spus ea, agitată acum, începând să divagheze. Este destul de rar, dar cred că ai putea avea o alergie la aur. Poate ar trebui să eviţi să porţi astfel de materiale textile pe viitor, iar

dacă vrei o ţesătură mai moale, ai putea fi mai precis şi să-i ceri croitoresei mătase charmeuse sau satin, şi să eviţi georgette şi anumite tipuri de... de tafta sau... sau chiar...

A încetat să respire când a atins-o, când mâinile lui i-au poposit pe talie, apoi au coborât pe şolduri, degetele lui atingându-i pielea prin straturile de ţesătură transparentă. A oftat, simţind cum spatele i se scufundă în coloana de marmură.

Era atât de aproape de ea!

Mirosea a flori de portocal şi a altceva, a căldură... şi a mosc, a piele...

— De ce ai venit în seara asta? a întrebat el. Cum? Şi rănile tale... Rochia asta...

— Kamran...

— Spune că te-ai întors pentru mine! a şoptit el.

Era un fir de dorinţă în vocea lui care îi ameninţa bunul-simţ al gândurilor, însuşi cumpătul ei.

— Spune-mi că ai venit să mă găseşti! Că te-ai răzgândit.

— Cum... cum... cum poţi să spui asemenea lucruri, a răspuns ea, simţind cum încep să-i tremure mâinile, într-o seară în care ar trebui să alegi pe altcineva ca mireasă?

— Eu te aleg pe tine, a spus el simplu. Te doresc.

— Noi... Kamran, nu poţi... Ştii că ar fi o nebunie.

— Înţeleg.

Şi-a plecat capul şi s-a îndepărtat, lăsând-o fără suflare.

— Deci ai venit pentru un cu totul alt motiv. Nu vrei să-mi împărtăşeşti acel motiv acum?

Alizeh nu a spus nimic. Nu se putea gândi la nimic.

L-a auzit cum ofta.

A trecut o bucată de timp până când a spus:

— Atunci pot să-ţi pun o altă întrebare?

— Da, a răspuns ea, dorind cu disperare să spună ceva. Da, bineînţeles.

El şi-a ridicat privirea, întâlnindu-i ochii.

— Cum se face, mai exact, că-l cunoşti pe regele Tulanului?

Treizeci şi şapte

Kamran şi-a schimbat expresia în timp ce aştepta, mascându-şi durerea care îl cuprindea acum. Agonii gemene îi asaltau inima şi pielea. Hainele pe care le purta în seară asta deveniseră din ce în ce mai dureroase, iar acum acest... *acest spasm...* care ameninţa să-i frângă pieptul. Abia se putea uita la Alizeh în timp ce aştepta ca ea să-i vorbească. Oare o judecase complet greşit? Devenise oare întocmai prostul pe care bunicul şi ministrul său îl acuzau că devenise? Ea era o surpriză

la fiecare pas, intenţiile fiindu-i imposibil de înţeles, iar acţiunile, extrem de derutante.

De ce ar fi fost atât de prietenoasă cu suveranul unui imperiu inamic? Cum – când – începuse prietenia lor?

Kamran sperase ca Alizeh să se absolve de orice suspiciune reprobabilă recunoscând că venise în seara asta pentru el, pentru a fi cu el; faptul că ea respinsese atât de uşor această posibilitate fusese o lovitură, dar şi o confirmare, o întărire a temerilor sale tăcute.

Atunci, de ce venise?

De ce s-ar fi strecurat la un bal regal ţinut în casa lui, cu rănile vindecate în mod miraculos, cu hainele ei de servitoare dispărute şi ele în mod miraculos? De ce, după atâtea eforturi disperate de a se agăţa de snoda ei – de a-şi ascunde identitatea acum şi-ar fi dat jos masca, dezvăluindu-se în mijlocul unui bal unde orice străin ar putea să o vadă aşa cum era?

Kamran îl auzea practic pe rege cum o acuza de duplicitate, de faptul că îi manipula mintea şi emoţiile ca o sirenă misterioasă. Prinţul auzea fiecare cuvânt al discuţiei închipuite, vedea fiecare dovadă plauzibilă care ar fi putut să o condamne şi, cu toate acestea, nu putea să o denunţe pe fată – din motive atât de firave, încât erau de tot râsul:

Deoarece avea sentimentul că ea e în pericol.

Instinctul său era cel care insista, în ciuda tuturor

dovezilor condamnabile, că ea însăşi nu reprezenta o ameninţare. Dimpotrivă, era îngrijorat dacă nu cumva ea ar putea fi în pericol.

Chiar şi lui însuşi i se părea că e un prost.

Recunoştea erorile vădite ale propriei judecăţi, numeroasele explicaţii lipsă. Nu putea să înţeleagă, de exemplu, cum şi-ar fi putut permite o rochie atât de impresionantă, când cu doar câteva zile în urmă abia dacă avea suficienţi bănuţi pentru a-şi cumpăra medicamente pentru rănile ei. Sau cum, când în această dimineaţă încă freca podelele Casei Baz, acum arăta ca o regină uluitoare, râzând cu dezinvoltură cu regele unui alt imperiu.

Prinţul era sigur că regele Zaal ar fi spus că ea venise ca să dea o lovitură de stat, să-şi revendice tronul. Balul era, la urma urmei, locul perfect pentru a anunţa cu voce tare – în faţa întregii nobilimi din Ardunia – că ea avea dreptul să domnească.

Poate că până la urmă Kamran chiar înnebunise.

Părea singura explicaţie posibilă pentru inacţiunea lui, pentru teama care îl cuprindea chiar şi acum. De ce altfel îşi făcea griji pentru ea, când ar fi trebuit să o predea regelui? Ar fi fost arestată şi, fără îndoială, condamnată la moarte. Ar fi fost mersul firesc al lucrurilor – şi totuşi, nu făcuse nicio mişcare.

Lipsa lui de reacţie era o enigmă chiar şi pentru el

însuşi.

Prinţul îi poruncise lui Hazan să i-l aducă pe regele Cyrus, dar se răzgândise apoi când văzuse dialogul tânărului cu Alizeh. Cyrus îi spusese ceva lui Alizeh şi plecase; nu mult după aceea, ea începuse să alerge nebuneşte prin mulţime, părând de-a dreptul îngrozită.

Kamran o urmase fără să se gândească, abia recunoscându-se când se mişca. Ştia doar că trebuia să o găsească, să se asigure că e bine, dar acum...

Acum, Kamran nu putea înţelege reacţia ei. Alizeh părea perplexă la întrebarea lui.

Buzele i se întredeschiseseră, iar capul i se înclinase într-o parte.

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai putea întreba, a spus ea, ce întrebare ciudată ai ales să-mi pui! Bineînţeles că nu cunosc îl cunosc pe regele Tula...

— Înălţimea Voastră, a venit sunetul vocii ministrului său, cu respiraţia tăiată. V-am căutat peste tot...

Hazan s-a întrerupt, oprindu-se brusc lângă prinţ. Trupul ministrului era încremenit de uimire, în timp ce privea fix nu ia prinţ, ci la Alizeh, ai cărei ochi argintii erau fără îndoială tot ce-i trebuia ca să-i recunoască identitatea.

Kamran a oftat.

— Ce este, domnule ministru?

— „Domnule ministru?”

Prinţul s-a întors imediat la sunetul surprins al vocii lui Alizeh. Îl privea pe Hazan cu curiozitate, ca şi cum ar fi fost o enigmă de rezolvat, iar nu un demnitar care trebuia salutat.

Nu era pentru prima dată când Kamran se gândea că ar fi dispus să-şi vândă şi sufletul doar pentru a afla ce-i în mintea ei.

— Înălţimea Voastră, a reluat Hazan, înclinându-şi capul şi cu privirea plecată. Trebuie să plecaţi. Nu sunteţi în siguranţă aici.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Kamran s-a încruntat.

— Este casa mea aici, bineînţeles că sunt în siguranţă.

— Au apărut nişte complicaţii, Înălţimea Voastră. Trebuie să plecaţi. Cu siguranţă aţi primit mesajul meu.

Kamran a început să se enerveze.

— Hazan, ţi-ai pierdut minţile?

— Vă rog să aveţi încredere în mine, Înălţimea Voastră! Vă rog să vă întoarceţi în camerele dumneavoastră şi să aşteptaţi alte instrucţiuni! Îmi fac mari griji pentru siguranţa dumneavoastră atâta timp cât rămâneţi aici. Lucrurile nu merg conform planului – nu aţi primit mesajul meu?

— E mai mult decât suficient, domnule ministru! Nu numai că exagerezi, dar o plictiseşti pe tânăra doamnă

cu discuţii despre politică. Dacă asta e tot...

— Nu... Nu, sire, a insistat el, ridicând brusc capul. Regele v-a solicitat imediat prezenţa. Trebuie să vă conduc înapoi la tron cât mai repede posibil.

Maxilarul lui Kamran s-a încordat.

— Înţeleg.

S-a uitat cum Hazan a aruncat o privire de la Alizeh la prinţ, părând brusc disperat – şi Kamran nu putea fi pe deplin sigur, dar pentru o clipă a crezut că îl vede pe Hazan clătinând din cap spre ea.

Sau a dat doar din cap?

Alizeh i-a surprins pe amândoi făcând o plecăciune elegantă.

— Bună seara, domnilor! a spus ea.

— Da... da, bună seara!

Stângaci, Hazan a făcut o plecăciune. I-a spus încet prinţului:

— Sire, regele vă aşteaptă.

— Poţi să-i spui regelui că voi fi...

— *Alizeh!*

Kamran a încremenit la auzul vocii neaşteptate.

Croindu-şi drum printre oameni, Omid Shekarzadeh se îndrepta acum cu repeziciune spre ei, ignorându-i atât pe prinţ, cât şi pe ministrul său, în goana lui către Alizeh, care îi zâmbea radios băiatului.

— Omid! i-a răspuns ea cu un strigăt, grăbindu-se

să-i iasă în întâmpinare.

Şi apoi, spre uimirea deplină a lui Kamran, l-a tras pe copil în braţe. L-a *îmbrăţişat* pe copilul de pe stradă care aproape o omorâse.

Kamran şi Hazan au schimbat o privire.

Când perechea ciudată s-a despărţit, faţa lui Omid era roşie-foc. În feshtună, băiatul i-a spus agitat:

— La început, nu eram nici măcar sigur că sunteţi dumneavoastră, domnişoară, pentru că nu v-am văzut niciodată fără mască, dar v-am căutat toată noaptea şi i-am întrebat aproape pe toţi cei pe care i-am găsit dacă au văzut o fată cu snodă – în caz că încă aţi fi purtat-o pe-a dumneavoastră –, dar nu făceau decât să arate spre servitori, şi am spus că nu, nu, nu, e o invitată la *bal,* şi toată lumea a râs de mine ca şi cum aş fi fost nebun, toţi cu excepţia unei doamne, bineînţeles, o doamnă, i-am uitat numele, domnişoara nu-ştiu-cum, mi-a spus că ştie exact despre cine vorbesc şi că sunteţi aici purtând o rochie mov şi că nu sunteţi o snodă, ci o regină, şi am râs atât de tare, domnişoară, încât am spus...

— Poftim? a intervenit Hazan. Cine este această persoană? De ce ţi-ar spune ţie astfel de lucruri? De unde ştie ea ceva...

— Dacă tot e să punem întrebări, atunci de unde naiba ştii cum o cheamă pe această tânără? interveni

Kamran. Cum de voi doi vă vorbiţi?

— Vă cer scuze, Înălţimea Voastră, a spus Omid, dar aş putea să vă pun aceeaşi întrebare!

— Ticălos nenorocit ce eşti...

— De fapt, Omid este motivul pentru care mă aflu aici în această seară, a intervenit Alizeh în linişte, iar Kamran s-a încordat de surpriză.

Ea reuşea să-l uimească întotdeauna.

A privit-o cum îi zâmbea cu drag copilului.

— M-a invitat la bal în semn de scuză pentru că a încercat să mă omoare.

Dincolo de orice e posibil, Omid s-a înroşit şi mai tare.

— Of, dar n-am avut niciodată de gând să vă omor, domnişoară!

— Ţi-ai folosit trecerea de care te bucuri pe lângă coroană pentru a invita o fată la bal?!

Kamran s-a uitat fix la băiat, consternat.

— Ticălos viclean ce eşti! Îţi închipui că eşti un soi de tânăr libertin?

Omid s-a încruntat.

— Încercam doar să mă revanşez, sire. Nu am urmărit nimic nepotrivit prin asta.

— Dar cine era femeia? a întrebat Hazan. Cea care ţi-a spus că... agitat, a aruncat o privire spre Alizeh ... că această tânără domnişoară este o regină?

Kamran i-a aruncat ministrului său o privire de avertizare.

— Cu siguranţă a fost o glumă, domnule ministru. O glumă prostească pentru a o speria pe copilă.

— Oh, nu, sire!

Omid a clătinat din cap cu hotărâre.

— Nu era o glumă. Părea foarte serioasă şi speriată, de fapt. A spus că se ascunde de cineva, de un bărbat care făcuse o magie îngrozitoare asupra ei, şi că dacă o găsesc pe Alizeh, trebuie să-i spun să fugă.

S-a încruntat din nou.

— Doamnişoara era foarte ciudată.

Un fior de teamă l-a străbătut atunci pe prinţ, o îngrijorare pe care nu o mai putea da la o parte. Un om care făcuse o magie? Era clar că nu mai putea exista nicio îndoială în privinţa identităţii făptaşului.

Toţi Divinatorii din Setar erau morţi.

Nimeni în afară de regele Cyrus nu putea fi suspectat că ar fi folosit magia în această noapte. Ce alte nenorociri ar mai fi putut provoca monstrul de rege?

Prinţul şi-a încrucişat privirea cu Hazan, care părea la fel de îngrozit.

— Omid, a spus Alizeh încet. Vrei să-mi arăţi unde se ascundea această domnişoară?

— Înălţimea Voastră, a intervenit brusc Hazan, întorcându-şi din nou privirea spre podea. Trebuie să

plecaţi. Plecaţi acum! Cu toată graba posibilă trebuie să plecaţi...

— Da, foarte bine, a spus Kamran cu răceală. Nu trebuie să faci o criză, domnule ministru. Vă rog să mă scuzaţi...

A fost întrerupt de un ţipăt ascuţit, care-ţi îngheţa sângele în vine.

Treizeci şi opt

Alizeh s-a năpustit cu capul înainte în haos, cu inima bătându-i cu putere în piept, în timp ce Omid o urma îndeaproape. Mintea i se învârtea deja sub greutatea atâtor revelaţii, iar acum... asta? Ce se întâmpla?

Abia avusese o clipă să-şi bage în cap faptul că Hazan era ministrul prinţului – şi mai puţin încă să analizeze suspiciunea derutantă că Hazan nu-i vorbise lui Kamran, ci ei, atunci când lansase acele avertismente de a părăsi balul, căci lucrurile nu erau în siguranţă.

De fapt, Hazan păruse atât de îngrijorat, încât o speriase de-a binelea.

Poate că se temea că nu mai aveau timp; străinul îi spusese lui Alizeh că trebuiau să părăsească palatul înainte de miezul nopţii, dar o abandonase cu atât de puţină grijă, încât ea nu crezuse că vorbea serios. Şi totuşi, dacă ceea ce spusese el era adevărat – s-a gândit

ea, aruncând o privire spre pendula impunătoare din hol –, atunci mai erau treizeci şi cinci de minute până la acea oră. I se părea că e totuşi destul timp.

Voia Hazan să spună că trebuia să ajungă singură la mijlocul de transport, fără ajutorul străinului? spunea că trimisese mesaje, dar la ce mesaje se referea? Cu siguranţă se referea la biletele care odată veniseră cu rochia şi cu pantofii. Sau se referea la apariţia tânărului cu părul arămiu?

Nu, s-a gândit Alizeh, Hazan trebuie să se fi referit la pantofi; căci ce alt mesaj primise astăzi care ar fi putut să o ajute în evadarea ei?

Oh, dacă ar putea să-l prindă pe Hazan singur... dacă ar putea să obţină măcar un minut din timpul lui...

Alizeh se uita împrejur în timp ce se mişca, căutând să zărească chipul lui Hazan, dar Kamran şi ministrul său fuseseră învăluiţi mai uşor decât ea de masa care se revărsa, căci mulţimea ştia să îi facă loc prinţului chiar şi în mijlocul haosului.

Cu toate că până şi haosul era ciudat.

Ţipetele se opriseră, dar şi muzica odată cu ele. Cei mai mulţi se îngrămădeau spre sursa agitaţiei, în timp ce alţii rămăseseră nemişcaţi de nedumerire; toată lumea părea să aştepte să afle dacă ţipătul înspăimântător putea fi atribuit vreunui participant surescitat – poate că o tânără femeie leşinase, poate că

cineva se speriase prea tare de ceva. Toţi păreau să se întrebe dacă nu ar putea continua totuşi să se bucure de seară fără griji, deoarece nimeni nu confirmase încă vreun motiv de panică.

Alizeh îşi croia drum împotriva curentului mulţimii, îngrijorată de soarta domnişoarei Huda şi întrebându-se unde se dusese, când liniştea a fost străpunsă de un nou ţipăt de groază. N-a trecut nicio clipă şi Alizeh a încremenit pe loc, lovită de sunetul vocii familiare a tinerei femei.

— Nu! striga domnişoara Huda. Nu, n-o să... Nu poţi...

Spaima s-a adunat ca fierea în stomacul lui Alizeh. Străinul o hărţuia acum, fără îndoială, pe domnişoara Huda – de asta Alizeh era sigură –, deşi se străduia să-i înţeleagă motivaţiile.

De ce îşi încălcase atât de uşor promisiunea? Ce motiv avea s-o tortureze pe domnişoara Huda?

Mâinile lui Alizeh s-au încleştat, corpul ei fiind cuprins de o nevoie disperată de a face ceva, când cineva a tras-o de braţ.

Omid.

— Domnişoară, a rostit el pe un ton insistent. E vocea doamnei care se ascundea mai devreme. Cred că are nevoie de ajutor.

Alizeh a ridicat privirea spre băiatul de doisprezece

ani.

— Da, a răspuns fata. Poţi să mă duci la ea? Şi repede?

— Imediat, domnişoară, a spus el, deja în mişcare. Urmaţi-mă doar!

Alizeh l-a urmat pe băiat fără un cuvânt, strecurându-se amândoi printre oameni, ocolind scaunele, târându-se uneori pe sub mese. Omid, şi-a dat seama, se pricepea foarte bine să-şi găsească drumul – câteodată îngust şi neaşteptat – prin nebunia aceea, căci, indiferent de ultimele schimbări, fusese totuşi un copil al străzii şi ştia cum să-şi croiască calea prin mulţime.

A condus-o pe Alizeh printre oameni cu o rapiditate uimitoare, ajungând amândoi într-un ungher întunecat dintr-o parte îndepărtată a sălii de bal. Acolo, domnişoara Huda se trăgea înapoi în faţa a ceea ce părea a fi umbra înaltă a unei persoane; îşi ridicase braţele a apărare în faţa corpului acesteia.

Alizeh a fost convinsă că recunoaşte acea umbră.

— Stai! a rostit ea brusc, întinzând braţul ca să oprească înaintarea lui Omid.

S-au tras amândoi în spatele unui paravan de lemn perforat, unde s-au ghemuit, privind scena printr-o serie de decupaje în formă de stea. Alizeh avea o vagă idee despre ceea ce se aştepta să vadă, dar ce-şi

imaginase era atât de departe de adevăr, încât a rămas cu gura căscată de surpriză.

Domnişoara Huda nu-şi ţinea braţele în sus, ci un sfeşnic, şi se apropia de umbra cea înaltă ca şi cum ar fi vrut s-o lovească.

— Nu mai eşti atât de puternic acum, nu-i aşa? îi spunea ea. Nu mai eşti atât de înfricoşător, nu? Nu când eşti la mila mea!

— Ascultă, gălăgioase! a venit vocea acră şi familiară a străinului. Am încercat să fiu răbdător cu tine de dragul ei, dar dacă nu vrei să cooperezi, nu am de ales decât să...

— Nu! a strigat domnişoara Huda. Nu o să mai foloseşti niciodată magia asupra mea, domnule, niciodată, sau... sau voi face ceva groaznic... Voi pune să fii călcat în picioare de o herghelie de cai...

— N-am spus niciodată că voi mai folosi magia pe tine, a spus el brusc. Ca nu cumva să uiţi, îmi vedeam de treaba mea când *tu m-ai* lovit în cap – într-un mod cu totul nedemn de o doamnă, aş putea adăuga –, afişând o asemenea violenţă şi cruzime, pe când eu nu eram decât conciliant...

— „Conciliant?” a strigat ea. Mi-ai furat vocea! Şi apoi m-ai aruncat fără menajamente în inima unui bal regal, în rochia mea de muselină de zi cu zi! Nu sunt cu familia mea, nu am fost anunţată oficial, nimeni nu ştie

că sunt aici, iar acum nu-l voi întâlni niciodată pe prinţ.
Pieptul i se ridica în timp ce se lupta să respire.
— Îţi dai măcar seama de cruzimea acţiunilor tale? a reluat ea, lovindu-l cu sfeşnicul.
El s-a ferit de atacurile ei.
— Nu pot lăsa pe nimeni să mă vadă aşa. De parcă poziţia mea socială nu ar fi fost deja făcută zdrenţe, acum sunt la palat – pentru, probabil, cel mai important eveniment al sezonului – şi nu mi-am aranjat părul, am mâncare printre dinţi, nu mi-am schimbat papucii, habar n-am cum voi ajunge acasă de aici...
— Ştii, m-am răzgândit, a întrerupt-o tânărul. Poate că o să te omor. Deşi, alternativ, dacă tot eşti atât de îngrijorată de părerile altora, aş putea oricând să-ţi micşorez creierul cu un centimetru...
Pentru a treia oară, domnişoara Huda a ţipat.
— Oh, nu! a şoptit Omid. Asta nu e bine.
Oamenii veneau acum în fugă, o mulţime începea deja să se adune, iar printre ei, Hazan şi prinţul. Alizeh şi Omid au privit din umbră cum străinul cu ochi albaştri a suspinat, a mormăit un cuvânt nepoliticos şi a ieşit din întuneric, dezvăluindu-se tuturor cu un zâmbet larg.
Alizeh s-a simţit brusc bolnavă de nelinişte.
— Bine aţi venit cu toţii! a spus străinul. Văd că aţi venit pentru un spectacol. Sunt nerăbdător să vă fac pe

plac, deşi mărturisesc că nimic din toate acestea nu se întâmplă aşa cum mi-am imaginat! Pe de altă parte, am apreciat întotdeauna puţină spontaneitate.

Fără niciun avertisment, un inel de foc cu diametrul de câţiva metri a izbucnit în jurul lui şi al domnişoarei Huda – flăcări înalte de un metru şi jumătate şi o căldură atât de apăsătoare, încât Alizeh o putea simţi chiar, şi din locul în care se afla.

Domnişoara Huda a început iar să plângă, de data asta aproape isteric. Lui Alizeh îi bătea cu furie inima în piept; auzea respiraţia şuierătoare a lui Omid.

Toată această noapte era un adevărat dezastru.

Kamran a făcut atunci un pas înainte, iar mulţimea s-a dat înapoi cu un geamăt colectiv, lăsându-l expus. Prinţul s-a tras cât de aproape a putut de flăcări, iar pieptul lui Alizeh s-a crispat. Era îngrozită şi, într-un fel, lividă de furie, în timp ce-l studia pe nebunul care o ţinea acum ostatică pe prietena ei.

„Nebunule!” a vrut să ţipe la străinul dezlănţuit. „Prostule, nebun prost!”

Prinţul, între timp, s-a apropiat de nebun cu sânge rece şi atât de sigur de sine, încât s-ar fi putut crede că nu exista niciun pericol.

— Excelenţa Voastră, a spus Kamran. Nu aşa se tratează oaspeţii noştri. Vă voi ruga o singură dată să potoliţi focul şi să o eliberaţi pe doamnă.

Alizeh a îngheţat, apoi s-a încruntat. „Excelenţa Voastră?”

Oare Kamran îşi bătea joc de el? Nu se putea gândi la nici un alt motiv pentru care prinţul moştenitor al Arduniei ar fi spus aşa ceva, deşi chiar şi în batjocură ar fi fost...

Alizeh a închis ochii, simţind cum se învârte camera cu ea. Amintirea vocii lui Kamran i-a umplut mintea.

„Cum se face, mai exact, că-l cunoşti pe regele Tulanului?”

Dacă prinţul reuşise să o zărească în mulţime, probabil că o văzuse şi vorbind cu străinul cu ochi albaştri – şi, pe toţi dracii de sus, ce trebuie să fi crezut despre ea. Se întâlnea cu regele din Tulan la câteva ore doar după ce sărutase un prinţ din Ardunia.

Îşi crease o imagine de trădătoare, chiar şi ea putea vedea asta.

Ruşinea i-a inundat pielea cu o căldură bruscă; ruşine pe care nu ar fi trebuit să o aibă sau să şi-o însuşească, dar pe care o simţea oricum. Confuzia şi îngrijorarea ei s-au triplat, căci mintea ei nu înceta acum să evoce noi întrebări.

Să fi încheiat Hazan o înţelegere cu regele tulanian? Dacă da, cum? De ce? Ce mare favoare ar fi putut oferi un ministru unui rege, atât de mare, încât acesta să îşi rişte reputaţia de suveran al unui formidabil imperiu

pentru a o ajuta? Ce naiba făcuse Hazan?

Alizeh şi-a ridicat din nou privirea când a auzit vocea străinului.

— Şi dumneavoastră trebuie să fiţi prinţul, spunea el. Iubitul prinţ Kamran, melancolicul castelan al Setarului, prietenul copilului străzii şi al servitoarei, deopotrivă. Reputaţia vă precede, sire.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti prinţului într-un asemenea mod, porc mizerabil? a strigat domnişoara Huda, ştergându-şi cu furie lacrimile înainte de a ridica sfeşnicul deasupra capului. Gărzi! *Gărzi!*

— Aaa, da, cu orice preţ, a spus tânărul rege. Chiar vă rog să chemaţi gărzile. Scoateţi-i în faţă, faceţi-i să-şi mărturisească păcatele cu voce tare. Toţi cei care se află sub comanda regelui Zaal sunt complici la crimele sale.

Kamran şi-a scos sabia şi s-a apropiat de flăcări atât de mult, încât Alizeh a tresărit.

— Vreţi să-l vorbiţi de rău pe rege în propria lui casă – pe propriul lui pământ? a rostit prinţul cu un calm ameninţător. Eliberaţi fata acum sau vă voi lua capul!

— Spuneţi-mi, vă rog, sire, cum veţi ajunge la capul meu? Cu ce magie veţi trece prin foc pentru a-l revendica? Cu ce putere veţi stinge puterea mea, când toţi Divinatorii voştri sunt morţi?

La asta, sala a izbucnit în suspine şi ţipete, în strigăte de uimire şi de teamă. Alizeh s-a uitat în jur,

cuprinzând totul.

Inima ei nu se mai oprea din galopul nebunesc.

— Este adevărat?

— E nebun...

— Unde este regele?

— Unde este regele?

— ...dar nu poate fi...

— Să nu credeţi o iotă din asta...

— Regele! Unde este regele?

Regele Zaal a apărut atunci, ieşind în faţă din mulţime cu o demnitate tăcută, cu capul drept, chiar şi sub greutatea coroanei uriaşe.

Tânărul rege şi-a stins imediat focul, eliberând-o totodată pe domnişoara Huda. Mai mulţi oameni s-au repezit spre ea, ajutând-o să se adăpostească în siguranţă, în timp ce nebunul cu ochi albaştri s-a repezit înainte pentru a-l întâlni pe regele Zaal, ridicând un alt cerc de foc care i-a prins pe cei doi suverani înăuntru.

Alizeh şi-a dat atunci seama că ar fi preferat să putrezească în şanţ decât să meargă undeva cu acest ticălos cu păr arămiu. Deci acestea erau cele câteva sarcini pe care intenţiona să le îndeplinească? Aceasta era afacerea despre care afirmase că nu va dura mult?

Oh, cum îi venea să-l ia la palme!

— Lupta ta este cu mine, nu-i aşa? a spus încet regele

Zaal.

— Nicidecum, a răspuns nebunul cu vioiciune. Nu va fi nicio luptă, Majestate. Când voi termina cu dumneavoastră, mă veţi implora să vă curm viaţa.

Regele Zaal a lătrat un râs.

Cineva din mulţime a strigat:

— Chemaţi soldaţii! Magistraţii!

— Magistraţii?

Regele cu păr arămiu a râs cu poftă.

— Vă referiţi la funcţionarii voştri slabi şi corupţi? Spuneţi-mi, distinşi nobili din Ardunia, ştiaţi că magistraţii voştri sunt plătiţi suplimentar de către coroană pentru a aduna copiii străzii?

Alizeh l-a simţit pe Omid încordându-se lângă ea.

— Ah, văd după privirea din ochii voştri că nu ştiaţi! Şi cum să fi ştiut, într-adevăr? Cui i-ar lipsi vreodată un surplus de copii orfani?

— Ce vrei de-aici? a întrebat sec regele Zaal.

Părea diferit acum – furios, da –, dar Alizeh a crezut că, pentru o clipă, arătase...

Speriat.

— Eu?

Nebunul a arătat spre el însuşi.

— Eu ce vreau? Vreau mult prea multe, Majestatea Voastră. Am fost golit de sânge prea mult timp ca răsplată pentru păcatele tatălui meu şi m-am săturat de

asta; m-am săturat să fiu dator unui stăpân atât de crud. Dar ştiţi cum e, nu-i aşa?

Regele Zaal şi-a scos sabia.

Din nou, regele din sud a râs.

— Chiar aveţi de gând să mă provocaţi?

— Majestate, vă rog...

Kamran a înaintat ca şi cum ar fi vrut să intre în cercul de foc, dar regele Zaal a ridicat o mână pentru a-l opri.

— Indiferent de ce se va întâmpla în seara asta, i-a spus regele Zaal, trebuie să-ți aminteşti datoria ta faţă de acest imperiu.

— Da, dar...

— Asta e tot, copile! a spus el răspicat. Acum trebuie să mă laşi să-mi port propriile mele bătălii.

— Aşa cum v-am spus deja, Majestatea Voastră, a reluat nebunul. Nu va fi nicio bătălie.

Regele Tulanului şi-a ridicat braţul cu o fluturare şi hainele regelui Zaal s-au rupt la umeri, dezvăluind două fâşii mari de piele, care erau solzoase şi decolorate.

Trăsăturile regelui s-au înmuiat, moi şi uimite în timp ce se privea pe el însuşi, apoi pe duşmanul său din sud.

— Nu! a şoptit el. Nu poţi!

— Nu vreţi să ghiciţi? a strigat nebunul către

mulţime. Nu vreţi să vă hazardaţi să ghiciţi ce fac magistraţii cu copiii străzii pe care îi găsesc?

Alizeh a simţit brusc că nu mai poate respira.

Sunetele din încăpere păreau să se estompeze, luminile păreau să se stingă; auzea doar sunetul propriei respiraţii aspre, vedea doar oroarea care se desfăşura în faţa ei.

A închis ochii.

Un om în lume a fost cândva
ce-un şarpe pe fiece umăr purta.
Dacă pe şerpii lui bine-i hrănea
timp peste el deloc nu trecea.

A şerpilor hrană nu se ghicea,
dar lumea în zori speriată găsea
copii în fărâme risipite pe cale,
de creieri şi măduvă oasele goale.

— Este adevărat, a şoptit Omid, cu vocea tremurândă. Eu... eu am văzut asta, domnişoară. Am văzut ce s-a întâmplat. Dar nimeni nu-i crede pe copiii străzii, domnişoară, toată lumea crede că minţim – şi au început să ne ameninţe dacă spunem ceva, au spus că vor veni după noi data viitoare...

Alizeh a icnit şi şi-a dus o mână la gură.

— Oh, Omid! a strigat ea. Oh, îmi pare atât de rău...

Doi şerpi albi ca pielea s-au ridicat de pe umerii regelui Arduniei, pocnind şi şuierând flămânzi.

Sabia regelui Zaal a căzut cu zgomot la pământ.

Treizeci şi nouă

Kamran îşi simţea inima zdrobindu-i-se în piept, chiar dacă refuza să creadă ceea ce ochii lui jurau că este adevărat.

Era o grozăvie prea mare.

Prinţul ştia – auzise, desigur – că peste tot în lume existaseră regi care făcuseră înţelegeri cu diavolul; care îşi vânduseră o parte din suflet în schimbul puterii sau al dragostei ori al pământului. Poveştile spuneau că Iblees se prezenta fiecărui suveran de pe pământ în ziua încoronării lui.

Niciodată aceste poveşti nu se terminau cu bine.

În toată viaţa lui Kamran, regele Zaal îl avertizase pe acesta în legătură cu Iblees, să nu accepte niciodată o ofertă din partea diavolului. Cum, atunci...

— Nu, a şoptit Kamran. Nu, nu e posibil...

— Dragul vostru rege ar fi trebuit să moară cu mult timp în urmă, a spus Cyrus. Dar prinţul vostru melancolic era prea tânăr pentru a conduce, nu-i aşa? Era încă prea trist, prea speriat, cu inima frântă de

moartea tatălui său drag. Aşa că marele şi neprihănitul rege Zaal a făcut un târg cu diavolul pentru a-i prelungi viaţa.

O pauză.

— Nu-i aşa, Majestate?

— Destul! a cerut regele Zaal, coborând privirea. Nu e nevoie să spui mai mult. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă m-ai ucide pur şi simplu acum.

Cyrus l-a ignorat.

— Ceea ce nu şi-a dat seama, desigur, a fost că un târg cu diavolul este unul sângeros. Şerpii îi prelungeau viaţa, da, dar chiar şi un şarpe trebuie să mănânce, nu-i aşa?

Kamran abia mai putea respira.

Nu ştia ce să facă, nu ştia ce să spună. Era paralizat de revelaţii, dezorientat de haosul propriilor emoţii. Cum putea să apere un om atât de josnic? Cum putea să nu-l apere pe bunicul pe care îl iubea? Regele făcuse un troc cu sufletul său pentru a-l cruţa pe tânărul prinţ, pentru a-i oferi lui Kamran timp să mai trăiască un pic ca un copil...

— Da, aşa este, a continuat Cyrus. Mănâncă creierii proaspeţi ai copiilor mici.

Din nimic, a evocat o masă de carne umedă, pe care le-a aruncat-o şerpilor.

— Ai copiilor străzii, ca să fiu mai precis. Pentru că

amărâţii şi săracii sunt cei mai uşor de sacrificat, nu-i aşa?

Şerpii au şuierat şi au plesnit unul la altul, balansându-şi gâturile pentru a prinde bucăţica, pe care un şarpe triumfător a prins-o în botul larg deschis.

Ţipete de groază au străpuns tăcerea; o femeie a leşinat în braţele alteia.

Prinţul a văzut o străfulgerare de oţel.

O sabie s-a materializat în mâna lui Cyrus şi Kamran a reacţionat fără să se gândească, aruncându-se înainte – dar era prea târziu. Regele tulanian îl străpunsese deja pe bunicul său, care nu-şi dorea decât asta, drept în piept.

Kamran aproape că a căzut în genunchi.

Şi-a recăpătat suflul şi a atacat, fluturându-şi sabia în timp ce sărea printre flăcările arzătoare pentru a-l atinge pe Cyrus, fără să-şi simtă carnea care ardea, fără să audă ţipetele celor din mulţime. Cyrus s-a eschivat, apoi s-a năpustit, învârtindu-şi sabia într-un arc diagonal; Kamran a întâlnit lama adversarului său cu un impact atât de violent, încât i-a străbătut tot trupul. Cu un strigăt, s-a aruncat înainte, împingându-l câţiva metri înapoi pe Cyrus.

Regele tulanian s-a reechilibrat într-o clipită, apoi a atacat, lama sa strălucind sub luminile candelabrelor. Kamran a evitat lovitura şi s-a învârtit, tăind cu sabia

prin aer, până a întâlnit iar oţelul; lamele lor s-au ciocnit, despicând aerul în timp ce alunecau una peste alta.

— Lupta mea nu este cu tine, prinţ melancolic, a spus Cyrus, respirând greu în timp ce făcea un pas înapoi. Nu trebuie să mori în seara asta. Nu trebuie să-ţi laşi imperiul fără suveran.

Kamran s-a liniştit la asta, înţelegând că bunicul său era cu adevărat mort. Că Ardunia era acum a lui.

Pentru a domni ca rege.

A scos un strigăt în timp ce înainta, aruncându-se asupra lui Cyrus, care a parat, apoi şi-a coborât sabia cu o forţă zdrobitoare. Kamran a căzut într-un genunchi pentru a înfrunta această lovitură, dar braţul cu care mânuia sabia, ars puternic de flăcări, nu a putut rezista mult timp forţei.

Sabia lui a zăngănit pe podea.

Cyrus s-a retras, cu pieptul umflându-se, şi şi-a înălţat sabia deasupra capului pentru a da ceea ce ar fi fost, fără îndoială, lovitura finală.

Kamran a închis ochii. S-a împăcat cu soarta lui în acel moment, acceptând că va muri, şi că avea s-o facă apărându-şi regele. Pe bunicul său.

— *Nu!* a auzit pe cineva ţipând.

Kamran a auzit goana nebunească a încălţărilor care loveau podeaua de marmură şi şi-a ridicat privirea,

surprins, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. Alizeh se repezea sălbatic spre el, îmbrâncind oamenii la o parte.

— Nu! a strigat Kamran. Focul...

Patruzeci

Alizeh a fugit glonţ prin infern, fără nicio grijă, stingându-şi rapid, cu mâinile goale, rochia diafană care îi luase foc. S-a uitat la Kamran cu inima strânsă în piept, în puţinele clipe pe care le avea la dispoziţie, asigurându-se că era în viaţă şi că nu era prea grav rănit.

El nu făcea decât să se uite uluit la ea.

O fâşie lată din braţul drept îi sângera abundent – fusese arsă direct prin haine. Costumul era deteriorat iremediabil, în unele locuri fiind ars mai puternic decât în altele. În rest, părea a fi destul de bine, cu excepţia câtorva zgârieturi urâte pe care le căpătase în timpul duelului. Totuşi, nu părea să-şi dea seama de rănile sale, nici măcar de tăietura de pe frunte, de unde sângele i se scurgea încet pe tâmplă.

Mulţimea, care până atunci tăcuse din cauza şocului, a început brusc să şoptească, să-şi plângă cu voce tare durerea şi neîncrederea.

Alizeh s-a întors spre regele tulanian.

S-a năpustit asupra lui, cu rochia pârlită şi pielea

plină de funingine, şi i-a smuls sabia din mâna împietrită, aruncând-o pe podea, unde a aterizat cu zgomot. Tânărul rege se zgâia acum la ea ca şi cum ar fi fost un monstru marin insondabil, venit să-l înghită întreg.

— Cum îndrăzneşti? a strigat ea. Cretin oribil ce eşti! Monstru inutil! Cum *ai putut...*

— Cum... cum ai...

Încă se zgâia la ea, cu gura căscată.

— Cum ai trecut aşa prin foc? De ce nu... nu arzi?

— Om oribil şi nenorocit ce eşti! a spus ea cu furie. Ştii *cine* sunt, dar nu ştii *ce* sunt eu?

— Nu.

L-a plesnit tare peste faţă, forţa extraordinară a puterilor ei făcându-l să se clatine. Regele din sud s-a dat îndărăt, lovindu-se cu capul de o coloană, de care s-a sprijinit apoi. Au trecut câteva clipe până când şi-a ridicat din nou privirea, iar când a făcut-o, Alizeh a văzut că avea gura plină de sânge, pe care l-a scuipat pe podea.

Apoi a râs.

— Fir-ar al naibii să fie! a spus el încet. Nu mi-a spus că eşti djinn.

Alizeh s-a speriat.

— Cine?

— Prietenul nostru comun.

— Hazan?

— Hazan?

Regele cu părul arămiu a râs, ştergându-şi puţin sânge din gură.

— „Hazan?” Bineînţeles că nu „Hazan”. Iar către Kamran: Fii atent, rege, căci se pare că până şi prietenii tăi te-au trădat!

Alizeh s-a întors să întâlnească ochii lui Kamran, la timp ca să vadă felul în care o privea – străfulgerarea şocului, durerea trădării –, înainte de a se închide, de a se retrage în sine.

Ochii lui au devenit aproape inuman de întunecaţi.

Ea voia să se ducă la el, să-i explice...

Kamran a schimbat o privire cu o gardă, dintre zecile care împânzeau acum sala de bal, iar Hazan, care s-a dovedit în curând a fi singura persoană care încerca să fugă din înghesuială, a fost prins în câteva clipe şi braţele i-au fost legate dureros la spate. Liniştea asurzitoare care se aşternuse în încăpere a fost străpunsă doar de protestele lui Hazan în timp ce era târât afară.

Alizeh a fost cuprinsă atunci de o spaimă violentă.

Cu o lentoare chinuitoare, a simţit cum se formează în jurul ei o tapiserie a adevărului, fire disparate de înţelegere împletindu-se pentru a lămuri un răspuns la o întrebare pe care o înţelesese mult timp greşit.

„Bineînţeles că nu Hazan."

Hazan nu plănuise niciodată această soartă pentru ea. Hazan fusese bun şi demn de încredere; îi păsa cu adevărat de bunăstarea ei. Dar asta... totul era un vicleşug plin de cruzime, nu-i aşa?

Ea fusese înşelată de diavolul însuşi.

De ce?

— Iblees, a spus ea, cu vocea plină de neîncredere. În tot acest timp, ai vorbit despre diavol. De ce? De ce te-a trimis să mă iei? Ce interes are faţă de viaţa mea?

Regele Tulanului s-a încruntat.

— Nu este, oare, evident? Vrea ca tu să domneşti.

Alizeh a auzit răsuflarea puternică a lui Kamran şi apoi rumoarea mulţimii din jurul lor. Această discuţie era o nebunie. Aproape că uitase că aveau şi public – că toată Ardunia va auzi...

Din nou, regele din sud a râs, dar mai tare de data aceasta, părând însă brusc tulburat.

— O *regină djinn* care să conducă lumea. Oh... o răzvrătire atât de oribilă! Răzbunarea perfectă.

Alizeh a simţit atunci cum păleşte şi şi-a văzut mâinile cum încep să tremure. O ipoteză fragilă a început să prindă contur în mintea ei; ceva care a zguduit-o până în măduva oaselor:

Iblees voia să se folosească de ea.

Voia să o aducă la putere şi să o controleze; fără

îndoială, pentru a asigura haosul şi distrugerea în masă a luturilor care îl nedreptăţiseră; fiinţele pe care le învinovăţea pentru căderea lui.

Alizeh a început să se îndepărteze încet de regele cu ochi albaştri. O nebunie ciudată o cuprinsese, o teamă dincolo de care nu putea vedea nimic. Fără să mai stea pe gânduri, a aruncat o privire spre ceas.

Mai erau cinci minute până la miezul nopţii.

Alizeh a luat-o la fugă spre ieşire, trecând pentru a doua oară nevătămată prin cercul de foc; rămăşiţele rochiei i-au luat din nou foc. Şi-a stins focul de pe rochie chiar în timp ce alerga, cu toate că nu ştia încotro se îndreaptă.

Regele tulanian a strigat după ea:

— Aşteaptă... Unde te duci? Am avut o înţelegere... în niciun caz nu aveai voie să fugi...

— Trebuie, a răspuns ea cu disperare.

Ştia, chiar pe când o spunea, că părea o nebunie, pentru că nimeni, niciodată, nu scăpase de diavol, niciodată nu scăpase de şoaptele lui. Şi totuşi, nu se putea opune angoasei care o cuprinsese, lipsind-o de simţul raţiunii.

— Îmi pare rău! a strigat ea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec – trebuie să găsesc un loc unde să mă ascund, undeva unde el nu va...

Alizeh a simţit atunci că ceva o prinde de mijloc.

Ceva ca o rafală de vânt; o aripă. Picioarele ei au început să se agite fără veste, lansându-i corpul în sus, în aer.

A ţipat.

— Alizeh! a urlat Kamran, repezindu-se spre marginile cuştii sale de foc. Alizeh...

Panica i-a umplut plămânii în timp ce corpul i se înălţa.

— Fă-l să se oprească! a strigat ea, dând frenetic din braţe. Lasă-mă jos!

Se simţea în acelaşi timp paralizată şi fără greutate; mişcările corpului ei îi scăpau complet de sub control.

Oare această magie neagră avea s-o facă să plutească până la lună? Avea s-o înece într-un lac? Avea s-o tragă în ţeapă într-o sabie?

Tot ce putea face era să strige.

Acum se apropia de grinzi, ridicându-se înspre tavan. Oamenii de jos erau greu de distins, vocile lor, neauzite...

Şi apoi, o explozie.

Zidul palatului a fost străpuns de o fiară enormă, cu corpul înstelat cu solzi irizaţi, cu aripile deschise cuprinzând sala de la un capăt la altul. Mulţimea a început să ţipe şi să răcnească, căutând adăpost. Alizeh, între timp, nu-şi putea feri privirea.

Nu mai văzuse niciodată un dragon.

Monstrul a coborât în picaj şi a scos un răget; coada sa lungă şi plină de ţepi biciuia de-a lungul zidului, lăsând tăieturi în marmură.

Şi-apoi, dintr-o lovitură, Alizeh a fost eliberată.

S-a prăbuşit la pământ cu o viteză terifiantă, sunetele propriilor ţipete umplându-i urechile, înecând orice altceva. Abia a avut timp să înţeleagă că era pe cale să moară, că se va frânge în două când va atinge podeaua...

Dragonul a plonjat şi a prins-o ferm pe spatele lui.

Alizeh a căzut înainte cu o forţă nemaipomenită, aproape pierzându-şi locul înainte de a se prinde de ceafa cu ţepi a bestiei, care şi-a luat zborul fără întârziere. În timp ce dragonul se lansa în sus, a fost trântită pe spate, cu capul învârtindu-i-se, cu inima bubuindu-i în piept. Era cam tot ce putea să facă pentru a rezista şi a-şi păstra cumpătul. Balaurul a mai scos un răget înainte de a da din aripile sale imense, propulsându-i în afara zidului distrus al palatului, înspre cerul nopţii.

O bună bucată de timp, Alizeh a rămas nemişcată.

Se simţea paralizată de frică şi de neîncredere; mintea îi era asaltată de un val de incertitudine. Încet-încet, senzaţiile i-au revenit în membre, până în vârful degetelor. Curând, a simţit vântul pe faţă şi a văzut cerul nopţii înfăşurându-se în jurul ei, un cearşaf de

miez de noapte împânzit cu stele.

Încetul cu încetul, a început să se relaxeze.

Fiara era grea şi solidă şi părea să ştie încotro se îndreaptă. A tras adânc aer în piept, încercând să se elibereze de rămăşiţele de panică, să se convingă că va fi în siguranţă cel puţin atâta timp cât se va agăţa de această creatură sălbatică. S-a clătinat, brusc, simţind nişte fibre moi care îi atingeau pielea prin ceea ce mai rămăsese din rochia ei subţire, şi a privit în jos ca să le cerceteze. Nu-şi dăduse seama că stătea de fapt pe un covor mic, care...

Alizeh era cât pe ce să ţipe iar.

Dragonul dispăruse. Era încă *acolo* – simţea fiara sub ea, îi putea simţi textura pielii –, dar creatura se făcuse nevăzută pe cer, lăsând-o să plutească pe un covoraş cu modele.

Era profund dezorientată.

Totuşi, a înţeles atunci de ce dispăruse creatura; fără volumul ei care să-i acopere vederea, putea să vadă lumea de sub ea, putea să vadă lumea din depărtare.

Alizeh nu ştia încotro se îndreaptă, dar, pentru moment, s-a forţat să nu intre în panică. La urma urmei, exista o pace ciudată în asta, în liniştea care o înconjura. Pe măsură ce nervii i se relaxau, mintea i se ascuţea. Repede, şi-a smuls ghetele şi le-a aruncat în noapte. A avut o mare satisfacţie să le vadă cum dispar

în întuneric.

Uşurare.

Un pocnet brusc a modificat greutatea covorului, făcând-o să tresară şi să se îndrepte. Alizeh s-a răsucit, cu inima bătându-i din nou cu putere în piept; şi, când a văzut chipul însoţitorului ei nedorit, s-a gândit că s-ar putea arunca în cer, pe urma ghetelor.

— Nu! a şoptit ea.

— Acesta e dragonul meu, a spus regele tulanian. Nu ai voie să-mi furi dragonul.

— Nu l-am furat, creatura şi-a luat... Stai, cum ai ajuns aici? Poţi să zbori?

El a râs de asta.

— Oare puternicul imperiu al Arduniei este chiar atât de sărac în magie, încât aceste mici trucuri te impresionează?

— Da, a răspuns ea, clipind din ochi. Apoi a adăugat: Cum te numeşti?

— Dintre toate lucrurile fără logică, de ce trebuie să ştii tocmai numele meu?

— Ca să te pot urî mai neceremonios.

— Aha. În acest caz, poţi să-mi spui Cyrus.

— Cyrus, a spus ea. Monstru insuportabil ce eşti! Unde naiba mergem?

Insultele ei păreau să nu aibă niciun efect asupra lui, pentru că el încă zâmbea când i-a răspuns:

— Chiar nu ţi-ai dat seama?

— Sunt mult prea agitată pentru aceste jocuri. Te rog, spune-mi doar ce soartă oribilă mă aşteaptă acum!

— Oh, cea mai rea dintre sorţi, îmi pare rău s-o spun! În prezent, suntem în drum spre Tulan.

Nosta îi ardea fierbinte pe piele, iar Alizeh a simţit că îngheaţă de frică. Era uluită, da, dar şi îngrozită auzindu-l pe regele unui imperiu denigrându-şi astfel propriul pământ...

— Tulanul e un loc chiar atât de îngrozitor?

— Tulanul?

Ochii lui s-au mărit de surpriză.

— Deloc. Un singur centimetru pătrat din Tulan este mai uluitor decât toată Ardunia, şi spun asta ca pe-un fapt perceptibil, nu ca pe-o opinie subiectivă.

— Dar atunci – s-a încruntat de ce ai spus că ar fi cea mai rea dintre sorţi?

— Ah! Asta.

Cyrus a privit atunci în altă parte, cercetând cerul nopţii.

— Ei bine. Îţi aminteşti cum am spus că am o datorie foarte mare faţă de prietenul nostru comun?

— Da.

— Şi că a te ajuta pe tine a fost singura compensaţie pe care a acceptat-o?

Ea a înghiţit în sec.

— Da.

— Şi îţi aminteşti cum ţi-am spus că el vrea ca tu să conduci? Să fii o regină djinn?

Alizeh a dat din cap.

— Ei bine. Nu ai niciun regat, a spus el. Niciun pământ pe care să-l stăpâneşti. Niciun imperiu pe care să-l conduci.

— Nu, a spus ea încet. Nu am.

— Ei bine, atunci. Vii la Tulan, a spus Cyrus, după ce-a inspirat adânc, ca să te căsătoreşti cu mine.

Alizeh a scos un strigăt ascuţit şi a căzut de pe dragon.

Tahereh Mafi s-a născut în 1988 într-un orăşel din statul american

Connecticut, fiind mezina unei familii de imigranţi iranieni. A absolvit Universitatea Soka din Aliso Viejo, California, şi vorbeşte opt limbi străine. A călătorit în toată lumea, petrecându-şi un semestru la Barcelona, unde a avut posibilitatea să studieze literatura spaniolă. Pe lângă seria atingerea lui Juliette, a mai publicat două romane pentru copii, *Furthermore* (Corint Junior, 2018) şi *Whichwood,* şi două pentru adolescenţi, *Oceanul care ne desparte* (Leda Edge, 2019) şi *An Emotion of Great Delight* (în pregătire la Leda Edge). Tahereh îşi petrece mare parte din timp cu o supradoză de cofeină la îndemână şi cu ochii într-o carte.